Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel | Title:	Oehlenschlägers Digterværker.
Alternativ titel | Alternative title:	Digterværker.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 3-4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1844-1849
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-18 i 9 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05700 6

x Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

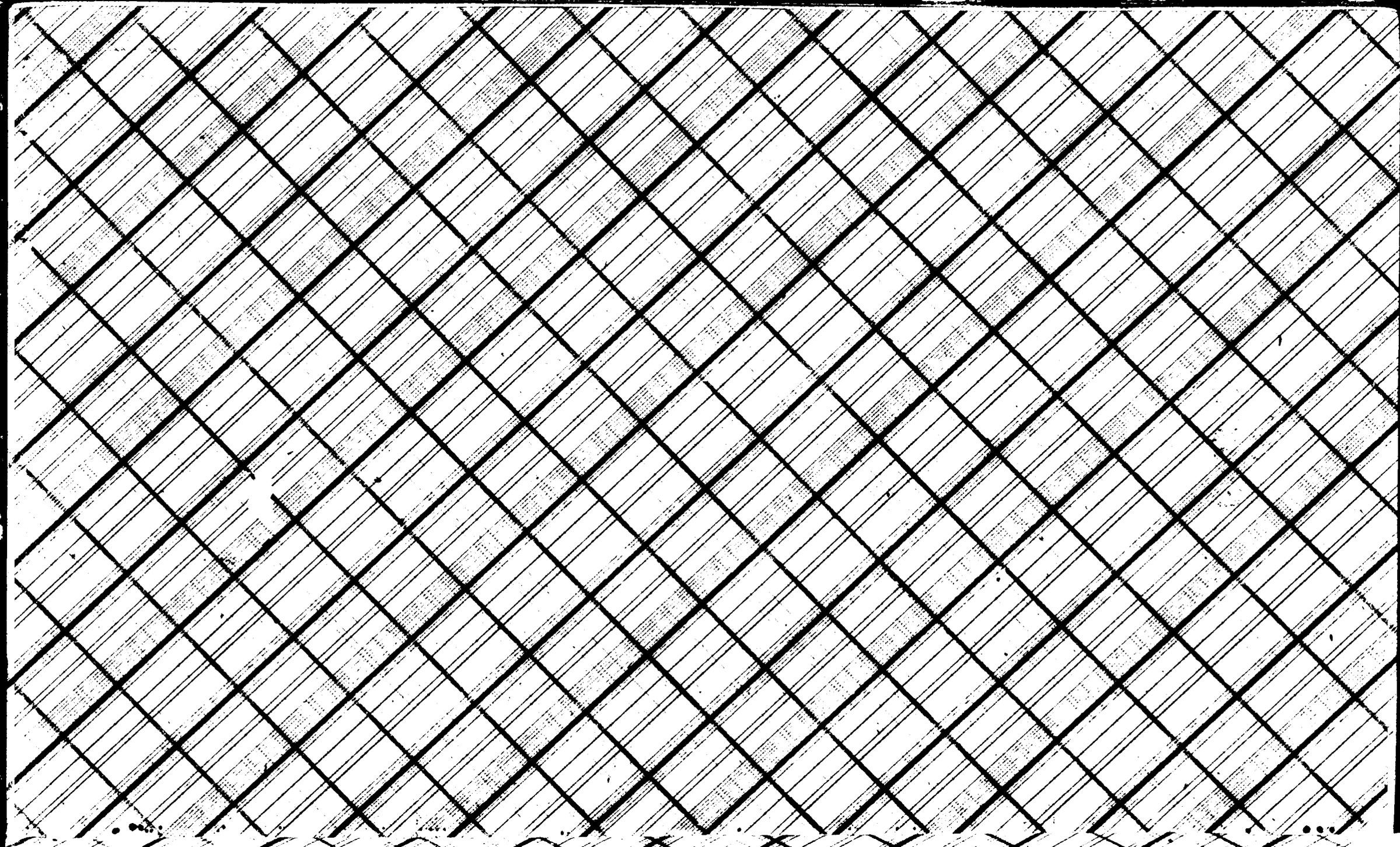

Oehlenschlägers

samlede Værker.

Tolvte Bind.

Digterværker.

Tredie Bind:

Hrolf Krake.
Orvarodds Saga.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

Oehlenschlägers

Digterværker.

Tredie Bind.

Hrolf Krake.
Orvarodds Saga.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

BIBLIOTHECA REGIA

Krolf Krake.

Et Heltedigt.

Første Sang.

Hottur, liden Fiskerdreng, men af sin Alder stor,
Stod taus med Fiskergarnet ved breden Issefiord;
Saa blaaligt Bølgerne rulled over den runde Steen;
Han stirred ned i Vandet paa blege Hestebeen.
Selsomme Tanker i Drengens Sind omdrev,
Som Skyen hist paa Himlen af Stormen jaget blev.
Snart stirred han paa Havet, saa igien paa Nættet,
Hvori de brogede Fiske saa lysteligt sprætted.
Hans Fader, gamle Svipur, med Haaret graat som Tang,
Drog Baaden op paa Stranden, mens han en Vise sang.

Nu skynd dig, liden Gangerpilt, som Handelen forstaaer,
I Vidiekurven læg dem, bring dem til Leiregaard!
Og skynd dig snart at sælge vor gode Fiskedræt.
For Hamp vi bytte Fisken; jeg trænger til et Næt.
Pulsvaaden og mit Bundgarn udueligt er blevet,
Alt gammelt, halvforraadnet, Ran har det sønderrevet.
Jeg saae den skumle Havfru ved klare Midienat;
I skællet Haand, som Finne, hun Garnet tog fat,
Og mens hun viste Tænder, sneehvide som et Skum,
Hun rev mig Huller i Nættet, med gyselige Brum.
Jeg knytter mig et andet, som skal det første ligne;
Men mere stærkt i Traaden. Det skal Goden signe,
Offergoden Thorald, med Hammeren i Lund,
Saa kan ei Ran det bide meer sønder med sin Mund.

I Tanken stirred Hottur, et Ord han svared ei,
Han stirred bort fra Havet til nære Landevei,
Hvor smukt i Aftenrøden, der farved dunkle Sky,
Hrolf, Danerkongen, henreed i Hast til Leireby,
Med sine gieve Kæmper. Den stærke Strandens Blæst
Drev Lokken ud fra Hielmen, og Manen paa hver Hest.
I Jernet klædt, som Isen, der stivnede saa graa
Ved Juletid i Frosten, Bersærker han saae;
Og tykke Jerngryder, paa Hovderne, som Hatte,
Dem hviled ned ad Skuldren; om Spyd de monne fatte,
Der ligned unge Graner, som Qvisten har forliist.

Ha, raabte Hottur, Idræt har disse Helte viist!
Og see de vælige Hingster, de dele Heltens Mod,
De vrinske, som om hver sin Rytter godt forstod.
Nu de forbi os ride. Bersærken, stiv og stolt,
Seer ei til ringe Fisker, foragter fattigt Folk;
Men Hrolf er Alles Konge! Han vinker med sin Haand
Ned til vort Fiskerleie. Thor signe Heltens Aand! —
Nu skynd dig, raabte Svipur, til Leire med din Dræt.
Naar Jæger gaaer fra Jagten, han trænger til en Ret.

Troer du, giensvared Hottur, at slige Mænd ved Disk
Gienfinde deres Kræfter ved usselige Fisk?
Nei, sligt et ædelt Rovdyr maa bedre fodes op.
See kun de brede Skuldre paa stærken Heltekrop!
Som Ulven, ja som Løven de nære deres Mod
Med Oxens, Hestens Bove, skiendt ei med Dyrets Blod.
Treen frem jeg for Svibdagger, hvis jeg en Fisk ham bød,
Han hug med Jernhandsken, det blev min bratte Død.
For Spot han vilde tage, for skammelig Foragt,
At jeg til Kongehallen slig Mad dem havde bragt. —
Da raabte gamle Svipur: Du stedse Drætten sælger;
Jeg veed, at Kongens Søster det Allerbedste vælger.

Ja Fader, svared Hottur, det er en anden Sag,
Forskiel paa Mand og Qvinde der er, som Nat og Dag.
Fisken er Qvindekosten, og allermeest for Skulde;
Thi skiøndt nu ven og deilig hun straaler som den Hulde,
Vi hendes Herkomst kiende! Den gamle Harpemand
Har ofte Visen siunget! Hun stammer ned fra Strand.
Kong Helge, hendes Fader, fik kiær en Havets Viv,
Og hende skylder Skulde sit skiønne Blomsterliv.
Hvad Under, at hun ynder da Strandens gode Ret,
Spiser sig i Østers, i Fisk og Reier mæt? —
Stands med slig daarlig Tale, fortørn Fyrstinden ei,
Svared sølvgraa Svipur; gak du din lige Vei!
Hvad kommer da vel dig ved hin gamle Regnars Sang?
Ved Harpen, ølberuset, han lyver mangengang.
Fyrstinden er Fyrstinde, lad dette nok dig være!
Sælg hende dine Fisk, fornærm ei hendes Ære.
Ei Kongebarnet lider, med stolte Heltemod,
At man vil spæde Saltvand i hendes ædle Blod. —
Da skyndte bort sig Drengen; men redte først sit Haar,
Tog paa sin nye Kiortel, og gik til Leiregaard.

Paa Veien tænkte Hottur: Ha, hvo der dog var Helt!
Godt nok at vorde Fisker ved Issefiord og Belt;
En Fisker ogsaa strider, maa vise Mod som Kæmpe;
Ved Kraft og kun ved Raskhed formaaer han Faren dæmpe.
Naar Ægir Seilet fylder, naar Ran oprører Sandet,
Naar et rædsomt Bælmørk henruger over Vandet,
Da gielder det! I Faren er dyrt det gode Raad.
Og dog, som Fugl i Luften, han flyver i sin Baad;
Snart Reb i Seilet holder, snart stryger han sit Seil.
Men ak — med Falkens Øie, dog stundom seer han feil;
Da myrder ham en Havmand, og skyller hvide Been
Ad Aare hen, i Maanskin, paa broget Glimmersteen.
Og drøvelig jeg kalder en Strid, ja selv en Seir,
Mod en usynlig Fiende, mod Ælfen: Vind og Veir.

Kun stolt os Stormen driller; thi brugte den sin Magt,
Eet Slag da var tilstrækkeligt — det straffed vor Foragt.
Og nu — at gaae paa Dræbning mod stakkels svage Dyr,
Som ei kan Faren høre, som rædde Døden flyer —
At lokke dem ved Madding! Den værste Feil, jeg veed,
Er, tykkes mig, slig Lumskhed! Misbruge Giestfrihed,
Og knytte Næt til Listen, blot for sin Egennytte! —
— Hvad Egennytte, Hottur? Tænk paa din Faders Hytte!
Kan Tarvelighed kaare vel mere nøisom Stand?
Nei, agt din Faders Haandværk, en ærlig Fiskermand.
Men Ungen altid stræber ud fra sin Moders Rede,
Maa prøve Vingens Kræfter, hen over Mark og Hede.

At vorde Danerkæmpe! Det Ønske for mig staaer,
Som Freya midt i Vaaren, med Roser om sit Haar.
Af Hrolf en Hielm at skiænkes, et Skiold, et fagert Sværd,
Følge Danerkongen i drabelige Færd, —
Ak, altfor store Tanke! Vel er jeg ingen Træl;
Fra Arildstid ved Havet, skiøndt uden Pandserskæl,
Gik mine bolde Fædre, med Sømandstrøien blaa,
Og Vandet dem tilhørte, saavidt som Øiet saae.
Men ak, hvad haaber Hottur? En Plads ved Kongens Disk?
Dæmp Modet, stolten Ungersvend, og sælg dine Fisk?

Hvad drev den unge Søgut til dristige Begiær?
Var det Hovmodigheden i røde Kobberskiær,
Der bryster sig som Guldet, men daglig pudses maa,
At fri for grønlig Ædder i Glandsen det kan staae?
Nei — altfor stolt til Hovmod, var Hotturs Hierte reent;
Reent som Sølv i Bierget, der Lyset er formeent.
Kun du, almægtige Fulla, som fletter Freyas Haar
Til Ungersvendens Lænker; som alt hvad han attraaer,
Skiult i din Æske giemmer, — du mødte ham i Krat,
Indklædt i Maanens Straaler, til Dag du trylled Nat.

Du viste ham paa Siolund, paa Gefions Jomfruse,
Den høie Freyas Billed i lilieranke Mø.
Til Signe, Skuldes Æskemø, du fanged Fisk, min Ven!
Og mærked ei at Signe dig fanged igien.

Til hende bar han Drætten, til afsides Buur,
Skilt fra Kongehallen ved brede Grøvt og Muur.
Der saae man Skuldes Kammer, mod Havet laa det frit.
Sølver-, Muslingskaller og Sneglehorn med Kit
Var mellem Mosset muret; det gav et lifligt Syn.
Selv stod hun der livsalig, men med de skumle Bryn.
Nær Buret flød en Kilde, saa rolig som et Speil;
Der baded hun sig ofte; der, frit for alle Feil,
Sit Legem hun beskued; forgabet i sig selv,
Som Bølgens kolde Huldre, sunken i en Elv.

Fisken modtog Signe med sneehviden Haand;
Men da hun Hotturs Forsæt erfoer, at kiæk i Aand
Han hen sig vilde vove til Dankongens Hal,
Hvor stærke, drukne Kæmper sad rundt i Flokketal —
Hun raabte: Blinde Daare, taabelige Dreng!
Du reder dig før Aften din visse Brudeseng.
Dig Hel i magre Arme vil trykke bleg og kold.
Hil os, at Jomfruburet med tykke Muur og Vold
Er skilt fra Kongehallen. Thi ei som Thor blandt Aser
Kong Hrolf paa Bænken sidder: hans vilde Kæmpe raser,
Forbittret Tænder skiærer, udhyler fæle Sang,
Blodig endnu af Slaget, end i Bersærkegang.
Som Hunde slide Kiødet med Tænder de fra Been,
Og Den, som først er færdig, han er ei længe seen:
Han hugger Been i Panden paa Den, som sidder fiern.
Vel har de Hovedskaller, hærdede som Jern;
Men ofte dog en Knokkel en Pandeskal har knust;
Hvad agter Kæmpen Freden, naar først han er berust?

Da flyder Ølet af Hornet, Blod af dybe Saar.
Det hielper ei Dankongen forbittret Skioldet slaaer,
Man hører ei hans Varsel; det er en evig Krig,
Og ud paa Trælleskuldre da bæres Helteliig.

Ei forfærdet Hottur blev ved skiøn Signes Ord,
Han vilde gaae i Hallen, frygted intet Mord.
Jeg skal vel vinde Kæmperne, det koster ingen Taare;
Jeg vil dem Tiden korte, jeg skaber mig som Daare.
Han foer med baade Hænder op i sit lyse Haar:
See hvor det uredt strutter, i Børster det staaer.
Ham Signe maatte laane sin Hue, spids og lang,
Den bandt han sig paa Hovedet, alt under lystig Sang.
En Pude snørt til Armen hun, som et Skiold, ham bandt,
En Hiortetak i Gaarden i Græsset Hottur fandt;
Den tog han med som Glavind udi sin høire Haand;
Ham Signe fletted Haaret med Straahalm som Baand,
Saa treen han fro i Hallen, hvor stærke Kæmper sad.

Ha hvilket mægtigt Bolværk, hvilken Helterad!
Paa Gaffelbænken, høiest, Hrolf Dannerkonge god;
Guldhaaret over Skuldren flød i en flammet Flod;
Bag ham paa Bielken over hans Hoved Hielmen hang,
Sværdet Gyllenhialte, som skiønt i Striden klang;
Og Skioldet blankt ved Siden, det gav et lifligt Syn.
Han støtted Haand til Kinden, sænkte sine Bryn.
Han var ei fro i Sindet, ei muntred Øl og Miød;
I Eensomhed begræd han end ofte Drifas Død.
Næst ham, paa Bolstret nede, Svibdag i Pandsertrøie.
Han stirred stolt i Salen, han havde kun eet Øie;
Det andet snelt ham Pilen fra Pandens Hvælving rev,
Da sidstegang i Upsal for Adils kæmpet blev.
Han ligned vreden Jette, eensiet, grim og fæl, —
Men i det ene Øie stod dog en ærlig Siæl!

Og saae man paa hans Legem, beundred man med Lyst
Det ranke Liv, Bredskuldren, hvælvetstærke Bryst.
Hos ham hans Broder Beigal var klædt i Dyrehuder;
Paa Hænder og paa Halsen han havde hvide Knuder
Af dybe Sværdeskrammer, der alle vel var lægt.
Hos ham Hvitsærk hin Raske, samme Broderslægt;
Han løb omkaps med Hiorten, i Krigen, som en Piil
Han fremmest var mod Fienden, stedse med et Smil.
Ham nær hans Frænde Hromund hin Haarde. Sværdet beed
Ei paa den stolte Pande, lav, krølhaaret, bred.
Paa Kongens anden Side man Hake saae, den Modige,
Haklang, Vøtt hin Stærke, Hardrefil den Blodige.
Hvo nævner dennem alle? Hvo beskriver klart
De stærke Nordens Kæmper, deres Aasyn og Art?
Du skued deres Lige, Marius! dengang
De dig forgieves fordred til Kamp med Skioldeklang.
Forfærdet dine Romere de høie Helte saae,
Med barnligt Ansigt, guult Haar, Øine store, blaae.
Saa lysteligt de smilte; lange Haar nedflød
Glat over Jernbrynien, Sværdet lynte Død.
Med Magten dem at fælde, du mægted ei; tilsidst
Dog seired dine Kunster, du dræbte dem med List.
Her sad nu deres Afkom. Einheriar hos Thor
Ei nyde bedre Pleie; hver ved sit eget Bord,
Med Vaabnet over Bielken; og bag et linnet Hæng
Fandtes haarde Bolstre, de bolde Kæmpers Seng.

Om Trællene bar Maden; det var en liden Slægt,
Den stammed ei fra Odin, en klækkelig Vægt
Dog kunde Skuldren bære; men Benene var smaae,
Ret som Grævlingehunden i Hal de monne gaae.
Hiulbeen, tynde Lægge man paa de fleste fandt,
Askegraat var Haaret; til Stavn dem Baandet bandt.
De stammed ned fra Finners ældste Slægt i Nord,
Hvis Skarer ødelagdes af Odin, Freir og Thor.

Da flygted de til Hulerne, til Biergets mørke Vold;
I Borgestuen Viser man sang om Dverg og Trold.
Endeel blev dog tilbage, kom fra fierne Skov,
Tiente bolde Kæmper, kiørte Harv og Plov.
Her Danerkongens Træller gik om i Troier graa.
Med Flesk paa glatte Bakker af Træ, de monne staae
For Kæmper udi Hallen; og Øl og Miød de bar
I Horn og skaarne Bægre; den Drik var sød og klar.

Det vared ikke længe, saa blev stor Støi og Larm.
I Hallen bag et Tralværk sad Skulde; hendes Barm
Var ikkun halvbedækket; i Haaret bar hun Siv,
En Snor af Muslingskaller giorded hendes Liv.
Der sad hun, Kongens Søster, fri for al Overlast.
Hun mored sig ved Larmen, ved vilde Kæmpekast;
Og naar en Hirdmand dræbtes, nysgierrig op hun stod,
Og gottede sit Øie ved Syn af røden Blod.
Thi grusom var den Skionne, ved Mord hun sig forlyster.
Hvo skulde troe, at Skulde var Hrolf den Godes Søster?
Jo meer man hende kiendte, desmeer man fæsted Lid
Til Sang om hendes Fødsel, paa Strand, ved Midnatstid.
Bag Skulde skiælved Signe, den hulde Lilievand,
Som Straalen bleg paa Bølgen, sendt fra Maanens Rand.
Hun skiælved for ung Hottur, hun blegned tidt af Skræk.
Med Skoggerlatter Kæmperne besaae ham, klædt som Giæk.
Han giorde mange Fagter, han Nidviser sang
Om Danerkongens Fiender. Men op fra Sædet sprang
Hromund da hin Haarde; en Knokkel, tung og stor,
Han kasted hen paa Hottur over breden Bord.
Hvis den ham havde truffet, det vorden var hans Død,
Men Hottur mødte Knoklen med Armpuden blød,
Saa voldte den ei Skade. Da Kæmperne fornam,
Han kunde vel sig værge, til Maal de valgte ham.
Da fløi der Been som Hagleld. Han gav sig Thor i Vold,
Han kunde ei sig bierge. Da kasted sit Skiold

Til Hottur Danerkongen. Med Skioldet paa sin Arm
Han tapper sig forskandsed, frygted ingen Harm.
Da blev stor Lyst og Glæde, da hørtes megen Latter;
Men hen til Jomfruburet begav sig Helges Datter;
Kun hende Vanheld mored; kiedsommelig hun fandt
En Strid, som ingen tabte, hvorved ingen vandt.

Men Signe lukked Hottur igien af Laagen ud:
At du ei dræbt est vorden, derfor tak Havets Gud,
Dig Ægir har beskiærmet! — Nei det har Hrolf! — han qvad,
— Og ingen Dag i Livet var Hottur mere glad.
Sit Skiold mig Kongen laante! Ha, leved jeg den Dag,
At han sit Sværd mig rakte, til Eed i Kæmpelag. —
Hvad vover du at haabe? qvad Signe, husk din Stand!
Forskiel paa Leirekæmpe der er og Fiskermand.
Tag dette Suul til Brødet, tøm dette Horn, og gaae!

Han med forelsket Die paa Signes Dine saae:
Jeg af dit Die nyder en Drik langt mere sød,
End allerbedste Mundgodt, allerligst Miød.
Mig Dannerkongen laante sit Skiold i lystig Færd —
Maaskee den Dag jeg lever, han rækker mig et Sværd!

Anden Sang.

Høstvinden hylte rædsomt under sortgraae Skyer;
Den stormed over Siølund, hvor ikke mange Byer
Med Straatage stode, nær ved den vilde Strand.
Den var bevoxet ved Søer og Mosevand,
Af mørke Bøgeskove, Danrigets Pryd,
Hvis Lige vel i Bretland, men sielden udi Syd,
Selv ei paa Saxland findes; den hyderige Bøg,
Der mellem Træer kneiser, som mellem Urter Løg,
Stod med de fulde Kroner, i hundred, tusind Tal.
I Skoven hørtes sielden gientaget Øreskrald;
I Fred sig Stammen bredte. Men under Træet løb
Ræve, Harer, Hiorte; skiult under Grenen krøb
Det halelange Egern, samled Nødder i Hul
Under de grønne Blade, dybt i runkne Bul.
I Søen svømmed Svaner, Vildænder, Giæs i Skok;
Af Agerhøns i Græsset, af Stork' i Mosen nok.
Men sielden strakte Marken sig med sin Fure lang;
Dog hyppigt udi Græsset Engens Leer klang.
Thi Græsset skiænkte Frigga til Dansken uden Møie;
For Rugen maatte Trællen med Flid i Marken pløie,
Afbrudt i Værket stedse, ved evig Feidefærd;
Da slap man blanke Plovjern, greb de blanke Sværd.
Nu havde golden Torke behersket Øen længe:
Man saae paa Træet Bladene saa visne, gustne hænge,
Og Engen guul var sveden, dybt sank den ferske Sø.
Da forbarmed sig Gefion, Siølunds hellige Mø:

Til Niord i Noatunen hun gik, forlangte Regn,
For sødt at vederqvæge det hele Danmarks Egn.
Han aabned sine Sluser, Velsignelsen nedsank;
Grøn med Perler atter stod Engen frisk og blank.
Men Skade, Gudens Hustru, der altid giør Fortræd,
Paa sin rasende Ganger strax vilde være med,
Da sank for Blæsten Axet, da knaged mangt et Træ,
Det styrted ned i Mosen; da søgte Lammet Læ;
Af Huse rev hun Tagene; den stakkels Fiskermand,
Som kiæk sig turde vove paa det oprørte Vand,
Hvor der var godt at fiske, da fandt i Havets Skiød,
Hvad før han modig undgik: den bittersalte Død.

Gamle Svipur kæmped mod Stormen, Dødens Gys;
I Hytten saae han flamme det lille røde Lys,
Hvor sørgeligt hans Qvinde ham vented; Bølgen tidt
Det skiulte for hans Die, saa blev det atter frit.
Da med høimodig Vrede brød Gubben hastig ud:
Du skal mig end ei dræbe, du kummerlige Slud!
End skal for mig ei flyde min Søns, min Hustrus Taare.
Da brugte Kæmpehaanden med Senekraft sin Aare;
Høit Skuden løb paa Sandet, og ud af Baaden sprang,
Nigeligt belæsset, Fiskeren i Tang.
Han vilde gaae til Hytten, han stod paa sikkre Strand,
Da blev i Nattens Tusmørk han vaer en fremmed Mand,
En bredskuldret Kæmpe. Ved Bidselen han holdt
Sin Ganger under Træet. God Aften! det er koldt,
Raabte han til Gubben, Stormen hyler brat;
Kan du mig, Fisker, skaffe Huusly for i Nat? —
Ja, Herre, svared Svipur, giennem Stormens Bruus,
Hil Den, som har, hil Den, som kan Andre byde Huus.
Vel er min Hytte ringe, men i en saadan Nat
Jeg bytted den ei, Ægir, for din hele Skat;
For alle dine Perler paa Havets dybe Bund,
Min gamle, lune Rønne! See Trofast, min Hund!

Der kommer han og springer op ad sin Husbond glad,
Fordi end ikke Døden i Nat har skilt os ad.

Ei den lune Hytte meer Kæmpen vilde savne:
Han saae de gamle Ægtefolk hinanden tidt omfavne.
Nu græd hun høit af Glæde, som havde grædt af Kummer.
Godmodig gamle Svipur i Skiægget sagte brummer:
Lad Manden ikke skue din Blodhed, svage Viv!
For Stridsmænd Graad og Taarer er daarlig Tidsfordriv.
Os Maden sæt paa Bordet, bring den paa hviden Bakke!
Hvor Fattigdom er Værten, taer Nøisomhed tiltakke.

Ei, raabte fremmede Kæmpe, hvad taler I om Nød?
I Norge mætter Hungren sig tidt med Barkebrød. —
Er I fra Norge, Herre? — Ja, Ven, fra Throndelag,
Hvor Sol om Somren lyser om Natten som en Dag.
Men her er mørkt og Taage, som i en Mose siid;
Med Trætoppen Blæsten staaer i en evig Strid.
Ei Klippevæggen luner; Landet er saa fladt
Som slette Havrekage; her kneiser intet brat.

Selv Siølund er en Klippe, ham svared Svipur Gubbe;
Men dybt i Havet stander af Steen den brede Stubbe,
Som Gefion brød fra Svithiod, da med sin hvide Stud
Hun pløiede den fra Fastland i Østresaltet ud.
En liden Ø som denne, hvad skulde den med Fielde?
Her straaler Gullinbørste, her hersker Freiers Vælde.
Naar man de gyldne Kornax bag Skoven bølge seer,
Da tænkes ei paa Klipper, man ønsker dem ei meer.
Her spises intet Barkebrød! Den sortefede Muld
Let skaffer Rug til Sulet af Freirs Agerguld. —

Det lader ei at Freier har været dig saa huld,
Svared norske Kæmpe, just med sit Agerguld.
Mig tykkes, Ven, du lever i Danmark paa Norsk,
Og fanger, i Livsfaren, om Natten Sild og Torsk.

Det er et ærligt Haandværk, gienſvared Svipur graa;
Ei hver kan være Rigmand! Oſterſøen blaa
Omfavner grønne Siølund; og hvad er større Lyſt,
End rigt med Fiſkerleier at krandſe hviden Kyſt?

Ha, kiendte først du Fieldet, qvad Kæmpen, med ſin Gran,
Et Syn, ſom ei er ſkuet endnu af nogen Dan;
De ſteile Klippeſider, med Birk, med Fyrren ſmykt,
Grandens ſtolte Hytte, ved Elv af Bielker bygt;
Ha, hørte du Fosſen bruſe, ſaa ſkummende, ſaa hvid,
Den Sang du aldrig glemte meer i din Levetid.
Ei nogen Skiald kan ſiunge ſit Drapa med ſligt Mod,
Om Jetternes Bedrifter, om Kæmpen Ymers Blod.
Saae du den norſke Bonde ſtaae ved ſin Fieldevæg,
Udi ſit hvide Vadmel, med lange hvide Skiæg.
Paa Ski den lette Jæger; og Gutten, ſom med Fryd
Mødte den grumme Mandbiørn med ſit Kaſteſpyd —
Du glemte Danmarks Kornax, du glemte feden Muld,
Og kiøbte Ædelſtenen med Glæde for dit Guld.

Hvad vil du da i Danmark? ſpurgte Svipurs Viv.
For Kæmpen Heltelegen er bedſte Tidsfordriv,
Svared ſtolten Nordmand; og over alting ſtaaer
En Seierhelt med Ære, han Fieldet overgaaer.
Hrolfs Kongerygte breder ſig mægtigt nær og fiern,
Faſt overgaaer han Arthur og Diderik af Bern,
Med ſine ſtærke Stridsmænd. Ham ſtærkt jeg længes efter,
Ham ſkiænker jeg min Tapperhed, mit Liv, mine Kræfter,
Hvis han en Plads vil unde mig ved ſit Heltebord.

Velkommen da i Danmark, du ſtærke Helt fra Nord,
Raabte den ſølvgraa Fiſker. Du tiene vil vor Drot?
Dit Anſigt, ſtort og aabent, kun lover idel Godt.
Stærk eſt du, føer af Lemmer; men ingen Grumhed fæl
Udlyner af dit Øie, beſindig er din Siæl.

At have dig til Fiende, derved vel Ingen vandt;
Men ærlig Ven vist altid i dig en Broder fandt.
Velkommen her i Dannmark! Skiænk Moder, skynd dig, hent
Et Horn med bedste Mundgodt! Han har det vel fortient.

Saa sadde de tilsammen. O hvilken salig Lyst!
Hvis Lige Skialden mindes, med dybtbevæget Bryst:
Naar Norges bolde Sønner til Sislund ilte frie,
At knytte Brodervenskab. — Hvi er den Tid forbi?

Siig os dit Navn, min Herre! ham spurgte Svafas Mand.
Man kalder Bodvar Biarke mig i mit Fædreland,
Svared den Fiirskaarne. Da raabte Svipurs Viv:
Ha, naar du gaaer til Leire, da skaan min Hotturs Liv!
I Aften han ei kommer, han giør mig Hiertesorgen;
Hvo veed, om heel og holden jeg skuer ham imorgen?
Uvorne Fiskerpebling, forvoven, taabelig!
Hver Dag han hen til Leire med Torsk begiver sig.
Han som en Giæk sig klæder, dog slipper altid ind
I Kongesalens Lofte. Vist ved sit fulde Sind
Den Pebling ei maa være. Den uselige Pog!
Hvo sætter sit Liv i Vove hver Dag, naar man er klog,
For ingenting at vinde? De hugge ham med Been,
Saa store, gode Bodvar! som Strandens tunge Steen;
Dog veed han sig at bierge. Men du, som est saa stærk,
Komst du til Kongesalen og øved sligt Hofværk,
Du dræbte ham paa Stedet. Thi er min Moderbøn:
At du de mindste Knokler vil kaste paa min Søn,
Til Løn for Giestfriheden, som du har nydt i Nat. —
Ved disse Ord loe Biarke godhiertig, overbrat;
Gik med sin Vært at finde paa Loftet tørre Straae,
Sit Biørneskind derover han strakte; sov derpaa.

Næste Dag da Solen smukt over Havet stod,
Da de sorte Skyer Himmelen forlod,

Den ene med den anden, liig en bagtalerſk Flok,
Der ſværter Stormands Rygte: naar den har løiet nok,
Og herlig han indtræder, fordunkles han ei meer,
Med milde Smil paa Læben hver Smigrer paa ham ſeer;
Saa Skyen, purpurbræmmet, tilſmilte Dagens Gud,
Hvis Glands den vilde dække nys med en Taageſlud.

Til Leire bort fra Hytten da Bodvar Biarke gik.
Og, alt imens han vandred, det ſtolte Nordmandsblik
Blev meer og meer formildet. Udi det friſke Grønne
Stod utallige Blomſter. Det Høie for det Skiønne
Treen føſterligt tilbage; ſom Nattens Stierneghs,
Med Melkevei og Maane, for Morgenrødens Lys.
Han ſig i Lunden ſatte, hvor Nattergalen ſlog,
En Fugl, ſom han ei kiendte, ſom han for Drosſel tog;
Men da de ſkiønne Toner den fløited i hans Øre:
Slig Qvidren, raabte Biarke, før aldrig jeg mon høre.
En liden Bæk i Græsſet tæt ved hans Fødder flød,
Det tyktes ham, ſom Bækken ham velkommen bød.
Den risled, Fuglen qviddred; ſtærk var dog ſvage Røſt,
Selv Sarpens ſtolte Bruſen den døved i hans Bryſt.
En ſelſom Stemning Helten betog: Vaarens Pryd
Kom med ſin Duft beſvangred fra Øſten og fra Syd,
Fra Kaukaſus; hvor Aſer, før Odin, Seier vandt,
Reed under brede Palmer Kameel og Elefant.
Ham tyktes atter mindes en længſtforſvunden Drøm;
Førſtegang ham Barmen ſvulmed længſelsøm.
Men ſnart han vaagned atter; forlod den grønne Vaar,
Aabned Borgeledet og gik i Leiregaard.

Det var endnu heel aarle, da Biarke kom fra Skov;
I Vaabenhuſet Vagten paa Skioldet ſad og ſov.
Der havde været Gilde langt over Midienat,
Dybt ſlumred alle Kæmper, ſeent havde de forladt

Det gyldne Horn i Hallen. Hos Hrolf, ved Giestebord,
Var mindst af alle Dyder Forsigtigheden stor.

Biarke gik med Lempe Skioldvagten forbi.
Nu stod han midt i Hallen, den var ei lukket i.
Aabne var alle Luger for Morgenluften frisk;
Trælle med varme Svampe tørred Bænk og Disk.
De Leergulvet feied med Risekoste smaae.
Bevæbnet vel de skued en Mand i Hallen staae,
Men agted hannem lidet; end søvnige, de troede,
Bodvar var en Hirdmand, som der paa Gaarden boede.
Thi rundt om Kongehallen, i en Alkove lang,
Sov Helte bag Gardiner; og deres Snorken klang,
Mens Morgensolen sendte sin første Straale kold,
Paa Hielmen over Bielken, paa blanke Sværd og Skiold.

Forundret skued Biarke den Hal, som Bolig gav
Saamange vældige Kæmper. Nu stod den som en Grav,
Forladt, mens tomme Vaaben ved Helteleiet hang.
En Bunke, midt paa Gulvet opstablet, spids og lang,
Som sorte Tørv i Mosen, der stod af hvide Been.
Nær den at betragte, Biarke var ei seen.
Han mærked noget Levende, det rørte sig derinde.
Sagn om fæle Slanger da kom i Heltens Minde,
Der hvile mellem Knokler, naar Kiødet er opspiist,
Naar Liv af giftig Ædder Manden har forliist.
Et Skridt han giøs tilbage; men paa sin Gysen vred,
Tre løb han atter fremad, og vilde rive ned
Den hele Knokkelbygning, heel opbragt i Aand —
Da stak der ud af Bunken en liden, smudsig Haand.
Biarke greb om Haanden, der hørtes Vee med Ak.
Først ud af Knokkelbunken drog han en Hiortetak,
Derpaa en broget Straaviisk, saa fra den haarde Seng,
I korte mørkeblaa Trøie — deilige Fiskerdreng.

Hvo est du, Mand? skreg Gutten, i Nød og i sin Angst.
Jeg hedder Bodvar Biarke. Forunderlige Fangst!
Hvad gior du her i Stablen af hvide Fleskebeen,
Af Oxeknokler glatte? — Vær, Bodvar, ei seen!
Skynd atter dig at bygge trindt om min Krop en Borg!
Du ellers volder min Moder stor Qvid' og Hiertesorg,
Hvis du mit Mord fremskynder. Og kan min Skioldborg ei
Knokkelkastet hindre, da gaaer jeg Dødsens Vei;
Sær dersom Hromund hugger, en Hirdmand ond og fæl,
Den eneste Leirekæmpe med en uærlig Siæl.
Han staaer mig efter Livet, har ofte giort Forsøg,
Hugger ei, som de andre, med overgiven Spøg.

Ha, raabte Bodvar Biarke, nu kiender jeg dig bert,
En Søn du est af Svipur, min Ven, min gode Vert.
Vær du kun rolig, Hottur! Er ikke saa dit Navn?
Jo, Herre, svared Drengen, I kommer mig til Gavn,
Som jeg paa alting mærker. — Hold dig kun kiæk og rask,
Svared ham Norges Kæmpe; gak ud til Kilden! Vask
Dit Ansigt, dine Hænder; til Aser gior en Bøn,
Saa vil jeg dig knæsætte her som min egen Søn.
Der skal dig Ingen røre det allermindste Haar. —
Da Hottur med stor Glæde gik ud i Leiregaard,
Og treen igien i Hallen, ei som en Træl, en Daare;
Synet af hans Skiønhed da Bodvar glæded saare.
Han sagde: sæt dig rolig hos mig, du flinke Pog,
Der sidder du saa sikker, som i din Moders Krog.

Nu blev det lyst i Hallen; men stille dog som før.
Ved alle Sovekamre til Skoven var en Dør,
Hvoraf de vaagne Kæmper udsmutted, uden Ord,
At bade til Forfriskelse sig først i salten Fiord.
Ret som den dovne Sælhund, der slumrer paa Steen,
Saasnart den hører Larmen er ikke længer seen,

Men vælter sig i Havet; saa Leirekæmper sprang
Ud i de klare Vover fra bleghvide Tang.
Ha, hvilken Larm og Latter pludselig opstod,
Da i Fiorden atter var kiølt det hede Blod.
De leged som Søkalve, dukked hinanden ned,
Og prøved, hvo i Vandet med størst Udholdenhed
Vel Veiret holde kunde: naar Een da stundom fik
Af disse salte Bølger en bitter Morgendrik,
Da skoggerloe de andre, mens Kæmpen sprudled ud,
Med et fordreiet Ansigt, den uvelkomne Slud.
Ha, hvilke Heltekroppe! Her, Thorvald, havde du
Skikkelser til Guder let funden, hvis du nu
I Leire havde levet, i Kraftens Helligdom.
Ei til døde Stene da i det døde Rom
Du bolde Landsmand trængte, for at fremstille stor:
En Odin, en Stærkodder, en Heimdal, Tyr og Thor.

Nu steg de op som Svaner, nyfødt, som Askur sprang
Af Barken, første Morgen, da Lærken for ham sang;
Iførte sig gode Kiortler, gav deres Heste Havre,
Og gik saa selv i Hallen atter, at nyde Davre.
Der fandt de Bodvar siddende ved Døren, svøbt i Skind,
Med Hielmen trykt i Øiet. Medens de gik ind,
Han ændred ei en Mine. Det var saa Brug og Skik,
At ingen Fremmed hilste, før Kongen selv indgik,
Og Hrolf besøgte Mange. Derved sig Ingen undred.
Ved Bordene de sig satte, det høit i Hallen dundred.
Men da de Hott opdaged, som ikkun lidet glad
Til høibords nu som Herre hos den Ukiendte sad,
Lød misfornøiet Mumlen. Man var ei længe seen,
Snart fløi over Bordet igien paa ham et Been.
Heel ræd han blev tilmode; ved Spisen og ved Drik,
Han mærked, at Berserkerne begyndte gamle Skik.
Han hvisked ræd til Biarke: Nu lad igien mig gaae,
Skiule mig, gode Bodvar, i min Knokkelvraa. —

Ham Bodvar holdt med Haanden saa fast, fuld af Harm,
At nær han havde knækket Ungersvendens Arm.
Han sagde: Hvis du viger, mig her til Skam og Spot,
Hvis Den med Ondt du lønner, som vil dig idel Godt,
Da skal du ikke komme levende, Træl, herfra.
Jeg lover, dig at beskiærme, hvad kan du frygte da?
Det er jo blot til Morskab! De Been er' alle smaae.
Est du en liden Kylling, som Hagl kan sønderslaae?

Saa sad han taus beskeden, holdt sin Vrede tam;
Snart Knokkelen traf Hottur, stundom traf den ham.
Men da Beenhaglen voxte, da lumske Hromund tog
Laarbenet af en Oxe, som, hvis han rigtig slog,
Var vorden Hotturs Bane; da, rolig i sit Sind,
Benet Biarke fanged i Luften, med sit Skind,
Greb det med Heltehsiren, stod op, sigted først —
For sidstegang da, Hromund! du lædskede din Tørst!
Thi som han Hornet tømte, traf Biarke ham i Panden,
Saa Blodet over Øiet sprang ned i Sølverkanden.
Han blegned som en Dødning, han vakled, Tænder beed
I Krampe, tabte Bægret, og faldt paa Gulvet ned.

Da blev et svarligt Bulder. Svibdagger Freden brød,
Greb Sværdet over Bielken, at hævne Frændedød.
Forbittret han sig skyndte, som det opbragte Dyr,
Der Ungerne bersves. Beigal, som Asatyr,
Naar han i Kampen raser, skreg høit i Hallen: Mord!
Død over fremmed Niding, som haaner Kongens Bord.
Op! Hromunds Drab at hævne! Jeg efter Blodet tørster.

Men som det vrede Pindsviin reiser sine Børster,
Naar Faren er forhaanden, med Pigge trindt bedækt,
Ei Ulven Bidet vover, — saa stod, af Helteslægt,
Biarke den Fiirskaarne, med Hielm og Sværd, med Skiold;
Hans Øie lynte Døden, dog blev han rolig kold.

Nu opsprang Hallens Dørre; Dannerkongen stod
Streng for de vilde Kæmper; det dæmped deres Mod,
De satte sig paa Bænken igien, hver ved sit Bord.
Da raabte høit Svibdagger: Ædle Drot i Nord!
Du taaler ei en Niding, som bryde vil din Fred. —
Da bød ham Danerkongen forblive paa sit Sted.
Man maatte melde Sagen; og da den var bekiendt:
Han ligger paa sin Gierning, sin Skiæbne har fortient,
Raabte Hrolf hin Gode. Hvor ofte har, ved Drik,
Jeg Eder ei forbudt den skammelige Skik?
Det har alt før mig ærgret, at I den stakkels Pog,
Den uselige Fiskerdreng, ei skaaned i sin Krog.
Hvor længe skal det vare, Bersærken er et Dyr?
Et tappert vel og modigt, som ingen Fare skyer;
Men fattig paa Forstanden, uden Adelsdyd,
Ukiendt med Baldurs Glæde, med Freyas, Bragis Fryd?
Men ved min Faders Aske, ved Heimdals Gullintop,
Jeg hviler ei, før pustet er Aand i denne Krop.
De Tappreste paa Marken i Nord, dem har jeg alt;
Der er alt meget vundet; men Brødet mangler Salt,
Suurdeig, at det kan smage. Velan, det er begyndt.
Hromund lumsk og grusom har selv sin Død fremskyndt.
Er det en Viis at hilse paa venlig fremmed Helt,
Som giester Danerkongen, som over Sund og Belt
Er sikkert langveis dragen?
Da følte hver Mand,
At Hrolf talde Sandhed, den gode Drot i Dan.
De Dine sloge til Jorden, mæled ei et Ord,
Medens Kongens Trælle tog Liget fra Jord,
Og bare det til Graven. — Men Bodvar bøied sig,
Og raabte dybt bevæget: Nu, Hrolf, jeg kiender dig!
Tak, for du har beskiærmet et Liv i vilden Spil,
Som, fra idag, min Konge, dig ene hører til,
Hvis du mig ei forskyder. — Da Konningen fornam
Bodvars Navn og Herkomst, da favned han ham

Med venneſalig Gammen; thi Biarkes Heltery
Som Straalen havde bredt ſig fra Dovrefieldets Sky.
Han qvad: Vil du beklæde min dræbte Kæmpes Sted,
Sær eſt du mig velkommen. — Da ſmilte derved
Biarke den Fiirſkaarne, men ſagde fro i Skiemt:
Ærlig Mand i Lykken har Vennen ei glemt,
Og Den, ſom Rundhed viſer, heel ofte Fare ſtaaer,
At han til Tak for Gaven kun flere Bønner faaer. —
Hvad har du meer at bede? ham ſpurgte Kongen mild. —
Hvo der i Nattekulden mig laante Arne-Ild,
Har Fordring paa mit Venſkab, gienſvared Biarke kiæk;
Og Den, ſom jeg har ængſtet med Dødens kolde Skræk,
Maa jeg med Biſtand trøſte. Skal Biarke blive her,
En Plads du ved hans Side forunde Gutten der.
I Nat hans bolde Fader mig viſte Gieſtfrihed,
Dog Drengens Knokkelgiemme jeg her har revet ned.
Jeg maa nødvendig bygge ham op en anden Borg;
At jeg den gamle Moder løſer fra ſin Sorg.

Da ſmilte Danerkongen: For din Skyld jeg vil
Paa Bænken Hottur tage, ſkiøndt udi Helteſpil
Han ikkun lidt er øvet, forſtaaer ei Kæmpeſkik;
Jeg vil ei ſpare Maden paa ham, ei heller Drik. —
Maaſkee han Helt kan vorde!
Ja, ſvared Biarke klog,
Den Green maa tidlig kroges, ſom ret ſkal vorde Krog.

Tredie Sang.

Nu lærte Biarke Hottur, hvad hører til en Krig.
Drengen var fra Kæmpen uadskillelig.

En Dag med raske Nordmand Hottur paa Jagten gik;
Da stirred den Fiirskaarne til Jord med mørke Blik.
Hvad fattes dig, min Fader? spurgte muntre Svend,
Jeg kiender dig jo neppe. — Kom! sæt dig hos mig hen,
Svared Norges Kæmpe, hist ved en gammel Eeg,
Hvor Sølverbækken sprudler og driver Blomsterleeg,
Saa skal jeg dig kundgiøre, Søn, hvad mit Hierte trykker.
Mit Mod jeg Danerkongen har viist i mange Stykker;
Dog har han mig opfordret til en Bedrift idag,
Hvortil — jeg maa tilstaae det — sig Biarke føler svag.

Du svag, gienmæled Hottur, nu, saa er Egen skiør.
Min Søn, en Eeg kan knækkes, — svared Biarke; hør
Opmærksom paa min Tale: Siølund ved Heltehænder
Er renset vel for Rovdyr; dog Eet i Skoven render;
Dog har en ussel Vikingsmand forstyrret Leires Fred,
Paa Snekken bragt en Mandbiørn til Herthas grønne Ved,
Som volder megen Ode; thi Mennesker og Qvæg
Den myrder daglig grusom. — Bleg, som en kalket Væg,
Saae Hottur sig tilbage, han frygted Biørnen nær.
Men stille Bodvar Biarke, bag skyggefulde Træer,
Saadan vedblev sin Tale: Ei meer end Gedehamsen
Paa Æblet, agter Nordmand i Throndelagen Bamsen,

Et dagligt Spil bag Graner; thi har mig Kongen sendt;
Han meente jeg med Jagten var allerbedst bekiendt.
Derfor han bød mig Færden; og veed ei, Biarke stod
I Strid langt før paa Dækket, mellem Liig og Blod
Mod hundred stærke Fiender, i Hagl fra sorte Skyer,
End han idag med Sværdet gaaer mod et enkelt Dyr.

Ei Hottur kunde fatte den bolde Nordmands Ord.
Min Gut, vedblev den Hellede, min Farfar i Nord
Var mægtig Drot i Opdal; man kaldte hamnem Hring.
Om min Faders Skiæbne fortaltes sære Ting.
Jeg var en liden Pebling; — min Faders, Moders Død
Og deres Livsbedrifter som Eventyret lød
Tidt mig i spæden Øre. Hvo skielner Falskt fra Sandt,
Som liden treaars Gutten? Mig Faderløse fandt
Ragnvald, en ærlig Bonde, han opdrog mig til Svend;
Men Visen om min Fader jeg hørte tidt igien.
Maa ei en ærlig Fader elskes af sine Børn?
Hvor tidt begræd din Søn dig, ulykkelige Biørn!

Saa sige sære Fraſagn: min Fader tidlig misted
Sin Moder, Ragnhild Fagre. Da Kongen havde fristet
Slig Skiæbne, Gubben meldte: Man lever kun eet Liv,
Jeg søger mig ad Aare paa ny en Venneviv,
For den, mig Døden roved. Han sendte sine Mænd
Til søndre Land, at finde sig Hustru igien.
Men snelt et rædsomt Uveir dem jog fra varme Kyst.
I sorte Bølger Havfruer med skumhvide Bryst,
Med Lyn i røden Øie, drev Snekken op mod Nord;
Mellem Isens Stumper den standsed i en Fiord,
Fiernt i det nøgne Finmark; hvor Granen meer ei staaer,
Hvor selve Fyrren slipper, hvor Birken Aar for Aar
Kun vorer som et Ukrudt, en liden fattig Hæk;
Hvor ingen Fisk meer findes i Elv eller Bæk;

Hvor Mosset trives kummerligt, har tabt sin Farve grøn,
Og sortebruunt sig strækker mod Klippen.
En Bøn
Til Aserne de giorde, de vented Døden brat.
Den hvide Snee dem hylled i bælmørke Nat.
Da bleve de vaer i Ørken, i Nattens kolde Gys,
Langt borte som en Stierne, det var et jordisk Lys.
Did deres Vei de styred. Hvad troer du vel, de saae?
Som under en Glarklokke sig hvælved Luften blaa
Høit om en deilig Grønning, med spraglet Blomsterbed.
Min Farfars bange Sendemænd gyste derved.
Thi Grønningen med Luftblaa stod midt i Sneens Nat;
Snee gled fra klare Hvælving, mens den daled brat.
Og midt i broget Runddeel, bestraalt som af en Sol,
Saae de to skiønne Qvinder, hver paa sin gyldne Stol,
At binde Blomsterkrandsen i Skyggen af et Træ,
Hvor Purpurfugle qviddred i lune Birkelæ.

De smilte, da de tydeligt i Nattens Gnistersnee,
Ved Skimt af Lys derinde grant kunde see
Forfrosne Kæmper skiælve; de bød dem gaae i Lund.
Da mælede den Ældste med Smiil paa røden Mund:
I undres ved at see os i dette Vintermørk?
En Foraarslund i Vaaren, hensat i Finmarks Ørk.
Man Kunsten vel maa bruge, man som et Barn har lært,
Fra Undergang at redde, hvad Hiertet meest har kiært.
Hin gamle Finnekonning, en Gubbe mere kold,
Sølvgraa meer end Vintren, med Jsens klare Skiold,
Har beilet til min Datter, den ranke Lilievand,
Med Rette kaldet Sneehvid; thi Sneen ei kan
Bramme med større Hvidhed, end hendes Haand og Barm.
Dog der den ikke fryser; den blænder ungdomsvarm.

For nu at redde Sneehvid, at undgaae hans Garn,
Jeg flygted hid til Finmark med mit eneste Barn.

Men tog lidt med af Vaaren, lidt Blomster, lidt Grønt
Lidt Aftensol, lidt Fugle; det klæder saa kiønt.
Nær Jsens evige Slotte, Vintrens lange Nat,
Har vi vor lille Trægaard midt i Sneen sat;
Og medens Stormens Drne derude vildt sig svinge,
Med Hyl fra Field til Fielde, paa nordlysrøde Vinge;
Mens sorte Mudder vælter iiskoldt, som størknet Blod,
Af Skorpens brustne Side til Elivagas Flod;
Det morer os herinde, hvor hver fornøiet sidder,
At høre Kildens Rislen, lystig Siskenqvidder,
Mens broget Sommerfuglen i Solen flagrer her,
Som Sneens hvide Flokker i Maanskinnet der.
Kom ind, at spise Jordbær, saa modne, saa søde,
Udklækked' i vor Morgen=, i vor Aftenrøde;
Kom ind at see min Datter; thi hun har intet Graat;
Kun askelyse Langhaar. Det klæder hende godt.

De Sendebud betragted hin lilieranke Mø;
De tænkte: Længe rider Kong Hring under De,
Før han slig Hustru finder; og længe Kjølen staae
Vi Søemænd lade daglig i Bølgerne blaae,
Før man en Jomfru træffer, at bringe gamle Drot,
Af halv saa sielden Skiønhed. Han vist vil tykkes godt
Om denne ranke Sneehvid. Et Ordsprog taler sandt:
Uventet kommer Lykken og ofte man den fandt,
Hvor man den ikke søgte. Vel er vor Konning Hring
Ei meer i Ungdoms=Vaaren, det siger ingenting!
Har Høsten ei sin Skiønhed, skiøndt den er ikke Vaar?
De frembar deres Ærind i grønnen Urtegaard,
For Finnekongens Datter, og efter hendes Sind
Var denne bratte Beilen. Vort Skib fik gunstig Vind,
Da Moderen med Sneehvid berørte Dækkets Kant;
Strax den skiønne Trægaard i Sneen forsvandt.
Med gunstig Bør de hurtig Finmarken forlod,
Og seilede til Opland, hvor Brylluppet stod.

Men stakket kun var Glæden. Til Husbondens Vee,
Sneehvid blev imod ham saa kold som hviden Snee;
Han hende var for gammel, hun fødte ham ei Børn.
Men skiøn var hendes Stedsøn, Ungersvenden Biørn.
Hun med forelsket Øie paa Gutten daglig skued;
Stærke Flammer voldsomt i hendes Hierte lued.
Hun tilstod ham i sin Attraa, med frække Frillesind.
Da pletted med en Kindhest han rosenrøde Kind.
Han opbragt hende stødte tilbage med Foragt.
Sneehvid over Slaget til Rasenhed bragt
Strax brugte sine Kunster; en Ulvehandske tog
Hun op af Sølverskrinet, dermed hun ham slog.
Da brat han sig forvandled: de lysegule Lokker
Blev sorte Biørnebørster; til Kløer og plumpe Sokker
De smukke hvide Hænder; hans Ansigt, som før
Ligned Freir, naar han smiler i Valaskialfens Dør,
Bedæktes af en Hætte, med Ører tykke, smaae;
Munden lod hun spaltet til Ørerne staae.
En tyk og lodden Finnut indhylled ranke Liv.
Da raabte spodske Sneehvid: Foragt nu Kongeviv,
Og veil til Bondedatter! Skynd dig i Skoven ud!
I Hulen du ved Elven snart træffer din Brud.

Bera, Svendens Fæstems, saa længselfuld mon staae.
Men da en Biørn i Skoven hun nærme sig saae,
Forfærdedes den Fagre, hun vilde Flugten tage.
Endnu engang paa Veien hun saae sig tilbage, —
Hun stirred i hans Øine, da kiendte hun ham brat.
Øiet, Siælens Vindue, slører ei Nat,
Ved Hexens Tryllekunster. Ved Seid hun ofte kan
Forvandle til en Slange, til Fugl, til Dyr en Mand;
Men Øiet af et Menneske dog altid han beholder,
I Pelsen som en Biørn, som Orm i Slangefolder.

Knap stod hun udi Hulen med Biornen, før igien
Til Menneske forvandlet blev hendes Hiertes Ven.
Der samledes de ofte, ved mørk Midienat;
Men neppe skinte Solen i Østerlide brat,
Før Biornen som et Rovdyr, med Labber og Skiæg
Faldt ind i Kongens Hiorder paa Hyrder og Qvæg.
Vel han sig maatte vogte, naar Morgnen var nær,
At grumt han ei myrded Den, der var meest ham kiær.
O min usalige Fader! Han ønskte selv sin Død,
Og ei han vented længe. Konningen bød,
Paa Dronningens Begiæring, sit Hof i Vaaben staae,
Mod den grumme Mandbiorn paa Jagten at gaae.

Hør, qvad min gode Fader, da sidstegang i Lunden
Han taled med min Moder, for dig Forløsningsstunden
Sig nærmer, kiære Bera! Min Død stunder til;
Mig bæres for, at Sneehvid snart Høvnen smage vil
I al sin bittre Fylde. Men ville de mig fælde —
Jeg viser dem i Skoven min sidste Manddomsvælde.
Ja kiøbe skal den Onde min kiærkomne Død
Med sine Venners Nedlag. — Beras Taare flød;
Men Biørn, min kiække Fader, saa vedblev sin Tale:
Ei kan en Mand sin Skiæbne ved Klynken forhale,
Ei heller eier Livet for mig særdeles Gammen;
Dog trøster det i Nøden, at her vi fandtes sammen.
Saa hør mig, kiære Hustru! Naar nu af Landsesting
Jeg fældet er til Jorden, da finder du den Ring,
Som du mig gav i Fæste, som end min Finger bær,
Dit Troskabspant i Livet, du mig til Døden kiær!
At bede blot min Fader endnu du har behov,
Om det som Biornen giemmer i Skiul ved venstre Bov.

Nu vil jeg meer dig sige: du føder trende Sønner.
Thor give, Hver med Troskab og Tapperhed dig lønner!

Kald du den første Frode, den anden Thorer kald,
Den tredie Bodvar hedde. I Høien er en Hal,
Hvor jeg har giemt de Vaaben, som de sig hente maae.
Men Morgenhanen galer, min Hustru, lad mig gaae!
At ikke jeg i Hulen et Utydske bliver,
Og glubsk, hvad mig er kiærest i Verden, sønderriver.
Han gik —
Knap var han ude, saa hylled Biørneham
I Pels det ranke Legem. Da hørtes Hundeglam;
Biørnen blev af Kongen og Dronningen forfulgt,
Samt mange stolte Hirdmænd. Ei Sneehvid havde dulgt
Sin Harm mod lodne Rover, som dræbte hendes Qvæg;
Let den gamle Husbond hun daared til en Leeg,
Som kosted ham hans Arving. Vel værged Biørnen sig
Opreist, med sine Labber, kiæk og mandelig,
Den fældte mange Fiender; med Spyd, med Piil i Side
Tilsidst den dog afmægtig i Græsset maatte bide;
Men kasted først sit Die paa Faderen saa sært,
At Livet blev fra den Dag ei længer Gubben kiært.

Min Moder gik til Kongen i grønne Granskov,
Og bad om hvad der skiultes bag Dyrets venstre Bov;
Snart hun sin Ring gienkiendte; da fik hun Beviis
Fuldt op i Biørnedrabet paa Husbondens Forliis.
Men Sneehvid lod sin Ondskab udrase, thi hun lod
Den dræbte Bamse stege, da rundet var dens Blod.
Derpaa hun for min Moder usalig monne gaae,
Med Biørnekiød paa Brikken, skar det i Stykker smaae,
Tvang hende til at spise; og trued, mens hun slog,
Med pinlig Død paa Stedet. To Bid min Moder tog,
I rædselsfulde Jammer; men trediegang hun skreg:
Giv heller strax mig Døden; og sank til Jorden bleg.
Da vendte hende Ryggen med Haan den fæle Dronning
Og qvad: Din Biørn ei deler med Bera meer sin Honning.

Skynd hen dig til dit Leie. Nu har mit Hierte No
Uhyrer skal du føde, maaskee det bliver to!

Min stakkels Moder i Løndom fødte Sønner tre.
Elgfrode var den første, til Navlen at see
Som Elsdyr, den Usæle. Den anden, Thorer god,
En deilig Dreng forresten, men med en Hundefod;
Det voldte Biørnekiødet. Jeg var det tredie Barn,
Aldeles uden Lyder, jeg undgik Hexens Garn. —
Min Moder døde fra mig i spæde Barndomsdage.
Om Thorer og Elgfrode jeg intet veed. Tilbage
Jeg blev hos gamle Ragnvald; men i mit tolvte Aar
En Midnat han mig viser den Høi, hvor Sværdet staaer.
Mens Maanen giennem Døren indstraalte rædselfuld,
Jeg fandt min gode Snertir, uddrog den af Muld.
Før Mangen havde prøvet at tage Sværdet der;
Men som i Stenen voxet, det sad for andre qvær;
Jeg drog det, som man drager af skiøre Jord en Rod;
Og stedse mig i Kampen min Snertir var god.

Kong Hring var længe gravlagt. I Throndelag, i Strid,
Ved Hærværk, ved Manddom forgik min Ungdomstid.
Jeg Ære mig indlagde ved Hildurs blodige Leeg,
Og Biarke man mig kaldte, lig Barken af en Eeg.
Den uselige Sneehvid faldt blodig for mit Sværd.
Tilgiv, min gode Snertir! hun var dig ikke værd.
Jeg haabed at gienvinde min Faders Eiendom,
Men kunde ham kun hævne. — Da Hrolfs Nygte kom
Til Norge, som en Trækfugl, der siunger høit i Vaar;
Og ned fra Dovrefieldet jeg drog til Leiregaard. —
Nu veed du alting, Hottur. Heel trofast i Færd
Drager for Hrolf Krake jeg Snertir, mit Sværd;
Kun denne Biørnejagten — er høist min Siæl forhadt;
Og dog maa Bamsen bløde før Stierneblink i Nat.

Her tang den gode Bodvar; han saae i Bækkens Flod,
Mens Hottur nysgierrig og hiertegreben stod,
Han støtted sig til Spydet, han vilde høre meer. —
Hvergang en Biørn i Skoven jeg ene vandre seer,
Vedblev alvorlig Biarke, jeg paa min Fader tænker.
Ei Biørnen kiender Ulvens, ei Losens, Ræves Ænker;
Er sielden blodigt Rovdyr, skiøndt den er lagt for Had;
Melk er dens bedste Drikke, Honning dens bedste Mad.
Et Menneske den ligner, naar den paa Bagbeen staaer;
Tungsindig, helst alene, den om i Skoven gaaer;
Lytter heel opmærksom til Fossens Suselyd;
Ved Lurer, ved Trommer, som Helt, den finder Fryd;
Angriber sielden Bonden; men, saaret af hans Piil,
Frygter den ei Døden, forfølger med Iil
Hævngierrig stolten Fiende, med Kløer og skarpe Bid.
Den har tolv Mænds Styrke, dobbelt Mandens Vid;
Vee, hvo den ikke fælder ved første Pileskud.
Dog vil jeg, uden Vægring, lyde Kongens Bud.
Jeg hører dybt alt brumme den vilde Bamse hist.
Han ruser frem i Harme, brækker Skovens Qvist;
Han æder Dødmands Legem, vanartet fra sin Slægt!
Hvis Pilen ham ei dræber, da falde du med Vægt
Paa ham, min stærke Snertir! Thi Hotturs blege Kind
Mig lover liden Bistand: Han fægter kun med Vind
Og med de rædde Fiske.

Som talt var disse Ord,
Bodvars Piil fra Strængen i Biørnens Bringe foer.
Ei dødeligt var Skuddet, og Bamsen styrted mod
Hin drabelige Kæmpe; paa Pelsen flød dens Blod.
Biarke vilde drage sin Snertir da paa Stand;
Men udi Taskerennmen indvikled stærke Mand
Den frygtelige Glavind; det vorden var hans Død!
Da glemte Hottur Frygten; sit Spyd dybt han skiod
I Biørnens venstre Øre, han styrted mod den kiæk;
Kun for Fosterfaderen han følte Dødens Skræk,

Sin egen Fare glemte; hans Banghed forsvandt.
Bamsen snart i Gutten en tapper Fiende fandt.
Hott raabte: Plumpe Niding! Slig Helt vil du myrde?
Har han mig ei forsvaret, som sine Lam en Hyrde,
Da Kæmperne paa Leire mig hugged vildt med Been?
Nu vil du sønderslide hans Krop bag Skovens Green?
Nei det til Løgn skal vorde, du pralerske Fæ;
Din Aand du skal udgive bag dette Bøgetræ. —
Saa talt, han altid stinged; den var alt længe død;
Men Hottur i sin Iver gientog de stærke Stød. —
Ved Kilden havde Biarke sig sat, høit han loe,
Drengens raske Idræt ham Hiertet giorde froe.
Han mærked, der var Evne, hvor Villien var stærk,
Og gottede sit Die ved det fuldendte Værk.

Derpaa han skrued Laaget af gyldne Drikkehorn,
Med Mundgodt vel forsynet, gisød, bag en Slaaentorn,
Deri af Biørneblodet; saa rakte han, med Tak,
Det Hottur hen i Hornet, og sang mens Drengen drak:

Naar Odin vinker,
Naar Sværdet blinker,
Er Helten glad;
I røde Strømme,
Fra Liig, som svømme,
Fra Birtingsbad,
Paa Lynets Vinger
Han iler kold,
Naar Skøgul svinger
Sit røde Skiold.

Siig, mærker du ei noget? ham spurgte Stridens Mand.
At mine Kræfter vore, jeg fuld vel mærke kan,
Ham svared unge Kæmpe. Da Biarke Spydet stak
I Jord, hvor den var blodigst, og sang mens Drengen drak:

Hans Vaaben runge!
Den blanke Tunge
Han ſvinger ſtærk.
Til Odin rider
Naar Svæder bider
I Pandſerſærk,
Den raſke Kæmper,
Hvis Mandemod
Ei Skrækken dæmper,
Blandt Liig og Blod.

Siig, mærker du ei noget? var Bodvar Biarkes Ord.
Nu Frygten faldt ſom Taage, ret ſom et Hexeflor;
Gienſvared unge Kæmpe. Da Biark' af Egen brak
En Qviſt, vandt den om Spydet, og ſang mens Drengen drak:

Odin med Flammer,
Og Thor med Hammer,
Med Kolle Tyr,
Og Kampens Piger
Til Jorden ſtiger,
Naar Vaabnet gnyer.
Naar Luren tuder
Som hungrig Biørn,
Da lokkes Guder
Til Kampens Børn.

Siig, mærker du ei noget? ham ſpurgte Klippens Søn.
At Hildurs Leeg er herlig og Heltens bedſte Løn!
Gienſvared unge Kæmpe. Da, med et Glædesblik,
Velſigned Biarke Vægret, og qvad til Svendens Drik:

Hvad er vel Livet?
Et Puſt i Sivet,

Som synker ned;
Et Spil af Kræfter,
Som higer efter
En Evighed.
Til Evigheden,
Saa morgenrød,
Gaaer Vei herneden
Kun giennem Død.

Siig, mærker du ei noget? ham spurgte Fiendens Oder.
At Asathor fortrolig min Aand i Skyen møder!
Svared ungen Kæmpe; jeg hører Mislners Klang
Paa stærke Kobberskiolde. — Da Bodvar Biarke sang:

Blandt Misd og Piger,
Du danske Kriger,
Blandt Blod og Liig
Du rask dig svinge,
Til Skuldas Vinge
Bortvifter dig.
Med Sværd fra Belte,
Med Egekrands,
Sig sømmer Helte
Den sidste Dands.

End mærker du ei noget, da Hornet er udtømt?
Ham spurgte norske Kæmpe. — For Signe Hiertet smt
Med Freyas Ild skal brænde, til ei det banker meer,
Svared Hottur hæftig; men nu jeg hende seer
Forvandlet til Valkyrie, den blide Gefions Ms.
For Hrolf, for Biarke, Signe, hvor let, hvor sødt at døe!
Jeg viger ingen Stridsmand i Leirekongens Bo;
Selv ikke Bodvar Biarke. Vil du mig ikke troe,
Saa lad os Kræfter prøve.

Da den Fiirskaarne sprang
Fra Stenen, greb den Ranke; paa græsgrønne Vang
De brødes længe, tumledes, bag skyggefulde Træ.
Ikke Biarke mægted at sætte ham i Knæ.
Hott slog med vældig Næve, greb saa med stærken Arm
Sin Pleiefar om Livet, og boied ham i Harm,
Som Stormen Egen bøier; men Egen dog ei knak.
Biarke raabte: Manddom af Blodet du drak;
Men jeg har ogsaa drukket. Du svækker ei mit Mod.
Som tvende haarde Klipper ubøielige stod
De længe mod hinanden. Da raabte Biarke: Nok!
Langt borte seer jeg Kongen hiddrage med sin Flok;
Nu vil en Skiæmt vi øve.
En Rustning, smeddet ny,
Han havde med i Skoven, den Hottur han mon flye.
Hielm og Brynjehoser drog selv han Gutten paa;
Smukt kneised unge Fisker i Staalbrynien blaa,
Med Hielmenættet draget dybt over Pande, Mund.
Som en fremmed Kæmpe paa Bakken i Lund,
Stod rank han der med Spydet; stærkt funkled hans Øie;
Bag Hækken giemte Biarke hans Hat og Fiskertroie.

Kongen kom med Rude, sin ældste Søster huld,
Med sine tappre Hirdmænd, samt med den stolte Skuld,
Paa sorte, røde Gangere; men Kongens Hingst var hvid.
Hrolf hilste Bodvar Biarke med Høviskhed blid.
Sin Høg, den kiække Habrok, han holdt paa sin Haand;
Den længtes efter Jagten, at slippe fra sit Baand. —
Da Hrolf opdaged Bisrnen, som senestærk og stor,
Af Spydet giennemboret i Blodet laa paa Jord,
Han raabte: Bodvar Biarke! Thor signet har dit Skaft,
Du fældte Bisrnen ene, med tolv Kæmpers Kraft.

Nei, Herre, svared Biarke, jeg monne den ei fælde.
Seer du hin ranke Kæmpe, som kneiser med Vælde

I prægtiglyse Brynie? Han kom til Hiælp i Nød,
Da Bamselabben trued mig med den visse Død.
Juſt som jeg vilde drage mit Sværd, til Dyrets Drab,
Blev det i Remmen viklet. Alt aabned sin Flab
Hevngierrig vilde Bamse, mens jeg stod værgeløs;
Da kom til Hiælp i Nøden hin drabelige Knos.
Han har Uhyret fældet, som slugte Køer og Faar.
Og til dig tro at tiene, beredt min Kæmpe staaer,
Vil du ham række Sværdet og tage ham i Eed?
Danerkongen rakte med vante Høviskhed
Den Fremmede sin Glavind. Han Troskabseden svoer.
Men see — da Hielmenættet fra Svendens Pande foer,
Da kiendte Hvermand Hottur!
Ha, raabte Hrolf, du har
Dig viist i denne Morgen, som sielden Kæmpe svar.
Du dobbelt haver tient mig: thi først du Biørnen vog,
Saa hindred du, at ei den min Biarke sønderslog,
En Helt, som ei jeg misted, for hundred Biørnes Død. —
At beholde Sværdet til Løn, ham Kongen bød,
Det skiønne Gyldenhialte, og qvad: Fra denne Dag
Skal Hottur hedde Hialte; Biørnens Nederlag
Derved erindret være. —
Som af en Drom opvakt,
Stod Hialt' i Skoven ene. Til den fierne Jagt
Henred alt snelle Skare. Men, da han atter saae —
Mødte ham med Elskov to Jomfrusine blaae,
Og et Par Arme hvide, med gyldne Ringe smykt,
Sig aabned for den Kiække. Da blev til Hiertet trykt
Hialte du af din Signe! Min Konning, min Mø,
Raabte den Hugprude. Nu, Odin, lad mig døe!
Ei mere høit kan Aanden sig svinge bort fra Støv.
Jeg fletter lyse Roser i dine Egelov!
Svared, smal i Midie, den fagre Lilie snelt,
Med Ast og kiælen Elskov dog lønnes bedst en Helt!

Fierde Sang.

Saaledes havde Biarke til Helt forvandlet Hialte;
Men ofte foer i Baad han paa Voverne salte,
Med Fostersønnen fagre; Hialte danned ham
Til Giengield til en Fisker. Ei agted de for Skam
I Fredens Tid at stride mod Storm og Kastevinde.
En ædel Siæl forgiætter ei stolt sit Ungdomsminde;
Og Svanen, skiøndt den flyver høit over Krat og Tiørn,
Overgaaer i Skiønhed selv stærken Kongeørn,
Forsmaaer dog ikke Sivet, men pladsker tidt i Dammen,
Med tamme Giæs og Ænder. Som Børn de legte sammen!

Den vilde Larm i Hal var ei efter Biarkes Sind;
Heller han i Jollen sig mored med Vind.
Og tro var Hialte Havet, som en oprigtig Danske,
Skiøndt nu tunge Slagsværd han bar i pladet Handske,
Han elskede Forældrene, selv deres ringe Stand.
Trende Fisk i Skioldet han bar, i sølvblaa Vand.
Saadan Vaulundurs Vidrik, med dybe Helteskrammer,
Bar, som Kong Didriks Kæmpe, sin Smedetang, sin Hammer.
Det gamle Nordens Helte, som Græker, skatted Kunst
Og hver en sindrig Idræt. Middelaldrens Dunst
Først taabelig foragted, hvad ikke den forstod;
Og mangen Nutids Daarskab sprang ud af denne Rod.

Siig mig — adspurgte Biarke den unge Helt engang,
Da de i Havblik angled, og Tiden faldt dem lang —
Hvad fattes Kongens Søster, den hulde Rude? Sielden
Man hende seer i Hallen. Helst vandrer hun i Qvelden,
Dybt udi Skoven ene, til dunkle Midnat silde,
Hvor Nattergalen klukker, ved Hroars klare Kilde.
Hun har et deiligt Ansigt; men over hvalte Bryn
Ruger stille Sørgmod og slører hendes Syn.
Selv Kongen, skiøndt saa venlig og tapper, er ei fro;
Jeg saae ham ofte sukke, naar høit hans Kæmper loe.
Mørk, som den ranke Fakkel, der nærer Lysets Glands,
Kulsort som Natten, kronet med Stierners Kongekrands.
— At Hrolf tidt stille sørger, — ham svared Svipurs Søn,
Er intet Under, Biarke! Ham græmmer tidt i Løn
En ulyksalig Skiæbne, som intet ændre kan.
I Blodskam blev undfanget Nordens største Mand;
Og skiøndt ved sieldne Dyder han tvætter ud sin Skam,
Saa den af Alle glemmes, den glemmes ei af ham.
Mig tykkes just for Helten det er en Ære stor,
At bedste Frugt i Solen paa Gjødningbænken groer.
Dog ikke Fødslen ene har Hrolf bedrøvet giort;
For en huldsalig Qvinde slog hans Hierte stort;
Hun som en Lilie blegned i Ungdoms fagre Vaar.
Men hvorfor Rude stille med Sorg i Skoven gaaer,
Jeg gierne dig fortæller; dog lad os først, i Læ
For Solen, styre Baaden bag dette Piletræ.

Hurtig hialp ham Biarke did Baaden hen at roe,
Men da i Pileskyggen nu sadde svalt de To,
Blev Hialte ved sin Tale. Vor Konges fagre Søster
Et daarligt Løfte grænmer, intet hende trøster;
Thi ei i hele Skoven, saa vidt og grøn den gaaer,
Voxer en Urt, som mægter at læge hendes Saar.
Et ubesindigt Løvte, ret som en Sygdom fuul,
Sundheden undergraver bag hemmelige Skiul;

Jeg daglig seer den Syge, jeg har Medlidenhed,
Men Raad for Banesaaret selv Eir ikke veed.

Hvem gav hun da sit Løfte? spurgte Biark i Harm.
Berømt for sielden Kiækhed i Bryst og Heltearm
Var fremfor alle Hirdmænd Agnar Ingilsøn,
Svared Hialt' Hugprude, — og til en værdig Løn,
Fordi han Danerkongen hialp paa Odinsøe
At fælde gierrige Rørik, ukiendt hin vene Mø
Ham loved Haand og Hierte. Men da hun Agnar saae,
Graaned hendes Himmel og var ei længer blaa.

Var han da fæl og vanskabt? vedblev den norske Herre.
— Han kneiser stolt som Aukthor, der ager i sin Kerre,
Svared Hialt' Hugprude; men, fast som Gudens Lyn,
Ildrødt ham Haaret brænder; de mørkerøde Bryn
Han spænder som en Bue, der skyder giftig Piil;
Som Malurt Læben snerper, han drager sin til Smiil.
Stor er han af Legem, velskabt, knokkelstærk,
Ingen Helt i Marken øved Odins Værk
Med mere Vold og Vildskab. Hans Mod er Raseri,
Mens Een kun Andre fælde, let Agnar fælder ti.
Men lumsk han er i Freden, hovmodig, spodsk og kold;
Den lange spidse Hage han skiuler bag sit Skiold,
Og leer ad Andres Alvor med tirrende Foragt.
At han er første Kæmpe, har selv han ofte sagt,
Og Ingen meer modsiger, hans Ord nu alle troe;
Hver Tvivler han, med Sværdet, hen over Giallerbro
Til Dødens Rige viste. Men skal der prales ret,
Han taler ei om Manddom, men om sin Helteæt,
Den han fra Odin regner. De stolteste Berserker
Dog følge ham i Hærværk; men hvergang Kongen mærker,
At Agnar vender atter med Seir til Leiregaard,
Hrolfs Pande Skyen dækker; thi som en Frost i Vaar,

Hver Knup han ødelægger ved sin Tilbagekomst,
Der, i Drottens Solskin, tegned til en Blomst.

Mens Hialte saadan taled, dækked Skyers Brimmel
Lidt efter lidt med Sortgraat den lyse Aftenhimmel.
Et Tordenveir opførte sin Muur, den var at see
Som Dovres tykke Fielde, takkede med Snee.
Igiennem Skyens Aabning, i Vester, Solen sendte
Sin eneste Blodstraale. Rovbegierlig Glente
Ei meer fløi over Skoven, Muusvaagen søgte Skiul,
Forfærdelig blev Himlen, brandrødlig, mørkegruul.
Til Stormens dybe Drapa begyndte høit at dandse
Bølgerne paa Havet, med hvide Liliekrandse.
Som gamle Folk, der Deel meer i Dandsen tager ikke,
Stod Egene paa Stranden, med Hovderne de nikke
Ad Ungdoms lystige Lege. Som Svalerne paa Jord,
Dybt Maagerne paa Havet med dalende Vinger foer.
Da begyndte Braget! forfærdelig var Larmen.
See, hvisked Hialte sagte, seer du ham ei paa Karmen,
Med sine skiæggede Bukke? Jeg Hiulet gnistre saae,
Bukkeskiægget lyste. Nu vil han snarlig slaae
Med Miolnir Tordenskraldet, den vrede Aukathor;
Freir naade den, han træffer! See kun, hvor Bølgen groer
Fra Tuer op til Bakker. Vi Landet søge vil.
Jeg øiner alt derude den fæle Marbendil,
Havmanden, som sig viser, naar Døden forestaaer;
Han svømmer i Skælbrynie, med lange røde Haar.
Den Hielm han har om Issen, det er Ægirs Hielm,
Den gi'er ham tolv Mænds Styrke. Langspydet af en Elm
Han under Armen holder, derved han svømmer let.
Nu vædder jeg, Marghge, med sine lumske Næt,
Er langt ei borte. Manden at følge hende lyster,
Til Beltested som Qvinde; Stierthale, lange Bryster

Og Hinden mellem Tæer og Fingre vise klart,
Dog at hun er en Havfru, og det af sletteſt Art. —
Lad af at drømme! Biarke gienſvared; jeg vil vædde,
Det er en Mand i Havsnød, ſom ſnart vi maae redde.
Da Hialte hørte Biarkes Forſikkring, om en Mand,
Han brugte vel ſin Aare; ſnarlig da paa Strand
Den Fremmede de bierged, lagde ham paa Gruus,
Hvor ſelv han kraftig opſprang, gik i Svipurs Huus,
Fulgt af de tvende Fiſkere. Fornøied der han ſkued
Lyſtigt Arneilden luun i Hytten lued.
Han tørred ſine Klæder ved varme Skorſteensglød,
Afpudſed ſine Vaaben; — og knokkelſtærk, rød
Han ſtod nu der — ſom Agnar! Ham Hialte kiendte ſtrax,
Men Agnar Ingen kiendte. Beltets Vaabenſax
Han lagde blank paa Bordet, tømte Svipurs Kruus,
Og medens Stormen ude ſagtned ſine Bruus,
Han ſtormed høit i Hytten:
Det lyktes dig kun ſlet,
Lumſke Ran! at qvæle Grams, Humbles, Hadings Æt.
Om end mit Skib forliſte, med alle tappre Mænd,
Stærken Agnar Ingilſon tilovers blev igien,
Nok til at tugte Biarke, med ſamt hans Fosterbarn. —
Hvad, ſpurgte Fiſkerhelten, ſkiult bag Hyttens Garn,
Har du ſaa ſtort mod Biarke? Kiender du ham, Helt?
— Først nylig, ſvared Agnar, han over Hav og Belt,
Til Dannmark er dragen, mig ufordragelig;
End kiender jeg ham ikke, men han ſkal kiende mig.
Om Kongen end vil taale, forfænglig meer end god,
Høit berømt i Norden — ſær for Taalemod;
Om Kongen end tilſtæder, at man hans Hal igien
Med paltuge Stakarle, med ringe Almuesmænd
Til Væmmelighed fylder, ſaa taaler jeg det ei!
Naar Agnar ſtaaer i Hallen, maa Hialte gaae ſin Vei.
Hvor tør en Fiſkerpebling ſig driſtig underſtaae
Med Konge-, Jarleſønner i Fosterlag at gaae?

Min Herre, svared Biarke, veltalende med Vægt,
Kun svag mod rige Guders er Menneskenes Slægt,
Og dog, saa smaae de ere, saare sieldne, faa;
De største Manddomsevner mod Asernes kun smaae.
Nødvendig Frugt ei findes, hvis Kongen ei har Lov,
Med Viisdom den at søge bag hele Landets Skov.
Naar du et Skib vil bygge, mon du et Gierde slaaer
For nogle gamle Stammer, siger: kun hvo staaer
Paa denne Side Gierdet, til Snekkekiol skal bruges?
Mon trøsket tidt ei Egen af Myrerne sluges?
Naar nu til døde Skibe man Bielken vælge maa,
Hvor den ogsaa voxer; — mon ei de Mænd, som slaa
Mandhaftige paa Dækket, behøve sligt et Valg?
Troer du maaskee, at Helten, som Træl, er til Salg?

Forundret ved hans Kiækhed Agnar paa ham saae;
Men Biarke vedblev rolig i Sømandstrøien blaa:
At Trællen ei tilstædes at bære Skiold og Sværd,
Nu der er Syn for Sagen! til dristig Herrefærd
Den Ætt ei længer duer, med døsigkolde Blod,
Uden Helteraskhed, uden Ædelmod.
I mange hundred Vintre forkuedes af Frost
Finnerne, deres Fædre; ved tarvelige Kost
De trives bedst bag Ploven; til Manddoms Idrætter
Skiælve de, som Dverge, der gaae mod stærke Jetter.
Maaskee med Tiden, Herre, forædlet deres Ætt
Med Fiendeblodet tvætte vil ud den sorte Plet.
De stolte Sønner svinge Sværd maaskee den Dag,
Da mangen gammel Stamme visner oldingsvag.
Nu skeer dem Ret! Men Hialte, hvad har mod ham du? Tie!
Raabte vreden Agnar. — Er Hialte selv ei fri,
Vedblev den vise Bodvar, af ærlig Fiskerstand?
Hvad har du mod en tapper, fattig Almuesmand?
Hvad har du mod en Fisker, som reddet har dit Liv?

En Krands jeg under Fiskeren af Havgræs og Siv,
Men ei af Egeblade, svared stolten Kæmpe.
Jeg ingen Mand foragter, som farer med Lempe.
Jeg Eder strax betaler, I bolde Svende to,
Med hviden Sølv min Redning, Opholdet i Jer Bo.
Men faaer jeg fat paa Biarke! — Hvad har dig Biarke giort?
Spurgte den Fiirskaarne. — Hans Navn er mig for stort,
Det maa min Sax beklippe, svared stolten Herre;
Min Nidkiærhed han tirrer, jeg kiender intet værre.
I Drotters Hal han gielder for Leires bedste Helt.
Bør sligt en Budlung taale, født ved det danske Belt?

Nu, raabte Bodvar Biarke, eet Land ei altid kan
Opvise til sin Ære den stærkeste Stridsmand;
Hvis Biarke dennesinde selv Agnar overgaaer,
Maaskee den mere Stærke staaer op om nogle Aar,
Med danske Rug opfostret. — Det norske Barkebrød
Opfostred Bodvar Biarke til sin visse Død!
Raabte stolten Agnar. Ved Odins sorte Ravn,
Hylder han i Hallen ei mit for hvert et Navn,
Mig som den første Kæmpe, udjager selv han ei
Fiskerdrengen Hottur til Ægirs vaade Vei,
Hvorfra han ind sig voved i Dankongens Hal —
Hans Hoved ham fra Skuldren min Høthing hugge skal.
I Hallen Agnars Ansigt, forfærdeligt at see,
Snart farver hver, som staaer der, med Skrækkens hvide Snee.

Nu, svared Bodvar Biarke, du har ei langt at gaae;
Hvis du vil Biarkes Hoved fra Skuldren ham slaae,
Behøver du ei, Herre, langt bort dig at begive;
Han og hans Fostre Hottur endnu er her i Live,
Ei langt fra Fiskerhytten. Vi strax dem vil hente;
Skiøndt kun ringe Maager, de frygter ingen Glente.

Derpaa sig begge skyndte, bied ei paa Svar,
Gik ud, kom tilbage, hver i Brynie klar.
See her staaer Bodvar Biarke, skiøndt fostret op med Bark,
Ei bange for med Agnar en Kamp i aaben Mark;
Her Hialte hin Hugprude, fostret op med Fisk,
Dog viger han ei Agnar ved Dankongens Disk.
Nu selv bestemme kan du, i ringe Fiskerbo,
Hvem du vil Kampen unde. Du est ei nok til To!
Og trænger først til Hvile. Skibbrudne, stolte Mand,
Æd, drik og sov i Hytten! Og naar i sølvblaa Vand
I Morgen Solen skinner, lad os i Kredsen gaae!
Valkyrierne svinge sig giennem Luften blaa,
De Seieren bestemme!
Nei, raabte Agnar gram,
Hofmodige! du bløde ved Nattehundens Glam.
Nu, jeg min Fiende kiender, ei hvile Sværd og Skaft.
Troer du, vaaden Skibbrud svækked Agnars Kraft?
Hvad taler du om Hvile? Jeg Hvilen ikke finder,
Før dit Blod, norske Praler, i Herthadalen rinder.

Vel, svared Bodvar Biarke, paa din Taknemlighed
For Giestfrihed og Redning, Hottur at skiønne veed.
Her staaer hans Fosterfader, ham til at hævne næst;
Saa kom, du stolte Fiende! nu ikke meer vor Giæst. —
Nei, raabte den Hugprude, Hialte den helteraske,
Jeg selv vil Agnar straffe, jeg brænder ham til Aske!
Hans Been skal Krukken giemme før næste Aftenrød. —
Jeg skulde mig besudle med Fiskerpiltens Død?
Fnøs Kæmpen med røde Lokker, før kæmpe Thor mod Træl.

Da rysted Bodvar Biarke de blanke Pandserskæl,
Som Klapperslangen Ranglen, og raabte: Ha, ved Thor!
Nu skal kun Værget tale, jeg vænnes ved dit Ord.

Som paa en opbragt Qvinde det flyder af din Mund,
Som Muddervand af Polen. Høit glammer Nattens Hund,
Maanen og Stiernerne lyse! Saa lad nu Maanens Skin
Med Blegheden sig blande paa den Dræbtes Kind;
Kun lad som Mænd os tie, men kæmpe! — Man skal see
I Hallen snart dit Ansigt med Skrækkens hvide Snee.
Dermed du stolt har pralet; jeg sværger ved Thor,
Opfyldes skal dit Løvte! jeg holder dit Ord.

Da gik de To at stride; Agnar stærk og lang,
I skionne gyldne Vaaben, i Haand af Staal en Stang.
Prægtige Sværd ved Siden; de røde Lokker faldt
Om Halsen rigt og Skuldren; Sølverhielmen hvalt
Bandt ham om spidsen Hage; de dybe Øine laae
Spodsk under Buskebrynet, Foragt man i dem saae.
De stærke Knokkelfingre som Tænger Spydet greb,
Bag de smalle Læber han Tænder sammenkneb.

Biarke, bolde Normand, et Hoved mindre var;
Paa Heltens aabne Pande ham klædte godt et Arr.
Ham fyldigt Ansigt smilte, rødmosset, selv i Strid
Godmodigt, for at hielpe sin Ven i Trængslens Tid.
Fiirskaaren, stærk af Lemmer, han raabte: Bort med Spær!
Lad paa baade Hænder i drabelige Færd
Os vore Slagsværd svinge, kaste Skiold paa Ryg;
Bag egne Manddomskræfter Helten stande tryg,
Som Padden ei bag Skallen. — Vel Biarke! jeg er din!
Raabte Frisers Bane! med et hurtigt Hviin
Foer Spæret hen i Marken. De lange røde Haar,
For ei at hindre Sværdet, der lynte Banesaar,
Bandt Agnar i en Knude, høit i Hielmens Kam,
Hvor fælt en Slange hvæsed i skallet Sølverham.
Da hvinte Staal mod Staalet i haarde Kæmpehænder.
Din Overmagt i Noget jeg, Agnar, erkiender —

Raabte vreden Biarke, — vi Ligemænd er ei,
Et Hoved høiere Budlung, velmaalt du er end jeg;
Men Kæmper være lige! — Han satte paa en Stub
Sin Fod ved denne Tale, traf Agnars Hovedknub,
Og Hovdet føg i Græsset; høit Blodsstraalen sprang,
I det blege Maanskin, fra Heltekroppen lang.
Den længe stod og vakled, før den til Jorden faldt.
Hvad? raabte Bodvar lystig, er endt Kampen alt?
Saa kom, min bolde Hialte, lad tilsengs os gaae!
Imens den Døde sover under Luften blaa.
Imorgen skal paa Leire hver Mand hans Ansigt see,
Det skal farve Kæmper med Skrækkens hvide Snee.

I Kongens Hal beredtes til Bryllup en Fest;
Hver Dag tilbage ventedes uvelkomne Giest.
Dog intet Rude mæled, ei tolked sin Nød,
Skiøndt den Vene heller var gangen til sin Død,
Gav Læben ingen Klage. De stærke Heltefædre
Saa godt som vi ei talde, dog taug de meget bedre.
Man fandt sig i sin Skiæbne.
Nu prydedes med Løv
Kongshallen, og med Blomster; der taaltes ei Støv.
Med hviden Aske skuret blev Egebord og Bænke.
Hvad hialp det, at den glimred, den gyldne Trællelænke,
Der Rude bandt til Agnar? Hun sukked i Qveld,
Betroede først sin Kummer til mørke Kildevæld. —
Skulde kun sig fryded til denne Bryllupsfærd,
Hendes onde Glæde var hendes Hierte værd.
Ved Rudes blege Kinder hendes mere blussed;
Thi deilig var den Falske. Kæmperne studsed
Ved hendes store Skiønhed, naar hun lod dem see
Barmens, nøgne Skuldres kugelrunde Snee.
Hun ældre var end Rude, dog syntes hun meer ung,
Ei hendes falske Hierte blev knugt af Sorgen tung.

Som Duggens Vand forfriſker ſpraglet Blomſterbed,
Saa Urt i Perleſtænket gienfødes derved,
Forfriſked Badet Skulde; naar hun af Bølgen ſteeg,
Det lod, ſom hendes Alder for Øieblikket veeg,
Og medtog alle Rynker. — Den ranke Rude gik
Med dybtbekymret Aaſyn, ſtille Sørgeblik,
Og dulgte bleg ſin Kummer; men, ſom en lyſtig Ravn,
Der nærer ſig af Aadſler, til Nydelſers Favn
Foer Skulde, med ſorte Lokker, i prægtig Foraarsbram,
Og Badehuſets Bielker ſkiulte hendes Skam.

Nu vented alle Agnar. Men Hrolf i Hu var mod:
Vil dette Bryllupsgilde feires uden Blod?
Tænkte Drotten gode. Han frygted Agnars Sæder.
Medbeiler han ei taaler i Hal, til ſin Hæder.
En Torn i Øiet Biarke ham vorder ganſke viſt;
Knap træder han i Gaarden, før han ypper Tviſt.

Det vared ikke længe, før Smaadreng forkyndte,
At Agnar ſig til Leire fra Strandbredden ſkyndte.
Sækkepiben, Trommen høit ſig høre lod;
I blanke Rader ſtaalklædte Kæmperne ſtod.
Hrolf ſad paa Gaffelbænken, hos ham hans Søſter Rude,
Den Blege, Hiertegrebne, ulykkeligſt af Brude.
Hun havde ſig til Feſten ſmykt i ſorte Skrud,
Ved Tegn ſin Sorg tilkiendegav den yndige Brud.
Men Skulde, rød ſom Roſen, med ſpodſke Miner, glad,
Skiulte ſkarpe Torne bag det blode Blad.

Nu opſprang Hallens Døre, men Ingen Agnar ſaae;
Biarke monne langſomt fra Gaarden indgaae,
Fulgt af den ranke Hielte. De mæled ei et Ord.
Med Skalk, ſin Svend, ſig nærmed Agnars tomme Bord

Biarke den Fiirskaarne, — og der, til Alles Skræk,
Agnars blege Hoved tog han af en Sæk
Og satte taus paa Bordet: — med Staalhielmen paa;
Som Horn de døde Øine brustne monne staae,
Og stirred fælt i Hallen,; det klamme, blege Skind
Spændte stramt om Knoklen paa rødskiægget Kind,
Af levret Blod besudlet. End kommen ei til Ro,
Det lod, som Dødninghovdet efter Døden loe.
Ved Sværdets Slag i Krampe drog sig den smalle Mund,
Og viste hvide Tænder.

Da gisede Kongens Hund,
Der smuttet var i Hallen, ad dette Skrækkebilled,
Som Spøgelse saa gruligt for Kæmperne stillet;
Da forstummed Piben, Trommen taug, et Suk
Lød sagte giennem Salen.

O, hvor han nu er smuk
Raabte den frække Skulde; hun slog en Latter op,
Det klang, som naar ved Midnat i Grane-Gyngetop
En hornet Ugle skriger.

Fy, sagde Biarke, skal
Din Latter kun bifalde min Daad i Kongens Hal?
Saa maa den god ei være. Tilgiv mig, ædle Drot!
Hvis om Biarkes Idræt du ikke tykkes godt,
Men Eden strængt mig binder. Thi Agnars stolte Pral,
At skrække dine Hirdmænd med Blik i din Sal,
Jeg loved at opfylde. Først redded vi hans Liv,
Da han i Stormen kæmped mod Bølger og Siv;
Men da vor Hielp ham ærgred, da han mig Kampen bød,
Saa tog jeg Livet fra ham, og gav ham heller Død.
Nu Skalk, tag Agnars Hoved, læg det ved hans Krop!

Fra sit Sæde hurtig Dankongen sprang op;
Men da han alting hørte, han Biarke Bifald gav.
Sin Brudeseng fandt Agnar i bælmørken Grav,

Man brændte ham til Aske, i Krukken kom hans Been,
Paa Høien satte Krolf ham en stor Bautasteen.
Men ingen Siæl sig græmmed ved denne Kæmpes Død,
Ingen Krands blev flettet, Ingens Taare flød.
En Steen fra Rudes Hierte der faldt, samme Nat,
Mere tung end Stenen, paa Heltehøien sat.

Femte Sang.

Ved Venersøens Kyster i Sverrig Hytten stod,
Der boed' en fattig Enke. Hendes Husbonds Blod
Flød varmt paa Vener-Isen for tvende Vintre siden,
Da Sønnen, raske Vøggur, end var saare liden.
Vøggurs tappre Fader, skiøndt fattig Almuesmand,
Fulgte tro sin Konge paa tilfrosne Vand,
Da Upsalsdrotten Adils mødte norske Drot,
Ale, der forstod sig paa Hildurslegen godt.
De kæmped midt paa Isen; der faldt mangt et Liig,
Hvor Laxen og Giedden med Smaafisk førte Krig.
Hrolf med sine Kæmper hialp den svenske Herre,
Der foer, som paa Bravalla Hildetand, i Kerre;
Han slog til begge Sider med tvende Sværd, som bedst;
Men Hrolf og Berserker i Harnisk var til Hest.
Velskoet var Hestenes Hove, skiærpte vel med Søm.
Vøggur sig erindred endnu, som i en Drøm,
Hvordan, ved Moderside, paa Stranden han saae
Skarerne derude med blanke Brynier blaae,
Paa Jis i tykke Sneefog; hvordan, for Klingen blank,
De Stridende nedstyrted, i Vandet Mangen sank.
De overvundne Normænd da veeg i brustne Plader;
Men dyr var Kampen Vøggur, den kosted ham hans Fader.

Hrolf bistod Kong Adils i denne Farens Stund.
Til hver af Hrolfs Berserker af Guld trende Pund
Adils maatte love; men Hrolf fik Hildesvin,
Den dræbte Konges Staalhielm, dertil hans Brynie fiin,

Findsleif, silkestukken, med Plader; ligerviis
Til Løn han fik den Guldring, som kaldes Sviagris.
Men da det skulde sendes til Danmark som Skat,
Nægted Koning Adils at holde Løvtet brat.
Thi rustede sig Dansken paany til tapper Strid;
Da syntes Upsalsdrotten forsonet, venneblid;
Lod som han vilde holde sit givne Kongeord.
Ved Freir han i Upsal paa Blodringen svor:
Jeg er din Skattekonge, med dig i Svogerskab,
Han sagde, lad os enes, lad os undgaae Drab!
Du hævnet har din Frænde, den fredegode Hro;
Kun ved din Skaansel sidder jeg, Hrolf, i Upsals Bo.
Din Moder og din Søster, Yrsa den vene Viv,
Tilbragte ved min Side Hælvten af sit Liv.
Først vandtes hun ved Sværdet, hun sig i Skiæbnen fandt,
Ved venlig Omgang siden Adils hende vandt.
Saa skaan da nu din Svoger! Man siger, du est god,
Giest mig som Ven i Upsal, lad os spare Blod!

Saa talt, han let forsoned den ædle danske Drot;
Men Adils i sit Hierte beslutted intet Godt.
Paa Svig han kun tænkte, han var en Blodmand stærk,
Slagted Mænd til Guder, i hviden Offer-Særk.
En Graneskov i Svithiod stod der, skummel, mørk,
Skilt fra fierne Dale, ved Klipper, som en Ørk,
Der saae man Freiers Gravhøi, rummelig og stor,
Der sad paa Stol hans Billed, forgyldt, ved et Bord.
Ei langt fra Høien i Skoven, paa Fieldets Væg, et Dyr
Var hugget ud i Klippen, det ligned en Tyr;
Og i det store Gudehuus, hvor Solens Straale faldt
Fra Taget giennem Bielkerne, der saae man Freiers Galt
Paa mosgroete Klippe, klar af Guld hin røde.
Der maatte blege Trælle for Steenkniven bløde.
Adils, grumme Blodmand, med vilde Sværmerlyst,
Jog selv dem Flintekniven i skiælvende Bryst,

Og raabte, medens Blodet flød ud af Banesaar:
Skiænk Asafreir mig Freden! Skiænk et frugtbart Aar
Yngve du jo kaldes, Ynglinger efter dig
Upsalske Kongestamme. Forbarm dig over mig!

Paa slig Viis Kong Adils opløfted sin Aand
Alfader til din Almagt, med Morderkniv i Haand.
Af alle Offergoder han høilig blev priist,
Bifald af stærke Kæmper blev lidet ham viist.
Thi Overtroens Taage saa tyk ei længer stod
Om Afgudsbilledstøtter. At sone dem med Blod
Af Heste, Haner, Hunde, deri man sig fandt;
Men hemmelig man gyste, naar Menneskeblodet randt.
Dog voved ingen Dadlen; og Adils, naar han sang
Sine vilde Galdre, Steen-Kniven svang,
I hvide Flagerklæder, i Gudernes Forgaard,
Med Egelov i Guldring kring de tynde Haar,
Udbredte Skræk og Taushed; skiøndt han ligned meer
En Hex, med rynket Ansigt, i Finmark man seer,
End Upsals mægtige Konge.
Ved Venersøen gik
Offergoden Sigvald, saae med morke Blik
I Voggurs muntre Vie. Thi ved den ferske Strøm
Gik Gutten ved hans Side, fortalte sin Drøm:
Mig tykkes, jeg bekæmped en uretfærdig Drot,
Som vilde hærge Landet, til evig Skam og Spot.
Jeg Sværd ham jog i Brystet, og monne gierne døe,
Agtet af hver Kæmpe, begrædt af hver Mø.

Min Søn, din Drøm er Guld værd, svared lumske Gode;
Vidste du i Danmark hvor Hrolf den Niding boede,
Du skyndte dig som snarest, at faae din Drøm opfyldt.
Sin Død har Leirekongen ved Slethed forskyldt.
Snart nødes Konning Adils at give ham til Priis
Hildesvin sin Brynie, Ringen Sviagris,

Samt alt sit Guld til Kæmperne, der stred paa frosne Sø,
Hvor din Fader, Voggur, for Sværdet maatte døe.
Hvis Konning Hrolf du dræbte, hvis du ihiel ham stak,
Du sikker kunde vorde paa Adils Løn og Tak.

Ei troer jeg, svared Voggur, at Adils gavmildt lønner;
Men Egennytte driver ei tappre Sveasønner;
I Dalekarlien fødtes min Fader, hvor en Mand
Til Frihed, Styrke hærdes, med Byggryn og med Vand.
Om Guld jeg ikke spørger, trænger ei til Suul,
I min Vadmelskofte jeg fandt mod Kulden Skiul;
Jeg beiler ei til Naade. Ei Upsals Yndlingsæt
I Dalene just yndes. Dog Ret være Ret!
Ei skal en fremmed Budlung tvinge svenske Mænd.
Det Liv, mig Guder skiænkte, giver jeg igien,
Hvis jeg mig kan udmærke ved en svar Bedrift,
Hvad agter jeg i Hiertet den lille røde Rift,
Hvoraf min Siæl sig svinger til Valhal, paa Stund,
Naar Menneskesiet brister? Det er Smaating kun!
Kun at den Rette bløder.
Min Søn, var Godens Svar,
Tænk paa Ynglingstammen, saa agtet og svar,
Udmærket ved Bedrifter! Hvor skiønt, for den at vove
Sit Liv i Leirehallen, bag Herthas Bøgeskove.

Nu, svared rasken Voggur, hvad har hin Slægt vel giort
Saa hæderligt, min Gubbe? Hvad virked den Stort?
Svedger blev bragt i Klippen en Aften af en Dværg,
Da, drukken, ei sin Høisal han skiælned fra Bierg.
Vanland, forfulgt af Hexen, af hende sær forhadt,
Blev redet af en Mare, qvalt ved Midienat.
Visbur forskiød sin Hustru, skiøndt hun var tro som skiøn,
Til Løn han indebrændtes af sin egen Søn.
Domald, da Hungersnøden var over hele Landet,
Slagted Mænd til Guder, blev slagtet selv, forbandet.

Domar og Dygve døde Sotdød, foer til Hel.
Dag paa Fugletale forstod sig saare vel,
Dog vared den ham ikke, da Træl af Hæren skiød
En Hotyv mod hans Pande, gav ham Smædedød.
Agnar sin Viv fra Finland med Vold monne føre,
Til Giengield lod hun Smykket om Halsen ham snøre.
Ulrik, Erik, Brødre, blandt Ryttere de bedste,
Ihiel hinanden sloge med Bidslet af Heste.
Alf, Yngve, Brødre, loved Bera den samme Viv,
Myrded saa hinanden, en stakket Tidsfordriv!
Hugleik var Hexemester paa Harp' og paa Gige;
Men dog, af Hexen fældet, han Livet maatte vige.
Erik blev dræbt i Kampen, ei Seir ham blev skiænkt;
Jorund, som Sørøver, blev i en Galge hængt.
Men Aun var den værste. En Boddel mod sit Barn,
Hvad kalder du ham, Gubbe? Jeg kalder ham et Skarn.
Sædvanlig elsker Faderen sin Søn meer end sit Liv,
Med Aun var det dog modsat: for Drottens Offerkniv
Blødte de bolde Drenge; men Odin gav ham Aar,
Hvergang en Søn han slagted. Reiser sig dit Haar
Ved slig Bedrift at mindes? Tilsidst han blev graa,
I Stol han maatte bæres, kunde meer ei gaae,
Da offred han den sidste, ei rørt over Drengen,
Skiøndt han alderstegen udlevet laa paa Sengen,
Kunde meer ei nyde sit Øl, sit Kiød og Korn;
Som nyfødt Noer han lalled og died af et Horn.
Egil overvandtes i Krigen af en Træl;
Den danske Frode Frækne hialp ham til Riget vel,
Men Asatyr forbittredes, omskabte sig til Dyr,
Egil tildøde stanget blev af mandolme Tyr.
Da vilde Sønnen Ottar som Helt sig vise brat,
Svor, han ei betalte til Danmark hdmyg Skat;
Men svag paa Vendil endte han sine Levedage;
Af Træ udskaaret sendte da Danskeu Sverrig en Krage,

Til Spot, fordi med Pralen hin faldt i Limfiords Havn,
Og Ottar Vendilkrage blev Drottens Øgenavn.

Hold op, Søn! raabte Sigvald, viis Ærbødighed.
Afmægtigt Ord ei river Kæmpehøien ned,
Som bovner over Helten. Paa denne Friggas Jord
Nat vexle maa med Dagen. Hvor Lysning er stor,
Maa Skyggen ogsaa mørkne. — Jeg skuer lidet Lys,
Svared raasken Vøggur, blandt disse Nattegys.
Hos os i Dalene, Fader, man kalder Ingen stor,
Som viser sig saa liden. — Tæm dit Drengeord,
Da skreg, med Skiæg til Beltet, stolten Offergode,
Det kunde dyrt dig vorde. — Hvad koster det? Mit Ho'de?
Tag det, maa det ei tænke! Mit Hierte? Giennemsting
Det strax, hvis det skal føle herefter ingenting.

Dig Hovedet og Hiertet endnu er begge unge,
Svared listig Goden, o Vøggur, tæm din Tunge!
Bedøm ei kaad og daarlig, hvad ei du forstaaer.
Kraft har du alt i Armen, Forstanden først med Aar
I stolten Pande kommer. Dog kunde du din Kraft
Vel Fædrelandet skiænke. Jeg vier ind dit Skaft,
Og Sværdet skal jeg signe, hvis du, med dristig Harm,
Det drager, ærlig Svenske, mod Dankongens Barm.

Nu — svared ungen Vøggur, — jeg intet love vil.
Til rask Bedrift at vove — der Mod hører til,
Og Mod mig mangler ikke; kun een Ting jeg veed
Mere stærk end Modet, det er Samvittighed!
Har Hrolf fortient at blegne som Ildgierningsmand,
Da skiller ingen Klipper, ei fersk og salte Vand
Ham fra min Hævn, den Grumme. Behandler han mit Folk
Foragteligt og nedrigt, da vorde Sværdet Tolk
For Vøggurs vrede Hierte. Og stod han i sin Hal
Omgivet end af Hirdmænd, som Krebs i sin Skal,

Jeg skal ham sikkert dræbe. — Nei, raabte Sigvald, nei!
Hvi skal du dig opoffre? Paa eenlig Landevei
Kan du ham i et Baghold vel allersikkrest møde.
Den, som Hrolf har fældet, fortiener ei at bløde.

Hielp Baldur! raabte Vøggur, er Graaskiæg du forrykt?
Til Stimand mig at giøre? Ha voxte dig saa tykt
Ei Skiægget, var du Yngling, du skulde det undgielde.
Nei, Den maa gaae i Døden, som vil den Stolte fælde.
Den som til Odin sender Hrolf paa Danerstrand,
Maa følge ham til Valhal, som uforfærdet Mand.

Dog — ingenting jeg lover. Skiøndt du har Skiæg som Snee,
Du med mit eget Øie tillade mig at see,
Ifald jeg selv skal handle. Hvordan end Sagen staaer,
Endnu den Dag imorgen til Danmark jeg gaaer.
Jeg saare længes efter at see det fierne Land.
Veed du hvorfor? — Nei, svared ham Gubben.
Dette Vand,
Vedblev den raske Vøggur, — den hele Venersø
Staaer nu hvor Landet blomstred, som udgiør Siølunds Øe.
Gefion, den hellige Disa, har pløiet Den ud
I Østresaltets Vover med sneehviden Stud.
Hun var en deilig Qvinde, til Kong Gylfe kom,
Bad om Egn til Ophold i Drottens Eiendom.
Nørt af hendes Skiønhed han skienkte hende Skoven,
Som her paa Bakkerne grøntes. Da spændte hun for Ploven
Fire Jettesønner, som gik i hendes Aag
Af Kiærlighed beruset. Det store Øielaag
Omhvælved deiligt Øiet. De gierne sig paatog
Skikkelser af Øxne, til Havet Øen drog.
Hun lagde selv paa Ploven de trinde Liliehænder,
Høie Bølger svulmed med Skum om hendes Lænder.
Hun lod sig ei forskrække, gik paa Havets Gruus;
Havfruer, Nøkker blæste paa Luur af Sneglehuus.

Ei Dybets fæle Jetter, selv Ran ei hende standsed;
Hun plsied Den i Havet, hvor sølvblaa Bølge dandsed,
Med Ege, Bøge, Blomster, med Fugle, Fiske og Dyr.
Lyse Alfer svæved i Himmelblaat paa Skyer,
Saa glade ved denne Færsel. — Hvergang dette Vand
Jeg skuer, længes Siælen, at see det kiære Land,
Som fordum her sig strakte. — Jeg stod, som lille Dreng,
Mangen Qvæld ved Stranden, før jeg gik i Seng,
Og naar en Luftning kuled, naar en Bølge klang,
Det tyktes mig: om Den den mig en Vise sang.
At see det kiære Siølund, jeg drager freidig frem!
Det er jo dog et Stykke kun af mit eget Hiem.

Den Dreng ei — tænkte Sigvald — opfylder sin Drøm.
Mordtanker sielden hidse den Barm, der føler øm.
Han vilde talet mere; men Vøggur fra ham gik:
Jeg maa min Moder skiænke det sidste Øieblik,
Afsked med hende tage.
Hvor vil du hen, min Søn?
Spurgte goden Qvinde. — Jeg søger Heltens Løn!
Svared rasken Vøggur; jeg gaaer i Heltefærd,
Men Moder, du maa signe min Faders gamle Sværd
Maaskee du aldrig seer mig i denne Verden meer.
Velan! hvad Vøggur hændes, hændtes Kæmper fleer.
Som Helt at gaae til Valhal, hvilken Lykke sød!
Men største Skam for Manden, at døe Sottedød.
Ak, svared goden Qvinde, din Død dog blier min Qval.
Sandt nok, Kæmper lønnes med Fryd i Odins Sal;
Paa Bænken hist med Herian de ere daglig Giæster,
Hvor det i Hallen lyser fra tusind Sværdefæster.
Da spises af Sæhrimner, drikkes Øl og Miød;
Da strides lystigt, dræbes, og leves op fra Død.
Valkyrierne fylde de tomte Bægre brat —
Dog skiller fra din Moder dig Dødens lange Nat.

Hun aldrig meer dig favner, dig ei i Øiet seer;
Tilbords du hos Gulhildur aldrig sidder meer.
Maaskee, min raske Vøggur, du i din Evighed
Imellem dog dig ønsker til Venersøen ned,
Sad før ved Moderside, ved tarvelige Fad,
End midt i Valhalsglandsen, i prægtig Helterad.

Ha, Moder! raabte Vøggur, — Taaren i Øiet stod, —
Du kommer vist i Folkvang, thi du est huld og god;
I Breidablik til Baldur! Der skal jeg, ved din Side,
I Løvsal ofte sidde, til dig paa Bifrost ride;
Naar Heimdal, skiøn paa Broen, hos Farvemøerne staaer,
Blæser i Giallerhornet, med aftengyldne Haar.
Baldur skal see min Taare, men Asathor min Daad.
Farvel, Moder kiære! stands nu med din Graad!

Saa vandred han til Danmark, i Dage mangelund,
Sat over af en Færgemand ved smallen Øresund.
Han stod i Danerskoven; da Bøgen der han saae,
Da Nattergal han hørte ved Kildevældet slaae,
Det tyktes ham, som Løvet en Gaade løste brat,
Som Venersøens Bølger før suset mangen Nat.
Med Bønderne han taled, med Fisker, med Helt,
Ja selv med dorske Trælle; — men ved det danske Belt
Var kun om Hrolf een Stemme: at han var mild og stor;
At Baldur atter leved blandt Helte paa Jord;
At han var høist retfærdig; men at han, kæmpestærk,
Som en Thor i Slaget, var glad ved Hildurs Værk.

I Vøggurs Siæl det dagedes; Hrolf den Godes Lov
Stod lys som Morgenrøden i dunkle Leireskov.
Til Guderne bad Folket hver Dag for Kongens Liv.
Ei Vøggurs Daggert længer var nogen Morderkniv.
Alt hørte han i Svithiod, i Skaane, som overalt,
Idel Godt af Mængden om Kongen blev fortalt;

At Hrolf forlangte Skatten af Adils, men med Ret;
Thi ei af Guld og Blodet Nidingen blev mæt. —
Forunderlig tilmode stod raſken Ungersvend;
Han haded Hrolf ei længer, dog var han ei hans Ven,
Han følte sig ydmyget, han blev i Panden rød,
Naar paa sit Sværd han stirred, og tænkte Helten død.

I disse sære Tanker han gik og saae sig om;
En herlig Qvæld i Høsten ad Leire til han kom,
Blev vaer en velskabt Kæmpe, som i et Bladelæ,
Overkors med Armen, med Ryggen mod et Træ,
Opstirred stivt mod Maanen. Did ogsaa Vøggur saae.
En kulsort Sky, særdannet, paa Nattens Mørkeblaa
Sig nærmed lysen Skive. — Den skiønne Kæmpe sprang
Fra Stenen, drog sin Glavind, saa det i Balgen klang,
Mod Himlens Hvælving trued og raabte: Lumske Dyr,
Tak Loke for din Frelse! du skiuler dig bag Skyer. —
Men da ham Vøggur hilste, skamfuld over Vreden,
Stak atter ind han Sværdet, gyldensmykt, i Skeden.
Den Fremmede han hilsed og qvad: Jeg mig bedrog!
Den sorte Sky for Ulven i Tanker jeg tog,
Som skal opsluge Maanen engang i Ragnarok.
Nu folder Skyen venligt mig ud sin lyse Lok,
Og er en Ulv ei længer. I min bistre Harm,
Den stod livagtig for mig, sortbrun, som Maanegarm,
Det fæle Dyr, den Jette, den Utgards galne Hund;
Som vilde den alt Lyset sluge med sin Mund.
Hvi skal det Onde seire? Hvi synker Thor i Døden?
Men smuk, skiøndt den er blodig, min Ven, er Morgenrøden,
Naar Solen atter stiger; da ved Straalen stærk,
Skal Helten styrte Lumskhed og hvert Nidingsværk.

Forvirret slog til Jorden sit Die Vøggur brat,
Og skammed sig ved Rødmen, skiøndt det alt var Nat.

Mon denne Helt mig kiender? tænkte Svenden bold;
Nei, Talen mig ei gielder; jeg er ingen Trold.

Opmærksom stirred Vøggur paa Helten, som i Kamp
Mod Ulven vilde stride, skiøndt det kun var Damp.
Den unge, raske Kæmpe smilte saa stolt og trygt;
Med Guld, meer end sædvanligt, hans Brynie var smykt;
I Skioldet, under Træet, i sølverlyse Rand
Saae man tre Fiske malet, i et blaaligt Vand.

Herre, du est en Kæmpe fra Leire, kan jeg see!
Raabte raske Vøggur. Da monne Hialte lee
Og svared: Jeg kan høre, du est en Svenske, Ven!
Du kiendte mig ved Øiet, ved Øret dig igien
Hialte hin Hugprude; saa kaldt, troer jeg, til Spot,
Fordi jeg ikke tyktes om Bamselabben godt,
Da den min Fosterfader i Skoven vilde dræbe;
Men forekom Skovgubben. — Med venligt Smiil paa Læbe
Qvad Vøggur: Hil min Skiæbne, da her jeg træffer dig.
Da sagde Hialt Hugprude: Siig til Gjengjeld mig,
Min unge Ven fra Fastland, saa kraftig saa bold,
Hvad bringer dig til Leire? Hvad fører du i Skiold?
— Mit Skiold, svared Vøggur, er ikkun slet og ret,
End har det intet Mærke, men heller ingen Plet. —
Har Kongens Helterygte hidbragt dig denne Vei?
Spurgte Hialt Hugprude. — Nei, raabte Vøggur, nei!
Enhver om Kongen taler i Sverrig ei saa godt;
Dog troer jeg Ondskab sværter, bagtaler ham til Spot. —
Ja, raabte Hialte med Latter: Tro mig, Kulbrænder god
Er Adils, Drot i Upsal; med sin sorte Sod
Han sværter hver en Ædling, han ei kan farve rød,
Steenhiertet med sin Steenkniv, til skiændig Offerdød.
Skam, at de tappre Svenske skal slig en Konning lyde,
Der koger Seid med Qvinder i blodig Hexegryde,

Som kiører feig til Kampen, mere feig derfra,
Og holder ei det Løvte, han helligt loved, da
Ham tappre Normænd trued. Hrolfs Ædelmod og Magt
Han skylder kun sit Nige; Hrolf har ham underlagt.
Men intet er ham helligt, i Svig, Trædskhed stærk,
Uden Egennytten, eget Nidingsværk.
Men nødes vi at binde ham Tugtens hvasse Riis,
Skal selv i Upsal hisset vi hente Sviagris —
Da vil det til ham svie! I denne sidste Tid
Rused vi frem i Saxland, i seierrige Strid.
Nu i tilstundende Vinter vor Juul vi holde vil
I Roligheds Glæde ved Drik og Harpespil.
Men neppe seer man Isen i Vaar paa Søen smelte,
Før selv med kolde Plader os dække vi som Helte.
Da vee dig, lumske Adils! Ham offre lad til Freir!
Freir ynder den Retfærdige, Thor ham skiænker Seir.

Med disse Ord i Hallen Hialte Voggur tog.
Barmen den unge Svenske stærkt bag Kosten slog,
Imens han Hialte fulgte. — Er virkelig saa stort,
Konning Hrolf, dit Hierte? har Uret jeg dig giort?
Est ikke blot du tapper, men vennesæl i Fred?
Est du saa stærk i Taalmod, udi Gavmildhed?
Det gielder dog en Prove. —
Saa tænkt, han brat gik ind
Og saae sig om i Hallen. — Alt Kongen lagde Vind
Tre Aar paa at indføre høviske Sæder der,
Og Biark' og Hialte hialp ham. — Ei som i Røverhær
Hirdmænd længer støied, ei op fra Bænken foer,
Hver sad taus beskeden paa Hyndet ved sit Bord,
Og hørte gladopmærksom Bragis den Gamles Sang.
Sølvskiægget ham til Beltet i lange Tapper hang,
Som frossent Vand fra Taget; han rynket var, som Bark
Paa Egens gamle Stamme; dog i Danemark

Var ingen Skialdens Lige; hans Øie funkled Ild,
Som Ungersvendens henrykt, naar Møen smiler mild;
Dog saae han ei paa Nogen, han ud af Lugen saae,
Hvor Himmelvognen blinkte fra Nattens Mørkeblaa,
Og sang, imens hans Fingre lod Harpens Strenge bruse:
„Det dages! Morgenhanen sin Vinge lader suse!"

Disimellem Vøggur for Dankongen stod,
Hvis gyldne Haar fra Issen flød i en flammet Flod;
Han støtted Haand til Kinden, fro ved Skialdens Sang.
Vøggur ham betragted: Hrolf var smal og lang,
Heel smuk og kraftig bygget; den Kummer, Hiertet leed,
Paa Legemet sig præged dog med lidt Magerhed. —
For Kongen nu at prøve, der hilste ham igien
Med Venlighed, da Hialte for Hrolf ham bragte hen,
Den unge Vøggur raabte: Ei, ei, hvad seer jeg her?
En lang afhugget Krake paa Bænken sidder der!
Et Træ, heelt smalt i Stammen, hvis Grene maatte vige.
Er det den steile Trappe, hvorpaa man nu skal stige
Til Odin og Valhalla? — Han taug ved disse Ord. —
Forbauset stirred Kæmperne fra Bænk over Bord,
Paa Kongen og paa Vøggur; — hver begierlig var
At vide, hvad den Dristige fra Kongen fik til Svar.

Af Guld to store Ringe Hrolf bar om hver Arm;
Han smilte, saae paa Vøggur og svared uden Harm:
Du har mig Tilnavn givet! Hrolf Krake fra idag
Skal mine Mænd mig kalde. Men — i Evne svag —
Hvad kan i Navnefæste du skiænke Den, som fik
Tilnavnet af dig, Vøggur? — Han taug et Øieblik.
Derpaa den ene Guldring han strøg af Armen, klar,
Og qvad: Saa maa den Rige vel Den, som intet har,
En værdig Gave skiænke. Tag Ringen! —
Uden Tak
Tog Vøggur hurtig Ringen, paa høiren Arm den stak,

Og skiulte saa paa Ryggen den venstre, medens stolt
Han gik omkring i Hallen og høit den Høire holdt. —
Hvad, spurgte Kongen atter, betyder Vøggurs Færd? —
Den venstre Haand, Herr Konning, er ei den høire værd,
Den blues ved sin Armod, den er saa rigt ei smykt!
Svared unge Svensker, og saae paa Kongen trygt. —
Ei skal den længe blues, qvad Hrolf, for ingenting,
Den Mangel let kan hæves. Han tog den anden Ring
Og stak om Svendens Haandled.
Da, Vøggur! Angersgraad
Fyldte med Glands dit Øie; smeltet ved hans Daad,
Du styrted Hrolf tilfode, bedækked Kongens Haand
Med Kys og hede Taarer, og raabte fro i Aand:
Nu er hver Tvivl forsvundet! Ja Hrolf, du est god,
Saa god, som stor og mægtig; Vøggurs Hierteblod
Skal for Hrolf Krake flyde! O hvilken Skiæbne sød! —
Ja Hrolf, ifald du falder, jeg hævne skal din Død. —
Da smilte mildt Hrolf Krake, saae fra sit Herresæde
Paa sine Kæmper og sagde: Lidt kan Vøggur glæde.
I ringe Bondekofte han taler som en Jarl! —
Ja, raabte Hialt' Hugprude: det er en Dalekarl!

Siette Sang.

Ved Biarkes, Hialtes Bryllup flød intet Offerblod,
Hrolf var ingen Blodmand, den ædle Herre god.

Det Skulde stærkt forbittred, hun ei til Bryllup gik,
Misundelsen udtindred af hendes stolte Blik,
Nidkiær paa Rud' og Signe, som lykkelige fandt,
Hvad, uagtet Skionhed, aldrig Skulde vandt:
Et mildthengivent Hierte. Men stolt hun sig tilstod
Ikke selv sin Svaghed. Et Bryllup uden Blod
En Afsky er for Guder! — hun raabte, — Vee Enhver,
Som formastelig tager Deel i slig en Færd. —
Hun lukked paa sit Kammer sig inde Dag og Nat;
Med hvide Hænder klapped sin gnisterſorte Kat.
Med falske gule Øine den stivt paa hende saae,
Fælt med Hexeblikket. — Hun tog den i en Vraa,
Og sønderskar den Struben, den spretted, hende rev,
Ar af Kattens Negler lang Tid i Armen blev.
Hun agted det kun ringe, græd i sin Arrighed,
Løi for sig selv, forsikkred, at intet hun leed.

Nu aabned sig Folkvanger for lykkelige Par.
Hialte med sin Signe høist lyksalig var,
Og Biarke med sin Rude.
Inat fandt Hrolf ei Ro;
Fulgt af den raske Voggur han gik til Skovens Bo.
Der stirred han paa Maanen, bevæget dybt i Sind;
En stor, hellig Taare faldt fra Heltens Kind.

Saalunde kom de begge bag Skoven til en Høi,
Afsides mellem Træerne, skilt fra Dalens Støi.
Den lille Dør til Graven Dankongen oplod,
I Hal af Kampestene nu Heltene stod.
Mod Maanen vendte Døren; blege Midnatskin
I Gravens mørke Hvælving fortroligt smutted ind,
Oplysende Dødens Bolig. Dybt monne Kongen sukke,
Han taug og stirred længe paa sorten Askekrukke
I Hulens dybe Baggrund, lys af Maanens Glands,
Hvor de klare Straaler leged med en Krands
Af falmede Kornblomster, dog alle blaae endnu.
Hrolf Krakes visne Foraar — han sagde — finder du.
Sæt dig hos mig paa Stenen, paa dette stille Sæde!
Mindet af mine Sorger er min bedste Glæde.
Hos Freia i Folkvangur jeg Drifa seer igien;
Til des maa Venskab trøste. Saa hør mig, unge Ven!

Paa mine fierne Toge jeg tugted Sarers Drot,
Som længe havde tirret til Kamp mig med Spot;
Jeg traf hans Flok i Marken, med min Hær ham slog,
Men bort fra Land og Rige Haki dog ikke jog.
Jeg tog ham ei til Fange, skiøndt det er Krigerskik;
Tilfreds alt, naar jeg Skatten aarlig af ham fik.
Min Stigbøile holdt han, jeg reed til hans Gaard.
Ved Borgeled mig mødte hans Viv, svøbt i Maard.
Knap saae jeg hende, Vøggur! før Freias Straale varm
Fra hendes Øie trængte dybt i din Konges Barm.
Jeg venligt hende hilsed, axlede mit Skind,
Gik i Høielofte for Qvinder, Møer ind.
Jeg saae paa ingen Anden, jeg ene Drifa saae,
Hun mødte tidt mit Øie med Øine store blaae.
Vi taled lidet sammen, langt fra hinanden skilt;
En Rad af Skialde, Qvinder var mellem os opstilt.
Paa Bænkene sad Kæmperne, der lød om Hrolf en Sang,
Men ei hans Øre hørte Skialdeharpens Klang.

Som Lilien feir paa Qviſte ſad hun i Hakis Gaard,
Guld var om hvide Hænder, det perleſtukne Haar
I aſkelyſe Fletning til Hoften vandt ſig ned;
Den bedſte Pryd hun eied var dog Blufærdighed.
Jeg elſkte, men jeg ſkiulte min Aſt i mit Bryſt.
At gieſte Haki ſtundom, var min bedſte Lyſt.
Guldtavel over Borde jeg tidt med hende leged;
De hvide Fingre ringſmykte, deiligt ſig bevæged.
Sig Terningen mon vende, den løb ſaa ſnelt omkring,
Disligeſt løber Lykken, forblummet i Ring.
Det var min høieſte Glæde.
Haki, ved Mord og Vold,
Sad i ſin Broders Rige; han pletted ſit Skiold
Ved nedrige Bedrifter. Med døſiglumſke Blik
Beſkiænmed han ſin Manddom, umaadelig i Drik
Og væmmelig i Vellyſt. En Frilleflok han holdt;
For den hulde Driſa var hans Hierte koldt,
Kun Nidingsværk ham hidſed. At hendes Die blaa
Kiærligt og uſkyldigt paa Dankongen ſaae,
Det kunde han ei taale. Dog voved han ei Ord,
Nerbødig var hans Adfærd.
Bedrifter til Nord
Atter din Herre kaldte. Da mig det Budſkab lød
Forfærdeligt fra Saxland, at Driſa var død!

Ved Kamp og Krigertoge jeg hende vilde glemme;
Men altid kaldte høit mig fra Hiertet en Stemme,
Drev mig til Saxlands Kyſter. Mig Haki mødte fult
Med falſk paatagen Kummer; under Panden hult
Stirrede lumſkt hans Die. — Jeg gik til hendes Grav,
Frit Løb mine Taarer i Eenſomheden gav,
Og blev der mange Nætter. Men Vøggur — ſidſte Nat,
Da jeg til Afſked dvælte, traadte for mig brat
En hæslig Dværg, en Gubbe, med lurvet Koſte paa —
Fra Gravens morke Hvælving — paa tykke Been og ſmaae

Han stod, med plumpe Hoved; hans Pande Trædskheds Præg
Bar i de dybe Rynker, hans Kind et falmet Skiæg,
Beltet en Nøgleknippe. — Med hæslige Smiil
Han hviſked: Kom, Herr Konge! Bedrift kræver Jil;
Dig venter Dronning Drifa. Med Rette ſorger du;
Thi ſnarlig døer den Vene, ſkiøndt ikke død endnu.
See denne Ring Herr Konge, hun medgav til dig,
Den levende Begravne; at troe du ſkulde mig,
Og følge mig i Hulen. — Jeg Ringen tog, jeg ſaae —
Jeg kiendte den, o Vøggur! Ædelſtenen blaa
Som hendes Øie lyſte. Tidt glæded den min Aand,
Naar jeg ſaae den funkle paa hendes hvide Haand.
Jeg fulgte ham, han aabned i Skovens mørke Nat
En Løndør med Trappe, vi nedſtege brat.
Blændlygten frem af Barmen han tog; i ſnevert Kammer
Jeg da paa Bænken ſined, ved Lygtens matte Flammer,
Min kiæreſte Veninde. Hun rakte mig ſin Haand,
Ei længer ſom en Roſe, ſom en Gravens Aand.
Bleg var den ſkiønne Læbe, bleg indfaldne Kind,
I halvbruſtent Øie dog end et himmelſk Sind
Med Baldurs Blidhed ſtraalte. Alt hvad af hendes Vaar
Tilbage var at ſkue, det var de fagre Haar,
Den aſkelyſe Flætning. — Men da hun ſaae mig, ſtrax
Med ſine ſidſte Kræfter greb hun ſkarpen Sax,
Afklipped, rakte Skatten, og med ſin Stemme ſød
Hun qvad: Hør din Drifa, Hrolf, før hendes Død!
Min Husbond mig indſpærred, begrov i Fængſlet mig,
Fordi mit Hiertes Tanker, min Ven, tilhørte dig.
Ravn flyver kun om Aftnen, om Dagen den ei maa,
Den maa døie Sorgen, ſom ei kan Glæden faae.
Mig aldrig Haki loved, af Aſt han ikke veed;
Kun ved Sandſerufen forſtaaer han Kiærlighed.
Hans vilde Hierte ſvulmed, gav ham ingen Ro;
Troſkab af Den han fordred, han aldrig var tro.

En Elskov reen uskyldig, en Alf, som lever om
Af Mindet og af Længslen, huldsalig i Drøm,
Begriber Sligt et Hierte, som hærder sig i Synd?
Der daglig, som Skarnbassen, sig vælter i Dynd?

Lumsk lod han mig en Midnat hid i Hulen bringe;
Dog stækked ikke Nøden, o Kiærlighed! din Vinge.
Paa Hrolf jeg ene tænkte, den Tanke var sød,
At nu dit Heltesie græd over Drifas Død.
Men snart mig svækked Kummer, hvor jeg i Bierget sad,
Bag kolde, fugtige Mure. For sidstegang dog glad
Den Tidende mig giorde, at Drifa du var nær.
Ved Gaver og ved Løvter vandt jeg Dværgen, der.
End aldrig har min Læbe sagt hvad i Hiertet boer,
Saa hør da nu i Døden Drifas sidste Ord:
Jeg elskte dig paa Jorden, skal elske dig hos Frei!
Livets Skiæbne gielder for Evigheden ei.
I Livet Hakis Hustru, jeg var min Husbond tro,
Men din er jeg i Døden, og din i Freyas Bo.
Saa kyssed hun min Læbe, saa trykte hun min Haand,
Saa bøied hun sit Hoved, og udgav sin Aand. —

Hvad skal jeg meer fortælle dig om min Smerte, Ven?
En Haarlok, en Guldring af Drifa var igien!
Til Hævn mod hendes Morder jeg brat i Vaaben gik;
Han mødte mig med skumle, ængstelige Blik.
Jeg fordred ham til Tvekamp; Ringen, min Lok
Jeg bar som Tegn paa Hielmen. Den Usle kiendte nok
De dybt bebreidende Mærker; han tilbagegiøs.
Med min Gyldenhialte jeg vilde hugge los —
Da vakled han og raved — blev i sit Ansigt blaa,
Et Krampeslag ham fældte, han kunde meer ei staae,
Sank slap i sine Plader. Som Offeroxen mat,
Naar Hofgodens Hammer den Panden knuser brat,

Faldt Haki ned til Jorden. Da lød et mægtigt Raab
Fra Kredsen, som omringed os, fra den store Hob:
En Svartalf ham fældte, han var ei bedre værd!
Han sank i Sottedøden, ei for Kongens Sværd;
Hos Hel ham Straffen venter.
Med stille Kummerstaal
Jeg hos min Drifa dvæled, mens paa røden Baal
Det skiønne Legem brændte. Men samme Midienat
Jeg drog igien til Leire, med denne hele Skat —
Ring — Askekrukke — Haarlok! —
Vøggur paa Skaalen saae
I Høien, og paa Krandsen, hvis Blomst endnu var blaa,
Og raabte dybtbevæget: O Hrolf, dig ei bedrøv!
Her hviler Drifas Aske, men hun er ikke Støv. —
Nei, svared Hrolf — og vendte sin gyldne Ring omkring,
Siælene forbindes ved Evighedens Ring!
Blaa straaler Stenen, Krandsen; og Himlen hist den høie
Er blaa med klare Hvælving, fromt som hendes Øie.
Den askelyse Fletning jeg ogsaa har igien,
Den knytte skal mit Hierte til mangen trofast Ven.
Velan, min bolde Vøggur, i ærlig Heltefavn
Jeg hylder Thor og Mimer, men glemmer ei mit Savn!

Da Hrolf og Vøggur traadte fra Skoven ind i Hal,
Hvor de gode Kæmper sad i Flokketal,
Da selv i sit Høisæde sig Drotten havde sat,
Da meldte ham en Skosvend: To store Riser brat
Sig nærme, Herre Konge. De kom fra Issefiord,
Hvor deres Snekke ligger. Mangen Kæmpe stor
Jeg seet har i din Kongsgaard og end i din Flok,
Dog aldrig saae jeg Mage til slig en Mandeblok.

Knap Svendens Ord var mælet — sig aabned Hallens Dør,
Og alle Kæmperne sanded hvad Trællen sagde før;

Thi store var de Fremmede; med stolte Blik de saae
Paa Leirekongen. Klædte de var i Jeruet, graae.
Næsten ei man troede, de var af Askurs Slægt;
De ligned Klippestykker med Vinteriis bedækt.
Haar og Skiæg, som Tangen, paa hver en Kæmpe høi
Fra Pandens dybe Skrammer, fra spodske Læber fløi.
Hrolf bød dem ned at sidde. Den Ældste spurgte: Hvor?
Hrolf sagde: Fremmed Kæmpe har Adgang til mit Bord,
Men ikke mine Hirdmænd bør vige fremmed Mand.
Sidder ned, I Venner! hvor Plads I finde kan.

Den Ældste svared: Herre, tillad os lidt at staae!
Og dersom du opmærksom vor Saga hører paa,
Saa vil vel Pladsen findes. — Vel, sagde Hrolf, fortæl! —
Hvis ei det os tillades, skeer det alligevel!
Med Smil den Fremmede mælte: thi end vi aldrig skialf
For nogen Kæmpes Vægring. Du har vel hørt om Half,
Den norske Helt, som sættes bør først i Heltetal?
Men Asmund var en Niding, og Half gik til Valhal
Af Mængden overvældet.
Jeg Lidt om ham har hørt,
Svared Danerkongen. Hvad Daad har han udført? —
Han var saa stor en Viking — til Svar Kæmpen gav —
At naar med sine Snekker han pløied Ægirs Hav,
Da flygted Maage, Sælhund, Marsvin, af Skræk,
Imens hans skiæggede Kæmper sang paa Skibets Dæk.

Fælt skurred da vel Visen! — gav Hrolf til Svar med Smil.
Nei, Herre! men den var en Valkyriepiil!
Den fremmede Kæmpe mæled. Thi Den Kong Half fandt værd
Paa Manddrab at drage med sig i Vikingsfærd,
Den først, med tolv Mænds Kræfter, ei maatte være seen,
Men løfte ham i Gaarden den mosbegroete Steen.
Ei Nogen maatte klage, sig vaande ved sit Saar,
Og aldrig skifte Farver i Smerte, nok saa haard.

Med stakkede, korte Sværde gik vi til Ledingsfærd,
For ret i Diesynet at have Fienden nær.
Om nok saa stærk af Saaret os Blod mon rinde,
Aldrig dog før næste Dag lod vi os forbinde.
Vi ankred ei i Havne; for Næsset laa vor Orm,
Og aldrig strog vi Seilet for Vind i en Storm.

Nei, svared Hrolf, saa vidt gaaer hos os ei Modets Bud,
For Mænd vi ikke vige, men Kraften af en Gud
Vi ei at trodse vove; mod Niord man kæmper slet,
Den drabelige Stormer af Vanernes Æt.

Vi agte ham kun ringe! qvad Kæmpen. Half uddrog
Engang med os paa Viking; Vinterstormen tog
Saa stærkt i Kongesnekken, mens den paa Havet drev,
At sønder sprang en Planke, læk Skibet blev.
Vi havde giort stort Bytte, vort Gods og Guld var godt;
Det skulde nu bortkastes for Skib at gisre flot?
Nei skilles ved vor Rigdom af Ran i salten Elv,
Ei vilde vi, vi heller os skilte ved os selv.
Da rafled vi med Dødningbeen i Hielm om, hvo paa Stand
Skulde selv sig drukne; af tredsindstyve Mand
De tvende Trediedele; og Den som Lodden traf,
Han glædte sig, Herr Konge! han stolt blev deraf.
„Straaløst er det for Stolpen!" han qvad, mens hans sprang
I skumdækte Vover. Det var hans sidste Sang.
Han meente: Giestesalen var ikke strøet med Straa,
Men at nu snart Makrelen ham giested hvor han laa.

Hrolf rynked sine Bryne, han svared: Hæslig Vold
Udfører ogsaa Loke med Utgards fæle Trold;
Den kan jeg ei beundre; den Daad, som blier belønt
Hisset af rige Guder, maa virke noget Skiønt!
Hvad vil I her i Leire?

Vi vil dig tiene troe,
Ifald du os vil unde den Plads i din Bo,
Som selv vi os forskaffe, som det hos Half var Skik!
Thi der, naar fremmed Kæmpe for Kongen indgik,
Da maatte han strax prøves, selv skaffe sig sin Rang,
Fra Bænken gaae til Bænken. Den, han af Sædet tvang,
Ham maatte Pladsen vige. Tillader du os det,
Herr Konge! skiænker Styrken, som billigt, du sin Ret,
Da skal den for dig stride.
Skiøndt det var Hrolf imod
Og skiøndt det farved Panden ham med et Rosenblod,
Han maatte det tilstæde. Thi for en Helteæt
Blier Styrken dog det Første, den altid har Ret!

Nu gik de stærke Vikinger, og med et hurtigt Slæng
De kasted bort fra Bænken, som om det var en Dreng,
Een Kæmpe paa den Anden. Det ærgred Kongens Sind!
Men da de kom til Biarke, til Hialte, — da hans Kind
Snart atter lystigt smilte. Thi Biarke, Hialte tog
Dem i de brede Skuldre, dem ned til Jorden slog,
Saa høit det skialv i Hallen. De stærke Plader sprang,
Fyldte Kongesalen med drabelige Klang.
De tørnede mod Bielkerne, de styrted til Væg,
Og Splinten store Taver rev bort af deres Skiæg.

Instein og Hrok hin Svarte blev Kongens, da de faldt,
Men Instein blev stivarmet og svarte Hrok blev halt.

Syvende Sang.

Misundelsen, en Svartalf af allerværste Slags,
Som Bræmsen over Hinden, faldt paa Skulde strax,
Ved Rudes, Signes Lykke. Dybt lagde den sit Æg
Umærkeligt om Natten i Hiertets skiulte Læg;
Da voxte snarligt Trolden. Af et forbittret Hierte
Krøb den med runkne Vinger, forvoldte hende Smerte.
Da indfaldt Svanebarmen ængstelig og tung,
Da var Helges Datter i lang Tid meer ei ung.
Rosen svandt fra Kinderne, Glæden monne flye;
Svartalfen under Diet malte Streger med Bly,
Fortærte hende Kiødet, hun vakled naar hun gik,
Som en Glød, der slukkes, stirred hendes Blik.
Den fæle Trold ei derved endnu det blive lod,
Til en farlig Feber hidsed hendes Blod.
Hun syntes at det regned i Nætter, Dage tre,
I Vandet voxte Lilier, hvide som en Snee;
Af Marken blæste Græsset; Siv stod overalt,
Duggen hele Dagen giennem Luften faldt.
Lammene bleve Svaner, Kalven blev en Sæl;
Alt hvad Haar var forhen, forvandledes til Skæl.
Da hørte hun det pladske. Med deilig Læg og Fod
Tangkiær, hendes Moder, i Fladvandet stod,
Og treen i hendes Kammer.

Min Datter, Huldren sang,
Før skilte fra dit Buur mig græsgrønne Vang;
Nu kan jeg dig besøge! Den Vei, som jeg skal følge,
Der maae Fisken svømme, der Voverne maae bølge.

Dit stolte Hierte græmmes, og græmmer sig med Ret;
Er ei Alfeslægten meer end Askurs Æt?
Og skal to Støvets Qvinder nu nyde Livets Goder,
Som Skiæbnen nægter Skulde, der elskes af en Moder,
Udødelig som Havet? Med letsindigt Brum
Ikke jeg dig fødte, som Bølgen føder Skum.
Du est mig kiær, du Bolde! Din Fader var en Mand,
Som ofte blandte varmt Blod i Tangkiærs kolde Vand,
Naar Kampen stod paa Havet. Han blev mig tro; hans Barn
Skal Hel ikke fange med Sottesengens Garn;
Min Flod skal dig forfriske. Følg til Ran, min Frue!
Frygt ikke for at druknes i vandgrønne Stue!
Jeg vogter dine Lunger.
Saa tog hun hende med.
Skulde, modig ellers, gyste bleg derved,
Thi det var fæle Syner. Sær blev hun angst og bange,
Da hun i Havet skued hin frygtelige Slange,
Midgardsormen grønne, der sig i Halen beed.
Af Skuldes kolde Pande sprang den kolde Sveed,
Da Ormen paa hende skiæled; for Tangkiær dog tam,
Lod den af bløde Hænder sig klappe stiven Kam.
Saa foer de ned paa Dybet til Ran. Hun var ei smuk,
Den bedste Sang, hun hørte, var Livets sidste Suk.
En Krone vel af Perler hun bar, som Duens Æg;
Men skiøndt hun var en Qvinde, hun havde hæsligt Skiæg;
Af Tang de Lokker grønne vildt om Panden stod;
End blodig var om Munden hun af det friske Blod,
Hun drak af Dødmands Hierte. Der laae de overalt,
Strøet som Faar paa Marken, af hendes Hænder qvalt.
Dog saae man end paa Liget det uforfærdede Blik,
Hvormed den danske Søgut steds i Døden gik.

Tangkiær for sin Dronning klaged Nøden stor;
Men høit hun maatte skrige, gientage sit Ord,

Thi døv var Gudinden, skiøndt paa Bunden Vandet
Skylled ei med Støien, med Grums af Stranden blandet,
Men holdt sig grønligdunkelt, i gyselige Ro. —
Tilsidst dog Ran forstod det, afskyeligt hun loe.
Hun raabte: Kiære Tangkiær, du kommer tilpas,
Solen dæmrer sparsomt giennem mit tykke Glas,
Dog seer jeg Skuldes Bleghed. Jeg hader Hrolf, som du,
Sparsomt Dødmands Legem offrer Snekken nu,
Fra den Tid, han blev Herre. Daaren elsker Fred,
Gid Hel ham indebrænde med Leireskovens Ved.
Jeg gierne vilde redde din Datters visne Vaar;
Men kan kun ødelægge, paa Hielp mig ei forstaaer.
Dog kiender jeg en Læge, skiøndt lænkebunden Mand,
Der fremfor alle Jetter og Aser fik Forstand,
Hans Raad vi ville høre. Thi Skade, min Veninde,
Gierne løser Lænken, som selv hun monne binde,
Naar Ran derom kun beder. — Jeg baaber, Lokes Klogt
Ender Skuldes Ovide. Følger uden Frygt!

Saa tog hun Tangkiær, Skulde, med op til Havets Flade,
Der taarned sine Bølger til Bierge; thi Skade
Blev ikke længe borte, paa kulsorten Hest,
Med Flaggermusvinger, som vifte Storm og Blæst,
Hvis Hvrinsken sender Drønene, saa truende, saa hule,
Mens Skummet stænker Vandet, fra Bidslet og dens Mule.
Det var en bælmørk Midnat; men høit, fra Finmarks Is,
Paa Himlen voxte Nordlys, forfærdelige Riis!
Og grant, paa øden Klippe, ved Skin af Nordlysflammen
Saae Skulde Ran og Skade fortroligt sidde sammen,
Paa Klinten, medens Hesten stod bunden ved en Blok.
Da brat forstummed Stormen. Freyas Stiernerok
Nedglimted giennem Skyen. En Snekke foer forbi,
Saae Klippen, — dreied Roret, blev for Skibbruddet fri.
Og høit et lystigt Hurra fra Mandskabet lød,
Som, paa et Haarbred, streifed nær Kysten af sin Død.

De tvende grimme Qvinder saae Mandskabet frelst,
Og ærgred sig derover, thi altid saae de helst
At Menneſket foer ilde; dog skulde demmegang
Talen ei afbrydes, og den var qvindelang.

Tilsidst de vinkte Skulde. Med sin Moder tryg
Hun satte sig hos Skade paa Stormhestens Ryg,
Og foer igiennem Luften, over Kattegat,
Over Norges Biergaas i frygtelige Nat.
Ved Dovrefield de standsed, af Gangeren steeg;
Fieldets lukte Side som Dør tilbageveeg,
For Havets, Stormens Diser. Med selsomme Sind
Skulde fulgte Skade dybt i Bierget ind;
Giennem de brune Haller, hvor Klippeblokken hang,
Hvor bag vældige Søile, med sidste Svanesang
I Dybet Fossen styrted. Tilsidst blev alting stille,
Vandet meer ei støied bag Kampestenens Pille.
De vandred i en Løngang, hvor Guldstenen smuk
Ved Nattens Fakkel lyste. Men dybe Hiertesuk
Fra fierne Hvælving toned. I Hulen de treen —
Guldets, Sølvets Aarer, som i en Marmorsteen,
Spraglede Klippevæggen. Krystaller Loftet bar,
Tap ved Tap i Mængde, som Diamanten klar.
Men græsselig i Hallen tilvisse dog var Nøden:
Udstrakt paa trende Blokke, forgieves ventet Døden
En Mand af sielden Skionhed, bleg som et Liig;
Smerten i hans Die blandte sig med Svig.
Fra Issen sorte Lokker dybt ned til Jorden naae;
I Oval med hvide Tænder han bed sig Læben blaa.
Med matte Haand forgieves, Usalige! du tænker,
Fra Bryst og Been at løfte de gyselige Lænker,
Som binde dig til Klippen.
Men ved hans Hoved stod
En Qvinde, mindre deilig, men kierlig, huld og god.

Et Aasyn fuldt af Kummer, sin Mand i Døden tro,
Hun viste taareblandet, mens haanligt han loe.
Med Skiælven hun i Haanden holdt dybe Sølverkar
Over Fangens Ansigt. Til Randen fyldt det var,
Da Skulde treen i Hallen. Den Kummerfulde tog
Fra Mandens Pande Skaalen, gik bort, ud den slog.
Da — (Drømmersken opdaged) — hans Øie stirred stivt
Mod Hvælvingen — i Angst for en Slange, hvis Forgift
Ham drypped ned paa Kinden. Den var spraglet, blaa
Paa Ryggen, guul paa Bugen; i Lænker hun den saae
Ham over Hovdet hænge.
Det levende Liig
Udstødte giennem Bierget forfærdelige Skrig,
I Krampetræk sig vaandende. Da vakled Fieldets Grund,
Mens ham tykke Fraade stod for blege Mund.
Da skiælved Jordens Søiler. Af Skræk faldt Skulde ned.
Men Skade løste Fangen, da først han, med Eed,
Loved igien at komme til Fængslet næste Nat.

Skulde giennem Luften til Leireskoven brat
Blev ført i Lokes Favntag. Under Luften blaa
Saae hun ham i Skiønhed trædsk for hende staae,
Med hvide Marmoransigt, ravnesorte Haar,
Der glindsende med Lokker ham ned til Hælen naaer,
Med stort og lysbrunt Øie, med hvalte Øielaag;
Men uden Troskab Blikket, skiøndt Ingen mere klog. —
Han Skulde tog i Favnen, gav hende mangt et Kys;
Længer ei hun bæved af Ængstelse, som nys. —
Du har mig vedergvæget, et Øieblik mig løst,
En liflig Homingdraabe mig i mit Bæger øst,
Han qvad: det skal jeg lønne. Du ønsker dig et Raad,
Din Sundhed at gienvinde? Det er en ringe Daad.
Hør Asalokes Tale: Du Guder maa forsone!
Ikke meer de smile til Leires Bøgekrone,

Hvor Offerstenen stander i Solen uden Tvæt
Af de Myrdedes Hierter, uden hellige Plet.
Med Menneskenes Offer du dristig, skiønne Glut!
Aserne formilde, skiøndt Hrolf det har forbudt.
Og for ham ret at saare, — hør Asalokes Ord:
Du veed at hist i Hytten Enken Gundvar boer,
Med Datt'ren liden Drifa. Det Barn Kong Hrolf har kiært;
Vil du ret ham krænke — (det har dig Loke lært)
Da lok hint Barn i Qvælden engang i Gudehuset,
Mens Hrolf paa Bænken sidder, med Kæmperne beruset;
Dræb det paa Offerstenen! Og ved dets sidste Suk
Gienvinder du din Friskhed, blomstrer dobbelt smuk.

Saa taled Asaloke, forsvandt, — med Drømmen brat.
Skulde sig paa Leiet fandt i mørke Nat;
Snart var hun kold som Sneen, snart som Ilden heed.
Febertørsten vexled med Pandens klamme Sveed.
Men, sikker paa sin Helbred, stod op hun næste Morgen,
Mordtanken var i Hiertet, den Grumme glemte Sorgen.
Som Ulven, der sig sniger med rovbegiærligt Mod,
At vinde tabte Kræfter ved et uskyldigt Blod.

Ved Herthadalens Bakker, i Krands af grønne Skove,
Hvor i Søen flyder sølverklare Vove,
Der blandte før sin Susen med Trælles bange Skrig,
Naar dem Goderne drukned, naar steenbethyngte Liig
Sank tilbunds i Dammen, med lænket Been og Arm;
Naar i Vandets Bølge var tvættet hellige Karm,
Der førte Friggas Billed; — ved denne klare Sø,
Hvor, siden Hrolf blev Konning, Ingen maatte døe;
Som endnu deiligt flyder, omkrandst i Herthas Skiød,
Tidt til Sommerlystfart Axels Sønner bød; —
Der boede Gundvar Enke, hvis Mand var Kongen kiær.
Han Glutten havde vatnet, som legte sorgfrit her,

Og givet Navnet Drifa. Den kiække Fader faldt
I Kampen for sin Herre; hans Hielm af Staalet hvalt
End hang i Gundvars Stue. Kong Hrolf besøgte tidt
Enken i Herthadalen; Barnet legte frit
Paa Skisd af Leiredrotten, paa Bænk, i Hyttens Vraa.
Alle store Hierter elske maae de Smaae!
Nedstiger ei til Jorden Alfen hver en Vaar,
Som Barn? Han ikke Skikkelsen af Barnet forsmaaer.
Ofte lille Drifa blev op til Gaarden bragt,
At lege med Dankongen, naar ei han tog paa Jagt;
Thi let hun som en Sommerfugl floi om i grønne Gaard,
Smuk hun var som Rosen, hvis Knup i Løvet staaer.
Med kloge Falkesine hun var ei sky, men tam;
Kiælen var hun, venlig, som hvide Dæggelam.
Syv Somre kun hun skued, syv Somre grædt og leet
Hun havde, med sit Die Sol og Maane seet.
Nu skulde Diet briste for lumske Morderkniv,
Nu ønskte Huldrens Datter at ende Barnets Liv!

Selv turde Skuld ei komme, hun sendte did en Svend,
Som bad den liden Drifa, til Kongen, hendes Ven,
Paa Gaarden op at ile. Det skete før saa tidt.
Gundvar Barnet sendte, da det var pyntet lidt,
I hvide Lærredskiortel, i Hue sømt med Skind,
Med lysblaa Sløife bundet under røde Kind.
I Skoven mødte Skulda den liden Drifa skiøn,
Gav hende Honningkage; paa Fyrstindens Bøn
Hun gik til Gudehuset, at see forgyldte Billed:
Odin med sine Ravne paa Skuldrene stillet.
Hun fulgde gierne Skulde, skialv ei for Livets Tab.
Saa styrter Fugl fra Træet i Slangens aabne Gab,
Og Myggen saa i Lyset.
Men Drifas Fylgie god
I Nød bevared Barnet, skiøndt hende den forlod.

Den fløi til Kongens Kammer, hvor Hrolf i Tanker sad,
Med Haanden under Kinden. En Krands med visne Blad
Hang nær paa Bielkevægen, af Barnet ham forært;
Hver Blomst, han fik af Drifa, var Hrolfs Hierte kiært.
Fylgien ad Lugen fløi ind, usynlig Giest,
Af Sømmet Krandsen kasted paa Gulvet, som en Blæst.
Hrolf saae Krandsen falde, snoes om i Hvirvelvind, —
Til at see den Lille længtes Drottens Sind.
Han gik til Gundvars Bolig, opdaged trædsken Sviig,
En Træl ham alt forraadte, blegnende som et Liig.
Men som en Storm, der styrter igiennem aabne Bierg,
Foer Hrolf til Gudehuset — og saae en hæslig Dværg
Hen over Offerstenen at holde den lille Mø,
Med Haanden tæt for Munden, at taus hun maatte døe.
Men Skuld', som Hel i Hulen, fast i sit Ansigt blaa,
Blev seet af Danerkongen, med Flintekniven staae
Mod Barnets bange Hierte.

Fordømte Nastronds Aand!
Hvad giør du? raabte Kongen. Kniven af hendes Haand
Faldt ned og sprang istykker paa Gulvets Flisesteen.
Ha, var du ei min Søster, da skulde dine Been
I Pinsler svede Blodet! — optændt af Vredens Lue
Da Danerkongen raabte. — Viig bort, du giftige Flue!
Med Glands paa smukke Vinger, der flagrer kun til Synd.
Orm! som dig ei opløfter en Tomme fra dit Dynd.

Som Hulens Skygge viger for Faklens klare Skin,
Saa veeg forfærdet Skulde, da Kongingen treen ind;
Forlod sit Rov, som Ravnen paa Mark med Vinger slaaer,
Naar pludselig en Bonde den fiernt imøde gaaer.
Men skiælende tilbage, med Fingren paa Mund,
Hun opbragt hvisked sagte — saa giser paa Flugt en Hund, —
Søn af din egen Søster! Du Plet paa Leirestol!
Snart synker i sin Afgrund din pralende Sol.

Til Mord har Asaloke indviet min Offerkniv!
Den søndersprang? Fleer Knive kan hvæsses mod dit Liv.
Og da først aander Skulde, befriet for Qval og Harm,
Naar hun kan støde Daggerten, Hrolf, i din egen Barm.

Ei Kongen Trudslen hørte; fast i sin Arm han holdt
Barnet, som af Nædsel endnu var stivt og koldt.
Han kyssed det bekymred og bad det ei forsage.
I Drifas Øie vendte snart Livet tilbage,
Hun smilte som en Lysalf; og Hrolf, med Graad paa Kind,
Vendte sig med Barnet mod Aftenrødens Skin.
Alfader! qvad den Bolde, det Offer, som dig ret
Behage skal i Gimle, det er en god Idræt.
Du vil ei at din Skabning skal gaae i Qval fortabt;
Du vil ei øde Livet, du som har Livet skabt.
Forbandet vær til Nastrond alt skummelt Nidingsværk!
Ei Ondskab skal seire, saalænge Hrolf er stærk.

Faurt smyktes Vesterhimlen af rødliggule Skiær,
Sidste Glimt af Solen faldt i Leiretræer,
Da Kongen vandred ene, han satte sig tilfreds
I Skov paa Dommersædet, i store Stenes Kreds,
Hvor Landet han mon bygge hver Dag med Lov og Ret.
Atter slog hans Hierte med Venlighed let.
Da saae han trende Kæmper i Skoven vandre hid,
I skiønne Vadmels Kiortler: en rød, en blaa, en hvid.
Han kiendte dem og smilte; han havde Dragterne givet
De bolde Leirekæmper, med Belter omkring Livet.
Biarke hviden Vadmel: det tyded Norges Snee,
Isens evige Toppe, som kiækt mod Himlen see.
Det grønne Belte Granen betød, paa Sneen grøn,
Som frisker op dit Øie, Norges muntre Søn!
Blaakiortlen klædte Vøggur; Sverriges Fiorde blaae
Høit op fra Østresalten i Fastlandet gaae,

Hvor Søer og Elve mødes; hans Belte, guult som Halm,
Tyded rige Biergværk, med lyseblanke Malm.
Dannmark er Syd i Norden, der rødmer Frugten sød,
Hyppigt staaer i Græsset Kiærminden, Rosen rød,
Og Havet alt omslynger: Om Skarlagenkofte
Bar Hialte lysblaat Belte trindt om ranken Hofte.
Saa traadte de for Kongen og hilste, men ei froe.
Mørk var deres Pande, Læben ei lo;
De taug og saae til Jorden.

Da raabte Hrolf: Hvad nu?
Hvor er den gamle Munterhed? Biarke! siig os du,
Hvad mørkner Leirestierner? — Han svared, men ei kiæk:
Mænd, som ei ellers frygte, betages af Skræk!
Vi elske Hrolf, vor Konge, vi vide: Hrolf er god;
Men hvis den gamle Gode, Herre, vi forstod,
Da maatte vi vel gyse. — Hvad har dig Goden sagt?
Spurgte Kongen venlig. — At Hrolf har Ringeagt
For Valhals store Guder, var Bodvar Biarkes Ord;
At ei paa Vingolfs Aser dit Hierte længer troer;
At du din Tillid sætter til eget Sværd og Skaft
Ugudelig, og stoler paa din egen Kraft.
Er dette sandt, min Herre? Skiænk atter Hiertet Ro!
Kan Den vi Troskab holde, som ei er Guder tro?
Dog — naar vi see dig, Konge! saa tillidsfuld igien
Paa Dommersædet sidde, — da haaber Hiertet end.
Saa smiler ingen Niding.

Nei, Biarke! raabte rørt
Hrolf Krake, — hør nu alting, da du har Noget hørt.
Jeg bøier Knæ hver Morgen for Ham i hine Himle,
Alfader! for den Store, som raader i sit Gimle;
Hvem Ragnarok ei fælder, som skabte Sol og Jord.
Jeg ærer Tapperheden, jeg troer paa Asathor.

Mit Hierte slog for Elskov; hvo seer den grønne Mai
Med sine skiønne Blomster, og tvivler om Frei?
Den stærke Moder Frigga mig favner i sit Skiød,
Og nærer mine Kræfter hver Dag med sunde Brød.
Ægir i Havet hersker, Niord i den friske Vind,
Baldur i mit Hierte, Mimer i mit Sind,
Alfaders Aser alle. Op til hans Valaskialf
Vinker mig den lyse, bortskyer mig svarten Alf.
Men Den jeg ikke frygter — mig derfor ei bebreid —
Den lumske Hexemester, som kogte Qvinde-Seid;
Den Boler, som Gunløde bag Fieldet har forført,
Hvis Eventyr med Rinda har op mit Hierte rørt,
Og kaldte han sig Odin! — En Aand, som ei er god,
Hvis Bautasteen kun plettes af uskyldigt Blod,
Aldrig for ham Hrolf Krake skal bøie svage Knæ,
Og bede til hans Billed af ormstukket Træ.

Nu handler som Jer lyster! Ængster Eders Eed,
Saa løses her I fra den. Forlader mig med Fred!
Jeg frygter ei min Skiæbne, har Kronen ei saa kiær,
At jeg den skulde kiøbe for et Skyggeskiær,
Der flyer for Sandheds Straale. —

De trende gieve Helte
Taug længe. — Bodvar Biarke da først for alle meldte:
Tilbeder du Alfauder, saa kald ham hvad du vil!
Til Biarkes Hierte brister, det Hrolf hører til. —
Du troer paa Folkvangs Freya, qvad Hialte — jeg min Eed
Ei bryder dig, som hylder huldsalig Kiærlighed.
Du troer paa Baldur, Mimer, qvad Vøggur — det er godt!
Ugudelig er ikke, med slig en Tro, min Drot.
Jeg troer paa Venskabs Vælde! qvad Hrolf, og favned hver;
O, havde Nordens Sønner, som vi, hinanden kiær,
Da Danmark, Sverrig og Norrig i hæslig Broderstrid
Ei spildte Kraften længer, i uheldsvangre Tid.

Ottende Sang.

Nu ſtander til at ſiunge, hvorledes Hrolf en Dag
Sad med ſine Kæmper i lyſtigt Drikkelag.
Han vidt ſit Die kaſted i Hallen rundt omkring,
Sigende: Mægtig Styrke ſamles her i Ring.
Ja, ſvared Bodvar Biarke, man længe ſøge ſkal
Slig Drot, ſlige Kæmper, i een og ſamme Hal.
Rundt om paa alle Kyſter os Skialden Drapa qvæder;
Men een Ting dog forringer, o Hrolf, din Kongehæder. —
Hvad, ſpurgte Kongen, fattes da til din Herres Tarv? —
At du af Adils krævet med Vaaben ei din Arv!
Svared den Fiirſkaarne. Paa uforſkammet Viis
Forholder han dig Skatten. — Troer du, Sviagris,
Spurgte Hrolf med Latter, ſaa dyrebar mig er,
At jeg for den Sag ſkulde fremkalde Danerhær? —
Ei for Guldet at vinde, ſvared Biarke kiæk;
For Nidingen at tugte med angſtkolde Skræk!
Thi ſømmer det ſig, Herre, dig, mægtigſt Drot i Nord,
Ustraffet Den at lade, ſom ſvigter dig ſit Ord?
Nu — ſagde Hrolf og ſmilte — jeg reiſe har iſinde;
Jeg gieſter Adils i Upſal; ei for Guld at vinde,
Min Moder jeg beſøger! End eengang i mit Liv
Vil jeg til Hiertet trykke den hulde Danneviv.
Som Ven, ei ſom en Fiende, kun med Kæmper tolf,
Giæſter ham i Upſal om nogle Dage Hrolf.
Hvo vil mig did ledſage?

Op sprang alle Helte,
Som fulgte til Bedrift deres Drot, naar det gieldte;
Men Hrolf stod ved sit Forsæt: med tolf Bersærker kun
At giæste falsken Svoger; med Høg og med Hund,
Gram, den store Gule, der ved hans Fødder laa,
Som med ærligt Die paa sin Herre saae,
Naar ei han var paa Jagten. — Vel prøved Rude blid
Kongen at advare; men Skulde sig i Strid
Gav med den ædle Søster, spottende hendes Frygt.
Hun sagde: Paa sin Skofning vor Broder stoler trygt;
Hvi vil hans Mod du svække? Hvi vil hans Sind du vende?
Hans Villie bli'er en Bue, som selv han kun kan spænde.
Lad af at drage Strengen med Qvindehaanden blød!
Den giver dog ei efter. — Han iler til sin Død,
Raabte bange Rude. — Nei, svared Skulde suurt,
Man siger, ellers voxer for Døden ingen Urt,
Men Biarke, Hialte, Vøggur, Svibdag, Beigal, Vøt,
Hardrefil, Hake, Haklang, Hvitsærk, har Farer mødt,
Som overgik langt disse. Det har ei mindste Nød! —
Og Skuld med tørre Øine begræde vil vor Død,
Ifald vi ogsaa falde; qvad Hialte. — Salten Vand
Jeg græder, qvad den Skiønne, som Bølgen ved den Strand,
Hvorfra man Hottur hented. — Da Kongen bad sin Skiald
I Harpestreng at gribe, for Fred i sin Hal
At skaane, for at skaane sin Søster for Skam,
Skiøndt hun det ei fortiente, thi ei hun skaante ham.
Bestemt blev Reisen hurtig; næste Morgenstund
Indskibed de deres Heste, foer over Øresund.

Der reed den ædle Konning over Skaanes Mark,
Med sine stolte Kæmper; hver et Træ i Bark,
Saa blomstrende, saa frodig, i Hielm, Pandserplader.
Det var en Lyst at see dem: snart travende Rader,
I Flok snart Hestene sprunge. Dagen var saa klar.
Men hen ad Aften lagde sig dog en Taage svar

Over Skov og Floder, over Mark og Enge.
Et Nattely de rundtom forgiæves søgte længe.
Da mælede Svibdagger: Her see vi Adils Kunst!
Det hele Land indhyller han i en Taagedunst,
Blot for os at forvilde. Jeg kiender ham, han slaaer
Som Barn kun med Sværd, men som Mand han forstaaer
Vel sine Tryllegaldre. — Ei brydes Sværd og Stang,
Svared Kongen lystig, ved daarlig Galdresang.
Svibdag paa Hovedet rysted, til Beigal mæled sagte:
Jeg tør hvad Helt tør vove, men platud at foragte
Jetternes skiulte Vælde, deri han farer vild. —
Jeg gaaer for ham i Kamp giennem Vand, giennem Ild,
Svared Beigal Tappre; min Stang jeg for ham bryder,
Men bryder ei mit Hoved, om hvad meer det betyder.
Hvo ei derover grubler, derved ei ængstes svart. —
Heller ei har Svibdag i Balg sit Sværd forvart!
Svared stolten Broder, hvor der var Kamp paa Færde;
Men slet paa Taagen bide de skarpslebne Sværde.
Hvor findes Huus i Aften? Et Biarkemaal dig syng,
Og stræk din Krop paa Marken i de vaade Lyng!
Imorgen vil vi see da, hvor flink du er Giest.
Her er ei Træ, hvorved man kan binde fast sin Hest.
Og Hest er mere kiælen, end Mand, som reed derpaa.
Hvor findes Hø? Hvor Havre? Til Strøelse hvor Straae?

Som saa de taled sammen, i Taagen blev de vaer
Et Huus, som stod paa Marken. I Luft mere klar
En Mand de saae i Doren, stor af Væxten, høi;
Han kaldte nogle Duer, som over Taget fløi.
Kulsorte to sig satte; een fik han paa hver Skulder.
Nu nærmed sig Leirekæmper, med Hurtighed og Bulder,
Eensiede gamle Bonde. Rød blussed ham hans Kind,
Med Munterhed og Styrke. Han bød dem venligt ind.
Paa Skuldren sorte Fugle tamt siddende blev;
Undertiden Næbet de mod hans Øre drev;

Det lød, som der de viſked. Knap Manden var paa Ord,
Indbød dem til en Skinke, ſom damped paa hans Bord,
Øl gjød han i Bægeret, om gamle Tider ſang,
Forunderligt hans Stemme hen i Taagen klang.
Han priſed Konning Adils, fordi han Odin loved.
Han ſagde: Odin vogter Kronen paa hans Hoved;
Heſte, Hunde, Haner han ſlagter, og har Mod
Til ſtundom ham at offre Menneſkenes Blod.
Thi Blodet ſmager Odin, ſom Miød en Helt i Hal,
Naar det i Luften bydes ham i en Pandeſkal. —
Derpaa han Kamret aabned for dem i Nattens Stund.
De ſov, men frøs bag Dækket; Tænderne dem i Mund
Klappred ſom af Kolden. Han ledte dem paa Vei
Næſte Morgen, ſagde Farvel til Afſked ei,
Og borte blev i Taagen. —

Svibdagger raabte bange:
Var det ei Odin Gamle, ſaa tage mig til Fange
Den førſte, bedſte Niding! — Siig hvi du dette troer?
Spurgte ham Hrolf Krake. — Førſt, for han var ſaa ſtor,
Raabte rædde Svibdag. — Haklang har ſamme Høide,
Svared Danerkongen. — Men ikke ſamme Drøide,
Mæled lyſtige Vøggur. — Han har jo kun eet Øie!
Vedblev i Vrede Svibdag; han vil din Frækhed bøie. —
Hvis det beviſer Odin, at han eensiet ſeer,
Da eſt du ſelv Hærfader, thi du har ikke fleer!
Raabte muntre Vøggur.

Da loe de alle: See!
Der rider Odin Gamle! — Selv Svibdag maatte lee;
Han hug i Spøg mod Vøggur, men Vøggur ham undgik,
Pludſelig han bag fra Svibdag om Livet fik.
Da var al Frygt forſvunden; oprømt var alle. Snart
Hen over Taageheden ſatte de i Fart.

Men Taagen ei vilde vige, sig ei fra Marken flytte;
Det Aften blev, da fandt de, som før, en Bondehytte.

Det var den samme Bolig, det var samme Bonde,
Med sorte Fugl paa Skuldren. — Her leger Alfen onde,
Qvad den rædde Svibdag. Staaer der ei Friggas Mand,
Saa vil med mine Hænder af Staal jeg vride Vand.
Det er jo forrige Stue, forrige Stol og Bord. —
Men ufortæret paa Bordet staaer frisk en Skinke stor!
Qvad Hrolf: i blanken Bæger atter Mundgodt staaer,
Som ei, min ærlige Svibdag, du drukket har igaar.
Giv dig tilfreds! Ei mægter dig Modet stærke Mænd
I Kamp at bøie; siig da, hvi est saa ræd en Svend
For Sagn du og for Drømme?' — En høistnaturlig Ting!
I Taagen ere paa Heden vi redet om i Ring.
Den gode Gubbe viser os Giestfrihed; han troer
Paa Oldtids Dæmesager, men han er ingen Thor,
Saalidt som han er Odin. Han vil os venligt favne!
De tamme Dyr paa Skuldren er ei Hærfaders Ravne. —
Ved denne Tale trøstet, Svibdag paa Skinken løs
Gik med fornyet Iver, og drak til ei han frøs.
De vaagnede næste Morgen, da var det taaget ei;
Bonden hen mod Upsal dem gierne viste Vei.

Paa Veien mødte Svibdag mangen gammel Ven,
Som den bolde Svenske kiendte strax igien,
Med Adils misfornøiet for hans Nidingsværk;
Som ærede Hrolf Krake, den Herre viis og stærk.
Sveakonningens Hofgaard de nærmed sig til Hest;
Da meldte bolde Svibdag, som reed Kongen næst:
Nu ville vi ei sige, hvo her af danske Kæmper
I Flok er Leirekongen; thi Adils neppe dæmper
Sit Had og sine Ænker. Derfor mig tykkes ret,
Vi møde ham i Vaaben! Nedslagne Hielmenæt

Ansigtet ham skiule. Thi skiøndt kun svag i Krig,
Er han en listig Vingler, Mester udi Svig;
Og skiøndt med lovet Leide du møder paa hans Slot,
Ei blot som Giest i Venskab, men som Overdrot,
Jeg frygter dog, han pønder paa nogen Underfund.

Alle Hielmenættet for Øine drog og Mund,
Og reed i Borgegaarden, saa Stenene gav Skrald.
Deres gode Heste bragte de i Stald.
Svibdagger kaldte Karlene, dem vogte bad paa Stand
Med Flid de stolte Hingster. Hvilken Riddersmand
Elsker ei sin Ganger, og vogter den for Skade?

Men Adils, som de Danske af Hiertet monne hade
Og vilde dybt fornærme, gav hemmelige Bud
Til Trællene, der frygted Kongen som en Gud:
Man skulle fare listigt, snedeligt i Mag,
Afskiære Hestenes Haler til den blodige Bag;
Afklippe deres Manker og giøre dem Fortræd,
Saa at Pandeskindet afflaaet fulgte med.

Deraf slet intet vidste de danske Kæmper gode.
De trøstigt gik i Hallen, skiøndt de mon formode,
Der Svig var paa Færde. Til Hallen dem en Gang
Førte, som var knudret, mørk og kroget trang.
Men med Sværd i Høiren, men med Skiold paa Arm
Gik de Pandserklædte, med Kiækhed i Barm.

I Hallen brændte sparsomt kun hist og her en Spaan —
Adils Skattekonge modtager mig med Haan!
Sagde da Hrolf Krake. I Hallen stod de neppe,
Før store bistre Kæmper fra Væggenes Tæppe
Treen frem, bedækt med Jernet fra Hoved indtil Taa.
Her gielder det at lade tunge Sværde slaae!

Raabte Danerkongen. Da Striden var begyndt;
Berſærkerne fra Leire ſig ſnart havde ſkyndt;
De rydded op i Hallen. En Skare døde laa.
Da paa Gaffelbænken Adils man ſaae:
Han raabte: Hvilket Hærværk! Hvilken Misforſtand!
For Skiemt jeg ikkun prøved om Hrolf var en Mand,
Saa kiæk ſom Rygtet lyder. For Spøg en liden Skræk
Jeg vilde Jer indjage. — Du ſpøger ſom en Giæk!
Svared vreden Biarke; og disſe døde Mænd,
Saalænge Solen ſkinner, ei ſpøge vil igien.
Alvorlige de funde Døden ved dit Skiemt;
Nu er dem Overmodet af vore Sværde tæmt.

Den, ſom med Lyſet leger, tidt brændes derpaa!
Raabte Hialt' Hugprude. — Da lod af mørken Vraa
Adils de Døde drage, bære bort paa Stand.
Han raabte: Kiærterne tænder! at jeg betragte kan
De velkomne Giæſter. Nu tænder Ild paa Baal!
At det kan deiligt blinke fra Leirekæmpeſtaal.

Da tændte Trællene Kiærter, øged Baalets Ild,
Som midt paa Gulvet brændte. Røgen ſlyngte vild
Sig under Loftets Biælker, giennem aabne Tag.
Da blev det lyſt i Hallen, ſom en Sommerdag.
Inderſt i Kongeſalen, med Hielm, Harniſk, ſad
De Danſke; Sveakongen, med ſine Mænd i Rad,
Ved Lugen og ved Tæpperne, hvor der var Dør ved Dør;
Hvorfra de vælnede Stridsmænd i Hal traadte før.
Bag Leires Kæmper høined ſig tyk en Biælkevæg.

Da raabte Konning Adils med tynde, hvide Skiæg:
Velkommen, bolde Svibdag! Jeg kiender dig igien.
Jeg troede, du og Brødre var ikke Sveaven.
Dit Fædreland forlod du, drog til Isſefiord.
Hvad bringer dig til Fieldet igien, hvor Jernet groer?

Herre, svared Svibdag, I spørger hvad I veed.
Lang Tid, med mine Brødre, med tro Tapperhed
Slog jeg for Eders Vælde. Jeg Nidingsflokken fandt,
Som hærged i Jert Rige, den jeg overvandt
Og skaffed Eder Freden. I dengang monne love,
Da I var stædt i Nøden, Guld og grønne Skove;
Men glemte Løvtet siden. Jeg glemte dog Jer Svig,
Nedslog Eders Fiender og giorde mangt et Liig.
Men da i sidste Feide mod frække Oprørsmænd,
I Baghold skiult, I speided, hvor Seiren heldte hen,
For frem I turde træde med Hiælp for Den som vandt,
Skiøndt jeg — som Odin — havde mit Øie sat i Pant,
Hæder i Kamp at skaffe; — da var jeg Øden qvit.
Et Øi' er nok at miste, for Den, som saa lidt
Paa Troskabs Gave skiønner. Jeg med det Andet saae
Hrolf i Leiregaarden ved Issefiorden blaa.
Han skiønner paa Bedrifter, ærlig Trofasthed;
At kun jeg har eet Øie, hos Hrolf jeg ikke veed.
Han seer med Faderomsorg paa sine Kæmpers Tarv,
Hans er mit andet Øie, hans min sidste Marv.

Jeg — svared Konning Adils — har megen Agt for Hrolf,
Som hid til Upsal kommer med Kæmperne tolf.
Hvi skiuler han sig for mig, med lukt Hielmenæt?
Slig Adfærd af en Herre som han, mig huer slet.
Er han for Adils bange? — Hrolf Krake monne vinke
Til sine Mænd og sagde: Vi ei med Øine blinke,
Ved slig en Sol at skue. — Han slog med disse Ord
Sit Hielmenæt tilbage; da fra hver Pande foer
Nættet, ved samme Tale. — Men over Ilden kiæk
Stirred de danske Kæmper paa Adils, som af Skræk
Nær daanet var paa Bænken, ved slige Mænd at skue,
At Thor kom fra Valhal paa brogede Regnbue,
Troede den rædde Seidmand, at tugte ham, til Straf.
Forfærdeligt Hrolfs Øie den blege Niding traf.

Han sagde: Kiære Svoger, velkommen i min Hal!
Freden, jeg har lovet, jeg ærligt holde skal.
Lad os som Venner drikke, glemme hvert et Nag.
Skatten, jeg dig skylder, faaer du end idag.
Tilgiv, jeg ei den sendte! Blandt sine Helte raske
Jeg veed, Hrolf agter Guldet ei stort meer end Aske;
Og mens af Elskovs Kummer din Kind blier daglig vaad,
Din Haand det Malm bortødsler, som kaldes Freyas Graad.

Hrolf qvad: Med egne Heste jeg kiører helst min Kerre.
Over egen Gavmildhed jeg selv vil være Herre.
Min Ven jeg gierne skiænker Guld, Sølv, Sværde nye;
Men Fienden ei aftrodser mig mindste Stykke Bly.
—Nu—mæled Adils—Skatten paa dig længst monne vente;
Jeg vidste nok, du vilde med Tiden selv den hente. —
Hrolf svared: Ei at hente det usle Pengeskrin
Jeg kom, men for at trykke til Hiertet Moder min;
Og for dig at formane til Ærlighed mod Den,
Som du est undergiven. — Da kommer du som Ven,
Skreg Adils. — Iler, Trælle! Bægret til Rand
Fylder! Første Bæger er Odins. Hrolf ei kan
Det laste, skiøndt jeg hører, han ei paa Guder troer.
— Det første Bæger vier jeg ind til Asathor,
Svared Leirekongen; saa bruges i vor Egn. —
Over sit Horn med Sværdet han giorde Hammertegn.

Midlertid paa Ilden de svenske Trælle kasted
Alt meer og mere Brænde: røde Luer hasted
I Veiret under Loftet, Røgen knittred tidt.
Længer ei man aanded i Salen sundt og frit.
Thi forsmædelig Heden udbredte sig med Qvalm,
De tykke Brændeknuder brændte let som Halm.
Paa Bænk de svenske Kæmper alt vege meer tilbage;
De sadde fiernt ved Tæpperne, de let sig kunde drage

Hen mod de aabne Døre. — De Danſke Ilden ſaae
Nær ved deres Fødder, indklemt i Biælkevraa.
Faſt ſveed Flammen Haaret paa deres Dienlaage,
Paa Biælkevæggen Tiæren begyndte ſtærkt at koge;
Men Skioldene Bodvar, Hialte for deres Konge holdt.

Adils qvad: I Hallen er det ei længer koldt;
Hvad ſiger det ſaa mere, Hvis Ilden ei er fiern?
En Eed Dankæmper binder: Ei Ilden eller Jern
De ſvore nogenſinde, hvor det ſaa var, at ſkye.
Ei, meenſvorne Nidinger, de feigt for Baalet flye.

De Danſke blev forbauſede ved disſe Adils Ord,
Og ſtirred paa hinanden; thi Eden høit ved Thor
Var ſvoren: ei at flygte for Jernet eller Ild.
Alt ſtærkere blev Branden; den fortærte vild
Bænken, hvorpaa de ſadde, den Klæderne tog fat;
Alt indhylled dem Røgen i den lange Nat,
Fyldte tappre Barme med Dødens qvalme Luft.
Alt ſyntes tabt; — men tabt var endnu ei Hrolfs Fornuft.
At Ingen Eden ſvigted, at Død han foretrak,
Skiøndt det glødende Pandſer ham i Heden ſprak,
Det forudſaae Dankongen; ſelv var han Eden tro.
Men midt i al den Nødſel Hrolf Krake lyſtigt loe.
Han raabte, mens han kaſted paa Ild Skioldpladen haard:
Den ſkyer ei Ilden, Venner! ſom giennem Ilden gaaer.
Nu drager Eders Sværde, hugger paa baade Hænder!
Men kaſter brede Skiolde, hvor ſtærkeſt Flammen brænder.

Knap var Ordet givet, neppe Budet ſagt,
Før Baalet var i Hallen med Skiolde belagt.
Og let, ſom Gutten ſpringer paa Iſen, før den braſt,
Styrted danſke Kæmper i Flammehav i Haſt.
I ſorte Jernbrynier, Sværd over Hielmen høit,
De hug, ſom Bonden hugger, der kløver Knuder dreit.

Alt slog de ned for Fode. Hvo dem i Flammen saae,
Troede Surtur i Luen i Ragnarok at staae.
Da toned Biarkemaalet fra deres vrede Læber.
Hvor en Niding dvælte, fandt han sin visse Dræber.
De slog sig giennem Hallen, stode paa Marken brat;
Og Maanen til dem smiled i kioligklare Nat.

Paa Mark dem Ingen fulgte, Branden i Kongens Hal
Gav Mængden nok at vare. Høit hvirvlede med Knald
Ildtungen giennem Taget. Kong Adils forfærd
Angst for Guld at miste, glemte Fiendens Sværd.
Han skulde sin Gaard forlise, saa kostbar, herlig bygt;
Gierrigheden drev ham, den overvandt hans Frygt.
Nær de vilde Flammer saae man ham raadvild staae,
Tvang Trælle til af Karret paa Ilden Vand at slaae.
Men lidet kun det baaded, det Olie var paa Ild.
Rødgrøn med gule Strimer Flammen sig snoede vild
Mod Nattehimlens Mørke. Giennem Røgen graa
Stiernerne fra Himlen ned i Hallen saae,
Da Gavlen alt var brusten; saae gamle Heltebænk
Brænde, nys besudlet af Blodets røde Stænk;
Saae Biælkerne som Gløder, der blanke Brynier bar,
Misdens gamle Tønde, Kæmper dyrebar:
Den laa i Krogen i Hallen, af den blev drukket ei,
Uden ved store Fester. Sagnet fortalte: Frei
Havde selv den tømret og brugt i Oldtids Dage.
Af gamle Minder intet der længer blev tilbage.
Kommer i Menneskebolig først Ildens vrede Gud,
Med roden Finger sletter han alle Mærker ud;
Ham Intet meer er helligt. Aarhundreder det heged,
Med Oldtidsmærket Hierterne saa mægtigt det bevæged, —
Det synker dog for hans Vrede, det smuldner hen som Løv;
Af den hellige Levning bli'er kun en Haandfuld Støv.

Hiartvar, Adils Frænde, som følte Skattens Værd,
Sig voved ind i Ilden, at redde Freiers Sværd.
Det hang ved Gaffelbænken, der halv var styrtet ned.
Rusten var i Skeden den gamle Glavind bred;
Den Ingen mere brugte, men Eed derpaa man svor.
Hiartvar, bolden Yngling, voxen høi og stor,
Den havde tidt betragtet med Ærefrygt, som Dreng;
Nu voved han sig i Hallen. Af skimlet Læderhæng
Han Sværdet drog, og bragte sin kongelige Frænde
Det selv i Borgegaarden. Ha, lad det Tant kun brænde!
Raabte den vrede Gubbe; bring mig mit Sølv og Guld!
— Det smelter kun i Ilden, det sluges ei af Muld,
Svared forvovne Hiartvar; men Den fortiente Tak,
Som Freiers hellige Glavind dig ud af Ilden trak.

De Danske saae paa Marken Upsalsgaarden brænde,
Ei vidste de, i Natten, hvor de sig hen skulde vende.
I Staldene deres Heste de atter funde vel;
Helhestene de ligned, hvorpaa til gustne Hel
Den blege Døding traver: med Pandebenet bart,
Med Øiet dorskt og livløst. De Gangere, som i Fart
Med Hvrindsken, flagrende Manker, til Æren dem havde ført,
Med matte Knæe nu vaklede. Da Kæmperne blev rørt;
Taarerne paa Kinden de ædle Helte brændte;
Thi Gangerne deres Herrer endnu i Døden kiendte;
De lode sig af dem klappe, de slikkede deres Haand,
Saa sank de ned og døde. — Har Hesten ingen Aand,
Som gaaer til Thor i Thrudvang? spurgte Hialte varm.
Hvi ager Thor med Bukke kun for sin Tordenkarm?
Mig tykkes, det klædte bedre, hvis høit han foer tilhest.
Det ædle Dyr af alle dog kommer Manden næst!

Hrolf taug og gik, forbittret ved dette Eventyr.
Da gned sig op af Kongen hans Hund, det kiælne Dyr.

En Brog den bar i Munden; den havde Kongen glemt
I Hallen, da bag Baalet han slemt var indeklemt.
Sin Taske Hrolf af Tænderne tog paa den bolde Gram.
Han sagde: Hunden og Hesten tidt Mennesket gior Skam.
Ja, raabte Bodvar Biarke, gid Adils havde kun
En Gnist af Hestens Troskab, og var en ærlig Hund!

Niende Sang.

Paa Marken dem en Skare sig nærmede. De Tolf
Stillede sig til Værge, fremst i Spidsen Hrolf,
Med Skofnung, goden Glavind. — I Græsset skal vi bide
Maaskee, men først, som Bisrne, om Seieren dog stride!
Sagde den ædelig Herre. Jeg agter ikke svart
Livet, bolde Venner! Jeg Eders havde spart
Dog helst til større Værker. Vi er i Fiendens Vold;
Vel Sværd i Haand os blinker, men vi har intet Skiold,
Og Kampen alt har trættet. — Da, ved en Flamme klar,
Der steeg fra brændende Kongsgaard, saae de hvad det var:
En Qvinde sig dem nærmed, fulgt af velklædte Svende.
Hrolf ved Ildebranden fuldvel strax kiendte hende,
Skiøndt stærkt hun var forandret, fra sidst han hende saae.
I lange hvide Klæder og med Guldkrone paa
Kom den ædelig Dronning; men under Kronens Krands
Et falmed Ansigt smiled; af deilig Ungdoms Glands
Var sidste Levning svundet; dog Siælens ædle Træk
Udslette ingen Sygdom, ei Kummer eller Skræk;
Og Sorgen, naar den træffer et høit og kiærligt Sind,
Adler Tanke-Panden og venligblege Kind
Med Veemods hellige Mærke.

Hun hilsede sin Søn,
Da vendte Kindens Roser tilbage, hun blev skiøn.
Ilden i hendes Die gienfødtes, hendes Barm
Svulmed; Yrsa trykte Kong Hrolf i sin Arm

Og qvad med Moderglæde: Nu vil jeg gierne døe!
Den visne Blomst har nedlagt velsignet rige Frø,
Der voxet er til Stamme. Som Barn min Hrolf jeg heged,
Da ligned du en Lysalf, der huldt med Blomster leged;
Jeg skued dig som Yngling: Skirnir den halve Gud,
Rasken Svend i Valhal, Asernes Bud,
Du lignte, naar han iler til Hest fra Sky til Jord;
Men Hrolf! nu est du vorden mandelig og stor;
Nu trykker du din Moder op til din Heltebarm,
Med Asabaldurs Ansigt, med Seiergudens Arm.
Nu lad mig gaae til Freya! Jeg aldrig vender meer
Tilbage til den Niding, hvis Gaard jeg brænde seer.
Lang Tid alt, altfor længe, tilbragte jeg mit Liv
I den Forræders Nærhed, thi ak — jeg var hans Viv.
Forgiæves daglig jeg prøved, ved Offret af min Fryd,
Med Raad og Daad at mildne Steenhiertet til en Dyd.
Ak altfor bløde Qvinde! Dit Haab forførte dig:
Ei vidste du: en Niding er uforbederlig.
Saa kom, min Søn! min Eneste! Stands din Moders Graad!
I denne Nat er brusten den sidste svage Traad,
Som Yrsa bandt til Adils. Men dobbelt stærke Baand,
Hrolf! binder til dit Hierte min glade Moderaand.
Jeg følger dig til Danmark; og Kilderne, der saae
Helge som en Yngling blandt Blomsterne staae,
Skal suse ved min Gravhøi. —

Yrsa til hver Giæst,
Istedet for den dræbte, gav en herlig Hest.
Tohundred Mænd i Plade da kom med hvasse Sværd,
Rede til at tiene Kong Hrolf, tapper hver,
Opbragt ved Adils Feighed, ved hans Underfund.
Hrolf er vor Overkonge! raabtes med een Mund;
Han har i ærlig Feide vundet sig denne Ret,
Han er en vældig Skioldung af gammel nordisk Æt,
Han havde vundet Riget, dog nøiedes med Skat;
Nu vil hans Skattekonge forraade ham i Nat?

Nei! bedre med en Ædling at gaae til fremmed Færd,
End at i Fædrelandet Landsmænd drage Sværd
Mod deres egne Brødre; smaae Søkongers Rov,
Der aldrig drak ved Arnen, bag sodet Bielke sov.
Nei, Hrolf, du skal ei falde for Adils Nidingshaand!
Saa qvad hver ærlig Svenske, rakte tro ham Haand.

Langt droge de om Natten alt fra den brændte Gaard.
Hen ad Morgenstunden flinke Trælle slaaer
Op Teltet, bringe Dauren. Svensken og Dansken drak
Som Venner af samme Bæger; roligt Sværdet stak
Dybt i den prægtige Skede. Da Vøggur raabte: See,
Svibdag, Hvitsærk, Beigal, er svenske Brødre tre,
En Dalekarl er Vøggur. Blandt sine Kæmper tolf
Tæller alt fire svenske Mænd i Hallen Hrolf,
Saa troe, som Siællandsfaren og Jyden. Biarke, der
Frivillig kom fra Norge, han veier op en Hær.
Nu grunder Hrolf et Rige for Nordens tappre Folk,
Som gisr os alle til Brødre. Sproget er vor Tolk,
Een Tunge vi jo tale, Frig er den fælles Moder;
Saa lad nu Dansk og Nordmand og Svenske vorde Broder.

Alle Kæmperne tyktes vel om Vøggurs Ord.
Haklang den Helt fra Ribe stod op ved Daurebord
Og greb i gyldne Harpe. Den havde han altid med,
Naar Kong Hrolf med Hirdmænd drog til fremmed Sted.
Thi gamle Bragi længer til Kamp ei kunde drage;
Skiondt ung af Siæl og Hierte, Gubben blev tilbage,
Naar Heltene drog i Leding. Men Haklang Harpen tog
I Striden med, og slog den, naar Hrolf sin Fiende slog.

Saa qvad han denne sinde, til Lyst for alle Mænd,
Om ungen Humbles Tvekamp med Sivard Snarensvend.
Hvordan i Vaande Humble kom til Vaulundurs Vidrik,
Der sig i Bern udmærked hos den tappre Didrik.

Vidrik hialp i Nøden da tro den unge Helt,
Der med ham var dragen did fra det danske Belt;
Laante ham sin Skimmung, sin stærke, jydske Hest,
Der i Didriks Toge løb for alle bedst.
Han laante ham sin Ganger, som en særdeles Ven,
Skiøndt han frygted, aldrig at faae den karsk igien.
Han frygted Sivard vilde sin Glavind mod dem vende;
Thi Sivard var en starblind Svend, saae ei sit Sværd tilende.
Hans Spær let kunde Hesten for Manden giennembore,
Det løb omkring i Sivards Haand, som Kringlen udi Spore.
Heller ei var det vorden Humble til stort Gavn:
Fra Sadelbue kastet, trykt i Sivards Favn,
Han laa paa Græsset i Vaande. Da nævnte han sin Slægt,
Og strax tog Sivard Snarensvend ham i sin Varetægt,
Thi han var Humbles Frænde. — Nu bind mig til en Eeg,
Han sagde: Gak til Kongen, og siig du vandt den Leeg. —
Indtreen unge Humble, han kasted Sværd paa Bord:
I Skov staaer Sivard bunden og mæler ei et Ord.
Meldte Vaulundurs Vidrik: Du farer nok med Tant!
Det var vist med hans Villie, hvis du Sivard bandt.
Vidrik kaldte sin Smaadreng, lod sadle Ganger graa,
Jeg rider mig i Lunden, hvor Sivard monne staae.
Sivard stander i Skoven, seer Vidrik fremride:
Findes jeg, han hugger mig Ribbeen fra min Side.
Hesten med ung Vidrik hen imod Sivard rendte;
Sivard rykker Egen op, han tør ei hannem vente.
Dronningen i Høieloft fra Vindvet seer saa vide:
Hist kommer Sivard Snarensvend, med Egen ved sin Side.
Smiled Dronning Eline, da hun saae Sivard komme:
Saamænd du giorde det af Nød, tog op tillige Blomme.
Kongen stander ved Borgeled udi sin Brynie ny:
Hist kommer Sivard Snarensvend, han bringer Sommer i By.
Der gik Dands paa Bratingsborg, der dandsed alle Helte,
Der dandsed Sivard Starblind, med Egen ved sit Belte!

Saa sang for Kæmperne Haklang, af Visen alle loe,
Over de Danskes Idræt i fremmede Lande froe.
Heel meget blev da skiemtet over hin Helteleg,
Over stærken Sivard, som rykked op en Eeg.
Hvor stor var Egen, Haklang? spurgte Hialte prud;
Var den ifior først plantet, var det et ringe Skud;
Stod den femhundrede Vintre, hvor findes slige Mænd,
I alle Kongens Lande, som Sivard Snarensvend? —
Selv Yrsa smilte muntert: Jeg seer til Borg ham komme,
Hun sagde, Egen ved Siden, ved Roden den lille Blomme.
— Derpaa Hrolfs ædle Moder Klenodier tog frem,
Hun havde vel dem bierget fra Branden i sit Hiem:
De herligste Guldbægre, Pendinge, store, smaa;
Ogsaa Ringen Sviagris de Danske blandt Skatten saae.
Og Gangerne de raske, det var det allerbedste,
Hun bragte dem til Giengield for deres dræbte Heste.
Thi Adils var Staldmester, som sig paa Sligt forstod,
Og agted meer en Ganger, end Undersaatters Blod.

En Flok Trælle bragte fremdeles Kæmper bolde,
Istedet for de mistede, de skiønneste Kobberskiolde,
Samt fleer nødvendige Vaaben; da Ildebrandens Magt
Mangen Hielm og Brynie havde dem ødelagt.
Derpaa ved Miøden og Maden fik de fornyet Kraft,
I Teltet, som sig reiste hvidt paa gyldne Skaft.
Siofna, Søvnens Disa, som lindrer alskens Kummer,
Derpaa med Valmublomsten dem dysed dybt i Slummer;
Hun qvægede de Stærke. — Hrolf den Herre god,
Udstrakte sig til Hvile ved sin Moders Fod.
Men neppe saae hun blundet ham i Søvnen sød,
Før varligt hun hans Hoved lagde paa sit Skiød.
Paa Heltens Ansigt stirred derpaa med Moderfryd,
Hvor Venlighed var blandet med Dygtighed og Dyd;
Hun strøg ham Haaret fra Panden, kysed den Herre stor,
Og mindtes de Dage forleden, hun vugged ham som Noer.

Saa mangen Taare viſked hun fra ſin blege Kind,
Men følte ſig vedergvæget, ſtyrket i ſit Sind.
Morgenſtiernen funkled med Glands i Yrſas Øie;
Saa lønnede du, Freya! Qvinden for al ſin Møie.

Da blev der blæſt i Lurer, Trællene vel gav Agt,
Af Yrſa hemmeligt ſtillet omkring paa Nattevagt.
De kom at vække Danſken. De raabte: Adils er nær,
Han rider over Fyrisvold alt med en talrig Hær,
Der ſnelt er ſammenſtimlet, allevegne fra.
Opſpringende, deres Vaaben Danſkerne grebe da,
Svang ſig paa raſke Hingſter. Hrolf fløi fra Moderbarm;
Hun uforfærdet fulgte, kisrende paa ſin Karm.
Da tænkte Hrolf hin Spage: Med tvende hundrede Mand
Ei overvindes Adils, der tæller Folk ſom Sand;
Men han os overvælder. — Thi lød Hrolf Krakes Bud:
Man ſkulde hænge Smykkerne paa Buſk og Træer ud,
Der ſtode ved Landeveien. — I Morgenſolens Skin
Hang nu de ſkiønne Braſer, dingled i Veſtenvind;
De deiligbrogede Ringe; ſær Ringen Sviagris,
Med Diamant, ſom Solen i Blink paa klaren Jis.

Alt langt var Danſken vandret; da med Drotter i Flok
Kom Adils, der i Overmagt var uforfærdet nok.
Han ſvor Dankæmper Hævnen, han loved dem alle Døden;
Men da de gierrige Drotter ſkued i Morgenrøden
Koſtbare Smykker funkle, ſom Frugt paa Træets Qviſt,
De tænkte: Fienden undflyer ei ved en liden Friſt.

Saa lode de Hæren ſtandſe, ſkyndte ſig hver ſom bedſt,
Hen til de rige Grene; hver ſprang af raſken Heſt,
Og efter Guldet rakte. Men enige de ei blev,
Den Ene Smykket af Haanden paa den Anden rev.
— Nu Adils kom i Vrede; han ſkreg: I rane frit
Hvad, ſom af Alle vides, dog ene kun er Mit.

Strax lægger mig i Skioldet, af Sølvet dreven fiin,
Den straalende, den hvalte, kostbare Hildesvin!
Mig bringer Sviagrisen, samt alle Spænder og Braser!
Jeg sværger Jer ved Odin, ved Freir, ved Valhals Aser,
At hvo som frækt mig skiller ved mit Liggendefæ,
Skal hænge selv, som Ringen, som Tyven, paa et Træ.

Da maatte de giengive, hvortil de selv havde Lyst;
Men liden Drift de føled for Ham at gaae i Dyst,
Som lønte saa karrig Troskab. — Er Guldet meer end Blod?
De mumled til hinanden; betaler Heltemod
Han med os Byttet at rane? Hvis selv han eie maa
Alt Guldet, — lad alene ham ogsaa Fienden slaae! —
Nu, raabte Adils, iler! Forræderen at forfølge!
Men Hrolf med sine Kæmper paa Østersøens Bølge
Var alt, før hine paa Stranden ved Øresundet stod.
Fornærmede Drotters Heste kun traved Fod for Fod.
Forbittret skummed Adils, med hævnfuld Nidingsaand;
Dankongen alt paa Skibet slog op med hviden Haand
Og raabte: Dennesinde du kan ustraffet haane;
Men skiælv, naar Hrolf med Hæren staaer næstegang i Skaane!
Da vrister han dig af Haanden, Skyldige, din Skat,
At det for Øiet sortner dig i en evig Nat.

Knap Adils var i Upsal, før han tænkte paa
At sone vrede Guder, for Hrolf i Kamp at slaae.
Han vilde friste Skiæbnen, en Vølve han indbød,
En saare klog Spaakvinde, som stor Ære nød.
I Bøigdelaget ofte til Giæstebud hun kom,
Hos Hver, som vilde kiende Fremtids skiulte Dom.
En gammel Hal i Sigtun fra fordums Dage stod;
Adils, for den Brændte, den skiønt indrette lod
I Hast, paa bedste Maade. Paa Tryllehialet laa
Med Hanefiære Hyndet; klædt i en Kaabe blaa

Hun satte sig paa Hialet. Kaaben med Stene besat
Blinkte, som en Stjerne fra ravnesorte Nat.
Glasperler var om Halsen, paa Hovedet Katteskind,
En kulsort Hue; Livet var hende snøret ind
Af hunnisk brogede Belte. Tsiet var i en Pung.
Spor af svunden Skjønhed hun viste, længst ei ung.
Hun gik med Skoe af Kalvehud, hvorved end Haaret hang;
Med Kobberstokken vinkte, da Bøigdens Piger sang.
Vardlokker kaldte man Visen; de qvæded den i Rad.
En Ret af Dyrenes Hierter bragtes ind paa Fad.
Hun brugte Skee af Hvaltand, fik Gedemælk med Grød,
Drak Mjød med Blodet blandet. Da hendes Stemme lød:
Et kostbart Menneskeoffer, Adils, i Guders Bo,
Du slagte dem paa Stenen! Da fanger dit Hierte Ro.

Knap erfoer Konning Adils at han ved Offring kunde
Forsone de vrede Guder, i hellige Granelunde,
Før han blev let om Hiertet, og skreg med fæle Fagter:
Ei, som Hrolf, er Adils Gudernes Foragter!
Jeg veed, i Herthadalen, et Billed stort af Træ,
Som forestiller Odin; forfaldent, uden Læ,
Staaer det i Skoven ene, bag Eges tykke Stammer;
Og naar det Regn og Haglen i Ansigtet rammer,
Det synger huult en Vise; hvad mangen Mand har hørt,
Som seent forbi om Natten Billedet er kiørt,
Om Hrolfs Ugudeligheder. Men Hævnen — den er sød!
Og skiændig som hans Fødsel vorde skal hans Død.

Nu blev et rædsomt Offer af Konningen bestemt.
Ni og halvfemsindstyve Fanger hart beklemt
Stod der med blege Kinder, snørede fast i Baand;
De Livet skulde miste for Godernes Haand.
Med Aaget af en Oxe de skulde tildøde slaaes.
Ni og halvfemsindstyve Hunde, Haner saaes,

Som ei til Noden kjendte. Den dyriſke Natur
Med roligt Die lyſtigt, i Lænker og i Buur,
Stirrede paa den Mængde Bønder, ſom hidkom
Til Feſten og til Gildet, i Guders Helligdom.
Hofgoderne ſig ſkyndte, med Harper, Giger, Sang;
Hlautbollerne med Kiæder over Ilden hang,
Hvor Blodet ſkulde ſydes; hvor, ret ſom onde Trolde,
Af Hiertets Aarer Goderne, ved Dampen af Indvolde
Skulde ſpaae ſin Skiæbne Kongen, ſom til Heſt
Hidiled, at bivaane den drabelige Feſt.
Han var en god Staldmeſter, gav ſine Heſte Navn,
Den ene hedde Sløngvir og den anden Ravn;
Den han fratog Kong Alle, der fandt paa Iſen Grav.
Af Ravn blev Føllet kaſtet, ſom Godegiæſt ham gav;
Men Ravn, den ſorte glindſende, hver anden overgik,
I Fod, i Hals, i Bringen, i Reisning og i Blik.

Ind i Diſarſalen Konningen paa den reed,
Den gamle, fæle Blodmand; forfærdelig og vred
Saae han paa blege Fanger, der ſkulde bløde brat.
Da indhylled ſig Solen pludſelig i Nat;
Paa Himlen den formørkedes, ſkiøndt ei der var en Sky,
Dækt af en kulſort Skive. Da monne Lyſet flye.
Duggen faldt ved Middag; alle Blomſterkrukker,
Der ſig ved Aftentide for Nattekulden lukker,
Indfoldede deres Kalke. Bælmørkt blev det ude,
Bælmørkt i Gudehuſet. Hundene monne tude,
Som ſkulde paa Stenen ſlagtes til Aſer og til Vaner.
Pludſelig galed ni og halvfemſindstyve Haner.
Da ſteiled Kongens Ganger, der ſkulde gaae omkring
Stadigt Freiers Billed; den giorde Sideſpring;
Skummet den ſtod for Munden, i Diet blodig Ild;
Forfærdeligt den hvrinſked, og afkaſted vild

Paa Offerstenen Drotten. Ved Ilden ham Folket saae.
Med Pandeskallen knuset; stænket Hiernen laa
Og blandte sig med Dyndet.
Da raabte, selsomfro,
Vølven, der var tilstede: Nu har hans Hierte Ro!
Et kostbart Mandeoffer han Guderne har bragt.

Intet meer i Hallen blev af Mængden sagt,
Skjøndt der var flere tusind. De skiltes fra hinanden.
Da blinkte Solens Skive klart igien med Randen.
Hiartvar, Kongens Brodersøn, bød alle hjem at gaae;
Ei Fangerne misted Livet. Den døde Konge laa
Med fæltopspilede Øine; Hundene ved hans Fod
Løsladtes, blev ei slagtede; de slikkede hans Blod.
Man lukte Gudehuset. Næste Midienat
Blev Adils paa sin Ganger i Kæmpehøien sat.

Tiende Sang.

Lig Elven, — der fra Klippen ſtyrter, ſom en Fos
Med Grums og Stene blandet, før den henrykker os
Som rolig Flod i Dalen; men neppe fik den Fred,
Knap ſig ſpeilede Træet, Blomſten ved dens Bred,
Før den forſvandt i Havet: — ſaa Dronning Yrſa nød
Kort Fryd paa lange Sorger, hos Hrolf, før ſin Død.
Hun ſad hos ham i Hallen, hørte Skialdens Sang,
Smilte tidt veemodigt, mens yndigt Lokken hang
Bleg fra den gyldne Krone, langt over Kaabens Rand.
At hun havde været en deilig Lilievand,
Den ædle Skabning viſte. Saa vidner ſiunkne Muur
Om Riddertidens Blomſtren, midt i en ung Natur;
Skiøndt Muren længſt er ſmuldnet, der kneiſte før ſom Huus,
Vedbend, grønne Ranker krandſe dog dens Gruus.
Deiligt end hendes Øine fra Jord til Himlen ſaae,
Som Himlen var de venlige, ſommeraftenblaae;
Og Blikket var en Stierne, ſom, naar den funkler ned,
Beviſer Menneſkehiertet: der er en Evighed!
Nu bæved hendes Hierte meer ei med Angſt og Nød,
Tuſindgod Nat, min Yrſa! nu bragte dig din Død
Siofna, Søvnens Diſa, ved rolig Midnatſtund.
En dobbelt Valmudraabe paa Laaget krysted hun,
Da glemte du Jordens Qvide. Hver kiær Erindring gik
Som Alf med dig paa Skyen til Baldurs Breidablik.

Hvo ſidder hiſt og græder med foldede Hænder i Løn?
Er det en Heltekonge? O nei, det er en Søn!
Et Barn, ſom kiærligt føler, hvad Moderen var værd.
Kong Hrolf! viſk Taaredraaben ei af dit Kæmpeſværd!
Lad den paa Bladet funkle! Den ſmykker Staalet juſt.
Det er ei Blod ſom pletter, det blier en hellig Ruſt.

I denne bløde Tilſtand, hvor med nysgierrigt Sind,
Som Barn, vor Aand ad Sprækken paa Døren titter ind
Til Evighedens Longang, hvor kun en Straale guul
Udlyſer fra den Dæmring, der holder Alt i Skiul —
I denne Tilſtand Siælen har ei til Strenghed Lyſt,
Hiertet mere taler end Forſtandens Røſt;
Og Hrolf var ſaare ſmeltet.
Han ſad ved ſalten Hav,
Paa Thingets Dommerſæde, nær ved Yrſas Grav.
Paa ſtore runde Stene, paa Bakken deromkring
Paa Kampeſtenes Knuder hans Kæmper ſad i Ring.
Da blev der meget talt om, hvo Drot ſkulde være
For Upſal, Kongekronen efter Adils bære.
Hrolf meente: ungen Hiartvar, Adils Broderſøn.
Svibdag raabte: Hiartvar er mandelig og ſkiøn,
I Haabets Ungdoms Alder; men hvis dog Haabet ſveeg?
Jeg kiender Gutten. Livet er blot for ham en Leeg.
I ham er ingen Alvor, ſaalidt ſom ægte Spøg.
Du Blad for Blad afſkrælle kan Hiartvar ſom et Løg,
Og finder ingen Kiærne. Hans Aand er klar — ſom Vand,
Selv farveløs, modtager den Farven ved ſin Rand
Af hvad den kommer nærmeſt: grøn, rødlig, ſort og blaa.
Jeg ſom et Siv i Dammen har ofte ſeet ham ſtaae
Og ſveie hen for Veiret. — Han voved ſig dog ind
I Luen efter Sværdet, ei bange for ſit Skind!
Meldte den ſtærke Biarke. — Og det var Freiers Sværd!
Slig Bedrift er altid Roes og Belønning værd;

Raabte raſken Hialte. — En Roſe paa en Torn
Er ſielden ei at træffe; blind Høne ſelv et Korn
Stundom vel ogſaa finder! ſvared Svibdag klog;
Jeg aldrig kunde lide Hiartvar ſom en Pog;
Han var mig altfor pyntet, forfængelig, for kold.
Heller næſten ſaae jeg Adils, leden Trold,
I Gudehuſet raſe, end bløde Hiartvar; varm
Kun naar hans Die ſkotted til Qvindens fulde Barm,
Og naar man ham beundred. — Du dømmer ham for ſtreng,
Sagde Hrolf hin Gode; han er ei længer Dreng,
Og han er Adils Frænde. De ſvenſke Helte helſt
Ønſke dog Kongeſtammen, Selvſtændigheden frelſt.
Han ned fra Yngve ſtammer. Jeg gav ham alt mit Ord,
Det kan jeg ikke bryde. — Loke daared Thor,
Vedblev den ærlige Svibdag; Hrolf, ſlaae dig ei til Ro!
Jeg ſkuer med eet Die, hvad du ei ſeer med to.
Bedre det var at ſætte Biarke til Upſals Drot. —
Nei, Tak ſom byder! Biarke har her det altfor godt!
Svared den Fiirſkaarne. — Da raabte Svibdag: Nu,
Jeg trofaſt Eder vared. — For ængſtelig eſt du,
Meldte Hialt' Hugprude, for Freden; kun i Kamp
Du ingen Fare frygter; men Spøgelſer i Damp
Du ſeer i hver en Taage.
Med Haanden paa ſin Barm
Svibdag gik fra Thinget, taug og tvang ſin Harm.
Saa blev da Hiartvar kaaret og buden ind til Leire,
At ſværge Hyldingseden, for Feſten der at feire.

Det var en herlig Sommer, en deilig Aftenſtund;
Smukt ſpeilte ſig i Vandet fra Strand den danſke Lund,
Da Hiartvar kom fra Skaane. Ved ſagte Veſtenwind,
Der ſvulmed let i Seilet, drev langſomt Snekken ind
Mod Isſefiordens Kyſter, lig hvide Lilieblad,
Der ſvam paa Bækkens Nove. Tankefuld Drotten ſad

Og ſtirred hen i Veſter, hvor Solens Kugle gled
Under gyldne Bølger med dobbelt Deilighed.
Ei Vandet Ilden ſlukte, den lued med ſtor Pragt;
Graalig Sky paa Himlen, med Purpuret belagt,
Som Græs og ſom Violer da blomſtred. Varme Skiær
Uformærkt udſluktes; ſorte blev grønne Træer
Og Bly blev blaalig Bølge. Men Maanen, der ſaa bleg
Stirred nys misundelig til Aftenſolens Leeg,
Faſt ſom et Liig at ſkue paa Himlen, — lyſegnul
Pludſelig fremtraadte prægtig af ſit Skiul,
Udbredte Natteflammen over de dunkle Skove,
Byggende Sølverbroen hen ad kruſede Vove.

Da hørtes noget pladſkende ſig Vei paa Bølger bane.
Først troede de paa Vandet at ſee ſneehviden Svane,
Men da det nærmere kom dem, raabte Jarmerik,
Der fierne Ting opdaged bedſt med ſit ſkarpe Blik:
Frels mig Thor, nu ſeer jeg, hvad før jeg aldrig ſaae:
En Havfru, ſom ſig boltrer i Voverne blaae.
Jeg tydeligt et Anſigt kan ſkiælne, Hænder, Finger.
Hun iler hid mod Snekken, ſom om hun havde Vinger.
Seer I det Særſyn?
Ragnvald, en høiſtbedaget Helt,
Som ofte havde faret paa Isſeſiord og Belt,
Holdt Haanden over Øiet og qvad: I mine Dage
Jeg ſkued mangen Havfru ad Bølgerne drage,
Men hun ei ligned denne. Hun hæslig var ſom Hel,
Under Belteſtedet bedækt med Fiſkeſkæl;
Med gamle Kiærlinganſigt og med det ſlappe Bryſt,
Hun viſte ſig huulsiet at gloe til næren Kyſt;
Med Finner, korte Fingre, med et Haar ſom Tang.
Men denne ligner en Jomfru paa grønne Danavang.
See! Barmen ſtaaer i Vandet med faſte Tvillinghoie.
Hun har jo Roſenkinder, naar hun betragtes nøie;

Sneehvide Hænder, Fingre saa langlige, vel adskilt.
See Armen! Hvilke Skuldre! Munden smiler mildt.
Hun boltrer sig i Vandet saa liflig og saa frisk.
Nei, ved Hler Ægris Vælde, hun er ei Hælvten Fisk.—
Tys, raabte Hiartvar, skriger hun ei om Hiælp i Nød?
Udkaster hurtigt Rebet! hindrer hendes Død.
Nu griber hun om Rebet, med Hænders hvide Snee.
Hun klavrer op i Skibet. — Han taug for ret at see
Den unge, skiønne Qvinde. Knap hun paa Dækket staaer,
Saa skiuler hun sit Legem i de kulsorte Haar,
Der tørredes af Vinden. For Diet ei at lokke,
Hun stille stod bag Haaret, der hvælvet, som en Klokke,
Rigeligt fra Issen faldt ned til Hæl og Fod.
Som Nød i Skallen brune, den hvide Qvinde stod.
Da raabte hun: O skiænker et Klædebond mig nu!
Men vender mig alle Ryggen! Skaaner min Pigeblu!

Hvor fandtes vel en Klædning? Dog Pigen saae ei feil:
I Bagstavnen gientes høirøde Silkeseil,
Som man til Høitid brugte. Det skulde spændes paa,
Naar Svenskerne lod Snekken mod Issefiorden gaae.
Thi Hiartvar havde nylig det kostet; frygted: let
Paa lange Vei fra Upsal det kunde fange Plet;
Derfor det laa bag Bænken, sammenrult i Stavnen.
Han kasted selv det Møen med Latter i Favnen;
Hun strakte fyldig Armen fra Haarskiulet ud,
Og greb med runde Fingre det høirøde Skrud.
Det vared ikke længe, før ærbar der hun sad,
Indhyllet i sit Klæde, som Knup under Blad,
Og qvad med skiønne Stemme, der som en Klokke klang,
Fordærvelige Løgne, Hexetryllesang:

O vee mig arme Skulde! Vee mig stakkels Mø!
Langt heller jeg af Blussel strax vilde døe,

End saadan redde Livet af Voverne blaae.
Dog, skeet er skeet disværre. Glemmer hvad I saae,
Og hører min Undskyldning! Jeg med en Legesøster
Ofte mig i Vandet, i Fiorden, forlyster;
Thi Sundhed boer i Badet; hvo sig, som en Fisk,
Daglig der kan tumle, bliver altid frisk.
I Vandet intet visner; Bølgen er ei tung,
Som unge Kid paa Marken den gantes, evigung,
Med sine Følgesvende; Havets Lilie groer
Baade Vinter og Sommer, lige frisk og stor,
Og kiender ingen Falmen; den knækkes heller ei;
Flygtigt den forsvinder kun paa sin vaade Vei,
For atter ud at springe, hvor aldrig man det troede.
Derfor tidt i Fiorden, med mine Tærner gode,
Jeg svømmer og mig boltrer. Men ei de kappes kan
Med Kongemøen Skulde, paa det violblaa Vand.
Som Høns og Giæs i Gaarden, som Natteskovens Ugle,
Der troe, for de har Vinger, at de er' ogsaa Fugle,
Saa roe, med tunge Lemmer, mine Tærner en Stund,
Faa Favne giennem Vandet; men snart de sank til Bund,
Hvis længer de sig voved. Jeg piler som en Høg;
Idag dog, jeg tilstaaer det, for dristige Forsøg
Jeg ud paa Dybet prøved. Og var du kommen ei,
Fremmede! da Skulde drog hen ad Dødens Vei,
Bag Havgræs og Koraller. Du redded hendes Liv,
Det skal hun aldrig glemme. Taknemmeligt en Viv
Paa din Velgierning skiønner. —Hun greb med henrykt Aand
Med disse Ord, og trykte til Barmen hans Haand.
Da beed han flux paa Krogen; uden mindste Spræt
Guldfisken alt var fanget i Skuldas Hexenæt.

Skulde — da hun hørte, man kaldte Hiartvar Drot,
Slog sine Hænder sammen, forstilte sig godt.
Hun studsed! Er det muligt? hun raabte, Hiartvar du?
Heller var paa Havets Bund jeg druknet nu,

End taale denne Blusfel. Jeg haabed: mig befrie
En fremmed Somand skulde, som drog Landet forbi,
Som aldrig kom til Leire. I Viking at hærge,
Der drage jo saamange. — Hiartvar maatte sværge
I hendes Hænder Eden: med alle sine Mænd,
Ei paa Siolund atter at kiende Skuld igien.
Han sagde: Hvad du ønsker, du hvide, trinde Lilie!
Det ønsker ogsaa Hiartvar; hans Hu er din Villie.
Men før du mig forlader, forkynde lad dit Ord,
At Eiermand jeg vorder af al den Skiønhed stor,
Som undrende paa Havet i Aften jeg har seet. —
Skulde smilte rødmende: Glem hvad der er skeet!
Nei aldrig, svared Hiartvar; kun du er min Tanke;
Thi før glemmer Hiertet mig i Barmen at banke,
Før Hiartvar glemmer Skulde. — Du est en deilig Mand,
Hun svared; men man siger, at Skum kun paa Vand
Er Troskab hos et Mandfolk. Du kiender Sagnet vel
Om Moen, der blev daaret saa sorgeligt i Qveld,
Og myrdet af en Havmand? — Det Sagn er kun Tant,
Raabte den unge Hiartvar, hvis Viser talde sandt,
Da maatte meer jeg ræddes for dig, i alle Maader;
Du lignte før en Havfru! — Min Ven, Skiæbnen raader
For Fremtidens Lykke, giensvared Skulde kiælen,
Og smilte, saa hun suged af Hiertet ham Siælen.
Vær varsom og forsigtig! Jeg rækker dig min Haand!
Os Havet her forbinder med sivgrønne Baand;
Og Sivet ikke brister, saa let som Markens Straa.
Nu lad i Eensomheden mig atter Buret naae;
At Stranden ingen Vidner samler, til vor Færd. —
Troskab han til Døden svoer paa sit Sværd,
Saa vilde han hensthre til hendes Jomfrubuur.
Nei, nei! raabte Skulde; hvis Nogen stod paa Luur,
Det kunde Lykken spilde; nu er jeg Stranden nær,
En tidlang har i Snekken jeg hvilet mig her,

Nu kan jeg atter svømme. Hun lod med disse Ord
Silkeklædet falde ved det knagende Roer;
Og neppe sanded Kæmperne, med studsende Lyst,
At hun var skion fra Ryggen, som fra det hvalte Bryst,
Før ud hun sprang i Havet. Hiartvar som et Liig
Blegned og udstødte fortvivlet et Skrig,
Thi hun blev længe borte. Men snart man hende saae
Svømme, som en Vildgaas, i Bølgerne blaae.
Hun vendte sig mod Drotten, hvis Øine hendes fandt,
Kysfede paa Fingren, loe høit — og forsvandt.

For intet ei om Skulde det heed: en Fiskerviv
Havde hende skiænket paa Stranden sit Liv,
Thi Fiskerdont forstod hun, og udspeided klog
Hver Mands Orm; den satte hun snildt paa sin Krog,
Naar hun ham vilde fange. Ved Sandselighed fandt
Hun Vei til Hiartvars Hierte. Hrolf hun atter vandt
Ved paatagen Anger; ved hyklet Ædelmod
Indbildte hun Dankongen, at hun var mere god
End man om hende troede. Hun stolede derpaa,
At ei de store Siæle kan tænke sig det Smaae
Saa smaat som det dog findes. — Hun smigrede sig ind
Hos Rude, hos Signe, med eftergivne Sind.
Hos Rude var alvorlig og tankefuld hun ofte;
Hun roste Biarkes Manddom; hun syede ham en Kofte
Med Silkesømme stukken; hun ønskte tidt at see
Norges stolte Fielde dækkede med Snee;
Hun fandt at Klippelandet langt Dalen overgaaer.
Signe hialp hun tidt med at flette gule Haar;
Hun roste hendes Blomstren og hendes hvide Hud.
Hun sagde: Fra den Tid af at du blev Hialtes Brud,
Da blev du Skuldes Lige; lignte kun Skulde dig,
Og eied slig en Husbond, da var hun lykkelig. —
Hun roste selv sin Broder; ei naar han var tilstede,
Men Qvinderne paa Leire saae tidt hende græde,

Naar om Hrolf Krake talde den Falske; naar ei Ord
Hun fandt, for at beskrive, hvor han var god og stor.
Selv den unge Drifa hun hyed alskens godt.
Ulykkelige Sygdom! hun sukked, som til Spot
For Verden giorde Skulde; men i en Feberild,
Hvo er sin Villies Herre? Hiernen sværmer vild,
Og veed ei hvad den drømmer. Tilgiv og velsign
Hrolf Krake, som dig frelste! Med Godhed ham lign,
Da lykkelig du vorder.
Saaledes Skulde vandt
Indbyggerne paa Leire. Skioldets skarpe Kant
Mod hendes Smiger satte kun To — med Vælde tryg —
Den Ene var for klog, den Anden var for styg,
Saa vel de kunde vide: hun roste dem til Spot.
Svibdag ikkun tyktes om Skulde lidet godt;
Og Voggur, som et Hierte for Hrolf i Barmen bar,
Saa kiærligt, saa varmt, som det Norden modnet har,
Brød sig kun lidt om Qvinder; han elsked Helteværd,
Og pleied sige skiæmtviis: Min Brud er mit Sværd!
Med Hrolf jeg mig troloved; paa Fingre ei, men Arm
Guldringen han mig satte; min Kiærlighed er varm,
For ham jeg gaaer i Døden. — Naar Skuldes Die sødt
Med Smægten søgte Voggurs, blev det ikke mødt;
Han smilte: Knap du vinder i denne kiælne Kamp!
Vel gnistrer Flintestenen; men for frisk er min Svamp,
Saa let den ikke fænger. — Hun rødmende sig tvang;
Først i Buret ene hun høit en Vise sang,
Om Hødurs Drab paa Baldur, om Troldes Hævn; da brød
Hun ud: Send, Asaloke! mig mine Fienders Død.

Af Dankongen Hiartvar blev favnet vennesælt.
I blanke Pandserplader stod den unge Helt,
Forgyldt fra Top til Foden. Fiærbusken blaa
Paa Hielmen over Issen prægtig man saae.

Et Skiold med Ædelstene paa sin Arm han bar,
En Flaggergrif var malet i Skioldbulen klar.
Nøddebrune Lokker om Halsen hang tykt.
Paa den unge Hiartvar fandtes intet stygt,
Kun Smiil fra Blik og Læbe. Hans Øine brune, store,
Lod, som de Qvinders Hierter kunde giennembore,
Hvad Øieblik de vilde; men Hiartvars kiælne Blik
Af Aanden ei og Hiertet sin stærke Funklen fik;
Man saae ei giennem Øiet i Siælen; det var smukt
Men, som et malet Dække, det holdt hans Indre lukt.
Dog var han tidt bevæget; og da ham Biarke bragte
Det gamle Freiers Glavind, ham det paa Stenen rakte,
At sværge Kongen Troskab, — da græd han høit og svor:
Hvis jeg Hrolf Krake sviger, da knuse mig Thor!
Du bragte Nordens Slægter igien til Frodes Alder;
Det var en anden Hødur, der dræbte Asabalder,
Som dig forraade kunde. Dig elsker jeg! Og frit
Jeg sværger Troskabseden Alt hvad der er dit!
Med disse Ord han skotted til Qvinderne, de hulde;
Og fremst udi Flokken han Smiil fik fra Skulde.
Da skiælved han, da trængte sig Taaren, mere stor,
Frem i den Druknes Øie; Læben mangled Ord.

Det undrer mig, at alt ei han Kongen har sveget!
Til Biarke hvidsked Hialte. — Han græder mig formeget,
Sagde Biark, og rysted paa Hovedet. — Men Suk
Lød høit fra Qvindeskaren: O Frei! hvor er han smuk,
Hvor velskabt er den Svenske! Den gode Helt! Han græder!
Sikkert aldrig vorder mod Hrolf han Forræder. —
Saa modtog Kongen Eden, og med en prægtig Fest
Beværted han i Leire sin henrykte Giæst.

Hornene med Øllet gik om, med Honningsaften;
Qvinder drak i Fællig med Mænd her i Aften;

Thi traf det sig, at Hiartvar med Skuld af Bæger drak.
Saa sædeligt nu Kiortlen sig over Barmen trak;
Men Hiartvar fuldvel vidste hvad Skiønhed den skiulte.
Skiælmskt i hendes Kinder et Smil Gruben hulte,
Mens tankefuld hun stirred og rødmed en Stund,
Med den hvide Finger paa rosenrøde Mund.

Froe paa Gaffelbænken sad Hrolf og hans Skialde,
Guldharperne klinge. De Asabragi kalde,
For værdigt at besynge med Kraft hin danske Drot,
Der smilte saa fornøiet, drak til Sangen godt.
Han steeg fra Gaffelbænken, gik om med Faderglæde,
Som Vært, snart til det ene, snart det andet Sæde,
At hilse sine Giæster; da kom han ogsaa hen,
Hvor hans Søster Skulde sad hos den svenske Ven.
Nu, spurgte Hrolf, hvor gaaer det? Est du tilfreds med Gaven,
Som jeg idag dig skiænkte? — Blomsten staaer i Haven,
Og Fyrren høit paa Klippen, svared Hiartvar mild;
Du Fyrreskoven gav mig; men Hrolf! hvis du vil
Fuldstændiggiøre Gaven, saa lad mig ikke komme
Til Svearieldet atter, uden hiin Rosenblomme,
Som Herthadalen herligt i Solen klækked ud.
Jeg elsker høit din Søster! Skiænk mig den vene Brud.

Skulde smilte venligt og rødmed beskeden.
Af Miøden stemt til Glæde, Kong Hrolf troede Freden;
Saae ei paa hendes Ansigt et Træk, halv undertrykt,
Som indgiød Rude, fiernst i Salen, stor Frygt.
Hun saae, hvorledes Kongen tog Skuldes Haand og lagde
Den faderligt i Hiartvars. Da til sin Husbond sagde
Den ædle, kloge Rude: Mig bæres for, at Svig
Vil lønne denne Høimod. Alt tykkes mig et Liig
Min milde, ranke Broder, som sund bag Bænken staaer,
Og omkring Skuld og Hiartvar venligt Armen slaaer.

Hun ſmilte fælt. Jeg kiendte det Smiil igien. Det kommer
Som Lummerhed før Tordnen i ſkyloſe Sommer. —
Da lød der langs ad Bænken en Hviſken: Skulde blev
Trolovet nu med Hiartvar!

Som Østenvinden drev
I Høſten Træets Blade fra Grenen, — ved de Ord
De gode danſke Skialde, med Harperne fra Bord,
Sprang op og ud af Døren ſig ſkyndte; alle brat
De forſvandt, ſom Alver, i bælmørke Nat.
Hrolf raabte: Siunger Drapa, til Skuldes Feſt, i Hal! —
Men der var ingen Harper, der var ingen Skiald.
Hrolf raabte! Tømmer Bægret! Det tømtes uden Klang,
— Trolovelſen ei ſignet blev af en Skialdeſang.
Ha, hvor er mine Skialde? qvad Hrolf. — Af Miøden varm
Qvad Vøggur: Nattergalen bortſkræmmes af Larm.
Jeg troer de kige Stierner, de gik i Lunden ud;
Men ſee hiſt faa derude; det tegner til Slud!

Saa endtes denne Høitid; men Skulde tvang ſig godt
I Hiertet vel hun loved at hævne ſlig Spot;
Men trykte kiælent ydmyg ſin Broders Haand til Mund
Da gisede Gram i Hallen, Kongens gule Hund.
Med Haanden Tegn til Afſkeed gav Hrolf, gik til Seng;
Fortrædelig han fulgte ſin liden Kiertedreng.

Ellevte Sang.

Det var en aarle Morgen, Luften kold og graa,
Tykke, sorte Skyer paa Himlen mon staae;
En tæt og taaget Støvregn paa Græs og Urter faldt;
Galgerne ved Stranden stod reiste næsten alt.
Paa lysegule Biælke krob Trællen; med sin Hammer
Slog han Søm i Falserne. Paa brune Bøgestammer,
Der fældte laae ved Stranden, Sørsverne sadd'
Barhovedet, bagbundne, fem og fem i Rad.
Med dosigt Blik de stirred ud i den dunkle Sø,
Hvor mangen usæl Kiøbmand før tidt maatte døe
For deres Morderknive. Nu stod ved skumle Maal
Nidingen, og skulde selv tømme bedsken Skaal.
De stirred hen i Marken paa trebeente Dyr,
Der truende sig reiste, lig i et Eventyr
Uhyret, der vil sluge den skibbrudne Mand.
De lysegule Galger fælt grinte fra Strand.
Ref sad overskrævs paa Tverbiælken og slog
Sømmet i, som Skoste han tidt af Haanden tog;
Han sang en lystig Vise. Der skeer dem deres Ret,
Raabte han; jeg længes at see de sidste Spræt
Af disse Morderhunde. Nu faaer dog Havet Ro.
Særdeles mig forlænges at hænge de To!
Den ene med hans Klumpfod, med senestærken Arm;
Den Anden, som i Regnen med blottet lodne Barm

Saa tankefuld grunder. Det var de værste Halse!
Men dersom rigtig Biælken slutter i sin False,
Vil det ei længe vare med deres Heltemod.
De skal ei meer i Freden spilde Danskes Blod.

Leif heel hiertegreben, med bleghviden Læbe,
Svared Ham paa Biælken: Det er dog tungt at dræbe
Mennesker, som aldrig mig noget Ondt har giort.
Oprigtig talt: hvad har de da syndet saa stort?
I gamle Dage Vikingsmand jo Hver kunde være;
Derfor man Ingen hængte, det holdtes for en Ære. —
Ja, svared Nef paa Biælken, ny Tider, ny Sæder;
Da kaldes tidt en Skiændsel, hvad før kaldtes Hæder.
Bryd nu ei meer dit Hoved, tael kun om hvad du tør!
Hrolf er Leirekonning, han veed hvad han gior.
See kun om der til Tyvene Strikker ere nok!
De sidde, fem og tyve, bagbundne paa Blok;
Thi fem og fem skal hænges i disse Galger fem. —
Leif qvad: Naar før var Tyve, hængte man dem
I Træet midt i Skoven; det var mere nemt,
Og, som et Syn for Diet, ei heller saa slemt. —
Nef svared: Leirekongen høit elsker sin Skov;
Han vil ei, Retterstedet skal frækt have Lov,
Skummelt at forstyrre det smukke Sommerlæ.
Hrolf siger: man bør ære hvert blomstrende Træ,
Og skaane det for Skiændsel. Derfor i Bøgelund
Maa Tyven meer ei hænges; paa død Biælke kun
Ved Strandens øde Kyster, afsides, ei bedækkes
Han skal; at Søens Røver derude kan forskrækkes,
Naar Galgen han fra Havet paa Engen stande seer,
Med Nidingen, som dingler, og myrder ei meer.
Men stille! seer du Biarke med Kæmperne kommer?
Han sætter sig paa Stenen. Hrolf valgte ham til Dommer,
Fordi han er retfærdig, streng, og hnkes ei;
Og siger ikke Ja, hvor han burde sige Nei.

Leif svared: Hans Aasyn seer ikke muntert ud,
Som ellers ei rødmosset; det ligner Dagens Slud;
Han gjør det ikke gjerne. — Da Biarke gav et Vink
Med Sværdet, som han uddrog; og neppe dets Blink
Saae Svendene, som bunde Sørøverne fast,
Før de sig med dem skyndte til Thinget i Hast.
Der stod de Uselige rundt omkring Høiens Steen,
Med Hovederne blottede, med kolde nøgne Been,
Med graaligblege Kinder, af Skræk, Dødens Jammer;
Og paa hvert gustent Ansigt sig viste fæle Skrammer,
Der snart dem gjorde Næsen, snart Øiet, Munden skiæv.
Forhærdede de skuled, skiøndt Skiæbnen raabte: Bæv!
Kun deres Høvding yttred et Væsen, mere stolt
End skummelt og forbittret; han saae paa Biarke koldt.
Men Roveren med Klumpfod og Han med laadne Barm,
Stod fromt og barnlig roligt; der kiendtes ei Harm
I deres Øine kiække; de tog hvad Skiæbnen bød
Med Fatning. Uden Rædsel de gik til deres Død.

Da det var tyst og stille, tog Biarke til Ord:
Hædre Tapperheden bør Helten i Nord;
Og ingen ærlig Kæmpe det være skal formeent,
At prøve Manddomsidræt. Naar tidlig eller seent
Kampsnekker mødes, i Solskin eller Damp
Af Havets kolde Taage; naar Luren til Kamp
Har Helten kaldt paa Dækket, i stærk Brynie blaa,
Da er det ret og lystigt, Stormhagen at slaae
I Fiendens høie Bagbord, med uddragne Sværd
At springe hen paa Skibet, til drabelige Færd.
Thor raader da for Seiren, han signer hver Død;
Og selve Den, som synker i Ægirs salte Skiød,
Opløfter Bølgen atter mod Himlen i Sving,
At han kan naae Thrudvanger i et eneste Spring.
Men Kraft bør møde Kraften, Mod skal trodse Mod.
Ei Helten er et Rovdyr, med Tørst efter Blod;

Og mindre han, som Tyven, indstiæler sig paa Folk;
Thi, Asathor! Din Mislnir er ingen Morderdolk.
Derfor har Dankongen strengelig forbudt
At entre Kiøbmandssnekker. Sit Liv har forbrudt,
Hvo lumsk i Overvælden angriber Værgeløse,
Blot for Guld at vinde, for Blod at udøse.
Hvo som i Fred antaster fredel'ge Mand,
Der paa en usæl Skude, til fiern usikker Strand
Sig vover, Ting at hente, hvortil høit trænge vi —
Det er en Trold fra Niflheim, som Stormen staaer bi.
Det er en grusom Svartalf. Hvo paa det skiøre Bræt,
Slængt over Dødens Afgrund, end føler ei for Net;
Hvis Hierte, varmt af Medynk, ei for en Broder slaaer,
Naar skummende med Tuden ham bittre Bølge naaer —
Det er en nedrig Jette, en hæsligvinget Alf,
Med Steen i Barm, som Hrugner, et Dyr, som Mokkarkalf.
Ham sende vi til Helheim, for Nidingsidræt;
Han hænges bør i Galgen. Det kiendes for Net!

Med disse Ord sig Biarke fra Røverne vendte,
Mens, een for een, dem Nef og Skofte monne hente
Til Galgen, lagde Strikken om Halsen, drog dem op.
Kort sprætted den, saa livløs hang stivnede Krop.
Rask gik det! To og tyve brat endte deres Dage
Paa denne Riis. Nu vare der Tre kun tilbage:
Den ene Høvedsmanden. Klumpfoden sin Arm
Til Afsked lagde venligt om ham med lodne Barm,
Treen frem for Bodvar Biarke, som vendte Galgen Ryggen,
Og stirred, mørk alvorlig, hen i Bøgeskyggen.
Han sagde: Ædle Herre! vor sidste Bøn ei nægt!
Vi ere Tvillingbrødre, født af norske Slægt;
Har giennemvandret Livet foreente; lad os døe
Ogsaa nu tilsammen paa denne Dannerøe.
Lad ei den Ene skue den Andens Hedenfart!
Saa takke vi for Naaden, som har os Sorgen spart.

Der er jo tvende Bødler, saa lad paa eengang hver
Os heise høit i Snoren, i Morgenrødens Skiær.
Den bryder giennem Sluden. Vi Solen over Jord
End eengang see i Livet; og evigt hos Thor!

Den Gunst kan Eder vises! svared Biarke rørt
I Hiertet, da han havde den norske Tunge hørt,
Og da i Ansigtstrækkene han Landsmandslighed fandt;
Men Biarke var retfærdig, og han sig overvandt. —
Alt droges de til Galgen; da gav sig til at lee
Røverhøvedsmanden. Stolt han monne see,
Med sammenbundne Hænder, paa Biarke, raabte: Nu
Tykkes dig vel hugprud, høist retfærdig du?
Og veed ei, at du myrder Uskyldige, saa grum
Som Hartbein rædde Kiøbmænd, før paa Havets Skum.

Bi! raabte Bodvar Biarke til Trællene, stands!
Hvad taler han forvirret, uden Sind og Sands,
I Dødens bange Rædsel? — Da svared Høvedsmanden:
Du kan mig røve Livet, ei Mod og Forstanden.
I Livets sidste Time jeg veed, hvad jeg har talt.
Du, som de To at hænges i Galgen har befalt,
Du myrder dem med Uret. Jeg havde dem tiltænkt
Døden, med os andre; nu skal dem vorde skiænkt
Livet end at nyde. De skal i Strikker seige
Brødeløst ei qvæles, da de er ikke feige.
Thi havde høit de hylet, forsvaret deres Sag,
De havde denne Morgen seet deres sidste Dag;
Men siden de med Taalmod i Skiæbnen sig finde —
Lader dem ei længer med Strikkerne binde!
Paa Tærskelen til Døden jeg det finder Skam,
At slagte Værgeløse, Uskyldige, som Lam.

Det er to stakkels Fiskere, som fra en liden Ø
Paa Norges Kyst vi lokked langt ud i vilden Sø.

De vilde prøve Manddom og gierne vinde Bytte;
Men Høimodigheden staaer over Egennytte,
I deres Hønsehierner; og, skiøndt det var dumt,
Til deres Forsvar Nidnet ei her vorde stumt.
De vilde slaaes med Kæmper; men da vi Snekken vog
Med uselige Kiøbmænd, de skreeg: I os bedrog!
Da skummed de som Biørne; de vilde bort igien.
Nær havde jeg da dræbt dem; men, som jeg er Ven
Af raske, kiække Svende, gik Naade for Ret.
Jeg sagde kun: I slippe mig ikke saa let.
Da kom os fus imøde hin danske Kæmpeholk,
Proppet fuld af Stridsmænd. — Det er af vore Folk,
Raabte de vrede Normænd; og i den sidste Færd
Vist ingen Mand i Striden brugte bedre Sværd.
De kæmped som Einheriar, forsvared os troe;
Men der kom flere Fiender; vi kunde bort ei roe;
Da maatte vi os give. Saa bleve de da slagne
I Hartkorn med os andre, som Nidinger tagne.
Giør selv nu hvad du lyster! Jeg siger intet meer.
Som Mand har jeg levet, som en Mand jeg seer
Døden under Øine. Du seired over mig;
Var i min Vold du, Biarke! da hængte jeg dig,
Før Solen kløved Skyen, høit op i svarten Raa.
Jeg ikke dig fortænker, at du giør ligesaa.

Gaaer, raabte Bodvar Biarke, klynger flux ham op!
Leif og Skofte grebe den senestærke Krop;
Een turde ham ei røre, Stridsmænd fulgte ti;
Man heised ham i Galgen. Men end ei forbi
Det var med Høvedsmanden; Strikken med ham brast.
Da raabte han med Latter, med vilden Diekast:
End eengang dog vandt jeg, i denne sidste Kamp! —
Leif svared: Der paa Sislund voxer saamegen Hamp,
At man en Tyv kan hænge, ved Siden af en Ulv,
Saa ei han falder atter paa Moder Friggas Gulv. —

Høvdingen vilde svare; men Leif sig monne snige
Bag ham med Strikken, raabte: Glem hvad du vilde sige!
Og snøred ind ham Halsen. Han foer i Dødens Favn.
Der hang han høit for Krager og for den sorte Ravn.

Ved Daurebord hos Svipur nu Bodvar Biarke sad
Med hine norske Brødre; man gav dem Middagsmad.
Voggur, Hialte begge tilstede vare med.
Det var en Lyst at see dem, hvor flink de foer afsted
Med Skeen udi Gryden, med Kniv i gode Snud,
Hvordan de suged Marven af Beenpiben huul,
De stakkels fromme Normænd. Det giver Lyst til Spise,
Naar man i Galgen fastende skal Livet forlise,
Og bliver saa benaadet, og sat til lækkert Fad. —
Lad først i Ro dem æde, drikke til deres Mad,
Sagde Bodvar Biarke; lad saa dem, efter Bord,
Fortælle deres Saga. Jeg visselig troer
Den vorder værd at høre. Men først til Maden Ro! —
Høviske for Maaltidet takkede de To,
Da det var vel fortæret. Men Biarke derpaa
Dem kaldte til Fortælling; den Ene talde saa:

Vor første Barndom skiules af tykke Taagesløer,
Men dersom troes bag Fieldet en Skovrøver bør,
Vi bragtes ham i Hulen, af blødhiertet Træl,
Som os ei dræbe nænte; skiøndt han det vel
Vor Stedmoer havde lovet. Glubsk som graadigt Dyr
Laa Røveren i Hulen, gik ud paa Eventyr,
At myrde med sin Øxe veifarende Mand,
Mens Maanen giennem Granen det saae fra Skyens Rand.
Han leved ei med Mennesker; i Eensomhed, mørk
Han vandred om med Ulven, med Biørnen i Ørk.
Men Ulv og Biørn ham kiendte, løb bort for ham af Skræk,
Naar, lyserød af Skiægget, han laae ved en Bæk

Og læsked, efter Rusen, sig med den ferske Drik.
Tyk hang ham Underlæben, søvnigt var hans Blik.
Hvad han af Guldet raned, af Sølv, Klædebond,
Det gjemte han i Hulen, med gridsk, gjerrig Aand.
Han intet af det brugte; han myrded for Lyst,
Som Losse, som Maaren, med hjerteløse Bryst.
Han mæled: I er udstødt af Menneskenes Tal;
Du, for du har en Klumpfod; men jeg dig lære skal
At gaae paa den som Kæmpe. Du, med den lodne Barm!
Bryd ei dig om det Lodne! Stærk er din Arm.
Jeg Eder vel skal lære den raske Mandejagt!
Kun viser ingen Feighed! Frisk, uforsagt!
Her seer I denne Kiolle; med roligstille Sind
Har mange Pandeskaller med den jeg hugget ind;
Den skal engang I arve. — Vi maatte med ham gaae,
Og gysende vi Gubben grusomt myrde saae
Mangen stakkels Vandrer, der vented ei Fare.
Men naar i Øst vi skued Solstraalerne klare,
Det grønne Græs om Somren, den hvide Vintersnee,
Blomsterne saa røde, saa yndeligt at see,
De høie, ranke Stammer, og hørte Fuglesang,
Medens Trolden raste med Bærsærkegang —
Vi aldrig kunde troe det: at Mennesker paa Jord,
Som Ulv og Biørn kun skabtes for at øve Mord.
Det steile Field, som strakte sig saa forvovent ned,
Saa blottet mod sin Afgrund, os lærte Ærlighed.
Naar vi os kunde stiæle fra Gubben, var vor Fryd
At høre Fossen suse med stærk, selsom Lyd;
Multebær vi plukked i Mosen, søde, gule,
Dem siden vi fortærte paa Bænken i vor Hule;
Mens Gubben sig beruste med røvet Øl og Mjød.
Tidt i blodig Rasen han trued os med Død,
Han slog os ofte farligt, naar ei vi, med hans Kniv,
Den Slagne vilde skille ved Resten af sit Liv.

Da løb vi bort fortvivlet, i Nattens kolde Gys,
Saae hist i Nord paa Himlen blege Kæmpelys.
Vi næred os af Rødder, af Bær, af Kildevand.
Da fandt om nogle Dægn os hiin Ildgiernings mand;
Han kiæled for os venligt, helbreded vor Skramme,
Gav os Ulveunger, vi skulde gisre tamme;
Men knap en Tand i Munden fik Ungen, før den beed
I Fingren, slikte Blodet. Da kasted vi den vred.

Thor veed hvad der var vorden af os tilsidst. Til Held
Fandt vi en anden Gubbe bag Skoven i Qvæld,
En deilig Sommeraften. Det var en hellig Mand,
Røveren selv havde stor Agt for hans Forstand.
Frygt for hans fromme Væsen. I Hytten han sad
For et udskaaret Billed, som ivrig han tilbad,
Alfader udi Gimle! Han lærte os i Løn:
At aldrig Æser gode fandt Nidingsdaaden skiøn;
At Ærlighed maa enes med Troskab for en Ven;
At kun maa slaaes den Fiende, som mig slaaer igien;
Hvis ei, blev jeg en Morder. Han raadte os, snart
At fange gamle Røver; derved vilde spart
Mangt Liv i Skoven vorde. Dog voved vi det ei.
Men engang traf Skovgubben en Sovende paa Vei.
Han bandt ham fast med Strikker, og sagde fælt med Smiil:
Først Rusen ud han sove! Det har slet ingen Jil;
I Morgen jeg ham dræber; i Nat jeg seer ei ret
Angsten i hans Ansigt, Livets sidste Spræt. —
Det var en herlig Høstnat; han lagde sig til Ro
I Nærheden, i Græsset, saa rolig, munterfro,
Som Bonden, der imorgen gaaer til sin rige Høst.
Men neppe sov Uhyret, før skiælvende og tyst
Vi løste Mandens Lænker, og lærte ham hans Fare.
Ei bade vi ham Livet i Røveren spare.
Vi viste hannem Gubben. Med blottet Barm han laa,
Udstrakt, Diet aabent mod Nattens Maaneblaa.

Et Stød af Heltens Glavind var nok. Trolden foer
Til Underverden. Loke, var hans sidste Ord.

Knap hørte fremmede Kæmpe vor Skiæbne, vort Navn,
Før han bevæget trykte hver fast i sin Favn,
Og raabte: takker Guder, at Aslaug Eder fandt,
Hvem ærlig Troskabsløfte til Eders Fader bandt.
Alt skal jeg Eder sige. Men vogter Eder, Pilte!
Troer ei, fra skumle Fiender I nu bleve skilte,
Fordi Skovtrolden bløder. Nævner aldrig meer
Eders rette Navne! Fortæller ingen Fleer
Den selsom-onde Skiæbne, som her I monne friste.
Ved utidig Tale kan Livet I miste.
Du Dreng, kald dig Thorbiørn, og du dig Olaf kald!
Forsigtighed tidt vogter en Kæmpe for Fald.

Vi giorde som han bød os ulykkelige Børn,
Jeg siden altid Olaf dig nævned; mig Biørn
Min Broder du, til Giengield. Saa fulgte vi vor Ven,
Som til en mægtig Slægtning os bringe vilde hen.
Men som han steeg paa Klippen, hvor den især var steil,
Vor ædle, bolde Fører med Foden traadte seil;
Han styrted i en Afgrund; sin Hemmelighed
Han medtog i Dybet, i Bælmørket ned.

Der stod igien forladte de stakkels Gutter to,
Uden Trøst i Nøden, uden Hiertero.
Vi offred ham vor Taare, det var ham lidet Gavn.
Alt hvad han havde lært os, var at bytte Navn.
Maaskee det dog har frelst os — hvorfra? — veed vi ei.
Mismodige fortsatte vi farligsnevre Vei;
Beslutted ei at dvæle, men altid frem gaae,
Til vi opdaged Kysten med Havbølger blaae.
Thi skiøndt vi før ei droge fra Fieldets høie Borge,
Vi vidste: Havet breder sig langs ad vort Norge.

Saa tigged vi os fremad, som Olaf, som Biørn,
Sov stundom i en Sæter, ofte bag en Tiørn.
Tilsidst vi øined Søen med stolte Bølgekast;
Vi aldrig havde seet den tilforn; i Taarer brast
Vi begge, da den svulmed for os med hviden Skum,
Og hilsed os paa Kysten, med høitidsfulde Brum.

Et usselt Fiskerleie vi traf paa salten Strand;
Ind treen vi til en fattig, venlig Fiskermand,
Som giestfri modtog os. Han sagde: Kom kun, kom!
Jeg kan ei Velstand skiænke; men hvis min Fattigdom
I sønligt ville dele, saa sætter Eder her
Ved Arnen paa Bænken. De som for sadde der,
Ei vende meer tilbage. Min gode Skialm, min Alf
Ifior fra Dybet svang sig til Odins Valaskialf.
Tidt havde de Stormen tvunget, tilsidst dem Stormen tvang.
Jeg hørte dem i Døden; de høit en Vise sang,
Igiennem Vindens Hvinen, mens det kiække Bryst
Arbeided sig forgiæves mod elskte Norges Kyst,
Før Bølgerne begrov dem.

Vi blev hos Gubben troe,
Fulgte daglig med ham hen ad falske Bro,
Som kruset Vandet hvælver over Dødens Hiem.
Hver Dag vi stred mod Stormen, heel bister og slem.
Hver Dag Uveiret trued at svække Kraften frisk;
Og al vor Løn for Kampen var nogle stakkels Fisk,
Knap nok til Livets Ophold. Det usle Fiskerleie
Ved ingen Arne samled en Slægt i sin Eie;
Hist var en Fader druknet, der Sønnen, der en Mand.
De runkne Fiskerqvinder grimme gik paa Strand,
Dem blomstred ingen Roser paa Kinden; Blæsten kold
Udklækked ingen Ungdom yndelig og bold,
Som hist bag Fieldet i Dalen. O jammerlige Liv!
Kun Kamp med daglig Fare var vor Tidsfordriv.

Dog hærded den os Kræfterne, den øged vort Mod;
Og Søens kolde Væde kiølte vort Blod,
Naar af en ukiendt Længsel det brændte paa vor Kind.
Vi tause sad i Hytten med nedslagne Sind.

Engang en Snekke landed ved Midnat paa Strand.
De hvide Seil sig viste, ved Maanens blege Brand,
Som Vinger paa en Svane. Langs Kysten den foer;
Høvedsmanden bød os venligt ombord,
Da ind vi havde lodset ham fra de blinde Skiær.
Skiold og Hielm og Glavind skiænkte han os hver.
Han sagde: Vil I tiene mig troe, dele Faren,
Optager jeg som Stridsmænd gierne Jer i Skaren.
Hans Folk ham kaldte Konge; vi troede han var Drot,
Som fleer paa Helteskibe. Det hued os godt,
At byttte Fiskeraaren for en Klinge bold,
Det tynde Næt at tuske med vægtige Skiold.
Vi svoer ham Troskabseden. Men snart vi opdaged,
At af en grum Forræder vi listig var bedraget;
At ikke stort han bedre var paa hin salte Sø,
End Gubben, der i Skoven lod Vandringsmanden døe.
Hvad mere der er hændet, har selv han dig sagt.
Med Taal at lide Døden, som Mænd, var vor Agt;
Da snelt sig Bladet vendte. Nu qvæger du os her!
Tidt, naar størst er Nøden, er Hielpen ogsaa nær.

De taug. — Da raabte Biarke: Siger Eders Navn!
Thorer og Elgfrode, de svared. — Da i Favn
Tog dem den rørte Bodvar, og raabte: Asathor
Vær takket! Forsete, din Retfærd er stor.
O Hialte! Voggur kommer! Seer mine Brødre! seer!
Nu er ei Bodvar Biarke frændeløs meer.
Seer i at Eventyret tildeels dog var sandt?
Skiøndt høilig overdrevet, udsmykket med Tant.

Thi Han har ingen Hundefod paa formelløse Stump;
Det stærke Been kun svulmer lidt ud i en Klump;
Og Han er intet Elsdyr, skiønt de laadne Haar
Bedække tykt et Hierte, som menneskeligt slaaer.
Men jeg er deres Broder! Hvo havde sligt vel tænkt?

O Thor da være lovet, at du os ei har hængt!
Raabte de fromme Normænd. — Da var Alle froe;
Hialte græd af Glæde, Vøggur af Glæde loe.
Men Brødrene betragted hverandre, mangled Ord;
Med Hænder trykt i Hænder de sad ved breden Bord,
Som tre udskaarne Billeder. Det eneste hvorpaa
Man kunde Livet kiende, det var de Taarer smaae,
Som trilled dem i Skiægget; det var de stærke Blik,
Der lynte dybt fra Siælen og dybt til Siælen gik.

Tolvte Sang.

I Ro med sine Kæmper nu fredegod paa Leire
Sad Hrolf. Underkongerne han monne beseire,
De billige Skat ham bragte. Sagtmodig var hans Færd;
Men Fred og Ro for Landet indtvang han med Sværd.
Ei var der længer trindtom et evigt Had, en Feide,
Blandt vilde Næsedrotter. Til Velstand arbeide
For Hytten kunde Bonden, som slap det tunge Spiud
Og greb den lette Spade. Pyntet som en Brud,
Stod Hertha med sin Axekrands; den Hest, som med Hoven
Nedtramped nylig Marken, gik stadigt for Ploven.
Ei toned længer Luren forbittret, til Skræk;
De nyttige Mollehiul sig velted i hver Bæk.
Det var en Lyst at see dem i Solskinnet bruse;
Og alt som Augen vorte, vorte Landets Huse.
Den Hede, som tilforn ei gav Fugl i Busken Ly,
Nu bølged med Guldvover, og der stod en By.
Det var, som efter Ragnarok, som efter Jetteærden,
Naar Tvist og Kamp har styrtet i Mulm gamle Verden,
Og naar en Anden opstaaer; naar Jorden, blomstergrøn,
Fremskyder sig af Bølgerne, dobbelt saa skiøn.

Lykksalighed paa Jorden! hvi est du dog saa svag
Som Rosen, der knap blusser en eneste Dag?
Men Dødsværdet Tapperhed ei kuer med sin Klang —
Og derfor være munter om Hrolf min sidste Sang!

Skulde sad i Upsal, beherskende sin Mand,
Mens han behersked Riget. Den trinde Lilievand
Alt over ham formaaede; hun havde Mandens Kraft,
Hiartvar Qvindens Svaghed. Dog svang han Sværd og Skaft

Med usædvanlig Iver; af Legemet stærk,
Udmærket ved Bedrifter, glad til Hildurs Værk,
Kun svag og myg i Aanden; bsielig som Siv,
Han mærked ei: i Trældom han gik hos sin Viv.
For Hiartvar Skulde tænkte; men hendes Tanke mørk,
Som Flaggermusen, sprætted i Hadets, Hævnens Ørk.
Ollet hun foragted, foragted Mioden god,
Ved Kæmpers Drikkegilde; hun tørsted efter Blod,
Og Blod af hendes Broder. Vredt svulmed hendes Bryst;
Hovmodigheden døved Samvittighedens Røst.

Et Slegfredbarn — hun raabte — skal bære Kronen skiøn?
Og meer! En Træl i Blodskam? sin egen Søsters Søn?
Naturens Adel vømmes ved slig afskylig Synd.
Og dog paa Kongesædet han svang sig af sit Dynd,
At give Norden Love. Men hvilke Love? Ha
I stærke Sveakæmper! mærker I da
Saa lidt end Farens Jammer? Han vil forvandle Nord
Til Malkeko, som yder kun Melk til hans Bord. —
Audumble slikked Stene, da Kæmpen udsprang;
Men nu skal atter Kæmpen, som Qvæg paa grønne Vang,
Hrolf! for din Vellyst græsse. Du strider ikke meer,
Du Gudernes Foragter! Din Undergang du seer
Imsde, hvis Du kæmper. Thi Tyr, Asathor
Ei hielpe Den, som daarlig paa egne Kræfter troer.
Han har os lagt i Lænker! nu, til sin grumme Fryd,
I Søvn han vugger Barnet, og sladrer om Dyd.
Op, drabelige Kæmper! Ei fange lad i Garn
Jer, som de dumme Fiske! Styrter Yrsas Barn
Fra uretmæssige Sæde! Fremskynder Kampens Stund!

Det gaaer hans fede Kæmpe, som det gaaer dovne Hund:
Den glemmer ganske Jagten, mædsker sig i Fred,
Med Suul og lækkre Mundgodt, ved lunt Arnested.

Jeg har ham Eden svoret! — qvad med sagte Røst
Hiartvar til sin Qvinde. — Lad det dig vorde Trøst,
Svared stolten Dronning, at Han, som ei har Ret
Eden af dig at kræve, mod ham er det ei slet,
Slig tvungen Eed at bryde. Kong Helge var min Fader!
Mit er med Rette Riget; hvis tappre Mænd i Plader
Tor Skuldes Krav forfægte. Jeg fødtes først, er ældst;
Og Hrolf har ingen Sønner; Skioldungstammen frelst
Ved Skuldes Afkom vorder. Jeg er af Kongeblod;
Men Ætten fra min Moder er dobbelt saa god;
Thi hun er en Gudinde — en Disa — Havets Viv
I Favnetag med Helge gav Skulde sit Liv.

Saalunde hun forførte sin Husbond, hans Folk;
Hendes slebne Tunge var Ondskabens Tolk.
Vel giorde Konning Hiartvar afmægtige Forsøg
Paa hendes Hu at vende; hans Villie som Røg
Fordunsted, svandt i Luften. Da Skulde blev syg,
Da var den svage Hiartvar eftergiven, myg.
Utaaleligt det blev ham, at Roserne forsvandt
Fra hendes falske Kinder, at ei han hende fandt
Saa blomstrende som fordum. Han agted ingen Dag
Med ærlige Solstraale; Skuldes Favnetag
Ham uskatteerlig giorde den uheldsvangre Nat,
I den hun overvandt ham; han samtykte brat.

Det var ved Vintertide, var ved høien Juul;
Ei havde Sneens Lagen linnedhvide Skiul
Lagt over frosne Marker; men Træet stod i Lund
Med skaldet-sorte Grene. Smallen Øresund
Tilfrossen var; og Vintren med Isens Diamant
Danmark og Sverrig til Fastland forbandt

Tre Aar ſad Hiartvar inde med Skatten i Fred;
Derfor han kunde takke Hrolfs Eftergivenhed.
Nu ſkulde han den bringe. Til Julens høie Feſt
Han bødes, med ſin Huſtru, af Kongen til Giæſt.
Da ruſted ſig i Løndom Forræderen til Krig,
At overfalde liſtig Hrolf Krake med Svig.
Han ſkiulte ſine Stridsmænd; om Natten de gik
Fra Biergene til Skaane, ved blege Stierneblik.
Thi Maanen ſelv de frygted; de kunde den ei taale;
Dem tyktes: den bebreided dem koldt, med ſin Straale,
Og vilde dem opdage. Til Nidingefeiden
Sang Skulde ſine Galdre, Skulde kogte Seiden.
Hermed Samvittigheden hun dyſſed i Ro.
Hun offred til Sebelia, ſin kulſorte Ko;
Thi ſelv var hun Hofgydie. Viſende-Mænd
I hendes Gudehuſe fik frit Spil igien.
Paa Blodſtenen Menneſker ihiel de monne ſlaae,
Stak Maverne paa Kiæppe, hvoraf de kunde ſpaae.
For Hiartvar at ſtyrke, hvis Hierte var bange,
Hun ſtegte ham en Ulv, hun kogte ham en Slange;
Fortæred med ſin Huusbond den væmmelige Ret.
Ei vaa Gudebilleder blev ſpart den røde Tvæt.
Naar uſkyldige Trælle fik deres Baneſaar,
Hun klipped af de Døde Negler og Haar,
Og giorde ſkumle Kunſter. Men da hun kom til Skaane,
Da reiſte hun paa Stranden, ved Skin af fulde Maane,
En Hesſelſtang, nedſtukken i Jorden, hvorpaa
Et Heſtedødninghoved, hvidtbleget, man ſaae.
Hun vendte det mod Danmark og qvad: Jeg opretter
Mod Siølund denne Nidſtang; forvilder Landvetter
Og alle Dens Dværge, indtil mig hielper Hver,
Mod Hrolf at vinde Seier i denne Nattefærd.

Saa droge de til Danmark, kun med et lidet Følge,
Paa ſkarpe Heſtehager, over den frosne Bølge.

Den væbnede Hærskare de havde kun forladt,
At finde den paa Sislund i bælmørke Nat.
De haabed at ei Maanen sig vilde lade see,
Thi tykke, sorte Skyer trued med Snee.
De stoled paa, at hisset den festligstærke Drik,
Som Skyen, skulde sløre de danske Heltes Blik.

Saa giested de Dankongen, der venligt dem imøde
Kom rank, i sin Kiortel af Skarlagen røde,
Den han drog paa til Høitid. Paa Hielm, Skiold og Sværd
Ei tænkte den bolde Herre, til fredelige Færd.
Han savnede sin Søster. At før hun var saa slet,
Han havde reent forglemt alt; at hun var Helges Æt,
Stod klart for hans Øie. Hun kysséd ham saa ømt,
At Ærligheden troede: det var umulig Skrømt.
De satte sig til høibords. Ved Harpernes Klang
I Drapa danske Skialde Hrolfs Bedrifter sang,
For Svensken ret at ærgre, de troede hannem ei.
Biarke, Hialte, Vøggur ei Skuldes Contrafei
I Hallen kunde lide; hvor dydig end hun nu
Stod hyklende for Kongen, i blid Qvindeblu.

Men Horn og skaarne Bæger, af Øl og Mioden fulde,
Bedrog de Danske langtmeer end Hiartvar og Skulde.
Ei sjunges der for intet, at, Kvaser! dit Blod
I Karret Nisser blandte med Honningens Flod;
Thi kort du vel opmuntrer, du Trold! som blev en Mand
Af Gudernes Uhumskhed; men slumrende Forstand
I Ledebaandet drager usynlig Dværgeflok,
Naar af dit lumske Mundgodt Hver har faaet nok.

Nu Overmodet vorte, tillidsfulde Ro,
Blandt stærke Leirekæmper Spottende de loe
Ad de forsigtige Giæster, som svigted hver Skaal,
Der bragtes dem med Støien i bredfulde Maal. —

Biarke tømte Hornet, saa stærk som en Eeg,
Hvis Blade Regnen suge; men Hiartvar var bleg.
Hvi farver, spurgte Hialte, Blegheden din Kind?
Hvi blusser du ei lystig? Hvad trykker dit Sind?
Mig Reisen har forkiølet! svared Skuldes Mand. —
Thi nipper du til Misden! som Hønen til Vand?
Med Spot giennæled Hialte. — O gid du giorde saa!
Sagde den kloge Rude. — Men Hialte forstaae
Ei hendes Varsel vilde. — Dog Vøggur det forstod;
Og da de fleste Giæster Hallen forlod,
For seent at gaae til Hvile, sig Vøggur paa sin Seng
Bevæbnet henstrakte; men satte sin Smaadreng
Til Speider ud i Lunden; hvor intet var at see,
Thi tykt i sorte Midnat faldt den hvide Snee.
Dog vared det ei længe, før Drengen i et Træ,
Hvis visne Løv og Grene gav ham for Sneen Læ,
Langt borte skued Fakler, som nærmed sig; og tyst
En Skare sig bevæged ved Issefiordens Kyst,
Mod skovbekrandste Leire. Da løb hin Gangerpilt
Til Helten, som halvvaagen sig ei havde skilt
Ved sine blanke Vaaben. — Da Vøggur Drengen saae,
Paa den stumme Rædsel han kunde ham forstaae,
Sprang op og løb i Gaarden. Der mødte ham en Mand
Af Skuldes Folk, som dreven fra islagte Strand
Var af Samvittigheden. See, da var alting klart!
Da blev Forræderiet Helten aabenbart;
Og tom stod Giæstesalen. Skulde var flygted hen
At møde sine Skarer, for frygtelig igien
At komme som Valkyrie; for i den mørke Nat
At skille Danerkongen ved Land og Livet brat.

Vøggur iled hurtig til Huset, som en Vind,
Hvor Hialte sov med Signe; men ei han kom ind,
Thi Slaaen var for Døren. Da raabte han: Min Ven!
Stat op! frels din Konge; mens jeg iler hen

Til Roeskild, som snareſt, at hente den Hær,
Som efter ſidſte Feide blev indhuſet der.
Jeg haaber, Thor tilſteder, at vende flur tilbage,
Med Herreſkiold at møde hin glubende Drage,
Der ſig paa Bugen ſkyder, at bringe Danmark Vee,
Over de frosne Bølger, giennem Nattens Snee.
At redde Hrolf! din Herre, nu Hialte vær snar!
Imens jeg henter Kæmper, alting aabenbar
For Kongens Mænd i Hallen. Væk hin gode Drot!
Skiøndt Flokken kun er liden, jeg veed, den fægter godt
Mod tredobbelt Vælde. Dog, -- hialpes ikke vi,
Der maatte kæmpes, Hialte! snart Een imod Ti.

Han taug og svandt i Natten. Da Hialte sprang op
Fra Signe, som i Søvne den sneehvide Krop
Kun halvt i Linet skiulte. Hun mærker han opstaaer;
Sig til sin Albu støtter; de guldgule Haar
Ned over Barmen rulle; med Øine store blaae.
Hvorover halvt i Søvne de hvalte Laage laae,
Betragter hun sin Husbond, og med en Stemme sød
Hun sukker: Min Hialte! Du iler til din Død,
Fra Signes ømme Favntag? O bliv, min Elskte, bliv!
Og hos din unge Qvinde red dit skionne Liv.

Alt Hialte stod bevæbnet med Sværd i sin Haand;
Miød af Aftengildet opgloded hans Aand;
Men mere Kongens Fare, meer Heltens Troskab stærk.
Alt længtes Leirekæmpen efter Hildurs Værk;
Han med Foragt betragted sin Signe. — Bi, o bi!
Gientog den Banges Læbe. Da til Raseri
Gik Hialtes Heltevrede. Hvordan? han raabte, du?
Du holder mig tilbage fra Pligt og Ære nu?
Har du ei hørt, at Skulde Kong, Hrolf vil overfalde?
Hørte du ikke Vøggur sin Ven til Kampen kalde?

Vøggur har ei Hustru — gienſvared Signe ræd.
Lad dem til Kampen fare ſom vilde Dyr afſted;
Mig ſkylder du din Troſkab, ei Hrolf blot, din Drot.
Hvi frygter du for Skulde? Hun altid leed mig godt;
Hun vil os ikke ſkade, hvis hun fortørnes ei!

Fordømte Hex fra Naſtrond, gak du den ſamme Vei!
Du ſkal mig ei forføre; ſkreg med Vredens Harm
Hialt', og jog ſin Glavind giennem Signes Barm. —
Min Ven, det var ei velgiort! — hun ſukked og faldt ned:
Hvad angſt min Læbe talde, deraf ei Hiertet veed —
Dog Hialte jeg tilgiver! — Ei tænker man paa Alt!
Hvad med dæmpet Stemme, faſt af Taarer qvalt,
Hialte hin Hugprude. Gak du til Freia brat!
Der træffes vi vel atter, før endt er denne Nat.

Han drog det hvide Lagen over det ſkiønne Liig,
Og raabte: Førſtefrugten, Skuld! af din Sviig
Alt modnes her og rødmer. Nu har du viet ind
Min Glavind til en Lynild. — Han kyſſed Signes Kind,
Han knælte ned ved Leiet og raabte: Mig tilgiv,
Du altfor ømme, kiælne, troſaſte Venneviv!
Ubillig var min Harme! Qvinden bør ſin Mand
Elſke, ſom han ſin Konge, ſom han ſit Fædreland. —
Nu hører jeg førſt ganſke min bolde Herre til.
En Elſker ſkatter Livet, ſætter ei alt paa Spil.

Eia, I danſke Helte! — (han brat i Hallen ſtod,
Men Sværdet i ſin Høire, hvorpaa var elſket Blod)
Vaagner af Eders Slummer! Forjager Søvnens Ro!
Hver Mand, ſom haver ſvoret at vorde Kongen tro.
Nu Tiden er forhaanden ved Daad, ei ved Ord
Taknemmelighed at viſe, for hver Velgierning ſtor.
Han gav os ſkiønne Klæder, Pendinge, gode Sværd. —
Viſer Jer Sværdene værdig, i denne ſidſte Færd.

Nu skal ei Møer kysses, ei Qvinder tages i Favn,
Men tappert og med Æren evig vindes Navn.
Her frem, I tappre Danske! Stander i stolten Skare
Om Hrolf, om Eders Konning, uden al Frygt og Fare.
Som ædle Orne vender mod Fienden det kiække Bryst,
Med blinkende Vinger paa Hielmen til ærlig Heltedyst.
Lad Sværdet lyn' i Luften paa Byttet som en Falk!
Hiartvar, feige Forræder! o du arrige Skalk!
Som fulgte Skuldes lumske, forfærdelige Raad.
Men hendes Helvedlatter forvandler Thor til Graad.

Som i en Myretue, som i en Kube stor,
Begyndte det at myldre ved Hialtes Helteord.
Men ingen Bulder hørtes; med rolig Manddom Hver
Spændte sig i sit Harnisk, drog sit gode Sværd.
Alt Søvnen var forjaget, og Rusens Dunster veeg
For alvorlige Tanker, som i Barmen steeg.
Thi Kiærlighed til Kongen brat Tanken dem bortjog
Om Overmagt og Fare. — De flinke Trælle tog
Fyrrespaanerne fede, ved Arnen tændte brat,
At lyse Kæmper til Striden i mørke Midienat.

Nu skyndte Hialt' Hugprude sig hen til Biarkes Huus,
Hvor han i Rudes Arme sov ud sin lette Ruus.
Han hørte Larmen paa Gaden i Nattestormens Gys,
Og kaldte paa sin Smaadreng: Stat op, Skalk! tænd Lys!
Fei Gulv, tænd Ild paa Arnen! at jeg kan vorde varm.
Jeg hører Støi derude; hvad siger denne Larm?

Da raabte Hialt' Hugprude: Hvad, hviler Biark endnu?
Snart Leirehallerne brænde forfærdet skuer du.
Nu gielder det at vise, hvor høit du Hrolf har kiær.
Glem ei, da Roriks Skatte han delte blandt os hver.
Ham intet var saa kostbart, han det jo Vennerne gav.
Ei Guldet saa høit han agted, som Asken i en Grav.

Og ingen Herskervælde var ham saa stort til Gavn,
Som ærlige Kongerygte, ubesmittede Navn.
I Velmagt dydig, deilig og dristig som en Fugl!
Os truer Forræderen Hiartvar, dækt af Nattens Skiul.
Snart farver Blodet Gaderne, paa Nattens friske Snee.
Men intet Tegn dog lader af Frygtagtighed see.
Thi denne Nats Bedrifter skal lyse stort for Nord,
Naar længe vi er raadnet til Støv i svarten Jord.

Hvi raaber kiække Hialte saa høit? var Biarkes Svar.
At jeg er Kongens Svoger, troer du forglemt jeg har?
Troer du, jeg mig unddrager fra denne Heltetvist?
Nu griber jeg mine Vaaben! giv kun liden Frist.
Nu fast mit Sværd jeg binder over min Brynie blaa;
Af Væg min Øxe tager; jeg har alt Hielmen paa. —
Saa treen han ud i Natten.

Da kom den tappre Skare
Udstyrtende fra Hallen, den agted ingen Fare;
Skiøndt Fienderne dem trued i altid større Mængde.
Kongen stod i Døren, i stærke Kæmpelængde,
Som Valens Aand fra Høien. Det staalbedækte Skiold,
Jernbrynien og Guldhielmen bar den Herre vold.
Foran ham gik hans Trælle, de havde ham ei forladt,
Med rygende Fyrrespaaner oplyste de mørke Nat.
Og efter ham kom hans Skialde; de sjunge, Harperne slaaer;
Medens ved Fakkelskinnet man saae guldflammet hans Haar
Ned over Brynien svæve. Hans Blik var roligklart,
I Kæmpehøiren holdt han, forfærdeligt og svart,
Skofnung, sit vældige Slagsværd. Han smilte mildt og saae
Paa sine gieve Kæmper i skiønne Brynier blaae.
Nu er da Timen kommen! — han raabte. — Lær os, Thor!
Forræderen at straffe, som tæmmes ei med Ord.
Han ud i Gaarden traadte til Skaren, samme Stund;
I Hielmen Falken Habrok, ved Siden Gram, hans Hund.

Stærkt gnistred Fuglens Øine, Hundens gløded med Blod;
De ogsaa vilde forsvare Hrolf deres Herre god.

Men, som en Sky, der bryder kulsort med Torden frem,
Fremgik Forræderskaren fra Nattens mørke Hiem.
Den sendte tusinde Pile foran, med Lynets Vold;
Da smilte de danske Kæmper, hver holdt for sig sit Skiold,
Og Pilene faldt, som Haglen fra Borgens glatte Tag.
Da gik en Sky fra Maanen, det blev som høilys Dag,
Ei sneete det meer og blæste. Den hvide Maane saae,
Med utallige Stierner fra Nattens Mørkeblaa,
Dankæmpernes Bedrifter. Fremst i Spidsen Hrolf
Med Sex ved hver en Side, — det var de tappre Tolf —
Gik frem, som i en Ager Høstkarlen, der slaaer Ax;
Hvor hans Skofnung blinkte, der faldt en Kæmpe strax.
Med Stagen, staalbeslagen, Hialte paa Fienden stak;
Den hvide Snee i Natten Purpurblodet drak.
Men Biarke brugte sin Øre, paa raske Normands Viis,
Indlagde med Elgfrode, med Thorer sig stor Priis.
Saa klover Lynet Klippen i Splinter store, smaae.
Skræk i Fiendernes Ansigt man ved Maanen saae.
Da frygted ei Svibdagger noget Spøgelse meer;
Af Levende gior han Spøgelser og høit ad Daaden leer.
Beigal, med hvide Skrammer, uddeelte Skrammer stærk;
Hvitsærk tvang Rosenblodet ud af den hvide Særk;
Haklang lod Skioldene klinge, men Hardrefil var haard;
Hvor Steenkløveren hvinte, den bragte Banesaar.

Da kasted de gode Skialde Harpen paa Ryggen snelt,
Hver drog sin blinkende Glavind og viste sig ogsaa Helt.
Ha hvilken Støien og Raaben! hvilket Vaabengny!
Da saae de danske Helte Valkyrier i Sky,
Paa Himlens mankede Heste; med Vinger, i Svanehamme,
Fløi Fylgier, som glædte sig over Sværdenes Flamme;

Det var, som de sang i Luften: Frem, danske Kæmper, brat!
Saa herligt end aldrig hidtil blev feiret en Julenat.

Kulsorte Skyer daled i Himlens nordre Kant,
Der flammed blege Nordlys; men siden saae man grant
Thor med de skiæggede Bukke, høit paa sin Lynilds Kerre,
Med Miølnir de danske Kæmper vinked den ædelig Herre.
Da gik de glade sjungende for deres Drot til Thor;
For Overmagten blodige de sank paa hviden Jord.

I Mulm Forræderskaren langtid forsagt monne staae;
De troede: hvor Biarke kæmped, en Kæmpebiørn de saae,
Som lagde dem alting øde. Men Skulde fik fortalt:
Saasnart som Maanen skinte, kom frem en Gyllengalt,
Der kæmpede for de Svenske, der sine Børster skiød
Som Pile paa de Danske og voldte Fienders Død.

Alt blev det tyndt om Kongen; hans bolde Helte sank
I de kløvede Brynier; den Herre høi og rank
Stod stærk og uforfærdet; og i hans Hielmekam
Sad Falken under Slaget, saa rolig og saa tam,
Som var den støbt af Malmet. Dog funklede dens Øie.
Intet Sværd sig voved mod Hielmen end, den høie,
Smykt af hin gyldne Krone. Selv under Seiervinding
Forræderflokken æred den kongelige Tinding.
Men af den lumske Række da brat udstormed Skuld,
Klædt i et kulsort Harnisk; med Vintersneens Kuld
Hun raabte: Frem at dræbe den danske Kongeskam!
Og hug Kong Hrolf i Hielmen.

Da fløi fra Hielmens Kam
Falken med sprættende Vinger. Da var hun Dødens Brud;
Den satte sig i hendes Ansigt, hug hendes Øine ud.
Og Gram, som Kongen fulgte, den tro, den stærke Hund
Foer over Huldrens Datter alt udi samme Stund,

Og sønderbed hende Struben! Der laa nu Tangkiærs Barn.
Men Hiartvar, som var hildet i hendes Skiønheds Garn,
Fortvivlet og forbittret, at hævne sin dræbte Viv,
Jog Freiers gamle Glavind giennem Kongens Liv;
Imedens Hrolf bekymret sin Søster saae forhaant
Af Dyrene selv i Døden. Han havde saa gierne skaant!

Da Konning Hrolf var falden, blæstes der høit i Luur.
Hiartvar i gyldne Rustning steeg op paa Gaardens Muur
Og raabte: Endt er Krigen! Jeg vilde kun Hrolfs Død;
Formeget af Helteblodet mod min Villie flød.
Jeg byder Fred og Pendinge, hvo vorde vil min Mand.—
Han kunde meer ei tale, thi mod hans Skiolderand
Klang vrede Danskes Pile. Han biergede sig i Hast.
Da raaate Bodvar Biarke, mens svenske Hielme brast:
Eia, I ærlige Danske! Nu vinker Thor til Lyst!
Nu kaster Skioldet paa Ryggen, kæmper med nogent Bryst!
Binder Armbaand om Eders Hænder, at stærkere de kan slaae,
Hver ærlig Mand i Døden sin Konge følge maa.
Hver træde kiækt mod Fienden og signe Skiæbnen sød,
At følge sin ædelig Herre, naar hævnet er hans Død.
Ti døde Mænd i Skioldet Hrolf mig til Hæder gav;
Ti stærke, levende Svenske jeg offrer paa hans Grav.
Mig drages ei til Minde, jeg før et Sværdslag saae
Saa mandeligt og prægtigt; thi rundt, i Brynier blaae,
Sig høine de døde Kroppe, som Bierge, hvor jeg stod.
Men Hialte, min Hugprude! Hvor est du, Fostre god?

Da raabte smilende Hialte: Her staaer jeg, Fosterfader!
Du kiender vel ei din Hottur paa de forhugne Plader?
Af Skioldet et lidet Stykke han har kun i sin Haand.
Jeg bløder af mine Vunder. Nu længes stærk min Aand
At skue Hrolf og Signe. Ja ja! ved Maanens Skin
Jeg hende deroppe kiender, paa Hullet i hendes Kind.

Det altid venligt ſmilte, det ſmilte ſelv dengang
Jeg Saaret i Barmen bored med Gyllenhialte lang.

Saa taled de blege Kæmper i Livets ſidſte Færd.
De matte Hænder ei længer kunde løfte tunge Sværd;
Men ingen voved at nærme ſig Biark' og Hialt' i Døden.
Støttende ſig til Sværdene, de ſtirred i Morgenrøden,
Med de halvbruſtne Øine. — Da Rude kiæk gik frem,
Farvel ſin Husbond at ſige; ſlet ingen hindred dem.
Hun tog ham omt i Favnen. Da ſpurgte Biarke vildt:
Seer du ei Odin Gamle? Han meget Blod har ſpildt;
Ifald jeg Trolden træffer, jeg giver ham hans Reſt.
Jeg frygter ei hans Gugner og ei hans hvide Heſt. —
O vend dit Sind til Gimle, du min trofaſte Helt!
Sagde den ædle Rude. Beſindigheden ſnelt
Igien fik gode Bodvar. Han ſukked: Læg mig hen
Ved Træet, hos min Konge! Hielp ſaa min blege Ven!
Thi gaae han ſelv ei mægter. Dog end jeg ſkiælne kan,
Varmt af mig Blodet rinder; jeg døer ſom ærlig Mand.
Nedlæg mig ved Hrolfs Hoved! Hialte, min Foſtre god!
Du trænger ogſaa til Hvile, ſynk ved din Herres Fod.
Om Ravn og Ørn end ſiden paa Marken vort Kiød fortære,
Hvad ſkader det? Vi blegne med Troſkab og med Ære.

Disimellem Vøggur med femhundrede Mand
Fra Roeskild hurtig iled. Han tænkte: Hrolf ei kan
Jeg ene dog forſvare; men kom jeg tidlig nok,
Da ſkal jeg giøre fyldeſt for Kongen, med min Flok.

Saa ilte han, den Frække, med et uroligt Sind.
Tidt drog han dybt ſin Aande, ſtærkt brændte Heltens Kind.
Han vilde ſaa gierne redde Hrolf fra Forræderdød;
Men frygted at forſinkes. Giennem Skoven brød
Han tidt hvor der var tykkeſt, for ei af Fiender at ſees.
Den blanke Hielm og Brynien i Natten tykt beſnees,

Og Qvistene reev hans Ansigt. Det mærkte Helten ei,
Han ønskte Flokken Vinger kun paa den sene Vei.
Nær havde de sig forvildet, i Nattens Mulm, i Lunden;
Da skinte Maanen atter; igien var Veien funden;
Men ak disvær: en Omvei der var i Mørket giort.
Alt Morgenrøden gløded klart hen paa Leireport.

Da de den øine kunde fra Krattet paa en Brink,
Han saae det sorte Banner, forstod sin Smaadrengs Vink.
Thi Vøggur havde Pilten befalt: i Borgens Taarn,
Saalænge Kongen leved, skulde der, som tilforn,
Det røde Banner vaie; men strax naar Hrolf var død,
At sætte sorten Mærke til Varsel, Helten bød. —
Nu skinte Morgenrøden hen over hviden Snee,
Det sorte Banner flagrede! — Da følte Hiertevee
Den ærlige, bolde Svenske. Han græd et Øieblik;
Men snart igien sin Fatning, sit Heltemod han fik.
Han vendte sig mod Flokken og raabte: Giver Tid!
Nu haster det ei længer; dog endt er ei vor Strid.
Nu lader mig gaae ene! Men seer I atter hist
Røden Banner vaie, da hryder Skovens Qvist,
Fremstyrter af Eders Baghold, og hugger Fienden ned!

Af Samvittigheden Hiartvars Hierte leed,
Da han var Seiervinder; de mange tappre Mænd,
Der faldt for deres Konge, han ønskte Livet igien.
Han følte slig en Skares uskatteerlige Værd,
Og raabte: Leirekæmper, som paa dette Sværd
Vil Troskabseden sværge, jeg Freden gierne skiænker;
Paa fordums Tvist og Fiendskab jeg ikke længer tænker.
Har Skiæbnen Nogen sparet, som ei Hrolf Krake fulgte?—
Vøggur nu ikke længer for Hiartvar sig dulgte,
Han traadte frem og raabte: Jeg blev tilbage! Jeg!
Da dog jeg er en Svenske, fandt jeg det nødigt ei

Til Odin Hrolf at følge; det var ei Døden værd.
Thi vil jeg Troskab sværge. Næk Hiartvar, mig dit Sværd!

Hiartvar, som kiendte Vøggur, blev hierteglad. Slig Helt
Han havde neppe haabet at vinde; derfor snelt
Han rakte ham sin Glavind, at brat den unge Mand
Paa Odden kunde sværge, som Brug var i hans Land. —
Vøggur betragted Sværdet med stor Opmærksomhed;
Derpaa han saae paa Hiartvar og sagde: Naar en Ed
Kong Hrolf man svoer i Leire, da rakte han hvergang
Ei Kæmpen Sværdebladet, men Sværdets gyldne Fang,
At han det kunde gribe. Det Tillid var og Ære,
Det vidned: Vaaben skulde man tro for Kongen bære.

Hiartvar rakte Vøggur det hellige Glavind brat.
Med sine baade Hænder tog det da Kæmpen fat
Og qvad: Hvis ret jeg mindes, er dette samme Sværd,
Som du af Luerne frelste, ved Adils Nidingsfærd,
Kort før ham Guderne straffed; det er jo Freiers Værge,
Hvorpaa trofaste Fædre steds Eden maatte sværge. —
Det er den samme Glavind! giensvared Hiartvar stolt —
Og dersom ret jeg mindes, vedblev Vøggur koldt,
Er det den samme Glavind, hvorpaa du Eden svor,
Hrolf Krakes Mand at vorde. — Og dog du brød dit Ord!
Velan — jeg sværger Eden, — det er din egen Bøn, —
Og giver dig, Forræder! din velfortiente Løn.

Med disse Ord han Drengen paa Taarnet gav et Vink,
Da vaied det røde Banner, og snelt, med Lynets Blink,
Foer Sværdet i Hiartvars Hierte. Han faldt. Da Vøggur loe
Og raabte: Hugger, stikker! Jeg er i Døden fro.
Jeg hævnet har min Konge, jeg opfyldt har min Ed.
Naar jeg er død, da lægger mig hos min Herre ned. —
Omringt af hundrede Klinger, han brugte Freiers Sværd,
Da brast det i hans Hænder, — det var den sidste Færd!

Da sank den ærlige Svenske, som hørte til de Tolf,
Ved Biarkes, Hialtes Side, ned hos den døde Hrolf.

Jeg har ei meer at sjunge, mit Heltekvad er endt.
Paa Baalet blev Hrolf Krake, med sine Kæmper, brændt.
Fuldeligt blev han hævnet, af tappre danske Mænd;
Den svenske Hær af Landet joge de flux igien.
Til Konge valgtes Hother; det var en Herre mild,
Dog ligned han Hrolf Krake, som Vandet ligner Ild;
Thi Vandet har og Kræfter; men størst er Ildens Kraft.
Han var en tapper Høvding, han brugte Sværd og Skaft.
Men, Hrolf! dit Kongehierte, hvor fandtes det saasnart?
Du haver dig som en Stierne blandt Skyer aabenbart.
Du vilde tvinge Viisdom ind i en grusom Tid;
For mægtig var din Fiende; men herlig var din Strid!
Og skiønnere var dig Døden, dit Fald i gamle Leire,
End siden, for mange Andre, de største Helteseire.
Nu hviler du i Høien, ved Biarkes, Hialtes Side,
Samt hos den ærlige Vøggur; og naar i Vesterlide
Den gyldne Sol neddaler og skinner paa din Brink,
Udi det viftende Vaargræs, med rosenrøde Blink, —
Da føler Vandringsmanden, naar Høien forbi han gaaer,
Sig smeltet af en Veemod, som selv han ei forstaaer.
Men Skialden vel forstaaer den! Det er din Helteaand,
End bunden til kiære Dannark med et usynligt Baand.
Du svæver som en Fylgie, med hver en Konge god,
Som arvet har dit Hierte, din Viisdom og dit Mod.
Og ploied endogsaa Bonden din Høi ned i sin Mark,
Udsletted Tidens Finger paa Skiold, og Steen og Bark,
Alt hvad om dig er tegnet; — i danske Hierter staaer
Dit, dine Kæmpers Minde; det evigt ei forgaaer!
Naar Vaaren skiænker Blomster, i Høst, ved Leers Klang,
Skal Nordens bolde Sønner gientage høit din Sang!

Orvarodds Saga.

Et oldnordisk Eventyr.

1.

Orvarodds Fødsel.

Grim Loddenkind, en mægtig Mand paa Nafniſta i Halogaland, var givt med Lofthena, en Datter af Harald Herſe i Vigen. Da Harald døde, reiſte Grim med ſin Huſtru, uagtet hun var høifrugtſommelig, ned til Vigen for at ſkifte Arven. De ſtyrede langs Kyſten; da de kom udenfor Gaarden Berurjoder, ſik Lofthena ondt. Der boede en rig Bonde, ſom hed Ingiald, hans Kone Aløf. De havde en lille Søn, hed Asmund. Ingiald tog vel imod de Fremmede, og Lofthena fødte et deiligt ſtort Svendbarn, ſom Faderen overøſte med Vand og kaldte Odd. Efter faa Dages Forløb kom Lofthena ſig ſnart, men hverken hun eller Grim brøde ſig meget om Barnet. De talede beſtandig om den ſtore Arv, de ſkulde have i Vigen, og maaſkee ginge Glip af, hvis de tøvede for længe. Ingiald og hans Kone vare vennefælle Folk; dem tyktes: en ſlig Gave, ſom et deiligt Barn, var meer end Guld; dog taug de, for ei at kræenke Gieſtevenſkabet.

Da de Andre ſkulde reiſe, og Lofthena beklagede ſig over, hvordan hun ſkulde faae det nyfødte Barn frem og tilbage fra Vigen til Halogaland, ſagde Ingiald: I have budt mig Koſtbarheder og Penge for min Gieſtfrihed, men Gieſtfriheden var ikke længer fri, hvis den lod ſig kiøbe ſom en Træl; dog eie I Noget, hvilket jeg vilde ſkatte høiere end Penge, hvis

jeg fik det. — Hvad er det? spurgte Lofthena. — Her løber min lille Asmund om paa Gulvet, svarede Ingiald, og har ingen Legebroder. Lader mig beholde Barnet hos mig! saa vil jeg knæsætte og opdrage Odd. Det varer vist ikke længe, før han i Vext og Førlighed har indhentet Asmund; thi jeg kan see paa ham, han har sat sig for at vorde en Kæmpe. — Lofthena tog med Glæde mod dette Tilbud; Grim derimod var noget mere seen, som altid, naar han skulde beslutte sig til Noget. Han gik hen til Vuggen og betragtede Barnet, idet han tillige overveiede alle de Udgifter og Uleiligheder, som han vilde spare, hvis Ingiald tog sig af Barneopdragelsen. — Hvad siger Du, Odd? spurgte han med en enfoldig leende Mine, — vil Du blive hos den fremmede Mand? — Barnet gav, som man vel kan tænke, intet Svar endnu, men det betragtede Faderen med et Par Øine, som gjorde ham ganske vred, fordi han troede, deri at læse den dybeste Foragt. Velan, sagde han, Lofthena! lad Ingiald beholde Odd; han seer ikke paa os Rafnistafolk med venlige Øine.

Saa droge Grim Loddenkind og Lofthena hen at skifte Arv, og derfra hiem. Odd blev hos sin Fosterfader Ingiald og den lille Asmund paa Berurjoder.

2.

Odds Barndom.

Hos Ingiald havde Odd nu været i sex Aar. I Størrelse og Skiønhed fandtes intet Barn hans Lige; Asmund var to Aar ældre, ogsaa fager; men han

kunde ikke sammenlignes med Odd. Der var imellem disse Børn stort Venskab, saa de aldrig skiltes ad. En af deres bedste Lege om Sommeren var at finde Fuglereder i høie Træer. En Dag kom Odd hiem alene med en smuk Fugl i et Bur, som han selv havde flættet af Vidier. Da Fosterfaderen spurgte ham om Asmund, smilede han og sagde: Aldrig havde jeg troet, Asmund var saa doven en Dreng. Han vilde klavre op efter Fuglereden og faldt ned i Græsset. Der lagde han sig til at sove, og det hialp ikke alt hvad jeg ruskede i ham. Jeg tog Fuglen, og da han ikke vilde gaae med og ikke svarede mig, blev jeg vred, og gik alene hiem. Men nu vil jeg dog gaae ud og hente ham.

Faderen fattede Mistanke og fulgte Odd. I Birke- og Granskoven stod nogle store Egetræer. Under en gammel Eg med en tyk Stamme laa Asmund bleg og afsielet. Faderen, som elskede sit Barn høit, gjorde Miner, som Odd endnu aldrig havde seet, og store Taarer trillede Gubben ned i Skiægget. — Odd begyndte nu ogsaa at blive urolig, og spurgte om: hvad der fattedes Asmund? — Han er død, svarede Faderen. — Hvad er det at være død? — Han lever ikke meer iblandt os her. Han er fløiet til Vanaheim, hvor alle Smaabørnene komme. — Seer jeg ham da aldrig mere her? — Nei! — Og naar jeg er voxen, bliver en Helt, falder i Kamp, og kommer til Odin, er da min Fostbroder Asmund endnu et lille Barn i Vanaheim, og kan jeg besøge ham der? — Det haaber jeg, svarede Ingiald. — Odd gav sig høit til at lee; thi det var en Besynderlighed ved ham fra Barnsbeen: han græd aldrig, naar han var bedrøvet og loe aldrig naar han var glad; men naar han var hiertegreben af dyb Sorg, da skoggerloe han. — Jeg har hørt, sagde han, at de voxne Fostbrødre ofte følges ad til Valhal; synes Dig ikke, at jeg ogsaa skulde følge

Asmund til Vanaheim? — Nei! svarede Ingiald. Men han kunde ikke indlade sig meer i Odds barnagtige Tale, thi han var mod i Hu over sin Søns Død.

Asmund blev nu bragt hiem, og da Moderen hørte Ulykken, græd og jamrede hun. — Den Hylen gidder jeg ikke hørt, sagde Odd og gik ud i Skoven igien. Moderen klagede over hans Følesløshed og Utaknemmelighed, men Faderen sagde: Lad ham gaae! Han vilde døe med sin lille Fostbroder. Odd skal erstatte mig Asmunds Forliis.

Henimod Aften kom Odd hiem igien; han havde giort en Leerkrukke, usselt sammensat af de bitte Hænder; den satte han paa Bordet for Moderen. — Hvad skal det betyde? spurgte hun. — Det er Asmunds Askekrukke, og under Træet, hvor han faldt, har jeg sammenslæbt en stor Mængde Qviste, der ville vi brænde ham. — Da tog Moderen Odd i Favn, hulkede og raabte: Du er en god Dreng, du skal være mig i Asmunds Sted. — Men Odd sprællede paa Qvindens Knæ for at komme ned, og sagde: Hvordan kan Een blive To? I hans Sted faaer Du Ingen, før Du faaer en Søn igien. Men ieg kan ikke lide ham. Han ligner ikke Asmund. Herefterdags vil jeg lege alene.

3.

Odd besøger sine Forældre.

Da Odd var tyve Vintre gammel, var han saa stor og skiøn, at der ikke fandtes hans Lige. Nu vilde han dog engang see sine Forældre og faae sin Fader til at

udruſte ſig et Skib, at han kunde drage paa Vikingstog. Ingiald ſagde: det vil holde haardt; thi Pengene ſidde faſte paa din Fader. Skal det ſkee, maa Du giore ham et Forſlag, der giver Sandſynlighed for rigt Bytte. Men jeg vil give Dig et Raad: Foreſlaa ham at udruſte et Skib til Biarmeland. Der kan du med Lethed giore ſtort Bytte, og lov ſaa din Fader, at du vil dele med ham. For hvad Du vinder, kan du ſelv udruſte flere Skibe til hæderlige Tog.

Odd tog Afſked med ſine Pleieforældre og reiſte til Halogaland. Da han treen ind i Hallen, hilſte han Forældrene, uden endnu at give ſig tilkiende. Hans rige Pleieforældre havde vel udſtyret ham. Han havde en rød Skarlagenskiortel paa, ſmukke Strømper og Skoe, et Baand om Hovedet, hvorfra de lange gule Haar flagrede ham over Skuldrene; et Pilekogger paa Ryggen, Bue i Haand. Thi Odd var bleven en ſaa ſtor Bueſkytte, at hans Lige ikke fandtes. Almuen troede, at en Hex havde ſkienket ham nogle Pile, der altid traf, naar de fløi fra Bueſtrængen, og naar de havde truffet, fore tilbage i hans Kogger igien. Derfor kaldte man ham Orvar- eller Pileodd.

Forældrene vidſte i Førſtningen ikke hvo den fremmede Mand var; men Moderen kiendte ham igien paa Øinene, der vare ligeſaa ſtore og blaae ſom hendes egne. Hun var vant til at ſpeile ſig i den ſtille Sø, og var ſaare indtaget af ſin egen Skiønhed. Nu blev hun glad ved at ſee ſin Søn igien, ſom en fager, velvoxen Ungerſvend, der lignede hende. — Kiender Du ham ikke? ſpurgte hun Manden. Hvordan ſkulde jeg kiende et Menneſke, jeg aldrig før har ſeet for mine Øine? — Kiender Du ikke dit eget Barn? Seer du ikke han ligner mig? — Nu faldt det Grim ſom Skæl fra Øinene og han omfavnede ſin Søn. — Moderen vilde kyſſe Odd, men han ſagde but: Lad os bie med det,

til vi blive lidt nærmere bekiendt sammen. — Nu ligner han dig slet ikke meer paa Øinene, sagde Grim. — Han er vred, svarede Lofthena, fordi vi hidtil saalidet brøde os om ham; men snart ville vi indhente det Forsømte. Odd sagde: han var kommen, for at bede sin Fader om et Skib til Biarmeland. — Da Grim hørte, han vilde hente Guld og Sølv fra Biarmerne, blev han glad, og lovede at staae ham bi i Raad og Daad. — Jeg behøver intet Raad, svarede Odd; hidtil har jeg maattet raade mig selv; og Daaden maa jeg ogsaa udføre selv, hvis den skal lykkes; men et Skib med udsøgt Mandskab behøver jeg, hvis Færden skal iværksættes; og vil du give mig det, saa deler jeg Hælvten af Byttet med dig.

Grim lovede ham det, hvis Seidkonen Heid spaaede Godt om dette Ærinde. — Hvad er det for en Seidkone? spurgte Odd. — Grim fortalte nu sin Søn, at det var en saare klog Vølve, der drog omkring i Egnen, for at forkynde Folk deres Skiebne; hun kom nu ogsaa i Aften her til Gaarden, med et Følge af Svende og Møer, der istemte hendes Sange. Hvis hende tyktes godt om Færden til Biarmeland, saa vilde han udruste et Skib til Odd.

Altsaa paa slig Kiærlingesnak kommer det an, sagde Odd, om jeg skal vorde Helt eller ei? Jeg beder dig, Fa'er min! agt dog ikke paa slig Daarlighed. Her løbe saamange Bedragerske omkring, for at vildlede Almuen, for at nyde godt af deres Giestebud og skille dem ved deres Penge. Til Giengield fylde disse Qvinder Folks Hierter med Angst og Mismod. — Mig tykkes, en af de bedste Gaver, hvormed de rige Guder have forsynet os Mennesker, er Uvidenheden om vor Fremtid. Jeg troer slet ikke, at vor Skiebne er forud bestemt; ellers vare vi jo kun Brikker paa Gudernes Skaktavl, og Lykke og Ulykke vare i Grunden lige

gode og slette, siden vi ingen virksom Deel selv toge deri. — Jeg siger dig, jeg vil aldeles intet vide af denne Qvinde; kommer hun til mig med sine Spaadomme, saa vil hun ikke takke mig for sin Løn. — Faderen svarede: Jeg hører i din Tale Frugten af din Pleiefaders Omgang; thi han troer hverken paa Guder eller Jætter. — Orvarodd sagde: Jeg troer paa Guder; men ikke paa gamle Kiærlinger.

4.

Spaadommen.

Idetsamme gik Døren op, og Giesterne og Husets Folk kom ind og satte sig i Hallen paa Bænkene. Derpaa hørte man en Lyd af Trommer og Piber, og den gamle Vølve traadte ind ved sin Stav, fulgt af Svende og Møer, af hvilke Nogle opførte en underlig Dands, medens de Andre spillede og trommede alt hvad de kunde. Der blev nu baaret Mad og Drikke omkring; og da alle vare rigeligen mættede og vedergvægede, begyndte Spaadommen, som gik ud paa, at de Fleste fik Løvte om hvad de ønskede.

Den Eneste, der ikke brød sig om Vølven, men sad i Krogen paa Bænken og hyllede sig i et Biørneskind, saa man ikke kunde see ham, var Orvarodd.

Hvo er det, der bevæger sig saa urolig der under Huden i Ovnkrogen? spurgte Vølven; er det et Dyr eller et Menneske? — Det er min Søn Odd, svarede Grim, der ikke kan lide Dig, og intet vil vide af sin Skiebne. — Ved Vølvens Ord havde Odd forbittret draget

Bjørneskindet fra sit Ansigt, der var saare fagert, og de tykke gule Lokker slyngede sig vildt omkring hans høie Pande og røde Kinder; men Munden fortrak han med et fælt haanligt Smil. — Da behøver han ikke at være bange for mig, sagde Qvinden; thi efter hvad jeg læser i hans Ansigt, vil jeg neppe sige ham Noget, som han ikke lyster at høre. — Est du gal, Kiærling? raabte Odd; troer du, jeg frygter for en tandløs Hex? Men bliv mig fra Livet med dine Spaadomme, ellers gaaer det dig ilde. — Ei bekymrer jeg mig om din Trudsel, sagde Heid; din Skiebne skal ikke holdes hemmelig. Derpaa istemte hun følgende Qvad:

Hvor du end i Verden drager,
Ungersvend! saa stærk og fager,
Asathor dit Liv bevarer,
Seirende, for alle Farer.
Dybt i Fienders Hierter ile
Fra din Bue dine Pile!

Det var en god Spaadom, sagde Odd, og slog Kiærlingen i Næse og Mund, saa Blodet randt.

Vølven brød sig ikke derom, men gav sig til at dandse med de Andre, ved Pibe- og Trommelyd. Derpaa standsede hun for Orvarodd og qvad atter:

Hundred Aar vel skal du blive,
Fiernt af Landet dig begive;
Men tilsidst dog skal du drage
Til dit Fædreland tilbage.
Da du hurtig Døden fanger
Fra din Farre, fra din Ganger,
Som du daglig gav sit Foder,
Som et Barn, paa Berurfoder.
Der den dig, til Tak for Føden,
Orvarodd! skal volde Døden.

Med disse Ord dandsede Spaaqvinden ud af Hallen, med samt sit Følge, da hun vel frygtede en bedre Be-

taling for den nye Spaadom. — Alle vare glade og tilfredse, og Faderen syntes, at Odd ogsaa maatte være det. Naar man kunde leve i hundrede Aar, meente han, saa kunde man vel lade sig slaae ihiel af en Hest. En hæderlig Død, sagde Odd, er mere værd end et langt Liv; men jeg har sagt Eder det, jeg agter ikke denne Qvindesnak.

Derpaa blev Gildet fortsat, og nogle Dage derefter reiste Odd tilbage, for at tage Afsked med sine Plejeforældre, medens Faderen lod ham bygge et Skib til Biarmelandsfarten.

5.

Om Hesten Faxe.

Da Odd kom hiem til Berurjoder, var han nedslaaet, hvilket hans Plejeforældre ikke kunde forstaae, da Alting var gaaet ham efter Ønske. Vølvens Spaadom fortaug Odd. Det første, han gjorde, efter at have hilst paa Ingiald og Alof, var at skynde sig ud i Stalden. Der stod Faxe i sit Spiltoug, den deilige store skimlede Hingst. Ingiald havde faaet den som Føl fra Jylland, og foræret Odd den som Dreng. Faxe voxte endnu hurtigere end Odd, og blev en Hest af overordentlig Styrke. Da Odd selv var stor, red han heller den, end de sædvanlige, vel raske og stærke, men dog smaa og uanseelige Norbakker. Faxe elskede ham igien; den slikkede hans Haand, naar han lagde den Bidselet i Munden, og forstod alt hvad han sagde til den.

Idag stirrede Odd Faxe i de skionne lyse Øine, derpaa kysede han den og sagde: Den slemme Hex

har villet sætte Ondt for dig, Faxe! men det skal ikke lykkes hende at forstyrre vort Venskab. — Derpaa sadlede han Hesten, og bød Trællen følge med paa en lille Kleppert.

Odd red ud i Skoven; det var en lys Høstaften, Fuldmaanen skinnede. Odd red en lang Omvei, og standsede paa Tilbageveien under den store Eeg, hvor han steg af og bandt Hesten ved en Green. Han satte sig i dybe Tanker hen paa en Steen. Pludselig vaagnede han, som af en Drøm, og raabte: Er dette ikke det samme Træ, hvorfra min lille Fostbroder faldt og slog sig ihiel? — Jo, svarede Trællen. Idetsamme gav Faxe sig til at hvrinske. Odd saae forfærdet i Veiret, og Gangeren, som stod i Fuldmaanens lyse Skin, med morke Træskygger til begge Sider, hvrinskede igien, stirrede hen paa Odd og nikkede selsomt med Hovedet. — Som et Lyn foer Odd op fra Stenen, drog sin Daggert og stødte den dybt ind i Bringen paa Faxe, saa den skiønne Hest strax styrtede død til Jorden. Hvad gior du, Odd? raabte Trællen forstrækket; dræber du dine bedste Venner? Saa er vel ogsaa snart Raden til mig.

Det kommer af disse nederdrægtige Spaadomme! raabte Odd. Den gamle Hex har fortryllet mig. Hun spaaede, at Faxe skulde vorde min Bane. Denne Tanke var mig utaalelig. Jeg havde ingen Ro paa mig, før jeg fik Spaadommen tilintetgiort. — Men det skulde jo først skee om hundrede Aar, sagde Trællen, til hvem Odd var vant at yttre sig i Fortrolighed, og som havde frit Sprog med ham; hvorledes kunde dog du, der ellers er saa snild, lade dig daare af slig taabelig Snak? Et Menneske kan vel leve hundrede Aar, men naar har du hørt, at en Hest lever halv saa længe? — Der seer du! svarede Odd, Hexen har havt sit Spil; thi jeg pleier dog ellers hverken

at være gal eller utaknemmelig. Lad os nu begrave Faxe under Træet her. Jeg glemmer ham aldrig! Men lad os glemme denne Tildragelse; thi den vorder mig til Vanhæder. — Derpaa jordede de Faxe, og ginge hiem.

Den hele Aften sad Odd taus og vilde ikke nyde noget af den Mad, hans Fostermoder satte for ham. Da de trængte ind paa ham og vilde vide Aarsagen, raabte han tilsidst: Jeg har ingen Madlyst, fordi jeg er en Morder. Jeg har dræbt en af mine bedste Venner, uden Aarsag, uden Fornærmelse; til Løn for al den Tieneste, han i lang Tid viste mig. — Moderen slog forbauset og bedrøvet Hænderne sammen og spurgte om den Dræbtes Navn, Faderen lovede strax at betale Mandebod for Odd. Da Odd nævnte Faxe, loe Ingiald, Alof faldt der en Steen fra Hiertet og hun sagde: Frei være lovet! Det var dog kun en Hest. — Odd sprang op fra Bordet og raabte: Du taler, som du har Forstand til. Slig en Hest er bedre end mange Snese Mennesker.

Dermed løb han ud i Skoven, blev borte den hele Nat og kom først hiem tre Dage derefter, da de troede der var tilstødt ham en Ulykke og havde opgivet Haabet om at see ham mere. — Nu var han rolig og munter. Han bad Pleiemoderen om Mad, og spiste alt hvad hun satte for ham med overordentlig Graadighed. — Alof loe og sagde! Man skulde troe, Du havde fastet i tre Dage. — Det har jeg ogsaa, sagde Odd.

6.

Biarmelandsfarten.

Da Skibet var udruſtet, gik Toget til Biarmeland. En gammel Mand Sigurd drog med, for at være den unge Odd behielpelig i Raad og Daad; hvad Faderen endelig vilde. — Nu saa lad os da høre dine Raad! ſagde Odd en Dag, da der var Vindſtille og de ſadde rolige i Løftingen. Jeg tænker paa, ſagde Sigurd, ryſtende paa Hovedet, det er godt nok, at du drager til Biarmeland, Odd! der kan man paa Markederne tilforhandle ſig de herligſte Skind, og ſiden ſælge dem med ſtor Fordeel; men ſaa ſkulde din Fader givet os flere Penge med; thi for hvad vi have, kunne vi ikke indkiøbe noget Klækkeligt. — Hvor meget have vi da? ſpurgte Odd. Jeg overlod de Sager til dig; vor Raadgiver bør ogſaa være vor Skatmeſter. — Oprigtig talt, han gav os ſlet intet med, ſvarede Raadgiveren. — Sigurd, raabte Odd, det er ligemeget! Jeg er ingen Kjøbmand, og vil ingen være. Jeg er vis paa at man kunde narre mig lige op i Øinene, hvis jeg beſtemte mig til denne Haandtering, og jeg vilde holdes for en Taabe af Folk, hvis Forſtand dog ikke rækker længer end deres Alen, og hvis Sind og Hu ikke gaaer dybere, end Guldet i deres Lomme. Jeg reiſer ikke efter Skind. — Hvordan faaer du da Penge? — Det er juſt dem jeg reiſer efter, Sigurd! Det er den Vare, jeg vil hente; og den behøver jeg ikke at ſælge, for at komme til Velſtand, thi den er baade Vare og Betaling paa eengang. En Vikingsmand har fortalt mig, at Biarmerne havde en Høi, hvor der er ligeſaamange Penge, ſom Muld. De lægge

et Guld- eller Sølvstykke deri, hvergang et Menneske fødes eller dør. Paa den Maade anvende disse enfoldige Skrællinger det ædle Malm, der gives dem for deres Graaværk. Denne Høi ville vi giæste, Sigurd! og jeg er vis paa, at Biergværket giver et rigt Bytte, uden stor Umag.

De seilede nu afsted, og om deres Reise veed man intet, før de kom til Biarmeland og seilede med Skibet ind i Vina-Aa. Saasnart Biarmerne saae dem, kom de løbende ned til Stranden med deres Graaværk. Odd lod, som om han havde mange Penge, og giorde store Bestillinger til næste Dag. Men Hovedsagen var at faae at vide, hvor Høien stod, der skiulte Sølvet og Guldet. Tale med disse Mennesker kunde han ikke, og ingen af hans Mænd forstod deres Sprog. Den forsigtige Fader havde reent glemt at give ham en Tolk med, som dog ikke havde været vanskelig at faae, og det var ogsaa undgaaet den gamle Raadgivers Opmærksomhed. De smaa Mænd talede meget ivrigt til dem, medens de frembød deres Varer; men det forekom Odd som en Fugleqviddren, naar de sladdrede i Munden paa hverandre.

Lykkeligviis var der Een iblandt Biarmerne, som kunde norsk; til ham yttrede Odd: de skulde komme imorgen igien med flere Skind, saa kunde Handelen begynde. Da de vare borte, sagde Odd! Der er nu intet Andet for, end at snige os op i Land, naar Mørket falder paa. Jeg maa see at fange denne lille Mand, der taler vort Sprog; han maa sige os, hvor Høien stander.

De ginge i Land, velbevæbnede, og fik i Skoven Die paa en stor Skale, eller eenlig Bygning, hvor der var Lystighed. Odd kigede giennem Dørsprækken, og, idet han glad vendte sig til sit Følge, sagde han: Skuld

bringer Lykke! Der er min Mand! Han er Skaffer og Skiænker ved Gildet. Der er ikke flere end ti Gange saamange som vi. Dem kunne vi nok faae Bugt med. Nu maa jeg strax fange min Tolk, paa en Maade, der skaffer os Ærbødighed hos disse Biarmere, der ere ligesaa feige, som smaa af Vext.

Med disse Ord aabnede Odd Døren til Skalen, gik hen til Skafferen, og uden at sige et Ord, tog han ham og kastede ham paa Skulderen, som en Lastdrager sin Sæk, hvorpaa han giorde Tegn med Haanden, at Biarmerne skulde gaae af Veien, at han kunde komme ud med Karlen. Biarmerne vare ikke tilfredse med at miste deres Skaffer og vilde spærre Odd Veien; hvorfor denne, der ikke vilde slippe sit Bytte, var nødt til at gribe Skafferen ved Benene, bruge ham som Kolv og slaae med ham til Høire og Venstre, for at komme ud til sine Landsmænd.

Biarmerne vovede ikke at forfølge den store stærke Mand, der saae ud mellem dem som en Høstkarl, der slaaer Hø. — Da Odd var kommen ud med sin Fange, kastede han ham paa Skulderen igien, og løb ned med ham til Skibet, for Biarmerne havde fattet sig af deres Forundring. Her gav han Tolken noget varmt Øl at styrke sig paa, og bad ham meget undskylde den Maade han havde giort hans Bekientskab paa, hvortil Nød, som bryder alle Love, havde tvunget ham.

Tolken, der selv var en Normand, takkede Odd med mange Haandtryk, for at han paa denne Maade havde befriet ham fra sit Fangenskab, og prygled Biarmerne med ham, til Straf fordi de havde giort ham til deres Opvarter og Træl. Han sagde Odd hvor Pengehøien stod, men raadte ham for det første at lægge længer fra Land, og at komme om nogle Nætter igien, naar Biarmerne ikke ventede det, for

at de ei skulde skade ham med deres Trolddom og giftige Pile.

Efter denne Aftale kom Odd igien tre Nætter derefter, og traf Tolken paa Strandbredden, der førte ham og hans Staldbrødre giennem Skov og Fjeldkløfter, mange Omveie, indtil de kom til Høien, hvor Guldet og Sølvet laae. Høist forundrede bleve de, da de i hver Skulv Jord næsten fandt ligesaameget Guld og Sølv som Muld. Odd bød nu sine Folk at sigte Muldet fra Pengene, og giøre Pakker saa store som Enhver med Lethed kunde bære; selv tog han een tregange saa stor som de Andres. Men da de nu skulde til at gaae, savnede de Skafferen. Odd satte sig paa Høien, gav sig høit til at lee og sagde: Det er ikke førstegang at Gridskhed efter Liggendefæ bringer Menneskет til sin Undergang, naar den først har forvirret ham Sind og Sands. Hvor kunde jeg stole paa et Menneske, som jeg først havde behandlet med saa stor Forsmædelse? Nu henter han sine Biarmere; de snige sig bag paa os, og hverken vor Rigdom eller overlegne Styrke kan hiælpe. Som en ædel Ganger overfaldes af Bræmser, falde vi for disse Nidingers giftige Naale. Uden Bedrift, uden Hæder, uden Skialdeqvad! Vore Frænder ville kun omtale os som forvovne Galninger. Vi dræbes som Fosner paa Guldet; men det er desværre ingen Sigurd som fælder os.

Som han sagde dette, lagde han en Piil paa Buestrængen, thi han saae Skafferen komme snigende langt borte, og raabte: Tag din Straf, Niding! Men Skafferen kastede sig plat ned paa Jorden, saa Pilen fløi ham over Hovedet, og inden Odd kunde sende en anden Piil, raabte den Fremmede: Du dræber dig selv, hvis du dræber mig. Jeg er ikke

mine Landsmænd utro; alt hvad jeg har giort, er skeet for at hielpe Eder.

Nu erfarede Odd, at Stein (saaledes hed den Fremmede) kun havde forladt ham, for at bringe Biarmerne paa Vildspor. Han havde fortalt dem, at han havde lokket Odd og hans Følge hen i en Biergkløft, hvor de vare styrtede ned i Afgrunden og omkomne. Men — sagde Odd — ville de nu dog ikke fatte Mistanke og udstille Nattevagter? Nei, svarede Stein, de ere ligesaa dovne og letsindige, som lettroende; nu ligge de alle og sove i deres Hytter. Odd blev meget glad ved denne Efterretning; han og hans Mænd skyndte sig ned til Stranden med deres Bylter, — men der var intet Skib. — Nu ere vi lige nær, sagde Odd, og saae mistænkelig paa Stein igien. — Jeg har sagt dine Folk, der bleve tilbage paa Skibet, sagde Stein, at de maatte lægge langt ud fra Land, for at Biarmerne skulde troe, at de vare seilede bort. Men nu ville vi give dem det aftalte Tegn. — Han tændte Ild i en Bunke tørre Qviste paa Stranden og Skibet vendte flux tilbage.

Da Odd stod sikker ombord med alle sine Pengeposer, faldt han Stein om Halsen og raabte: Det kan ogsaa være Godt, hvad der er Smaat. Aldrig var Kiolv Kæmpe saa kiær. — Hvormed han meente, at han havde brugt Stein som Kølv i Skalen, for at bane sig Vei mellem Biarmerne. Men — tilføiede han, — havde du ikke selv fremdeles frivillig banet mig Vei ved at bruge dit Hoved og slaae Biarmerne tilside, saa var jeg bleven høilagt med samt Guldet og Sølvet. —

Da de kom ud paa Dybet opstod der et Uveir. Jeg har hørt, sagde Stein, at naar to Vinde mødes i Luften, lyder der et stort Knald; nu frygter jeg

for, Biarmerne have opdaget vor Flugt og skade os med deres Finnekunster. — Nei, svarede Odd, saavidt gaaer ikke disse Skrællingers Magt, at de kunne frembringe Torden og Lynild, som blot kommer fra Aukathor, naar han ager giennem Luften paa sin Kerre. I Tordenveir er jeg aldrig bange; jeg har den Tro, at Thor kan lide mig og ikke vil skade mig. — Men, sagde Stein, Skade er gift med Niord, Stormguden, og Nan med Havguden Ægir. Begge disse Qvinder ere af Jetteslægt, og, skiøndt optagne i Gudernes Kreds, hynde de dog deres gamle Æt og holde med Biarmerne. — Nu blæser Niord os i Havn! sagde Odd. — Og saa var det; thi Skyerne fordeeltes, Luften blev blaa igien, Solen stod op og skinnede hen ad Havsfladen. Fra nu af finge de lykkelig Bør og landede snart med deres Kostbarheder ved Halogaland.

7.

Orvarodds og hans Faders Samtale.

Fader Grim blev saare glad, da Sønnen hiembragte ham alle disse Kostbarheder; og da Odd forærede Moderen et prægtigt Guldsmykke til sin Hue, vilde hun atter kysse ham, men han vendte Hovedet bort. Selv bar han fra den Tid af en kunstig udarbeidet Guldkrands om Haaret, der gik fra Nakken og var lidt aaben for Panden, saa den kunde udvides og klemme sig selv sammen igien. Denne brugte han, for at Lokkerne, som han ei nænte at skiære af, ikke skulde falde ham ned i Ansigtet.

Nu blev der udrustet flere Skibe, og da de vare næsten færdige, sagde Faderen: Jeg haaber at du snart gaaer paa Vikingstog, min Søn, som Skik og Brug er, og henter dig flere Rigdomme. — Odd svarede: Naar jeg er mæt, spiser jeg for det første ikke meer; thi det er usundt. — Hvad vil du sige med det? spurgte Faderen. — At jeg nok vil gaae paa Vikingstog, men ikke som Skik og Brug er, svarede Sønnen. — Der er noget Sært ved dig, sagde Grim, du stræber i din Opførsel at skilles fra alle andre Mennesker. — Ellers kunde jeg jo ikke kiendes, sagde Odd; af de Sædvanlige er der nok. — Hvorledes vil du da gaae paa dine Vikingstog? — Mod Vikinger! svarede Odd. Jeg vil ikke være Glente, der æder Maager; men Ørn, der æder Glenter. — Grim stirrede paa ham og forstod ham ikke. Odd sagde: Maaskee du forstaaer mig bedre naar jeg synger, end naar jeg taler. Han sang:

Den Kæmpe, som Høimoden fremmer,
Giør Odin og Thor sig til Ven;
Naar Vikingen plyndrer en Kræmmer,
Saa plyndrer jeg Viking igien.

Den Kostbarhed, Røveren røved,
Taer Ørvarodd atter fra ham;
Ei Enker da giør jeg bedrøvet
Og ikke mig selv nogen Skam.

Den Fiende, min Øxe skal true,
Maa være min Tapperhed værd,
Hvor Ørvar skal spænde sin Bue,
Der Kæmpen maa drage sit Sværd.

Dermed gik han ud af Døren. — Det var fromt, sagde Grim. — Hans Fromhed ville vi ikke rose! sagde Lofthena. — Baldur er jo død forlængesiden! sagde Faderen, og talte de Guld- og Sølvpenge, Ørvarodd havde hiembragt.

8.

Hialmar.

Medens Orvarodd udrustede sig til Toget, indtraf der en mærkelig Hændelse, der havde stor Indflydelse paa hele hans følgende Liv. — Han gik en Morgen tidlig ud paa Fuglejagt; denne Syssel var hans bedste Morskab, da han var en overordentlig god Bueskytte. Han havde forsynet sit Kogger vel med Pile, gik i sine egne Tanker, og stirrede ud over Havet; da saae han et Skib langt borte kaste Anker; en Baad sattes ud, og paa den opdagede han tydeligt, med sine Falkesine, en Mand bagbunden og otte bevæbnede Mænd, foruden tvende Roerkarle. Odd skiulte sig nysgierrig bag et fremragende Klippestykke i Nærheden af Strandbredden, hvor han formodede, de vilde lande. De gjorde saa, stege ud med den unge Mand, der var en stor, skiøn Helt, og ledte ham op paa Strandbredden, hvor der stod et vissent Træ med en tyk udstrakt Green.

Her har Frigga selv tømret Galgen for dig, Hialmar, sagde den ene af Mændene; siung nu din Dødssang! — Jeg vilde siunge Dødssang, svarede den unge Kæmpe, hvis jeg havde fundet hæderlig Død for Kæmpehaand; men nu, da Nidinger myrde mig, farer jeg taus herfra. — Saa dø da taus! sagde den Anden. Det er bedre at tie taalmodig som Faaret, end at skrige som Ørnen, naar man ledes til Slagterbænken. — Slagter og ingen Helt! sagde Hialmar, lyd din Herres skændige Bud, men tie selv! Dine Ord stinke værre end din Daad.

Imidlertid havde en af de Andre kastet et tykt Reb over Træets Green, men idet de vilde lede Hial-

mar til Træet, ſtyrtede en af Bødlerne til Jorden. Hvad er dette? raabte Formanden. Men han havde ikke Tid til at ſige meer; han fulgte den Anden, og de laae begge blødende paa Sandet. De Andre bleve forfærdede, ſlap Fangen og vilde flye, men ſuſende Pile, der kom fra Klippekløften, indhentede dem ſnart.

Nu traadte Orvarodd frem i ſin røde Kofte; med Bue for Øie, Piil paa Stræng, løb han lige ned til Stranden, ſigtede paa een af Roerkarlene, — og neppe klang Buen to Gange, før begge Roerkarlene ſtyrtede, den ene forlænds i Baaden, den anden baglænds i Havet.

Der ligge de Alle! raabte Orvarodd; det var en heldig Fuglejagt. Kom nu, min Ven, og lad mig løſe dine Baand! Følg mig! Jeg boer ikke langt herfra. Og naar du er vedergvæget, ſaa fortæl mig dit Eventyr, og hvorfor diſſe Nidinger vilde dræbe dig. — Jeg er alt vedergvæget, ſagde den Fremmede; du har reddet mig fra en ſkammelig Død, hvad kunde mere vedergvæge, end ſlig uventet Frelſe? Hvor finder jeg Ord til min Taknemmelighed? Derpaa omfavnede han Odd og kyſſede ham. — Odd kunde ellers ikke godt lide, at man kyſſede ham; men denne raſke Fremmedes varme Kys modtog han venligt, med en næſten undſelig Beſkedenhed og ſagde: Jeg har giort hvad du viſt ved lignende Leilighed vilde giøre for mig. — Det lod jeg nok være, ſvarede den Fremmede, ſaa maatte jeg være ligeſaa ſtor Bueſkytte, ſom du. — Det er ingen Sag at træffe ſlige Fugle, ſagde Odd, der ikke flyve høiere og ikke længer bort. Følg mig i Hallen! Den er ikke langt herfra. Der ville vi tømme et Bæger ſammen til Alfader, til Tak for din Frelſe, og ſaa ville vi giøre noiere Bekiendtſkab.

Da de havde ſpiiſt og drukket ſammen og Odd hørte, Hialmar var danſk, kunde han ikke lade være

at hakke lidt paa sin Giæstevens Fædreland, som ofte Brug er endnu i Norge, uagtet han aldeles intet kiendte dertil. Hialmar greb hans Haand og sagde: Bedrøv mig ikke, du, som har reddet mit Liv, med at saare mit Hierte eller min Ære. Jeg elsker mit Fædreland som mine Forældre; og du vilde vist ikke tale ilde om dem i min Nærværelse. Jeg skylder dig saa Meget; vær høimodig! og lad ikke ubetænksomme Ord strax bryde det Venskab, som jeg saa gierne vilde skulde vare til Døden.

Det være langt fra mig at tale ilde om dit Fædreland, sagde Odd; men det kan dog vist ikke sammenlignes med mit. For at sammenligne maa man først kiende begge, svarede Hialmar. Jeg kiender ikke blot vore Lande, men mange flere til. Jeg seer der hænger en Harpe her paa Væggen. Du er Skiald? — Saa en Smule, svarede Odd. — Det er jeg med, vedblev Hialmar. Lad mig synge dig min Hu og Mening. Der er visse Ting, som man aldrig burde tale med hinanden om; thi man kommer ingen Vei dermed; men Sangen gaaer til Hiertet, og saaledes bliver man enig i en Haandevending. — Derpaa tog han Harpen ned, slog den og sang:

Danmark er kun et lidet Land,
Men flyder i Havet som Blomsten paa Vand.

Norkysten stor, men uden Blad,
Staaer gold med sin mægtige Klipperad.

Hver har sin egen herlige Skat,
Saa forskiellig som Dag og Nat.

Natten viser sin Stierneskare,
Norge Fieldtinder i Nordlys klare.

Solen staaer op, naar Lærken slaaer,
Over Danemarks Urtegaard.

Norrig er rig paa Fos og Elv,
Danmark med Regn maa vande sig selv.

Mod Norges Flod er Danmarks Aa
Hvad imod Kæmpen hans lille Taa;

Men Norges Dal er mod danske Mark
Hvad imod Frugterne Træets Bark.

Paa Jorden findes ei skiønnere Læ,
End under det danske Bøgetræ.

Paa Jorden gives ei stoltere Syn,
End Norriges Field i Storm og Lyn.

Saa stande de, høist forskiællig hver,
Og dog hinanden saa ganske nær.

Med Den deler Bierget sin Roes;
Af samme Helteslægt de beboes.

Naar i Norænæ Skialdene siunge,
Da lyder ogsaa den danske Tunge.

Een er vor Vugge som een vor Grav,
Det fælles, bølgende Heltehav.

Saa lader os stifte Venskab nu!
Sæt Granegvisten i Hielmen du!

Jeg sætter, ikke slettere vist,
I Hielmekammen min Egegvist.

Er nordisk Fieldbo med Øbo Ven,
Da kommer Asernes Tid igjen!

Fra dette Øieblik af var Venskabet stiftet, og Orvar-odd havde ingen Ro, før Hialmar fortalte ham sine Hændelser.

9.

Hialmar fortæller.

Jeg er født i Danmark; min Fader er en Herse i Sialland ved Leire. Han eier fem Gaarde, hvilke, naar han dør, tilfalde mig, som hans eneste Søn. Guderne forunde ham et langt Liv; men han er gammel, og det var Rygtet om en Sygdom, han var falden i, som bragte mig til at reise fra Svithiod; hvorved jeg lokkedes i den Snare, hvoraf du har reddet mig. Jeg havde alt seet mig meget om i fremmede Lande; thi Reiser morede mig fra Barndommen af; nu fik jeg ogsaa engang Lyst til at besøge Sigtun og Upsala, hvor de høie Guder have levet, medens de vandrede her paa Jorden. Jeg besøgte Kong Yngve og saae hans Datter Ingeborg, der dengang endnu var et Barn. Han var i Krig med sine Underkonger; jeg tog Tjeneste hos ham, svang mig op til Høvedsmand, og snart var jeg hans Landeværnsmand. Saaledes gik fem Aar, i hvilke Ingeborg voxte op til den deiligste Jomfru. Jeg havde leget med hende, da hun var et Barn, og mærkede ikke, naar jeg siden i Fruerstuen saae hende lære Slyngende, at hun bandt mig med den samme tynde Silketraad, som hun syede Billederne med. Og saaledes var det dog; thi Freia er mægtig som Odin. Har du alt følt Prøver paa hendes Styrke, Orvarodd? — Nei, svarede denne, og med en Silketraad vilde jeg desuden vel neppe lade mig binde af en Jomfru. Det maatte da være en Valkyrie, en Skioldmø, som indtog mig med Raskhed og Mod. — Nei, svarede Hialmar, her virker just Forskielligheden; en Qvinde maa ikke være Mand, hvis hun skal vinde Mandens

Kiærlighed. Det var juſt Ingeborgs blufærdige Frygtagtſomhed, ſom vandt mig. Paa Mænd ſaae jeg altid uforfærdet; men for hendes ſtore lyſebrune Øine frygtede jeg, iſær naar hun ſlog dem ned. — Det kan jeg ikke begribe, ſagdt Ørvarodd. — Naar din Tid kommer, vil du vel begribe det, vedblev Hialmar. Nok, jeg elſkede Ingeborg, uden at hun eller jeg ſelv vidſte det. — Hvordan fik I det da at vide, ſpurgte Odd. — Paa en underlig Maade! Vi vare engang ſammen paa Jagt og kom ved en dyb Elv til et Vadeſted, ſom jeg vilde bære hende over. Jeg vaklede med hende paa de ſmalle Stene, gled, faldt i Elven med hende, og vi vare udentvivl druknede, hvis ei vort Følge havde reddet os. — Saa fattede hun vel Nag til dig, ſagde Ørvarodd, fordi du bar dig ſaa klodſet ad; og — tag mig det ikke ilde op — mig tykkes ogſaa, det var en Smule ſvagt af dig. — Fra dette Øieblik af, ſvarede Hialmar, dulgte Ingeborg mig ikke meer ſin Kiærlighed. Thi hun begreb let, det kun var af Elſkov til hende, at det var bleven mig umuligt, hvad ellers var Børneleg for en Mand. Hun havde ſeet Prøver nok paa mit Mod; nu glædte det hende, at Modet veeg for Elſkov, thi deraf mærkede hun, at denne var ſtærkeſt. — Bør Noget være ſtærkere, end Mod? ſpurgte Ørvarodd. — Ja Elſkov! ellers Intet. — Det maa være en løierlig Ting den Elſkov, ſagde Odd, ryſtende paa Hovedet. Jeg har ogſaa hørt andre tappre Kæmper yttre Sligt; men den faaer viſt aldrig Bugt med mig.

Jeg beilede nu hos Kong Yngve til Ingeborg, vedblev Hialmar, og han havde viſtnok ogſaa givet mig ſit Ja, hvis ei en uheldig Omſtændighed var indtruffen. — Paa Bolms hændte det ſig ſidſte Juleqvæld, at man, efter Skik og Brug, gjorde Løfter ved Bragibægeret. Da ſvor Arngrims Søn, Hiørvard, at han vilde ægte Kong Yngves Datter. Angantyr, Hiørvards

ældste Broder, givt med Svafa, en Datter af Biartmar Jarl i Aldeigeborg, lovede at følge Broderen; og hvad han giorde, det giorde de andre ti Brødre altid med. Angantyrs Datter Hervør, en Ungmø af ualmindelig Skionhed, men af et mandigt Væsen, fulgte Faderen. Denne Skare besøgte Kong Yngve just i de Dage, jeg havde beilet til Ingeborg. Kongen spurgte sin Datter: hvem hun bedst kunde lide; hun svarede: hun vilde heller have Den, som hun kjendte af gode Gierninger, end Den, der blot var hende bekiendt af onde Rygter. Thi Alle vidste, at Arngrims Sønner vare vilde og grumme. Da Hiørvard hørte hendes Beslutning, udfordrede han mig til Holmgang, og jeg havde strax giort ham Fyldest, hvis der ei just samme Dag var kommen et Sendebud fra min Fader i Siælland, at han laa for Døden, og endnu engang ønskede at see og tale med sin Søn. Jeg indskibede mig da som snarest, og bød Hiørvard være hver Mands Niding, hvis han ægtede Ingeborg, inden jeg kom tilbage, og før jeg i ærlig Holmgang havde kæmpet om hende. Jeg tog Afsked fra Ingeborg, som svor: aldrig at ægte Hiørvard, i hvad saa Udfaldet blev. Derpaa skyndte jeg mig afsted, for endnu engang at see min Fader og opfylde hans Ønske, hvilket du vel kan begribe; thi kiender du ikke Elskov, saa kiender du dog Forældres Kiærlighed til deres Børn, og disses til dem? — Nei heller ikke, svarede Odd; men det sagde han saa sagte, at Hialmar neppe kunde høre det. Denne vedblev:

Skipperen var en Niding, og jeg formoder, han var underkiøbt af Hiørvard. Istedetfor at seile til Isefiord, toge de Veien op ad Norge til, da de vare komne ud af Sundet. Jeg havde lagt mig tilhvile, træt af Mismod. Da jeg vaagnede, fandt jeg mig

bunden med Reb, og de bragte mig til denne Kyst; hvor jeg, uden din Hielp, vilde have lidt den skændigste Død.

Jeg haaber at kunne hielpe dig ydermere, sagde Odd; thi det er kun en ringe Tieneste, at frelse ærlig Mand fra Galgen, naar Tyvene ville hænge ham. Du kommer som kaldet; jeg har just i disse Dage udrustet tre Skibe og var raadvild med mig selv, hvilken Bedrift jeg vilde øve. Jeg vilde frelse Kjøbmænd, i Mangel af Andet, men Helten hielper jeg heller. Jeg bringer dig til Danmark, til din Fader, og saa seile vi til Svithiod. Formodentlig kommer det til Kamp mellem dig og Arngrims Sønner. Tolv imod To ere rigtignok vel mange; men siden de ere grumme, ere de vel ogsaa feige; thi det følges gierne ad.

Hialmar betragtede ham forundret og sagde: Jeg kunde næsten være fristet til at holde dig for en af Aserne, Orvarodd! for Odins Svend, den raske Hermod, der kom fra Skyen paa hans Bud, at hielpe mig. Du kneiser et Hoved høiere, end de fleste af dine Landsmænd, og dine fagre Haar ere ogsaa en stor Sieldenhed. — Derfor nænner jeg heller ikke at klippe dem af, sagde Odd; men sammenholder dem med denne Guldkrands; hvilket jeg beder dig ei at udlægge mig til Forfængelighed. Den minder mig desuden om et lystigt Tog til Biarmeland, hvor jeg hentede den i en Høi. — Du er vist ætstor, sagde Hialmar. — Min Moder stammer fra de gamle Konger, svarede Odd; i det Udvortes ligner jeg hende, og saa ligner jeg vel ogsaa dem — paa Haarene. Men man skal ikke kiende Hund, og jeg tænker endnu mindre Mennesker, derpaa. Dine brune Haar ere lige saa smukke og tykke som mine, skiøndt ikke slet saa lange. Du tager dig mandeligt ud i den slette blaa Kofte; naar du kommer i Harnisk, ligner du vist ogsaa en Gud.

10.

Alfen.

Dagen derefter seilede de til Danmark. Hialmar fandt sin Fader endnu levende; han blev hos ham og pleiede ham paa det Bedste. — Imidlertid gik Odd tidt omkring i Skoven og morede sig over de herlige Bøge og Ege, og det frodige Græs med skiønne Blomster. Han tænkte paa Hialmars Vise, og fandt selv, at det var en Taabelighed at ville sammenligne det aldeles Forskiellige, hvor Naturen netop har søgt at undgaae Ligheden.

Disse Sammenligninger, sagde han ved sig selv, komme fra de smaa gierrige Siæle, der ikke have Raad til mere end een Henrykkelse. I Grunden henrykkes de kun af deres egen Mening, medens de bilde sig ind at forstaae Naturen i dens friherlige Virkninger.

Som han sad i disse Tanker ved Kilden under et stort Bøgetræ, og slog sine Øine op, saae han en deilig Qvindeskikkelse, som betragtede ham langt henne mellem Buskene. Hendes hvide Legem var halvt bedækket af et grønt Klædebond; de lange Haar, der næsten vare mere hvide end gule, flagrede i Vinden; paa Hovedet havde hun en Krone af smaa blaalige Lys. Hun gik ikke, men hun svævede langsomt, og idet hun svævede, kunde Ørvarodd see Træer og Buske uthydeligt giennem hendes halvt giennemsigtige Legem. — Odd, som aldrig blev bange, mindst for en Qvinde, vendte sig til Kilden og sagde spørgende: Siig mig engang, du sladderagtige Væld! hvad er dette for en Qvinde? Thi hun er formodenlig i Slægt med dig.

Kilden lod sig ikke spørge to Gange, men svarede strax med tydelig Rislen, saa Odd kunde forstaae hvert Ord:

Klogt du her til mig dig vender.
Godt jeg denne Qvinde kiender.
Kiendt hun er fra første Tider,
Ei af Alderdom hun lider.
Da din Ætmo'er blev begravet,
Var med Ungdom Hun begavet,
Naar begraves din Datterdatter,
Straaler Hun i Skiønhed atter.
Hvergang Vaaren nyt udspringer,
Faaer som Sommerfugl hun Vinger.
Hvor Kiærminderne sig bøie,
Farven sprang i hendes Øie.
Naar fra Marken Hør bli'er baaret
Voxer hende Nakkehaaret.
Maanen, som min Bølge vander,
Med det gule Haar sig blander,
Flagrer hende langt fra Kinden,
Selsomt snoet i Aftenvinden.
Lygtemænd den skiønne Kone
Flætter til en Tindingkrone;
Græs, hvori sig Lærken hæver,
Selv hun til sin Kiortel væver.
Hendes Legem, hvidt som Lilie,
Dandse kan for dig paa Tilie.
Men — hun er ei Qvinde rigtig,
Derfor er hun giennemsigtig.
Ei fra Askurs Ætt hun stammer,
Født i Skovens Aftenkammer,
Mellem Elletræer, Ege.
Hendes Læber ere blege,
Blege, som paa Mø, den døde;
Men dog liflige, dog søde.

Da Kilden havde endt sin Tale, holdt den pludselig op at risle. Alfen nærmede sig og sang:

Yngling fra de norske Fielde!
Dit Besøg jeg maa giengielde.

Jeg har hørt din Enetale
I min grønne Sommersvale.
Ei du deler Daarefagter,
Ei min Bøgelund foragter,
Ei paa Klippen ene tænker,
Smeddet, som en Træl, i Lænker.
Derfor vil jeg dig forære
Hvad til Nytte dig kan være;
Dersom du mig først beviser,
At du frygter ei for Diser.
Hvis du mig et Kys vil unde,
Venter dig i mine Lunde
Herlig Skatten, uden Mage,
Held for dine Levedage.

Odd, som var Skiald, fik nu ogsaa Lyst til at rime, og svarede strax:

Den, som ikke frygter Sværde,
Lader ikke sig forfærde
Ved et Kys, om end det klæber
Sig til blege Pigelæber.
Hist paa Fieldets Kampedysse
Led jeg ikke Mænd at kysse.
Aldrig kyssed mig min Moder,
Sielden jeg min Pleiebroder.
Hialmars Kys til Nød jeg taalte,
Da med Tak hans Die straalte.
Men at kysse vene Pige,
Det vil ganske Andet sige.
Grandt jeg læser i dit Die:
Du har Frændskab med det Høie.
Ormens Gift vil ei mig skade
Fra de blege Rosenblade.
Tag da Kysset! — Uden Anger,
Intet derfor jeg forlanger.

Alfen nærmede sig nu og kyssede ham, men kun en eneste Gang, med største Beskedenhed; hvorved han dog, uagtet al sin Manddom, ikke kunde holde sig fra at gyse lidt; thi hendes Læber vare iiskolde og Dinene

skinte med en uhyggelig Flamme, som Ildorme i Mørke. Men Odd forjog Frygten og var snart munter igien. Alfen traadte atter nogle Skridt tilbage og sang:

Hil dig, du unge kiække Svend!
Som ei for mig blev bange.
Sligt Heltemod jeg traf ei end,
Skiøndt jeg traf Helte mange.

Jeg bød dem Kys, jeg bød dem ind
I Hulen til min Gammen;
De troede, jeg var falsk i Sind,
Og frygted Maaneflammen.

Da krænked mig Mistanken lav,
Da lød min vrede Tale;
Kun reddet blev fra aabne Grav
Hvo hørte Hanen gale.

Da smutted jeg i Skovens Skiul,
Svandt vred i Elmeskyggen;
Indbildte dem, at jeg var huul,
Naar jeg dem vendte Ryggen.

Men gol ei Hanen, jeg dem tog,
Svang dem i Aftenroden,
Og mellem Hærderne dem slog
Indtil de sank i Døden.

Ung Oluf red til Bryllupsfærd,
Da saadan han var tegnet;
Men Døden blev Bedriften værd,
Da han hos Bruden blegned.

Du krænked ei, du nægted ei
Mig Kys, du Heltemodige!
Thi skiænkes dig paa Livets Vei
Et dyrebart Klenodie.

Gak nu med mig i Hulen ind,
Før Nattergalen tier!
Jeg viser dig i Maaneskin
Der Væggens Malerier.

Saamangen Fryd i Livets Vaar
Ungdommen har oplevet,
I mange hundred, hundred Aar,
Med Straaler malt er blevet.

De hænge paa min Hules Muur,
Dem grønne Løv omfatter;
Naar Maanen skinner i mit Buur,
Dens Billed lever atter.

Erindringskilden flyder nær,
Og mægtig af sit Fængsel
Udsprudler høit i Stierneskiær
Den kiærlige Forlængsel.

Alt, Orvarodd! det sieldne Værk
Dig Alfeskaren væver:
En sneehvid Silkepandsersærk,
Saa let, saa tynd og snever

Seer du det fine Spindevæv,
Med Aftendug bestænket?
Ei for min Pigeskare bæv!
Den Brynie dig er skienket.

Hør mine Tærners Dands! — Den løb,
Som Myg i Luften surre.
De karte Spindevæven blød
Hist paa den skarpe Burre.

I Luften foer min travle Flok,
Og der den Freia finder.
Gudinden paa sin egen Rok
Mig Silketraaden tvinder.

See! Hiulets Stierner funkle meer,
Imens de sig omdreie.
Der falder Brynien! Du det seer.
Og nu skal du den eie.

Den falder som et Stierneskud.
I Hielmen du den fange!
Men hør nu mit og Freias Bud
I disse Nattesange:

Den Brynie ſkiærmer dig for Saar,
Naar kiek du Fienden møder;
Naar du med den mod Vaaben gaaer,
For Vaaben ei du bløder.

Men ſkulde du — jeg troer det ei, —
Jeg kiender vel din Flamme, —
Men viger du for Faren feig,
Da vil dig Døden ramme.

Togange kan du bruge den,
Og atter af den trække;
Men trediegang vil den dig, Ven!
Din Levetid bedække.

En Anden aldrig ſkiænk din Skat!
Det vilde ham kun ſkade.
Og — hvis du røber denne Nat,
Vil Lykken dig forlade.

Da Alfen havde endt denne Sang, forſvandt hun. Kilden rislede igien; Odd ſtod alene i det tykke Krat, og Maanen, ſom ſkiulte ſig bag Tordenſkyer, hvormed hele Himlen var overtrukken, ſendte netop ſaamange Straaler giennem en liden Riſt, at han kunde finde Stien igien, hvorfra han ligeſom i Drømme havde fiernet ſig. Store Draaber faldt og forkyndte en ſtærk Pladſkregn, og Orvarodd ſkyndte ſig hiem til Hialmars Huus, der ikke var langt derfra.

11.

Hialmar og Orvarodd.

En Træl sagde Orvarodd ved Huusdøren, at Hialmars Fader nylig var død og at Sønnen sad inde ved Liget. Odd gik ind, og fandt to tause Blege, den ene afsiælet liggende i Sengen, den Anden siddende paa Bænk ved Siden af, stirrende paa Liget, uden at hilse Orvarodd. — Er din Fader død, Hialmar? spurgte denne. — Hialmar pegede paa den Døde. — Guderne glæde ham! han var gammel. Har han i Livet øvet hæderlig Bedrift? — Hialmar pegede med en stolt Mine paa Faderens Skiold og Sværd, der hang paa Væggen ved Sengen. — Saa er han ogsaa hos Odin. Thi den Overtro at mærke sig med Geirsodd, for ei at døe Straadød, bryde vi os vel ikke mere om? — Hialmar viste Odd et lidet Saar i Tindingen paa den Døde. — Saa har han dog mærket sig? — Hialmar nikkede. — Kom nu! Forlad Liget! Lad os nyde Nadveren sammen og drikke hans Gravøl. — Hialmar rystede paa Hovedet. — Den Svend er mig dog for blød, tænkte Orvarodd, jeg troer, jeg forlader ham igien. — Idetsamme slog Lynilden ned med et forfærdeligt Tordenskrald i Kammeret, løb omkring Hiørnerne paa Væggen og smuttede ned i Gulvet lige ved Hialmars Fødder, efter at den først havde smeltet Dupskoen paa hans Sværd. — Odd foer tilside, men Hialmar sad ubevægelig, han forandrede ikke en Mine, og mærkede slet ikke hvad der foregik. — Saa er der dog Styrke i Kiærligheden? tænkte Odd. Han betragtede den Bedrøvede med Høiagtelse, trak sig tilbage og overlod Hialmar til sin stille Sorg. — Der er noget Helligt

i dette Væsen! sagde han ved sig selv, medens han gik; — det er ikke saa smukt som Alfepigens, men det er varmere.

Orvarodd gik nu ind i sit eget Kammer, for at gaae i Seng. Da han tog Hielmen af, faldt der en lille blød Klump paa Gulvet. Han tog den op; den saae ud som noget sammenrullet Spindevæv. — Hvordan, tænkte han, skulde det virkelig være Pandserværken? Var det ingen Drøm, ingen Indbildning? Han begyndte nu meget forsigtigt at pille Bylten fra hinanden, for ei at sønderrive Væven med sine stærke Fingre. Men den lod til at være saare stærk, thi ikke en Traad brast. Hvorledes, tænkte han, skulde denne lille Klump indeholde en heel Skiorte til mig? — Alt som han pillede, udbredte Klædebondet sig meer; han lagde det paa Bordet og det var virkelig en Skiorte til et fuldvoxent Mandfolk. — Men hvorledes faaer jeg den paa? tænkte han; inden jeg har stukket Hovedet og Armene deri, er der ikke heelt af den. — Han klædte sig nøgen af og begyndte med stor Forsigtighed; men da han havde faaet den noget vrangt paa, og det ikke vilde gaae strax, blev han utaalmodig og hidsig og gav sig til at trække stærkere og stærkere. — Nu bliver der ikke en Pialt af den! tænkte han. Men han mærkede snart at der maatte være Hexeri med i Spillet; thi Spindevævstraadene holdt, som om de havde været Staaltraad, eller Ringene i en Jernbrynie. Da han havde faaet Skiorten til at sidde ret, sluttede den saa tynd og let til Kroppen, at han slet ikke mærkede, han havde Noget paa. Han kunde godt tage den anden Skiorte udenover; og da den første var dybt nedringet om Halsen og aaben for Brystet, kunde den slet ikke sees. Saaledes gik han i seng, da han var søvnig, og faldt strax i Søvn.

Næste Morgen troede han atter at have drømt; thi han kunde Intet see indenfor sin Lærredsskiorte. Men da det blev lysere, opdagede han Spindevæven, der var saa giennemsigtig, at han kunde see Legemets Farve derigiennem.

Hm! tænkte Orvarodd, det er godt nok, men det er dog Hexeri alligevel. Hun har vel ikke slaaet mig mellem Hærderne, saa jeg er død af Blodsthyrtning; men hun vil skille mig ved hvad der er meer end Livet: min Manddoms Ære. Thi hvad var min Tapperhed og mit Mod, hvis min Sikkerhed herefterdags blev saa stor, at jeg slet intet vovede? Nei! saaledes skal hun ikke fange mig i sit Spindevæv. — Han trak Pandserværken af igien og giemte den i sin Hielmekam, hvor der var et lidet Rum, som han kunde lukke for.

12.

Om Arngrims Sønner og Hervør.

Hiorvard, som uden at kiende Ingeborg, havde giort det Løvte ved Bragibægeret at vinde hende, havde aldrig saasnart seet hende, før han blev antændt af heftig Elskov. Til Hialmar fattede denne grumme vilde Kæmpe et dødeligt Had, og Hiorvard havde ganske rigtigt begaaet den Ildgierning, for hvilken Hialmar mistænkte ham. Ikke just fordi han frygtede Hialmar; thi Tapperhed kunde paa den Tid selv ikke den største Niding undvære, naar han ikke vilde være almindelig foragtet; men fordi han misundte Hialmar en ærlig Død, og fordi hans Samvittighed Intet bebreidede ham, ved saaledes at komme

sikkert til Maalet og til Ingeborgs visse Besiddelse. Der var altid Kæmper nok, tænkte han, med hvilke han siden kunde stride og bevise sin Manddom. Klogeligt havde han ikke selv afgiort Sagen og betalt Skipperen for Mordet, men ved en Træl, og denne Træl havde han strax derpaa dræbt for en ringe Brøde. — Saaledes druknede jo ogsaa Hofgoderne Trællene i Søen, naar de havde vasket Herthas Billed! — sagde han sig selv til Beroligelse. Hemmeligheden var altsaa vel gjemt; med ingen af Brødrene havde han talt derom; thi saa vilde og haardhjertede de end vare, frygtede han dog, de skulde misbillige Daaden.

Anganthyr, den ældste Broder, fulgte Hiorvard af en ganske anden Grund, end for blot at staae sin Broder bi paa et Elskovseventyr. Han vidste, at der længe havde hersket et uvenskabeligt Sindelag mellem Kong Yngve og dennes Broder Alf. Yngve var Enkemand, Alf havde en deilig Hustru Bera; hende tyktes Yngve saare godt om og tilbragte hver Aften i hendes Selskab i Hallen, hvor de ofte sadde og talede sammen til over Midnat. Skiøndt Forholdet var ulasteligt, blev Alf dog nidkiær, og Anganthyr haabede at oppuste Vredesgløden til Flamme, der skulde fortære begge Kongerne. Naar da den Ene havde dræbt den Anden, og der kom Oprør, vilde Anganthyr giøre sit Slægtskab med Ynglingestammen gieldende og selv sætte sig paa Upsals Kongestol. Hertil havde især hans Datter Hervør opmuntret ham.

Hervør, som fulgte sin Fader, var endnu neppe sytten Aar, granvoxen og deilig. Af Ingeborgs yppige Qvindelighed havde hun Intet, dog saae hun ikke ud som en Ungersvend i Qvindedragt. Hun var en Liievand; hendes Kinder havde kun et svagt rødligt Skiær, hendes Bryst var høit hvælvet, men næsten uden Barm. Hendes Hænder vare stærke, men overordenlig velskabte

og sneehvide. Hun var temmelig bredskuldret, dog stode Hofter og Lænder i Forhold hertil. Næsen og Panden gik næsten i eet; Haaret var glat og kulsort; men Øinene store blaae, og betragtede alle Mennesker med en usigelig Stolthed og Foragt. Hun ærgrede sig selv tidt over, at hendes Fødder vare for smaa, men hun løb paa dem som Hiorten i Skoven, uden at blive stakaandet. Ingen Mø havde en skiønnere Mund, og dog døde hun, inden Nogen fik et eneste Kys deraf, selv ei hendes Fader. Denne, der elskede hende høit, havde af en kunstig Smed ladet hende hamre det skiønneste Harnisk og en Hielm, som klædte hende saare godt. Anganthyr vilde ladet Vaabnene forgylde; men Hervør foragtede det, og forlangte at de skulde være sortglindsende, som Skarnbassens Skalvinger. I Hielmen vaiede blaae og gule Fiær; i Skioldet stode de tre Valkyrier i røde Kiortler, med forgyldte Hielme og lange Spyd. Disse vare hendes Gudinder, til dem offrede hun, hendes hele Higen og Tragten gik ud paa at ligne dem. De havde ogsaa fra hendes Barndom af ofte besøgt hende; og ved sidste Julegilde, da Snee laa paa Jorden og Riimfrost hang paa Træernes Qviste som blinkende Stierner, havde de nærmet sig Vinduet paa hendes Jomfrubur, og alt medens Ulvene tudede i Skoven og Stormen hvinede, havde de siunget:

Hervør! Dig til Hædersdaad, til Helteæder
Kalde vi; mens hvide Klæder
Vise Sneens Vinterglæder.

Vintren er saa skiøn, ja mere skiøn end Vaaren.
Bedre Frugt i den bli'er baaren;
Taagen svandt med Blødhedstaaren.

Marken ligger ikke brak, — der voxe Landser,
Pile med, og Helt i Pandser.
Bondens Straa ham ikke standser.

Arnens Ild Valkyrien tidt om Vintren tænder,
For at varme valne Hænder,
Hvergang By og Borgen brænder.

Roser ogsaa purpurrødt hos os udspringe.
Blodet, vi af Barmen tvinge,
Tvætter os den hvide Vinge.

Hervør Jarledatter hør vor Kæmpevise!
Du skal ogsaa vorde Dise.
Frygt ei Frugten at forlise!

Høi dig lad, som Hildur kiek, af Blod bestænke!
Skiøn du hist skal Miøden skiænke,
Bringe Helte den paa Bænke.

Livet er en Drøm, som ei du her udgrunder;
Men jo raskere du blunder,
Vækkes du til Valhals Under!

13.

Om Ingeborg og Freia.

Ingeborg, Yngves Datter, var af ganske andet Slags. Hun var frygtsom og undseelig som en Due, fyldig og blomstrende. Hendes tykke, askefarvede, lokkede Haar hang hende ned ad Nakken næsten til Hælene i stærke Flætninger. Hun havde lysebrune Øine og var større end Hervør. Før hun kiendte Hialmar, levede hun eensomt i Jomfruburet, og det giorde hun endnu. Hendes Omgang vare Børn, Fugle og Blomster. Af dem havde hun altid nogle i sin Nærhed; hun flættede Bure til Fuglene, dyrkede Blomster i Haugen og syede Klæder til fattige Børn, naar hun ikke baldyrede.

Da Hialmar var bortreist, var hun ofte veemodig og havde mørke Anelser. Paa en deilig Vaarmorgen sad hun i Løvhytten, hensunken i sine sædvanlige Drømme, da aabenbarede Freia sig for hende.

Freia fløi, som en stor Fugl, giennem den blaa Luft, i sin prægtige Fiæderham. I Luften vare hendes Vinger lange og brede, og hun slog dem stolt, som Ørnen over Fieldet; men neppe stod hun i Rosenlunden hos Ingeborg, saa foldede Vingerne sig ind og bleve ikke større end to store Sommerfuglevinger, der prydede hendes runde Skuldre. Den brogede Fiæderham bedækkede kun halvt de svulmende Brystbuler og sluttede som et Livstykke om den smækkre Midie. Om Lænderne flod et forunderligt Stof som Skiørt: det glimtede og rislede som Kildevand og flød hende ned til Anklerne. De deiligste Fødder, noget Menneske vilde see, vare nøgne, og saa fine og skiære, som om de aldrig havde betraadt Jordens Støv; og det havde de heller ikke; thi hun svævede, selv naar det lod som hun gik. Forunderligt var det ogsaa, at neppe standsede hun for Ingeborg, saa slyngede sig hendes lange Guldhaar, der før havde flagret i Luften ligesom Vingerne, til faste Flætninger og foldede sig om hendes Hoved til den yndigste Pryd. I Panden havde hun et Klenodie, der funklede meer end den klareste Diamant, og det var intet Under, thi det var Morgenstiernen. Da Freia kom nærmere, saae Ingeborg, at hun havde en Rose i hver Haand, hvis Lige i Skiønhed hun endnu aldrig havde kiendt. Freia hilste hende venligt og sang:

See mine Roser gløde!
Morgenrøde!
Salig Elskovs Morgenrøde
Var ei lang.

Lærkesang
For Dagen svinder;
Dagen har ei Rosenkinder.
Solen blinder.

See mine Roser gløde!
Aftenrøde!
Naar de unge Hierter bløde,
Sorgen er ei lang.
Ved Nattergalesang
Sorgen svinder;
Stiernen du i Mørket finder.
Haabet vinder!

Freia spinder
I lyse Stierneflok
Paa sin Rok
En Traad, som binder
En Rosenkrands af alle hellige Minder.

Da Freia havde endt sin Sang, fløi hun bort som en Fugl igien. Ingeborg sad i dybe Tanker og gientog Visen ofte, for ei at glemme den.

14.

Om Trællen Faste.

Af alle de Mennesker, Hiørvard havde krænket og mishandlet, var der Ingen, det var gaaet værre ud over, end Een, der var hans daglige Omgang, der aldrig havde giort ham mindste Fortred, men tvertimod var ham til Hielp fra Morgen til Aften. Dette var hans Træl Faste. Aarsagen hertil var Misundelse. Naar de stode ved Siden af hinanden, saae de ud,

som om de af en Feiltagelse havde taget hinandens Klæder paa; thi Hiorvard lignede en Træl i Herredragt og Faste en Herre i Trællekofte. Han havde et Par Gange med stor Tapperhed i Krigen reddet Hiorvards Liv; hvilket for en hugprud Helt vilde være Grund nok til at frigive Redningsmanden; men Hiorvard lod som han ikke havde mærket det, holdt Faste kun strengere derefter, og spottede hans høiviise Sæder, som noget, der ikke vedkom hans Stand, hvorfra Intet kunde løse ham. I den senere Tid, kort efter Hialmars Bortreise, var Faste bleven koldere, tausere mod sin Herre; ja denne troede undertiden at læse Foragt i Trællens Øine, hvilket forbittrede ham endnu meer. Han pryglede ham som en Hund og truede med at tage Livet af ham. Faste faldt paa Knæe, med usædvanlig Ydmyghed, og tryglede med ængstelige Ord om sin Frelse. Det morede Hiorvard at have ydmyget ham. — Af denne usle Tryglen kiender man din Herkomst, sagde han; en fri Mand vilde heller lade sig slaae ihiel, end vanære sig med saa feige Bønner. — Ak Herre, sagde Faste, I har Ret! Jeg føler nu først Forskiellen mellem Fri og Ufri; men dersom I dennegang lader mig leve, saa lover jeg Eder helligt, at hvis jeg en anden Gang skulde være saa ulykkelig at mishage Eder, vil jeg taalmodig modtage min Straf, uden at tye til Eders Barmhiertighed. — Saa lev da idag! sagde Hiorvard med et skummelt Blik, der talede værre, end hans Tunge.

Faste gik hiem til sin Hytte, hvor han sov om Natten med en anden Træl. De vare gode Venner, men det forekom Narfe, som om Faste i den senere Tid havde Noget paa Hiertet, hvilket han skiulte ham. Narfe! sagde Faste, imorgen drager jeg til Thor i Thrudvanger; vil du have Bud med? — Hvad vil det sige? — Det vil sige, at Hiorvard imorgen prygler

mig ihiel. — Jeg kan ikke løse Gaader, sagde Narfe. — Jeg har i mange Aar tient Hiorvard tro, vedblev Faste, det var en Feil af mig, men det kom af at jeg ikke kiendte ham ret. Grum var han, det vidste jeg; hugprud var han ikke, det lærte jeg snart; men jeg vidste endnu ikke at han var en topmaalt Niding. — Det er haarde Ord! sagde Narfe. — Den, der skal slaaes ihiel imorgen, maa have lidt frit Sprog idag, svarede Faste. Men jeg vil ikke sætte din Taalmod og din Skarpsind paa Prøve. Husker du Nef, den sidste Træl Hiorvard dræbte? — Nef var en Niding, der fortiente Døden for flere Ildgierningers Skyld. — Neppe var det for at straffe Ildgierning, blev Faste ved, at Hiorvard dræbte ham. — Nu taler du atter i Gaader, sagde Narfe. Det er en styg Vane jeg har, svarede Faste. Jeg vil løse dig dem.

Det er Skade, at Trællehytternes Vægge tidt ere saa tynde, at man udenfor kan høre hvert Ord, der tales derinde. For nogle Ugers Tid siden havde jeg træt lagt mig til Hvile i Skoven i Krattet bagved Nefs Hytte. Hiorvard gik ind til ham. De talede hemmeligt sammen. Nef fik en betydelig Sum Penge til Skipperen, for at hænge Hialmar paa Norges Kyst. Da Nef havde røgtet sin Herres Ærinde, fik han den velfortiente Død til Løn, og Hiorvard troede Hemmeligheden vel begravet med Trællen. Men imorgen vide Ingeborg og Kong Yngve den ogsaa, og Hiorvard prygler Faste ihiel. — Taabe! sagde Narfe, har du da Lyst til at prygles ihiel? Hævn dig og fly! saa nyder du din Hævn. — Den skal jeg nyde hos Thor, svarede Faste. Jeg hader Underfund, det er en Søster til Nidingsværk. Jeg maa nyde den Glæde, at staae rolig for en høibaaren Skurk og vise ham min Foragt uden Frygt.

Faste gik til Kong Yngve og fortalte ham Alt. Yngve havde længe baaret hemmeligt Nag til Anganthyr og hans Brødre. Den Maade, de opførte sig paa, var saa dumdristig, at Yngve ikke kunde udstaae den, og han vidste nok at de satte Ondt for ham hos hans Broder. Hele Fastes Fortælling bar Præget af Ærlighed og Oprigtighed, og da han nu, som han var færdig, vilde gaae hen og lide Døden af Hiørvards Haand, sagde Yngve: Det maa du ikke! Straf skal her finde Sted, men paa den Skyldige. Bliv hos mig! jeg skal ikke forraade dig. Derom lod Faste sig ikke bede togange.

Da Kongen ved Middagsbordet saae Hiørvard, bad han ham at sælge ham Faste; han havde faaet Lyst til denne Træl. Hiørvard saae forundret paa Kongen, men fattede sig strax og sagde: Herre! dersom I ei vil forsmaae en ringe Gave, I som viser mig og mine Brødre saa stor Gieſtfrihed, da er han Eders. — Nu var altsaa Faste Kongens Træl, og saaledes frelst for at blive mishandlet af Hiørvard.

Nogle Dage derefter lod Kong Yngve opreise en høi Galge, og derpaa Krigsfolk sammenkalde, der skulde være tilstede ved en stor Forbryders Henrettelse. Ingen vidste, hvo denne var, men man formodede det maatte være en mægtig Mand, siden Kongen væbnede Krigsfolk iforveien. Yngve giorde paa Henrettelsesdagen et Gilde, hvortil ogsaa Hiørvard og hans Brødre vare indbudne. Da man havde spiist og drukket, satte Kongen sig i Høisædet og sagde:

En Ildgierning har jeg erfaret, som kræver Straf. En Mand her i Hallen har underkiøbt Vikingen, der skulde bringe Hialmar til Dannmark, at gribe ham, baste ham og bringe ham til Norge, for at hænge ham paa en øde Kyst. Hvad tykkes Eder slig Niding fortiener? — Ved disse Ord blegnede Hiørvard; thi de

kom ham aldeles uventet. — Hvi blegner du som et Liig? raabte Yngve. — Herre! jeg vil dog ikke haabe, at du mistænker mig? — stammede Hiorvard i saa stor Aandsforvirring, at selv hans Brødre fattede Mistanke og saae paa ham med vrede Øine. — Nei, svarede Yngve, nu mistænker jeg ikke meer, nu har jeg Vished. Bringer ham til Galgen! — Neppe havde Kongen talt disse Ord, før hundrede bevæbnede Mænd traadte frem fra Tæpperne, og dobbelt saamange ventede derude. Anganthyr og hans Brødre saae nu, at det Intet kunde hielpe at forsvare Hiorvard. De vare ogsaa fortørnede over denne Handling, der kastede en Skygge paa dem Alle. Anganthyr gav Kongen Ret og sagde: hans Broder havde fortient at lide Døden, hvis han virkelig havde begaaet Forbrydelsen; kun bad han Kongen at sige ham: hvilke Beviser han havde? Kongen kaldte Faste frem. Ingen kiendte ham; thi Kongen havde skiænket ham Frihed, han var klædt som Helt, og som han stod der, var han den stouteste Mand i Hallen. Faste saae paa Hiorvard med dyb Foragt og sagde: Lovede jeg dig ikke, Hiorvard, at naar vi saaes næste Gang, vilde jeg ikke mere tye til din Barmhiertighed? — Og paa en Træls Vidnesbyrd vil du lade en velbyrdig Mand skammeligt henrette? spurgte Hiorvard. — Naar Trællen er ærligere end den Velbyrdige — ja! svarede Kongen rolig. Tie nu, Hiorvard! din Bleghed og din Adfærd før vare ærligere, end din Løgn nu. Hvis en Tyv kunde snakke sig fra Galgen, blev der ingen hængt. — Er jeg da en Tyv? raabte Hiorvard hovmodigt blussende. — Du har villet stiæle Livet af Hialmar, svarede Kongen, det var et fælt Tyveri. Afsted med ham!

Saa ginge de da til Galgen med Hiorvard, og hans Brødre fulgte med, for at see hans Hedenfart, hvilket var en drøvelig Gang, ved Pibers og Trommers

Lyd. — Kongen spurgte Faste, om han selv vilde hænge Hiorvard, saa tillod han det gierne; men Faste bad sig undskyldt, og meente, at siden Kongen havde giort ham til fri Mand, passede sig dette Arbeid ikke saa vel for ham; dog, hvis Kongen ønskede det, vilde han ikke undslaae sig derfor. Der blev da tre af Kongens stærkeste Trælle valgte dertil, for let at faae Bugt med Hiorvard, hvis han ikke godvillig vilde finde sig i Hængningen, hvorom man meget tvivlede.

Da Hiorvard saae Galgen langt borte, raabte han: Er det den Jomfru, som strækker sine hvide Arme ud efter mig? Hun ligner ikke Ingeborg. Men gid Ingeborg snart ligne hende! og gid hendes tilkommende Brudgom finde Døden i hendes visne Arme, som jeg i dennes. — Da de kom til Galgen, lagde Bøddelen en Strikke om Halsen paa ham. Han vilde tage Afsked med sine Brødre, men de skammede sig og vilde ikke række ham Haand, fordi han havde Strikken om Halsen.

Allerede stod Hiorvard paa Stigen til den anden Verden, der gik ned til Hel, skiøndt det lod, som den gik opad, da blev der en Skrigen og Raaben: Hænger ham ikke! Han er uskyldig! Der kommer Hialmar! — Og langt borte saae man ogsaa Hialmar komme tilhest med en anden høi Kæmpe, vinkende med Haanden, for at hindre dem i at hænge Hiorvard.

Skændige Løgner! lød det trindt omkring; og truffen af den forbittrede Mængdes Spydstik, sank Faste død til Jorden.

Hænger ham ikke! raabte Hialmar, da han kom saa nær, at de kunde høre ham. Berøver mig ikke min Hævn! Jeg vil selv dræbe ham i ærlig Kamp.

Yngve omfavnede Hialmar. Guderne være takket, sagde han, som bevarede dit Liv. Men jeg har giort Hiorvard Uret, og maa giøre det Godt igien. — Nei,

Herre, svarede Hialmar, Uret har I ikke giort ham; jeg skulde virkelig været hængt som han; men „saanær" hiælper mangen Mand; et lykkeligt Tilfælde reddede os begge.

15.

Gefions Gudehuus.

Ingeborg havde hørt Efterretningen om Hialmars Drab, men det giorde en ganske anden Virkning paa hende, end man havde formodet. Hun klagede ikke, hun græd ikke, men Roserne svandt af hendes Kinder. Freia havde Ret, sagde hun ved sig selv: Salig Elskovs Morgenrøde er ikke lang; men Stiernen skinner i Mørket og Haabet vinder. Man kan ogsaa døe i Galgen som Helt; det har mangen Konge beviist. Nu vil jeg gaae en Gienvei, for at møde Hialmar. Jeg drager i Krig! Jeg følger Valkyrierne — og Hildur — og Hervør!

Med disse Ord drog hun et skiønt Harnisk paa af blinkende Staal, som hendes Fader havde givet hende, og satte en lignende Hielm paa Hovedet, med røde Fiær, som Hialmar pleiede at bære dem, med dansk Farve. Et let Skiold tog hun paa Armen, omkring Lænderne ringlede et Jernskiort. Hendes Tærne forundrede sig; thi siden Kongen forærede hende Rustningen, havde hun aldrig prøvet den, den hang blot til Stads paa Væggen. Tærnen spurgte, hvor hun vilde hen? Hun svarede: Op paa Klippen til Hervør! — Hun var alt i Døren, da hendes Øine faldt paa

Skioldet, der var blankt uden Mærke. — Bi lidt! sagde hun, jeg maa først have mig et Vaabenmærke. Hent mig et Kul fra Arnen. — Nei! raabte hun igien; ikke Sod, men Blod! — Hun saarede sig let i Armen, dyppede Fingeren i Blodet og sagde: Mit Skioldemærke er to Biælker, en lang og en kort, der støde sammen i lige Kant. — Derpaa malede hun en Galge med Blodet i Skioldet og sagde: Galgen er adlet, siden man hængte Hialmar. — Hun ilte nu med raske Skridt op ad Fieldet. Tærnen fulgte hende bedrøvet, og frygtede for, at hun var bleven vanvittig.

Hervør havde under sit Besøg moret sig med, efter Yngves Tilladelse at bygge et lidet Gudehuus eller Hof for Gefion, paa en Fieldekant. Gefions forrige Hof var brændt, men hendes Billed var lykkeligviis reddet. Dette Billed var, ligesom de andre Gudebilleder i Upsal, meget skiønt udskaaret af Træ, livagtigt malet, havde Haar paa Hovedet og var prægtigt klædt. Hvo der havde skaaret disse Billeder, vidste man ikke; men der kunde Ingen nu giøre det nær saa godt. Mange troede, at de vare af Vaulundur, der var optagen i Gudernes Tal, og at han havde udskaaret dem efter deres Lignelse. Derfor betragtede man ogsaa disse Billeder som uskatterlige Helligdomme, og tilbad dem som Guderne selv.

Hervør havde, da Hoffet var færdigt, just sat Gefion paa Hialet igien, ligesom Ingeborg traadte ind ad Døren. Forundret og forbittret stirrede hun paa den fremmede Kæmpe, som vovede at vanhellige Gefions Hof, hvor ingen Mand turde træde. Hun drog sin Daggert, og med de Ord: Gudsbespotter! vilde hun dræbe Ingeborg, da hun lykkeligviis kiendte hende. Ingeborg omfavnede Hervør og sagde: Jeg giør nu fælleds Sag med Dig! Min Beiler er dræbt, jeg vil æflægge Løftet i Gefions Haand, at forblive Jomfru,

som du og hun. — Det er vel giort! svarede Hervør og betragtede Ingeborg med smilende Spot; thi hendes mandlige Dragt afstak stærkt til hendes tydeligt fremtrædende Qvindelighed, skiøndt den klædte hende godt.

Men just som Ingeborg gik hen til Gudebilledet, raabte en bekiendt Stemme fra den aabne Dør: Ingeborg, her er jeg! Kom ud til mig! jeg tør ikke komme til dig. — Ingeborg vendte sig om, og saae Hialmar i Døren med udstrakte Arme. Nu tænkte hun ikke meer paa Gefion, og de fløi i hinandens Favn. — Lad os først lukke Døren! sagde Hervør med et foragtende Blik, at ikke Gefion vanhelliges og vædmes ved dette Syn.

Hun gik selv ud af Hoffet, da hun havde lukket Døren. Hialmar og Ingeborg vare alt langt henne i Lunden og talede med hinanden, Arm i Arm; men der stod en høi, deilig Kæmpe i Skarlagenkiortel, overordentlig bredskuldret, med Bue og Pilekogger paa Ryggen og stirrede paa Hervør. Idet han bøiede Hovedet lidt forover, faldt ham de lange gule Lokker i Ansigtet ned over de røde Kinder; men han strøg dem tilbage og klemte dem sammen under en Guldkrands, som han bar om det blottede Hoved. Hielmen havde han i Haanden. — Est du i Følge med Hialmar? spurgte hun. — Ja! — Hvem er du? — Hialmars Ven! — Hvor kommer I fra? — Fra Galgen til Galgen. — Hvo skulde hænges der? — Din Farbroder! — Hervør studsede. Hun havde i et Par Dage været fraværende og vidste slet ikke hvad der var forefaldet. Hvi skulde min Farbroder hænges? spurgte hun roligere end man kunde ventet. — Fordi han vilde lade Hialmar hænge. — Hvad er det for en Hængesnak? raabte Hervør fortørnet. — Ja det hænger underligt sammen, sagde Ørvarodd; hvis du ikke veed det, kan jeg sige dig det. — Nu fortalte han hende den hele Tildragelse.

— Nu har Hialmar, vedblev Orvarodd, æsket Hiorvard, Anganthyr og alle de øvrige Brødre til Kamp paa Samsø om otte Dage. — Vil han kæmpe med dem alle Tolv? — Nei, han har Een til Hielp. — Hvem er det? — Mig!

Hervør betragtede ham fra Isse til Fodsaal; hun vilde lægge Foragt i sit Blik og sin Stemme, men det var hende ikke muligt; Mage til Yngling havde hun endnu aldrig seet. — Du est en forvoven Ungersvend! sagde hun med et medlidende Smil. — Ja det er jeg ogsaa. — Og mener du, at dit Sværd vil staae sig imod min Faders og hans elleve Brødres? — Jeg kæmper ikke med Sværd. — Hvormed da? — Med Bue og Pile. Han ranglede med sit Kogger paa Ryggen, ligesom Klapperslangen med sin Hale. Kan jeg først faae Sigte paa dem, mens Hialmar strider — i tolv Skud ligge de Alle. — Est du saa stor en Bueskytte? — Ja! — Beviis det! Der flyver en Orn høit over Fieldet. — Nu daler den. — Du traf! — Det gior jeg altid. — Hvor blev Hialmar og Ingeborg af? — De kysses i Granskyggen. — Feige Elskov! — Det har jeg ogsaa før sagt; men nu begynder jeg at troe, den er stærkere, end den seer ud til. — Med disse Ord betragtede han hende med et Blik, der, for førstegang i hendes Liv, fik hende til at slaae Øinene ned.

Jeg gaaer ind igien til Gefion, sagde hun; gak du til dine Venner! Vi ere Fiender og have ikke meer med hinanden at tale. — Fiender kunne vorde Venner! sagde Orvarodd; men hun hørte ham ikke; hun var alt inde i Gudehoffet og havde lukket Døren efter sig.

16.

Faſtes Jordefærd.

Da Hialmar og Ingeborg havde talt med hinanden og med kiærlige Ord forſikkret hinanden deres Tro og Love, gik Hialmar i Hallen til Kong Yngve, ſom ſad der med ſine Kæmper, og iblandt dem Arngrims Sønner, der nu lode, ſom om intet Mærkeligt var forefaldet. Hialmar hilſte Kongen og ſagde ærbødigt til ham: Med Eders Tilladelſe, Herre Konge, vil jeg og min Staldbroder Ørvarodd fra Norge om tre Dage gaae i Kamp mod Hiorvard og hans Brødre. Til Kampplads ſen foreſlaaer jeg Samſø; men førſt maa jeg røgte et Kald, ſom Taknemmeligheden kræver. — Hvad er det? raabte Angantyr ſpødſk; du har dog ikke flere Fædre at begrave? — Nei, ſvarede Hialmar rolig; men en Ven, ſom ſatte Livet til for min Skyld; og jeg beder dig, o Konge! at han maa vorde høilagt med al den Værdighed, der tilkommer en tapper Helt. — Hvis det er en fri Mand, hvorom jeg ikke tvivler, ſaa ſkal din Bøn vorde opfyldt. — At han er fri, ſvarede Hialmar, veed ingen bedre end du, der ſelv har frigivet ham til Løn for ærlig Daad. Det er Faſte, jeg mener, der vel fortiener denne Hæder, til Tak fordi han opdagede din Fiendes Nidingsværk og lod ſit Liv for din Datters Fæſtemand. Vi ſkylde ham denne Opreisning, da han maatte døe ſom en Løgner, i det Øieblik, han havde Hierte nok til at tale Sandhed, hvor det var farligt.

Neppe hørte Arngrims Sønner dette, før de alle tolv ſprang op fra Bænken, huiede og hvinede, og Angantyr raabte: Jeg haaber dog, Konge! du aldrig vil

vanære dig med sligt Løfte? — Kongen vinkte til Rolighed, og da de havde sat sig, sagde han: som Hialmar ønskte det, skulde det være. Hvorpaa han gik ind i sit eget Kammer.

Kongens Kæmper istemte med ham, for at ærgre og ydmyge Arngrims Sønner. Alle vare fortørnede paa dem, fordi de holdt med Broderen, uagtet hans Ildgierning, og fordi der var Fare for, at Ildgiernings-manden skulde ægte Kongedatteren. Men da Hialmar og Orvarodd forlangte Holmgangen for deres egen Æres Skyld, maatte man lade Sagen gaae sin Gang.

Næste Dag droge Arngrims Sønner paa Jagt, for ei at være tilstede ved Fastes Jordefærd. — Han blev brændt paa et stort Baal, og der blev blæst over ham i de mægtige Malmlurer, der hang i Freirs Hof, og som gientes i Upsal fra Gudernes Tid. Hialmar og Orvarodd kastede Egelsv paa hans Liig, og Offergoden berørte hans Tinding med den hellige Ring, hvorved Ederne holdtes paa Freirs Blodsteen. Alle Yngves Hirdmænd stode fornøiede og saae derpaa; bag dem stode Trællene, og store Taarer listede sig ned ad deres Kinder. De vidste ikke selv hvorfor de græd, men Alfader vidste det: det var en Anelse om, at deres Æt engang i Tiden skulde komme til Menneskeværdighed.

17.

Om Arngrims Sønner.

Arngrims Sønner, der af Egennytte og Hovmod holdt sammen mod Fremmede, kunde dog ikke lide hverandre

indbyrdes. Især var Anganthyr nu opbragt paa Hiorvard over det sidste Nidingsværk; hvilket han vel, for at redde Broderen, maatte lade som han agtede for Smaating, men dog i Hiertet foragtede. Anganthyr var bedre end Hiorvard; hvilket vel ikke vilde sige Meget, men dog Noget. Han havde en Læremesterinde, som, uden at han mærkede det, virkede paa ham; det var hans egen Datter Hervør. Allerede det, at han elskede hende, giorde ham bedre end Brødrene, der ikke elskede Nogen, ei engang sig selv; thi deres plumpe Egennytte og vilde Begiær kunde ikke kaldes Kiærlighed. Anganthyr elskede Hervør meget meer, end hun ham. Hendes Hu stod til det Overmenneskelige i Heltekraft og Heltedaad, uden al anden Nydelse og Hensigt. Anganthyr kunde ikke følge hendes Aand i dens høie Flugt, og forstod hende ikke. Naar han og hans Brødre stundum fik Bersærkergang, skrege høit med skummende Raseri, bede Tænderne sammen og anfaldt Stene og Træer, for ei at overfalde hinanden indbyrdes, troede de ret siden at have været giæstede af Thor og Tyr. Men Hervør sagde foragtende: Thor faaer aldrig Bersærkergang, og Tyr var rolig, da Fenrisulven bed Haanden af ham.

Om de andre ti Brødre er der intet at tale; de lignede hverandre som Draaber Vand; som den store Hob ligner hinanden, uden Præg og Særkiende. Alt hvad de følte eiendommeligt, var Hovmoden over deres Ætstorhed; de vilde stride og bløde, æde og drikke, vaage og sove sammen; og saaledes som Fuglene have en Anfører, naar de flyve, og Hiortene, naar de løbe, saa havde de deres ældste Brødre Anganthyr og Hiorvard, især den første. For Hervør havde de stor Ærbødighed og betragtede hende næsten som et Slags Asynie, der baade fulgte dem og ikke fulgte dem; thi skiøndt Hervør drog afsted med dem, levede hun dog

ikke med dem. Naar de droge i Krig, kæmpede hun ved deres Side; men i den foreſtaaende Holmgang, for en Møes Skyld, vilde hun ikke deeltage; tvertimod dadlede hun dem med haanlige Ord, fordi de vare saa mandſtærke mod Hialmar og Ørvarodd.

18.

Angantyrs Eventyr.

Anganthyr ſkilte ſig paa Jagten i Skoven fra de andre Brødre og gik og tænkte paa, hvad Hervør havde fortalt ham om Ørvarodd. — Min Datter dadler os, ſagde han ved ſig ſelv, fordi vi ere saamange mod diſſe To; men vilde Hialmar og Ørvarodd være saa frimodige og driſtige, hvis de ikke vare i Beſiddelſe af ſtore Tryllemidler? Har hun ikke ſelv fortalt mig, at Ørvarodds Pile aldrig forfeile Maalet? Paa denne Maade vorder det ham en let Sag at vinde Seier. Hvis jeg eiede et jevngodt Sværd, ſom han en Bue, saa kunde vi trodſe ham med Sikkerhed; et Sværd, der fældede ſin Mand, hvergang det blev ſvunget.

Her i denne Biergegn — vedblev han — gaaer Rygtet, at Indgangen er til Dværgenes Hule. Man ſeer dem ofte ſyssle udenfor; men saaſnart de blive Mennesker vaer, ſmutte de ind i Bierget igien, og det lukker ſig efter dem. Mangen forvoven Mand har tilſat ſit Liv, ved at forfølge dem, eller ved at lade ſig lokke ind af dem. Saaledes gik det Upſalsdrotten Svegdir, det bekom ham ilde; thi Døren ſlog

i efter ham, og skiøndt det er flere Menneskealdere siden, vil man dog endnu undertiden høre Svegdirs Røst, naar han kalder paa de forbigaaende Bønder, at de skulle lukke ham ud; hvilket de vel lade være.

Anganthyr greb i Lommen og tog en liden Jernstang ud deraf. — Hvis den Fylgie, der stod ved min Moders Seng da jeg blev født, sagde han, ikke har løiet, saa kunde jeg vel overliste Dværgene. Hun gav hende dette Maaljern med Binderuner, til Gave for mig. Med det kan jeg tvinge Dværgene, naar de vise sig, hvis det lykkes mig at træde mellem dem og Klippedøren. Den lukker sig da, og aabnes ei atter, før jeg med Maaljernet banker paa Klippevæggen. For at komme ind igien, maae da Dværgene love at opfylde mit Løfte; og hvad Dværgene eengang love, det holde de altid. Men det vilde endnu aldrig lykkes mig, skiøndt jeg oftere har prøvet det. Snarere end Fluer og Myg, naar man slaaer efter dem med Haanden, smutte disse Svartalfer ind igien, inden man kommer dem nær.

Med disse Tanker traadte han bagved en tyk Busk, da det tyktes ham, som om Klippen bevægede sig og der faldt nogle Smaastene raslende ned fra Fieldvæggen. Strax i Nærheden af Busken flød der en Kilde. — Hvor glad blev Anganthyr, da virkelig tvende smaa Mænd traadte ud og ginge hen til Kilden. De vare ikke større, end Drengeborn paa otte Aar, men havde Hoveder og rynkede Ansigter, som firsindstyveaars Gubber. Hiulbenede vraltede de hen til Kilden, indtilbeens paa smaa Fødder; men deres Hænder og Skuldre vare store, som paa en fuldvoxen Mand, Armene vare særdeles korte. Deres Haar, som var af Messingtraad, hang dem kort afskaaret omkring Nakken. De havde røde Huer paa, hvoraf der undertiden hvirvlede Flammer. Deres Hud

var blaa, og Øinene lysegule som paa store Hunde. De vare iførte graae Kofter; men omkring Livet havde hver et kosteligt Guldbelte. Benene med de tynde Lægge vare nøgne; men paa Fødderne bare de tykssaalede Skoe, med skiønne store Sølvspænder, hvori der funklede kostelige Ædelstene.

Anganthyr tvivlede ikke om at de vare Dværge; han skyndte sig hen til Aabningen, slog paa Randen, og Bierget lukkedes. Dværgene vendte hurtigt Hovederne derhen; da de saae Veien spærret, bleve de ganske bange, men fattede sig dog strax, og den Ene gik hen til Anganthyr, tog Huen af, saa Messinghaaret raslede, bukkede gientagne Gange og sagde med et tykt Mæle:

Gode Herre! luk ikke Døren for vor Esse. Vi have endnu meget at smedde iaften, inden hundred tusinde Favne Vand fra Biergelven styrte i Afgrunden. — Anganthyr hilste dem venligt igien og spurgte, med hvem han havde den Fornøielse at tale? — Vi ere Smedesvende, sagde den lille Mand, altid bukkende. Jeg hedder Durin, og min Staldbroder der Dvalin. Vi maae arbeide strengt fra Morgen til Aften, fra Aften til Morgen; faae aldrig Søvn i vore Øine; aldrig andet at drikke end Vand; aldrig andet at æde, end Steensmul og Jernslakker. Vor Husbond Modsogner er en streng, urimelig Mand. Ved den mindste Forseelse dypper han os ned i Sølen af Kiølevandet. See engang hvordan vi see ud! Hvor grimede vi ere i Ansigterne! Nu vilde vi gaae ud til Kilden og vaske og kiole os lidt; thi man bliver saa hed i Hovedet af at staae over Ilden og smedde den hele Dag. Tag ikke ilde op, at vi tale saa frit med Eder, Herre! Vi see nok, I maae være en fornem Mand; men Smaafolk ere heller ikke altid at foragte. Vi have dog bragt det temmelig vidt,

for Skabninger af saa ringe Herkomst. Thi det nytter ikke at dølge, hvad Alle vide, at vi have været Madiker i Kæmpen Ymers Kiød, før vi bleve til Noget. Men Kunst har dog ogsaa sit Værd! Og Fire af vor Slægt have svunget sig endnu høiere: de ere blevne fornemme Vindmagere, staae i alle Verdens fire Hiørner og giøre al den Blæst, Jorden behøver.

Anganthyr svarede ligesaa høfligt: Jeg har hørt meget tale om Eders store Kunstfærdighed, og vilde derfor gierne bede Eder om at smedde mig et fortrinligt godt Sværd, med Guldhialte og Balgen beslaaet med Guld. Dette Sværd maa aldrig brydes, aldrig ruste, bide Jern og Steen som Klæde, have Seier i hver Kamp, for den, som holder det i Haand. — Hvis I beviser mig denne ringe Tieneste; — jeg kalder den ringe for Eders Evner, — saa skal jeg lukke Eder ind i Bierget igien; thi den ene Villighed er den anden værd.

Da Dværgene saae, der ikke var Andet for, lovede de at opfylde hans Begiering, og Anganthyr fulgte dem, vel ikke uden med nogen Betænkelighed, om han ogsaa kunde lukke sig ud igien med Maaljernet indenfra. For at være vis i sin Sag, maatte Dværgene først sværge ham ved Vaulundur, at Intet skulde skade ham og at de vilde lukke ham ud igien paa samme Sted. Da det var skeet, fulgte han dem ind i Bierghvælvingen.

Anganthyr saae her en stor Mængde Dværge beskieftigede med at hugge Malm, smelte det og hamre Guld, Sølv, Jern og Kobber, blandet med Tin, til allehaande Smykker, Vaaben og nyttige Ting. Andre hentede Ædelstene, sleb dem og indsatte dem i Guldbraserne. Til hver af Bierghvælvingens Sider vare store Aabninger, hvorfra man kom ned i langt dybere

Huler. I den ene laae Fieldſtykker imellem og oven=paa hinanden, og lignede forſtenede Mandslegemer. Den anden Hule kunde Anganthyr ikke nærme ſig, fordi der fra den opſteg en afſkyelig Stank. Men pludſelig ophørte denne Stank; det duftede ſom Roſer, og en Skikkelſe ſteg op af Liighulen i hvide Klæder, med lange lyſe Haar adſkilt i Panden, og med en Huldſalighed i det blege Anſigt, der forjog al Skræk. Modſogner, Dværgekongen, maatte række ham adſkillige Hielme, Kroner, Bryſtpandſere, Guldringe, Sølv=bægere, i hvilke han ſatte ſkiønne Ædelſtene. Saa ſukkede han, ſtirrede op mod Hulens Hvælving med en ubeſkrivelig Høihed i ſit Kongeblik, og ſank ned i Liighulen igien. Anganthyr vilde ſee efter ham, men blev atter bortjaget af Liigſtanken. Da ſang Mod=ſogner:

Nysgierrigheden driver dig
Vel til om Alt at ſpørge mig
Hvad du i Bierget ſtuet har?
Hør, før dit Spørgsmaal, da mit Svar!

Den Hule, du tilhøire ſaae,
Hvor Klipperne ſom Kæmper laae,
Nedſtyrted' af en Tordenhammer, —
See det er Jetternes Sovekammer.
Der ſlumrer hver en Riſe ſtor,
Som fældet blev af Aſathor,
Da han, ſom Freia pyntet ud,
Beſøgte dem, den grumme Brud,
Og ſlog med Miølnir ned hver Een.
Der ligge døde de ſom Steen.

Den Hule, ſom ei dufter vel,
Er Dødningveien ned til Hel
Vel var det, bort du ſkyndte dig!
Der kommer ingen uden Liig.

Men hvo det var, hin ſkiønne Mand,
Det jeg dig ogſaa ſige kan.

Dog noget maa du høre først,
Som lædske kan din Videtørst.

Du seer, vi lave Kroner, Ringe,
Pandserplader og Sværdeklinge.
Men Dværgen, under Steen og Muld,
En Driller er, tidt lunefuld.
Naar vi til Drotten smedde Krandsen
Af røden Guld, med Demantglandsen,
Saa snever tidt vi hamre Ringen,
At hans Forstand bli'er næsten ingen,
Fordi vi presse Hiernen ind
Efter vort eget Skalkesind. —
Naar vi til Helten smedde Pladen
Af blanken Staal, da kioler Fladen
Tidt Mandens stolte Heltebryst,
Saa reent han glemmer Livets Lyst,
Og hærdet selv, saa haard som Staal,
Kun stunder til et blodigt Maal. —
Naar Bægeret af Sølvet hamres,
Vi virke tidt, at strax der klamres
I Giæstehal, saa Vredens Ruus
Til Valplads giør et Vennehuus. —
Naar bort Guldringene vi skiænke,
Der skulde være Troskabs Lænke,
I Guldet ind vi Svovlet liste,
Saa Ringene maae skiøre briste. —
Vort Spøg langt bedre vilde trives,
Og os meer Stof til Latter gives,
Hvis ei ved daglig Smedefærd
Os Asa Baldur var saa nær.
Det var den skiønne Gud, du saae,
Med gule Haar, hvid Klædning paa. —
Fra den Tid Hødur ham slog ihiel,
Maa Asa Baldur gieste Hel;
Men skiøndt ham blinde Hødur skiød,
Er Baldur ikke ganske død.
Som Gienfærd kan han frit opslaae,
Rundt om i Biergets Huler gaae.
Da kommer ogsaa han til os,
Mangen Smed han sig sætter hos,
Og hielper med, til Tidsfordriv.
Derved han redder mangt et Liv.

I mange Kroners lyse Kant
Sætter Baldur sin Diamant;
Da Drotten Sind og Snille faaer,
Hrolf Krake lig, i Leiregaard. —
I mangt et Pandser, blaa som reen,
Sætter Baldur sin Ædelsteen;
Da Kæmpen farer gramt afsted,
Men vennehuldt og blidt i Fred. —
I Bægeret, for tørstig Mund,
Sætter Baldur Rubin paa Bund;
Da vækker Drikken Tvedragt ei,
Men Venskabs Blomst, som Regn i Mai. —
Og Ringen, man af Baldur faaer,
Istykker ingensinde gaaer,
Af Troskab Hiertet briste kan;
Ei Baldurs Ring, den holder Stand
Af Aftekrukkens mørke Ly
Om tusind Aar den funkler ny.

Saaledes lammer han vor Færd.
Men, Angantyr! tag nu dit Sværd.
Det færdigt er, som du det vil,
Og dig det hører ganske til.
Vi kræve for det ingen Løn.
Men viid, du Askurs stolte Søn!
Du maa med Sværdet fare varligt,
Hvis ei for dig det bliver farligt
Hvergang det ud af Skeden drages,
Maa det forsigtig saadan mages,
At du et Menneske kan dræbe.
Thi Blod maa sig til Tyrfing klæbe.
Hvis det skal Luften staae imod,
Det styrkes maa med Hierteblod.

Nu skynd dig bort, før Hanen galer!
Hvis ikke, du det dyrt betaler.
Vi Andet har at tage vare,
End fromt at vogte dig for Fare.
Seer du de store Slagsværd hist,
Hvis Blink alt brænder som en Gnist?
Seer du de lange Landser der,
Med Skafter af unge Granetræer?
Dem Odin selv har nys bestilt.
De Mænd, som blev ved Livet skilt

I sidste Kampe, sidste Slag,
Som sidde nu i Broderlag
I Valhal, ved Sæhrimner-Skinke,
Maae vi fra Legen ei forsinke.
Man henter Vaabnene hos os.
I Gaarden skal de hen og slaaes,
Naar Velkomsthornet ud er stukket,
Og Alle sig en Ruus har drukket.
Saasnart af Bierget du kommer nu,
Da vil den Ildvogn skue du,
Der fra vor Smedde til Valhal farer,
Belæsset med de sieldne Varer;
Saa fuld af al den Herlighed,
At Sværd og Landser hænge ned
Fra Vognens Rand; ret ligerviis,
Som trued Jorden den med Riis. —
Afsted med dig! forlad vort Bierg,
Og giæst ei tiere nogen Dværg!

Angantyr skyndte sig ud; thi ved Dværgedrottens vrede Befaling glemte han sin Tapperhed. Fielddøren lukkede sig med Brag. Da han var løbet et langt Stykke, saae han i Veiret og opdagede Ildvognen paa Himlen, med de nedhængende Sværd og Spyd, der kom gloende fra Dværgeessen. Han frygtede for, at Modsogner havde giækket ham med Tyrfing, og at det blot var et Blindværk; men da han saae det skiønne Sværd hænge ved sin Side i et prægtigt Bælte, trøstede han sig, og giemte det i en afsides Kløft, for at Ingen skulde undre sig derover, eller stiele det fra ham.

Da han var kommen til Upsal igien og traadte ind til Yngve i Hallen, fandt han Kongen og hans Mænd siddende tankefulde og forstemte. De havde alle seet Stiernen med Riset i Luften, og spaaede sig intet Godt deraf. Om en slig Stiernes Betydning og Virkning havde man forskiellige Meninger, nedarvede fra Fædrene.

Angantyr smilede til alle disse Indbildninger og sagde tilsidst: Det er latterligt at høre al den Overtro og Vildfarelse, Folk kan komme i. Jeg kan sige Eder den rene Sandhed: Denne Stierne er en Ildvogn, der gaaer mellem Dværgesmedden i Bierget og Valhalla, naar der behøves Vaaben til de Helte, der ere faldne i Krigen og de skulle være Einheriar. — Da er det et Under, at man seer den Vogn saa sielden! sagde Kong Yngve smilende. Alle loe høit over Angantyrs formeente Taabelighed; men han sagde: Et Aar i Valhal er maaskee en Menneskealder paa Jorden. Tid og Rum tages vel der i det Store, ligesom Maal og Vægt. — Dette fandt Kæmperne at være rimelig talt, og Mange syntes, der var Sandhed i Angantyrs Ord.

19.

Hialmars og Ørvarodds Elskov.

Kampdagen blev bestemt, og Hialmar hin Hugprude og Ørvarodd tilbøde sig ene to at kæmpe mod alle tolv Brødre. Kongen og hans Raad syntes, det var en ulige Kamp, der ikke behøvedes; men Hialmar sagde: Det er uhæderligt for Ørvarodd og mig, at kæmpe Mand mod Mand mod Angantyr og Hiørvard; thi skiøndt de ere berygtede for Ondskab og Grumhed, veed man dog lidet at sige om deres Manddom. Jeg vilde skamme mig ved at kæmpe ene mod den Ildgierningsmand, som vilde stiæle Livet af mig.

Lad ham tage sine Brødre med, saa vorder Kampen anstændig.

Ingeborg gav Hialmar Ret, da han besøgte hende i Jomfruburet til Afsked. Hvis du bestaaer i denne Kamp, sagde hun, saa vil du indlægge dig Berømmelse og min Fader vil strax tillade vort Ægteskab, naar du har skilt ham ved hans værste Fiender. Falder du, saa følger jeg snart. — Det har ingen Nød, sagde Hialmar; vi To ere begge saa frodige, saa unge og stærke, at jeg slet ikke kan faa i mit Hoved, at Døden saa tidligt skulde komme og gieste os. Jeg haaber at leve mange Aar med dig, Ingeborg! og at du med din Vennesalighed skal glæde og qvæge mig, naar jeg kommer hiem fra hæderlig Bedrift. Da smager Arnens Ro, og den vene Dannegvindes Kiærtegn. Men da alt hvad der forestaaer et Menneske er uvist, saa vil jeg dog idetmindste en liden Stund nyde den huuslige Lykke med dig, som jeg haaber, vi skulle dele sammen til en høi Alderdom. Du maa vise mig dine Urtebed, dine Blomster, dine Fugle! Og lad ogsaa nogle af de smaa Børn komme, som du daglig underviser. Saaledes skal jeg sidde som din Husbond paa Bænken, naar du underviser vore egne Børn. — Ingeborg rødmede og hentede Blomster, Børn og Fugle i Hobetal. Hialmar tilbragte en lykkelig Stund i hendes Selskab og drømte sig et langt herligt Fremtids Liv. — Ved Afskeden sagde han: Jeg har endnu aldrig bedet dig om et Kys, Ingeborg! og gior det heller ikke nu; det er tidsnok, naar du er min Hustru. Jeg kysser dig med Diets Blik og med Læbens Smiil, — det er Sielens Afskedskys. — Og jeg kysser dig, som Søster kysser Broder, sagde Ingeborg; det er et fromt Kys og det skal du eie. Een Rose skulle vi dog plukke her paa Jorden i Freias Hauge, som

hverken er Længselens eller Veemodens, men virkelig Glædes. Hun kyssede ham. Og hvis jeg falder, sagde Hialmar, vil du da mindes mig? — Nei, svarede Ingeborg og rystede venligt paa Hovedet, mindes dig vil jeg neppe, det behøves ikke; Døden skiller mig ikke fra dig. Du vil dog vel ikke dræbe dig, hvis jeg falder? spurgte Hialmar bekymret. Nei, det lover jeg dig ved Freia, svarede Ingeborg, jeg skal leve, saalænge hun forunder mig det. Saaledes trøstet forlod Hialmar hende.

Nu rustede man sig til Samsøtoget; men før Orvarodd gik ud paa Skibet, trak han hemmeligt sin Alfeskiorte paa og sagde ved sig selv: To Gange kan jeg nytte den, uden at være bunden til den for Livstid. Jeg bruger den førstegang til Hialmars Frelse, ikke til egen Fordeel. Tolv imod To er egentlig Nidingsværk; et saadant Tilbud burde Arngrims Sønner aldrig taget imod, hvis de vare ærlige Kæmper. Jeg vilde ikke modsige Hialmar. Nu troe de at overvælde os, og Thor veed hvilke Ænker de endnu ville finde paa; men Hialmar skal eie Ingeborg, thi de fortiene hinanden. Deres eneste Feil er, at de ere forelskede; det er taabeligt. Hvilken latterlig Ting er Elskov! Hvor umuligt vilde det vorde den at faae mig i sine Garn! Der er nu Hervør, som, ærlig talt, uden at Hialmar hører det, er tigange skiønnere og yndigere end Ingeborg; — men elske hende? Nei, det var umuligt. Jeg troer heller, jeg kunde hade hende, fordi hun med eller mod sin Villie har forhexet mig. — Altid maa jeg tænke paa hende; hvor jeg gaaer og staaer seer jeg hende: — med de gnisterssorte lange Lokker, der flagre fra Hielmen, som hun næsten aldrig aflægger; med de store blaae Øine, saa kolde som den rene Luft i en klingende Vinterfrost; med den ikke blot stolte Pande, men med Næsen, der

løber i Eet med den, og er ligesaa kiæk; med en Spodskhed paa Læben, der stikker som Biens Braad, og som dog faaer Een til at ønske sig et Kys, saa sødt som dens Honning. — Og dog vil jeg gierne tækkes hende! — Selv denne Holmgang huer mig ikke blot, fordi jeg hielper min Ven Hialmar, men fordi jeg vil behage Hervør. — Vistnok er det en egen Maade at vinde en Møes Bifald paa, ved at slaae hendes Fader og elleve Farbrødre ihiel! Men Hervør er ikke som en anden Mø; hun vil vindes paa sin egen Viis. — Hvi kan jeg dog ikke lade være at tænke paa hende? Hun er vist en Hex. Jeg har det Uheld at være giæstet af Hexe min hele Levetid. Den første var gammel og hæslig; hende slog jeg, uden at betænke mig, Tænderne ind i Munden paa, skiøndt hun var tandløs. Ellepigen lod jeg nok være at træffe; det var jo lutter Maanskin og Skygge, Spindevæv og Dug, Blade og Fuglesang. Hervør har Munden fuld af de deiligste Tænder; men det var mig ikke muligt at slaae en eneste ind, skiøndt hun smiler dermed som en Ulv, der vil bide. Men hun ligner ikke Ulven! Hun ligner sig selv; der er Ingen der ligner hende. Selv ikke Freia! — Maaskee Valkyrien. Men jeg vil ikke mere tænke paa hende. Afsted til Samsø!

20.

Holmgangen.

Hialmar og Ørvarodd landede ved Samsø i Munarviig. De troede at være komne først, og gik op i

Skoven, for at finde et passende Sted til Kampen. Men Arngrims Søner kom kort efter seilende med stort Mandskab. Da de langt borte saae Hialmars Skib ligge for Anker, satte de sig til at drikke, før de styrede til Land. Nu kom Berserkergangen over dem, og da der ingen Stene og Træer vare, de kunde hugge i, og frygtede for at dræbe hinanden indbyrdes, entrede de Hialmars Skib og sloge alle hans Folk ihiel. Efter denne Daad stege de paa Land og satte sig i Kreds om et stort Træ, matte af Bærserkergangen, som nu var gaaet over; men dog glade i den Tanke, at de havde dræbt Hialmar og Orvarodd med de Andre. Hvor forundrede bleve de derfor, da disse Helte traadte frem, kraftige og uskadte, og udæskede dem med stolte Ord.

I have, efter Sædvane, overfaldet og dræbt fredelige Folk, sagde Hialmar, der sadde i deres gode Ro og intet Ondt ventede. Nu er jeg og min Stalbroder Orvarodd komne, for at straffe Eder for denne og flere Ildgierninger.

Anganthyr og hans Brødre vare blege og trætte af Berserkergangen; Hialmar og Orvarodd blussede af Hævnlyst og lignede to Guder fra Valhal. Uagtet Anganthyr stolede paa Tyrfing, bragte ham den gierrige Natur, der var i ham, til at tænke paa Muligheden, at Hialmar, hvis han faldt, kunde komme til at eie hans Sværd. Det gik ham, som Hunden, der, naar den er mæt, dog ikke under en Anden det Been, den ikke selv længer kan gnave, og han sagde: Vi ere rede til Kampen; men lader os giøre den Aftale, at den, som falder, skal af de Efterlevende jordes med alle sine Vaaben. Orvarodd skilles vel ligesaa nødig ved sin Bue, som jeg ved mit Sværd.

Heri indvilgede Alle, og Kampen blev nu saaledes bestemt, at den skulde fornyes fire Gange, hver-

gang tre af Arngrims Sønner mod Hialmar og Örvarodd; og Tærningerne skulde bestemme, hvo af hine der skulde kæmpe først.

I Førstningen gik det heel ordenligt. Örvarodd kæmpede ogsaa med Sværd, ved Siden af Hialmar. Men neppe vare de første tre Brødre faldne, saa sprang de andre Otte hen imod de tvende Venner, og det hialp ikke Angantyr, alt hvad han raabte dem tilbage.

Neppe saae Örvarodd sig omringet, saa raabte han til Hialmar: Hold dem fra Livet med Sværd og Skiold og overlad mig Resten! Derpaa flygtede han ud af Vrimlen, uagtet han vidste, at han i Flugten kunde saares, for at komme dem paa Skudvidde; og neppe brugte han Buen, saa pillede han den Ene bort efter den Anden, saa Hialmar havde endnu kun et Par Stykker at kæmpe mod, hvilke han lykkeligt nedlagde.

Nu sprang Angantyr rasende frem med Tyrfing og gav Hialmar Banesaar; men Hialmar, der havde mistet sit eget Sværd, havde endnu saamegen Styrke, at han vristede Tyrfing af Angantyrs Haand og gjennemborede ham dermed.

Der ligge de Alle! raabte Örvarodd med Skoggerlatter. Men du, Hialmar! vedblev han med dæmpet Røst, ligger der ogsaa, og det er det Værste; thi dit Liv var mere værd, end tolv Gange tolv slige Fienders.

Led mig hen til Kilden, og giv mig en Drik Vand i min Hielm! sagde Hialmar med sagte Røst. Mig tørster! — Örvarodd ledte ham derhen, satte ham paa en Steen og tog Hielmen af hans Hoved. De skiønne brune Lokker hvirvlede sig vildt omkring det blege Ansigt: men hans Øine vare endnu klare og stærke. — Nu vilde Ingeborg græde, hvis hun

saae dig! sagde Orvarodd. — Da Hialmar havde drukket, følte han sig forfrisket. Han holdt med Haanden paa sit Saar, for at Blodet ikke skulde forlobe ham, og sang med kraftig Røst sin Dødssang:

Det skal ei spørge,
Derfor ei sørge
Skal Hialmars Mø;
At Kamp han skyede,
For Fienden flyede
Paa Ægirs De.
Han dristig stevned
Mod Fienden, stærk.
Og Orvar hævned
Et Nidingsværk.

Tolv Fiender blegned,
Før Hialmar segned
I Dødens Favn;
Hans sidste Stræben,
Sidst Ord paa Læben
Var Hendes Navn.
Før Dødens Slummer
Er kun min Sorg:
Det volder Kummer
Skiøn Ingeborg.

Hugprude Broder
Fra Berurjoder,
Min Orvarodd!
Skiøn var din Lue,
Stærk var din Bue,
Vis var din Braad.
Sit Liv forliste
Ung Hialmar fro,
Da du deviste,
Du var ham tro.

Nu Skiold ei buldre!
Paa dine Skuldre

Bær Vennen hiem
I Sveariget
Bring Helteliget
I Hallen frem!
I Morgenlue,
Med Barmen trang,
Sin Ven Hun skue
For sidstegang.

Men ei hun græde!
I Freias Sæde
Vi samles vist.
Hvo vilde klage
For snelle Dage,
For korte Frist?
Før Dødens Slummer
Er kun min Sorg:
Det volder Kummer
Skiøn Ingeborg!

Da Hialmar havde endt sin Sang, slap han Saaret med Haanden, og hans Blod sprang raskt og rislende som Kilden; men kun et Øieblik. Han sank død i Ørvarodds Arme. Ørvarodd stirrede paa det blege Ansigt, kyssede Hialmar paa Panden og sagde: Kilden græder over dig, Hialmar! Ørvarodd kan ikke græde. Med disse Ord trykte han sin Vens Øine til, lagde Liget sagte ned paa Jorden, og bedækkede det med Løv for den hede Middagssol.

21.

Begravelserne.

Nu tænkte Ørvarodd paa at høilægge Arngrims Sønner, som han havde lovet, med Harnisk, Hielm og

Vaaben, uden at Noget blev berøvet dem. Men han havde Ingen til Hielp; thi alle hans Folk vare ihielslagne. Nogle Fæhyrder fandt han; disse sendte han til det fiendtlige Skib, at de skulde hente Anganthyrs Mandskab, for at hielpe med at jorde deres Herrer.

Neppe hørte disse Nederlaget, og at det var skeet ved To, hvoraf den Ene kun var tilbage endnu, før de skyndte sig op i Land, at dræbe Odd. Da de saae ham, skiøde de deres Pile efter ham, af hvilke mange traf, men bleve afmægtigt hængende i hans silkestukne Brynie, saa at Odd kom til at ligne et stort Pindsvin. Da Mændene kom nærmere, plukkede Odd Pile af Brynien og kastede dem efter de Ankomne med Haanden, saa stærkt og vist, at han dræbte Tre paa Stedet. — Saaledes skyder man Trælle! sagde Orvarodd. Lader det være, Børn! I have selv værst af det. Jeg vilde gierne dræbe flere af Jer, men har ikke Raad dertil, da I maae hielpe mig med at begrave eders egne Herrer, at ikke Tyve skulle stiæle deres Harnisk og Vaaben, eller Krager og Ravne fortære deres Liig. — Folkene fandt, at der var Mening i Odds Tale, og lode sig nu, uden Murren, befale af ham; hvilket han giorde med saa stor Tillid og Nolighed, som om de havde tient ham ærligt og troe i mange Aar.

Orvarodd lod dem nu fælde Træer i Skoven, og af Stammerne byggede han et Gravkammer, hvor Ligene bleve lagte i fuld Rustning, med deres Sværde i Hænderne, og Anganthyr yderst med Tyrfing. Derpaa blev der lagt Sand og Jord over Gravkammeret. Det var vorden en mægtig Høi. Odd lod den beklæde med Græstørv, og en Steen vælte for Indgangen.

Da de vare færdige hermed, sagde Odd: Nu har jeg jordet Eders Herrer hæderligt, efter Løfte; nu staaer tilbage at begrave min Ven Hialmar, som ligger derhenne i Skyggen under de grønne Løv. Men

han skal ikke jordes her. Han har bedet mig om, at bringe ham til hans Fæstems Ingeborg i Upsal. Det bliver altsaa nødvendigt at lægge ham ud paa Angantyrs Skib, da hans eget har mistet Anker og Seil ved Entringen. Derfor maa jeg ogsaa betiene mig af Eder til Hiemfarten, og lade Hialmars Skib blive her i Fiskernes Varetægt, til videre. Mændene løde Odd uden Modsigelse og svore ham gierne Lydighed; thi deels havde han vundet deres Venskab ved den hugprude Viis, hvorpaa han behandlede sine dræbte Fiender, deels mindtes de endnu Pilekastene og de forgieves Forsøg der vare giorte paa at dræbe ham.

22.

Ingeborgs Endeligt.

Det var en aarle Morgen, da Orvarodd ankrede igien ved Sigtun. Folk vare endnu ikke opstandne, men Hervør var gaaet ud med sin Tærne Svanhvide til Stranden, for at speide efter Skibe langt ude; thi hun havde Falkesine. Da hun opdagede Faderens Snekke, sagde hun: Nu have de Tolv dog faaet Bugt med de To; hvad vel var for dem. Man siger: Mange Hunde, Harens Død; men Orvarodd og Hialmar vare ingen Harer. — Og din Fader og hans Brødre ingen Hunde, sagde Svanhvide, som havde frit Sprog med hende. Raske Blodhunde ere duelige til Jagten, vedblev Hervør. Men jeg haaber, Vildtet har stanget, før det faldt. Neppe lever Hiorvard endnu for at ægte Inge-

borg, hvis Orvarodd ingen Praler var, da han roste sin Skyttefærdighed.

Nu ankrede Skibet, et Bræt blev lagt fra Skibsranden til Kysten, og den Første, som gik derover, var Orvarodd, med Hialmars Liig paa Ryggen. — Hervør kiendte Liget og sagde: Nu vil Ingeborg græde. — Og Hervør! svarede Orvarodd, idet han nedlagde den døde Helt. — Hervør græder ikke. Hvor er min Fader? — Hialmar tog ham med, da han gik til Odin, svarede Orvarodd. Af hans Brødre sendte jeg de Fleste med mine Pile til Hel, da de hobeviis vilde overfalde enkelt Mand; dog jordede jeg dem i den Heltehøi, jeg kastede over din Fader. — Det var større Hæder, end de fortiente, svarede Hervør. — Orvarodd betragtede med Beundring den skiønne modige Qvinde, der saa rolig kunde bære Fadertabet. — Hader Du Hialmar, som dræbte din Fader? spurgte han. — Naar man overfaldes, maa man værge sig, svarede Hervør.

Orvarodd tog nu Liget paa sine Skuldre, for at bære det til Ingeborgs Jomfrubuur. Hervør fulgte. Det vil blive morsomt, sagde hun, at see Maanskinnet slukkes i Regnskyer. Neppe har Hialmar blødt meer, end Ingeborg vil græde, naar hun seer ham.

Ingeborg sad just i Buret og stak en Pandserskiorte til Hialmar. Odd lagde Liget for Døren, gik ind til hende og sagde: Her er en Ring, som Hialmar sender dig med sin Hilsen. — Hun tog imod Ringen; uden at sige et Ord traadte hun ud i Døren, og da hun saae Hialmars Liig, segnede hun strax død ned ved hans Side.

Da skoggerlo Orvarodd og raabte: Vel maa man glæde sig over dette! Nu skulle I have hinanden i Døden, uagtet Skiæbnen nægtede Eder det i Livet. — Derpaa tog han først Hialmars, saa Ingeborgs Liig, og bragte dem hen i Hallen for Kongens

Høisæde. — Kong Yngve blev meget bedrøvet over at han havde mistet sin Datter; men Orvarodd sagde: Mig tykkes, Herre! at slig Død maa trøste Eder. Ingeborg har i sin Hedenfart vundet alle Helte, ja selv den stolte Hervør. Vi havde venter Suk og Taarer; men hendes Hierte brast, som et ædelt Kar, der overfyldtes af for megen Smerte. Deraf kiendes Kiærlighedens Styrke. Jeg har i den senere Tid havt flere Beviser paa den. Vel muligt, at den, i sin rette Skikkelse, af alle Magter dog er den stærkeste. — Disse sidste Ord sagde han med et Blik paa Hervør; men hun mærkede det ikke; thi hun stirrede paa Ingeborgs Liig.

23.

Om Hervør.

Natten efter denne Begivenhed var søvnløs og sørgelig for Hervør. Men Orvarodd sov som en Steen; thi han havde havt stor Anstrængelse med at slæbe sin Vens Liig, hvilket han ikke vilde overlade til Andre; og skiøndt han, uden at vide det, elskede Hervør, saa var dog hans Elskov sund, som hans Sorg, og forstyrrede ikke hans Nattero.

Hervør var, uagtet sin mandige Aand, en Qvinde, og maatte undertiden, saa nødig hun vilde, yde Naturen dens Ret. Hun følte sig i denne Nat nedslaaet, modløs og bedrøvet. Ikke just over Faderens Død; thi for den, der altid stunder til Kamp, er Livets Tab ikke agtet høiere, end de Penge Spilleren taber; men hendes hele Fremtid var forstyrret.

Da Hervør blev født, døde hendes Moder; hun havde aldrig havt Søskende, af hendes Fader var hun opdraget paa sær Viis mellem ham og hans Brødre. Da hun blev ældre, beherskede hun Faderen. Det var, som sagt, efter hendes Raad, at han var fulgt med Hiorvard, i Haab om at vorde Sveakonge, naar Ynglingeætten var udrøddet. Nu stod Hervør alene uden Hielp og Venner; selv hendes Faders ringe efterladte Mandskab adlød jo Orvarodd.

Det var en stormfuld Nat, og Regnen skyllede ned. I dette slette Veir tog Hervør en Kaabe paa, en Lygte i Haand, og uden at tage Svanhvide med (det eneste Menneske i Verden, hun endnu troede at kunne forlade sig paa), gik hun alene den lange Vei til Gefions Hof paa Klippen. Hos denne hendes kiæreste Disa haabede hun endnu at kunne finde Trøst og Raad.

I Regn og Slud kom Hervør til Hoffet. Hun aabnede Døren og traadte ind. Men Hallen havde i denne fæle Nat aldeles intet Høitideligt og Opløftende. Gefion sad som et Spøgelse paa Bænken og stirrede. Hervør gik rask hen imod hende, holdt hende Lygten i Ansigtet, og nu saa Billedet ud som en udpyntet Dukke. De blaae Glasøine stirrede uden Siæl og Liv paa Hervør, og hun kunde tydeligt see Stingene af den Traad, hvormed Haarene var syet paa Hovedblokken.

Uden Trøst vendte Hervør sine Øine fra det udskaarne Træ, da faldt de paa Ingeborgs Skiold i Krogen, som hun havde glemt, da hun sidst var her og Hialmar overraskede hende. Der stod Galgen i Skioldet, malet med Ingeborgs Blod, der nu ikke længere var skarlagenrødt, men levret og mørkebrunt.

En besynderlig Mathed overfaldt Hervør. Hele hendes Liv tyktes hende i dette Øieblik at være et usselt Gisglespil. Hun fik Lyst til at ende det, drog sin Daggert, lod den funkle i Lygtelyset og stirrede paa

Gefion igien, som for at vide, hvad hende tyktes derom? — Da faldt der en af de blaae Stene ud af Diehullet paa Billedet, trillede hen ad Gulvet og blev liggende for Hervørs Fødder.

Et dødt Billed! raabte hun; en stor Dukke for vorne Børn, et latterligt Legetøi, et Spilleværk, som det hele brogede, taagede Liv. Jeg vil ikke lade mig længer giække. Jeg er kied af at sidde i denne Dødens Vaagestue; jeg vil selv sove!

Da klarede det pludselig op derude. Himlen blev reen, Maanen skinnede og kastede sit Lys ind ad Døren paa Hervørs Daggert. En liflig Lyd af Lurer og Skiolde klang i Luften. Hervør traadte ud og saae nu, at det ikke var Maanen, men sex deilige Møer paa en lysende Sky, omgivne af Luurblæsere. Medens Lurerne udbredte deres Toner over Field og Dal, sloge de tre Møer lydeligt Skioldene mod hinanden. Da de nærmede sig Jorden, standsede Skyen og Møerne svævede ned, tre og tre. Da de kom nærmere, kiendte Hervør strax Valkyrierne. Med Sværde, Skiolde og store Svanevinger paa deres Guldhielme, traadte de hen imod Hervør og sang til Lurernes Lyd:

Atter Valkyrier vilde
Hervør i Hallen gieste.
Diet tidligt og silde
Paa vor Mø vi fæste.
Vorde Valkyriers Lige
Skal den stolte Pige;
Stige, med As og Alfen,
Høit til Valaskialfen.

Tyrfing er smedet i Bierget,
Tyrfing Jorden skienket.
Kiender du Helteværget,
Før til Bierget lænket?

Seid monne Jernet syde;
Det vilde Stort betyde.
Tyrfing, et Sværd uden Mage,
Dværgen kræver tilbage.

Men det skal ei ham lykkes.
Skioldmøen er ei bange.
Hervør godt vil tykkes
Om Valkyriesange.
Hun skal Dødningen tvinge
Sværdet igien at bringe.
Gravhøiens mørke Hule
Skatten os ei skiule.

Som Suurdeigen i Brødet,
Tyrfing krydrer Livet;
Og, som Blodet til Kiødet,
Tyrfing blev Saga givet.
Menneskет, feigt i Slummer,
Vænnes til Trællekummer,
Hvor ei Tyrfing skrækker,
Og til Bedrifterne vækker.

Vredens Ild maa flamme,
Skal ei Røgen Jer qvæle;
Kæmpernes Staal maa ramme,
Skal ei Tyvene stiæle.
Skiold i Marken maa brage,
Skal ei Slægterne svage,
Kolde, misundeligusle,
Atter som Dværge pusle.

Hvad siger Mord og Bløden,
Naar slig Skat blev givet?
Og hvo frygter vel Døden,
Som er værdig til Livet?
Gak til din Faders Giemme!
Kræv med lydelig Stemme
Staalet, der gavner Muldet
Meer, end Freden og Guldet!

24.

Nornerne tale med Hervør, og Gefion lyser hende hiem.

Da Valkyrierne havde endt deres Sang, ønskede Hervør at faae noget nøiere Besked om Tyrfing. Rota, den ældste Valkyrie sagde: Tal med Nornerne, som følge os! De kunne sige dig, hvad du skal vide. — Nu traadte Nornerne frem, de saae rolige og alvorlige ud. Den ældste, Urd, i et mørkt, foldet Klædebond, hvori man neppe ret kunde see hendes Skikkelse, fortalte hende Anganthyrs Eventyr, hvorledes han havde faaet Sværdet; hvilket Faderen havde fortiet Hervør. Varandi, i den brogede Skældragt, bad hende være munter og ikke lade Modet synke. Urd sagde: De misundelige Dværge have kun nødtvungne givet din Fader dette Sværd. Et større Sligt bragte Liv og Bevægelse i de ældste Slægter, da Guder strede mod Jetter. — Varandi sagde: Der er en Stump af Tyrs gamle Sværd i Tyrfings Klinge. — Skuld meldte! Hvis Du bringer Sværdet tilbage, vil Livet røre sig langt kraftigere herefter. Hele Folkeslag ville vel ødelægge hinanden, men hvad siger det, naar Modet og Tapperheden saaledes naaer sit høieste Maal? Det bliver som en Storm, der bortfierner alle Mosetaager. Det Utøi, der udhækkes i al for lang Fred: Egennytte, Misundelse, Bagtale, List, Vellyst, Drømmeri, Forfængelighed og den grumme Feighed, — alle disse stinkende Paddehatte kunne ikke gro paa de store Valpladse, hvor Menneskeblodet, Jordens bedste Rose, dufter med Heltebedrift for Evigheden. — Varandi sagde: Der er Gift i Sværdet; men det er Modgift. — Dog, vedblev Skuld, maa du fare

varlig med Thrfing, og ikke blotte dette Sværd, uden der er en Fiende i Nærheden, du kan dræbe; thi det kræver i det mindste eet Menneskes Død, for hver Gang det drages.

Da Skuld havde sagt dette, forsvandt hun og alle de Andre. Skyen fortnede, Hervør stod igien i Bælmørke, og saae ikke andet, end Gefion, der sad inde i Hoffet, ved det matte Lygteskin, og stirrede ud paa hende, med sit ene Die. — Du skal faae dit Die igien! raabte Hervør, i det hun tog den blaa Ædelsteen op fra Gulvet og puttede den i Lommen. Det skal blive fast indsat igien imorgen den Dag! — Derpaa skyndte hun sig hiem. Paa Veien, i Nærheden af en farlig Fieldpynt, hvor der var stærk Træk mellem Klipperne, gik hendes Lygte ud. Ved hvert Skridt hun nu giorde i Mørket, stod hun Fare for at styrte ned i Afgrunden. Men Hervør blegnede ikke. Gefion vil vist have et vaagent Die med mig, sagde hun, idet hun tog Diestenen ud af Lommen og lagde den i sin hule Haand. — Og saa var det; thi den lyste med blaa Lue, som en Lygtemand, men uden at lede vild, og Hervør kom lykkeligt hiem til Svanhvide, der havde været bange og bedrøvet over hendes lange Fraværelse.

Næste Morgen var hendes første Tanke, at give Gefion sit Die igien. Hun havde lagt Ædelstenen paa Bordet, da hun gik iseng, og den havde oplyst Værelset som en svag Nattelampe, til hun slumrede ind. Men den var ingensteds at finde. Der havde Ingen været i Kammeret uden Svanhvide, og om hendes Troskab var Hervør overtydet. — Har en Tyv, tænkte hun, vovet at stiæle Gefions Die, saa vil det snart opdages; thi hvordan vil han skiule den guddommelige Straale? Men ud til Gefion vil jeg gaae jo før jo heller og

bede hende om Tilgivelse for min Uagtsomhed. En Dise er alvidende, hun kiender alt min Uskyld.

Hervør skyndte sig ud med Svanhvide til Gefions Hof. Men der sad Gudinden med begge sine Dine, som hun altid havde siddet. Ingeborgs Skiold stod vel endnu i Krogen, men det var blankt og reent, af Blodgalgen var ikke mindste Plet. — Jeg maa have drømt, sagde Hervør. Men ligemeget; min Drøm var mærkelig og lærerig. Nu maa vi hidse Seil i høien Raa, Svanhvide! til min Faders Gravhøi. Vil du være med? Svanhvide svarede: Jeg følger dig til Graven og i Graven!

25.

Hervørs og Ørvarodds Samtale.

Ørvarodd havde vundet Skibet og Mandskabet fra hendes Fader, og Hervør indsaae, der var ikke andet for, end at sige ham alting reent ud, hvis hun vilde til Samsø. Herpaa betænkte hun sig saa meget mindre, da hun vel havde mærket, at Ørvarodd godt kunde lide hende. Vel bersvede hun ham ved denne Fortrolighed Haabet om nogensinde at faae hende til Kone; men hun havde ogsaa mærket, at Ørvarodds Sind og Hu var af et eget Slags, og betænkte sig ikke længe.

Da hun havde sagt ham alting, endte hun med disse Ord: Aldrig vil jeg ægte nogen Mand, og hvis jeg maa raade dig, Ørvarodd, saa tag du heller aldrig nogen Hustru! Men lad os stifte et bedre Ægteskab!

Som Helt og Heltinde ville vi drage Verden om og udføre Bedrifter, hvortil Saga endnu aldrig har hørt Mage. Mig er sagt, at du med din Bue og dine Pile udretter det samme, som jeg bliver istand til at udrette med Tyrfing. For sligt et Sværd og slige Pile maa alle Mennesker vige eller blode. Saaledes gisre vi os til Herrer over den hele Jord.

Orvarodd rystede paa Hovedet og svarede: Jeg tænker i denne Sag anderledes end du. Hvad min Bue og mine Pile angaaer, saa takker jeg for deres Fortrinlighed Ingen, uden min stærke Arm, mit skarpe Die og mit kolde Blod. Jeg maa i høi Grad fraraade dig at søge Hielp hos Valkyrier og Norner. Hvad vi Mennesker skulle forstaae og hvad vi skulle udrette, dertil gave de rige Guder os Evnen fra Fødselen af; denne Evne skulle vi dyrke, men at ville meer, er Afsind. Thi hvis ogsaa overnaturlige Væsner siden laante os Noget af deres Magt, hvad Ære, sand Fordeel og Glæde var der da af at være blotte Redskaber i deres Haand? Tapperhed maa, ligesom Retskaffenhed, komme fra Mennesket selv.

Den ene Fortrolighed er den anden værd, — vedblev han efter en kort Taushed. Jeg har ogsaa faaet noget af en Alf, som jeg snart agter at skille mig ved igien. Tyrfing er Krigens Værktøi; den blev smeddet i Biergets Dyb, mellem brændende Luer, ved forfærdelige Afgrunde af Klippens haardeste Malm, af hæslige Dværge. Mig har en lille hvid Alfemø i Siælland vævet Fredens beskyttende Klædebond, i Maanskin, Blomsterlugt og glindsende Dug, af det fineste Spindevæv. Men uagtet hendes venlige Tale, indseer jeg dog godt hendes onde Hensigt. Jeg gav mig hende i Vold, ved et letsindigt Kys, istedet for at vende hende Ryggen, før Hanen gol. Hun bersvede mig vel

ikke Livet, men, hvad der var værre, Livets Værd og Ære vil hun røve mig. Til en feig magelig Huusbonde, der døer Straadød, vil hun gjøre mig. Men det skal ikke lykkes! Togange har jeg faaet Lov til at bruge Skiorten, og kan trække den af igien, uden for Livstid at være hyllet deri. Den førstegang brugte jeg den for min Ven Hialmars Skyld, skiøndt det lidet baadede ham; andengang vil jeg bruge den for din, paa dette Tog efter Tyrfing, hvis det ikke kan være andet. Men mit Raad til dig er, at du ikke forstyrrer din Faders Ro i Graven. Lad Tyrfing være jordet med ham! Jeg vil ogsaa brænde Alfesærken. Bliv min Hustru og drag med mig! Der vil vorde Heltegierninger nok for mig at øve; og vil du følge mig i Strid? Desbedre. Saa adskiller os hverken Livet eller Døden.

Tænk aldrig paa det! svarede Hervør. Følger du mig ikke til Samsø, saa gaaer jeg ene. Tyrfing have Norner og Valkyrier lovet mig; det er en Gave, som kommer fra Guderne selv; i Fødselstimen eller siden, det gjør Intet til Sagen.

Da Ørvarodd saae, der var ikke andet for, og hans Kiærlighed til Hervør voxte, besluttede han at følge hende. — Det gielder her et Tog imod Drauger og Svartalfer, tænkte han; jeg drager Alfeskiorten andengang paa for Hervør, og saa aldrig meer.

26.

Hervør henter Tyrfing.

De landede efter en heldig Fart ved Samsø og kastede henimod Aften Anker. Ørvarodd vilde, at Hervør skulde bie til næste Morgen, da han troede, hun vilde lade grave efter Sværdet; men hun svarede: Man maner ikke Aander om Dagen. Vil du ikke følge med, saa bliv! Jeg gaaer ene med min Tærne. Men lige hen til Graven skal ingen følge; did gaaer jeg ene. — Ørvarodd sagde: Jeg følger dig. Og gik Veien til Hel — jeg troer jeg fulgte; skiøndt du ikke takker mig mere end en Herre sin trofaste Hund, der løber efter ham. — Hervør svarede: Jeg skiønner paa dit Venskab; men her er ikke Tid og Sted til lange Omsvøb og prægtige Talemaader.

Skoven stod for dem; det var ved den modsatte Kyst Angantyr og hans Brødre laae begravede. Ørvarodd havde med Flid ankret ved denne Strand, da det mørknede, for at faae Hervør til at opsætte Bedriften til imorgen. De mødte en Fæhyrde, og Hervør spurgte: Hvor gaaer Veien til Angantyrs Grav? — Hyrden svarede: Du giør ilde i ved Nattetide at besøge denne Gravhøi. Den har et slet Rygte. Det maa være slemt nok at komme den nær om Dagen, men om Natten seer man Ildsluer at hvirvle ud deraf. — Ligemeget, sagde Hervør, den Ild vil ikke brænde mig. — Fæhyrden svarede: Jeg seer du er dristig, skiøndt uforstandig. Gak lige til, tvers igiennem Skoven! Ikke langt fra Kysten paa hin Side seer du Høien kneise paa Sletten, ikke langt fra Strandbredden.

Med den Besked gik Hervør, fulgt af Ørvarodd og Svanhvide. Det trak op til et stærkt Uveir, Træ-

toppene viftede og Stammerne knagede. — Anganthyr indbyder os uvenligt til sin Hal! sagde Orvarodd. — Man mister nødig det Bedste, svarede Hervør; men tvinges maa man, naar man ikke giør det godvilligt. — Hvormed vil du tvinge den Døde? — Med Livsmod! Døden er feig; svarede Hervør.

Nu traadte de ud af Skoven og saae Gravhøien langt henne paa Marken lyse i Mørket. Den hævede sig paa fire Ildpiller, der snoede sig som Slanger, og saa sank den igien. Derpaa hævede den sig atter; og dette Spil fortsatte den en tidlang, medens Stormen hylede, Ulvene tudede henne i Skoven og Træerne knagede, som om de skulde styrte ned. En Pladskregn faldt. Her er ikke hyggeligt, sagde Orvarodd. — Nei den Kiælne kan let faae Snue, svarede Hervør. Gak hiem paa Skibet og drik varmt Øl, mens jeg og min Tærne udøve Daaden.

Orvarodd rødmede af Vrede og rystede paa Hovedet. En Mand skulde ikke fornærme mig saaledes ustraffet, tænkte han; men han nænte ikke at sige det høit. Hun er dog plaget nok, sagde han ved sig selv, af sit eget vilde Forsæt. En Qvinde kan ikke fornærme mig, om det saa var en Valkyrie. Den der ikke bryder sig meer om sin Fader, skulde hun bryde sig om mig? — Men i dette Øieblik syntes det ham ogsaa, som om Elskoven var gaaet over. Hun stod for ham som en Nattens Alf. Han besluttede, efter hendes Ønske, i nogen Frastand at oppebie Udfaldet, men dog strax ile hende tilhielp, hvis hun behøvede det. — Nu gik Hervør ene til Graven; Svanhvide fik kun Lov at følge hende et Stykke. Ved Gravhøien kogte hun Seid, hvilket hun i Barndommen havde lært af en Vølve, for at mane Aanden. Det var en selsom Blanding af Blod, Planteseft og Steensyre. Hun slog Ild, idet hun udtalede Nornernes Navne; og neppe havde

hun giort det, saa ophørte Regnen, men Stormen vedblev. Da Hervør havde faaet Ilden til at brænde i nogle Riisqviste, der strax bleve tørre, gjød hun Seiden i sin Hielm, satte Hielmen over Ilden, og medens den kogte, rørte hun om i Blandingen med sin Daggert. Neppe begyndte Seiden at boble og vable, saa raabte Hervør:

Vaagn op, Fader!
I Brynieplader
I Høien jordet.
Helteordet
Hør fra din Datter,
Hilset atter. —
Ei Nattebaalet
Kan Hervør skrække.
Dværgestaalet
Af Graven du række!

Et dybt Drøn lød i Gravhøien; Stenen for Indgangen rokkedes, og Hervør hørte tydeligt sin Faders Stemme inde i Gravkammeret:

Affindigt sværmer
Du, som dig nærmer
Begravne Døde.
Til frække Møde
Du tør dig vove,
Til Haan for Ætten,
Og gieste Sletten,
Hvor Helte sove?

Nu rørte Hervør Seiden saa stærk om i Hielmen med Daggerten, at alle Hanerne gole i de fierne Torper. Skyerne kløvedes pludselig af en Blæst, og i Skyklæften fremdæmrede den Ildvogn, med nedhængende Sværd og Spyd i en lysende Taage, som Angantyr, da han

levede, havde seet, dengang han gik fra Dværgene. Hervør sang:

Med Midnatshaner
Jeg op dig maner.
Hørte du Galet
I Torperne fierne?
Det har befalet,
Ved Trylleſtierne,
Fra Gravens Leie
Mig Liget at tvinge,
Sværdet at bringe,
Som jeg vil eie!

Nu hævede Stenen ſig fra Gravhulen ſaa let ſom Skyen i Luften, og ſom en Jisſtøtte ſtod Anganthyrs Gienfærd i den kulſorte Dør, i ſtaalgraat Harniſk, med Grydehielm paa Hovedet, hvorfra de ſorte Haar faldt ned over Skuldrene. Anſigtet var kridhvidt, Øinene bruſtne og blodigrøde; det ſlukte Blik ſøgte ængſteligt at undflye det ſvage Lys fra Seidbaalet og Glimtet af Taageſtiernen. Med huul Røſt raabte Gienfærdet:

Daarlige Qvinde!
Snart vil du finde,
Med røde Vunder
Paa Døvningvangen,
Hvor blind du ſtunder
Til Undergangen.
Krænk ei din Fader!
Den Døde hader
Med Læber lamme
Ord at ſtamme. —

Hervør.

Ei kan mig ſkrække
Midnattens Flamme.
Du Tyrfing række

Til Arv Din Datter!
Saa gaaer jeg atter,
Og Tak for Gaven
Du faaer i Graven.

Angantyrs Aand.

Du vel betænke
Hvad her du vover!
Hvad vil du, Hervør,
Hvor Dødning sover?
Ung er din Alder,
Friskt end dit Hierte;
Mon det dig kalder
Til Saar og Smerte?
I Fruerstue
Ved Arnelue
Du Dugene væve,
Med Blomster baldyret;
Men ræd du bæve
For Stridsuhyret.
Skiøn paa din Lykke!
Din Beiler du trykke
Kiælen til Barmen;
Men ræk ei Armen,
Med Rædselsordet,
Ud efter Mordet!

Hervør.

Stor blier din Jammer,
Gierrige Fader!
Ei Gravens Kammer
Du forlader
Til Valhalsgildet;
Hvis ei formildet
Du Ønsket hylder,
Min Bøn opfylder.
Troer du, at Bulder
Mit Mod kan rane?

Angantyrs Aand.

Under min Skulder
Laa Hialmars Bane.
Lad Liget ruge
Paa den som Drage!
Faaes den tilbage,
Vil Loke den bruge.

Hervor.

Dit Blik er brustent,
Koldt er dig Blodet;
Med Livet rustent
Er ogsaa Modet;
Du Angsten arver
Fra Helheims Larver,
Selv kun en Skygge;
Men Hervør bygge
Tør end paa Livet.
Ei feig som Sivet
Jeg Faren fatter.
Ei Frygt for Staalet
Skrækker din Datter
Fra Heltemaalet.

Spøgelset forsvandt et Øieblik, men stod snart igien i Gravdøren med Tyrfing i den blege Haand og qvad:

Saa tag da Sværdet,
Fræk, uforfærdet!
Snart vil du bøde,
Mit Varsel sande.

Han rakte hende det, og Hervør sang med vild Glæde:

I Heltemøde
Først mangen Pande
Skal Hervør kløve.
Døden skal tøve
Med mig at hente.

Først mangen Glente
Skal jeg bespise,
Og rundt Heimskringla
Mit Mod bevise.
Lad mig saa falde,
Med stækket Vinge!
Lurerne skralde,
Valkyrier bringe
Hervør til Glæde,
Hvor Odin trøster.

Angantyrs Aand.

Dit Blod vil væde
Samsøs Kyster!

Disse sidste Ord sagde han saa sagte, at Hervør ikke kunde høre dem, hvorpaa han forsvandt og efterlod hende i Bælmørke. Ilden var gaaet ud under Hielmen. Kun den forunderlige Stierne dæmrede paa Himlen og lod sine Spyd falde ned mod Jorden; men de sluktes paa Veien. Hervør havde ondt ved at finde sin Hielm igien og endnu værre ved at finde Svanhvide, der i Stormhylet ikke kunde høre hende kalde. Lykkeligviis havde Tærnen ogsaa taget Fyrtøi og Lygte med; da Hervør blev saalænge borte, slog hun Ild og satte sig under et Træ, som stod midt paa Fælleden.

27.

Hervørs Død.

Neppe saae Hervør Svanhvide, før hun rakte Tyrfing med den prægtige Balg hen imod hende. — Har du faaet Sværdet? raabte den fortrolige kiække Terne, — lad mig see! — Med disse Ord greb hun om Balgen; men Hervør, som, for at vogte hende, vilde trække Tyrfing tilbage, drog Sværdet ud, saa at Svanhvide beholdt Balgen i Haand, og hun selv den dragne Glavind. Neppe funklede Tyrfing i Lygteskinnet, før Hervør følte sig drevet til at begaae et Mord, og da der ingen Andre var tilstede, stødte hun, uden at betænke sig, Sværdet i Svanhvides Bryst.

Da hun drog det ud igien, sprang Blodet af den Dræbte, men Blodsdraaberne trillede af Sværdbladet saa tunge og faste som Qvægsølv, uden at væde Klingen. Hervør skyndte sig at stikke Tyrfing i Balgen igien og sagde, idet hun medlidende stirrede paa Svanhvides Liig: Her kunde jeg græde, hvis jeg havde Taarer.

Hun opdagede nu Orvarodd langt borte; thi Maanen var gaaet op, skinnede klart, og Stormen havde lagt sig. I den Skarlagens Kiortel, med Guldkrandsen om Lokkerne og med Buen og Koggeret paa Ryggen, nærmede han sig hende langsomt. — Var det ikke ham, der var med at dræbe min Fader og hans Brødre? tænkte Hervør med hevngierrigt Sind. Er det ikke denne frække Normand, som vilde lokke mig fra Heltedaad til elendig Qvindesysel? Han skal bøde for sin Formastelse.

Orvarodd, som saae, hun var ifærd med atter at drage Tyrfing, raabte: Vogt dig, Hervør! Husk paa

min Pandserſærk! Det gaaer ud over dig ſelv! — Men hun hørte ham ikke; raſende ſtyrtede hun mod ham med Sværdet. Orvarodd ſtod ſtille og lod hende raſe. Med Hug og Stik anfaldt hun ham, men det tørnede af, ſom Hagl fra Taget. Da hun ſaaledes flere Gange havde forſøgt at dræbe ham, raabte hun raſende: Blod! Blod! hvor bliver du af? — og med dsſe Ord ſtødte hun ſig ſelv Tyrfing i Hiertet.

Da ſkoggerlo Orvarodd og raabte: Hvilket usſelt Eventyr er Livet! Lutter Drømme, før den lange, dybe Søvn kommer, der først ſkienker Hiertet Ro. Her ligger nu Hervør! den deiligſte Mø, Sol har ſkinnet paa, — og ſnart ſkulle Orme og Madiker fortære denne herlige Skikkelſe, i Stank og Mørke. Saaledes døde ogſaa Hialmar og Ingeborg i Livets Vaar. Kiærlighed og Had! begge lige grumme, begge dræbe deres Dyrkere. Thor og Frei følge den eensiede Odin, den gamle Giæſt hin Blinde, hvis Gaader Ingen kan løſe. — Saa vil jeg da heller ikke bryde mit Hoved med at løſe dem; men drømme raſk fort, og ſee at giøre mig Drømmen ſaa broget og lyſtig ſom muligt.

Men først maa jeg begrave mine Døde! Orvarodd er bleven Liiggraver paa Samsø. — Stakkels Hervør! Mig tykkes, min Kiærlighed til dig vaagner paany, efter din Død. Der bliver noget Stort jordet med dig. — Du troede, du var en Valkyrie. Kan man jorde Valkyrier? Hvi komme de ikke at hente dig? I Skoven under den ſtore Bøg vil jeg begrave dig. Ingen af mine Folk ſkal hielpe mig; det morer mig at giøre det ene. Jeg var ſaa gierne i dit Selſkab i Livet; men du kunde ikke lide mig. Jeg ſaae dig ſaa gierne i de ſkiønne Dine. De ere ſkiønne endnu, ſkiøndt bruſtne; dine Kinder deilige endnu, ſkiøndt blegere end før; din Mund yndig endnu, ſkiøndt en blaa Kiærminde. Mig tykkes, du ligner Alfemøen i Hertha-

dal! Jeg er heller ikke bange for at kysse Dig. — Han kyssede hende og sagde: Det er kun kolde Kys, Orvarodd faaer af Qvindemund.

Derpaa bar han hende og Svanhvide hen under Bøgen og sagde: Her skal hun ligge med sin kiære Tærne; de skiltes dog aldrig ad, mens de levede. Men ingen Høi skal vise, hvor Graven er. Jeg vil lægge Græstørv over den, at de unge Hyrder kunne sætte sig hen med deres Fæstemøer, spille paa Rørfløite og være lykkelige paa Hervørs Grav, uden at skrækkes for hendes Liig. Jeg har mærket, at slige Mennesker nyde større Fryd i Livet i deres tarvelige Nøisomhed, end vi Andre, der ere saa stolte, der ville saa Meget og udrette saa Lidet. — Saa skal Nattergalen, Hervør! vaarlig være din Skiald. Og spøger du i de mørke, stormfulde Nætter, og besøger dit og din Faders Gienfærd hinanden paa Heden, saa gid Ingen erfare det!

28.

Om Tyrfing.

Da han havde jordet de tvende unge Piger og lagt Græstørv over Graven, sagde han: Nu skal der kun Een begraves endnu, saa vender jeg tilbage til mit Skib og mine Folk. Det er intet Liig, men Den, der gjør Liig. — Kom nu du deilige, falske Tyrfing, du skal ikke forføre nogen ærlig Helt til at bruge dig. Jeg vil begrave dig, hvor intet Menneske skal finde dig meer; i Krattets dybe, bundløse Sump vil jeg kaste dig.

Derpaa gik han hen med Tyrfing, efter at have ſtukket den i Balgen, til et dybt Kiær i Underſkoven, kaſtede Sværdet derned, og følte ſig let om Hiertet, da han hørte det plumpe dybt i Vandet.

Ørvarodd var kommen et dygtigt Stykke Vei fra Skoven henimod Skibet, da han følte en Haand klappe ſig ſtærkt paa Skulderen. Da han gik meget raſk afſted, begreb han ikke Hvo der ſaa hurtigt fulgte ham i Hælene. Han undrede ſig endnu mere, da han, idet han vendte ſig, ſaae en gammel udlevet Mand ſtaae og hive ved en Stav, ſom om Veiret ſkulde gaae fra ham.

Tilgiv, min unge Herre! ſagde Gubben puſtende, at jeg opholder Eder et Øieblik. I gaaer ſaa ſtærkt, at det blev mig vanſkeligt at følge Eder. — Det undrer mig, at I kunde det, ſagde Ørvarodd; thi det lader ikke til at vore Skibe ſkyde ſamme Fart, mindre, at I kan ſeile mig forbi. — Man maa ſætte alle Seil til, naar det kniber, ſagde Gubben. — Hvad vil I mig da? ſpurgte Ørvarodd. — Jeg vil kun ſige Eder, gode Herre! at det glædte mig inderligt at ſee, hvor menneſkekierligt I begrov det fæle, ſkiebneſvangre Sværd i Riiskiæret, ſagde Gubben. Ingen Moders Siæl veed det uden vi To, og jeg ſværger Eder til, at det bliver en Hemmelighed mellem os. — Ha hvo eſt du, raabte Ørvarodd, ſom kommer her for at ſpotte og forraade mig? — Det være langt fra, ſvarede Gubben ſmilende, at jeg ſkulde være ſaa dumdriſtig. Jeg er en fattig Fæhyrde. Min hele Rigdom og Magt beſtaaer i det prægtige og pralende Navn, min Fader gav mig, da han vatnede mig. Han kaldte mig Loke. Men Loke er en deilig Gud, veed I nok, og jeg ſtakkels Olding er lutter Skind og Been. Vil I bare ſee!

Med diſſe Ord afkaſtede Gubben ſin Kaabe, og Aſaloke ſtod for Ørvarodd, deilig og bleg, med de ſtore, brune, falſke Øine, med det lange, ſorte, flagrende

Haar, med Tyrfing i Haand. — Orvarodd vilde gribe efter Sværdet, men Synet forsvandt, og tungsindig og nedslaaet gik Orvarodd til Skibet. — Der voxer ingen Urt for Døden! tænkte han, der gives ingen Hielp for Ulykken. Menneskeslægten maa seile sin egen Sø, og Enhver maa bierge sig saa godt han kan.

29.

Orvarodd drager til Upsal igien.

Orvarodd havde lovet Kong Yngve at bringe ham Besked om Hervør, hvis han ikke bragte hende selv tilbage; thi Kongen kunde godt lide hende, uagtet han kiendte hendes fiendtlige Sindelag imod ham. Det gik ham som alle Andre, han yndede Hervør, skiøndt hun ikke selv holdt af Nogen. Orvarodd bar ogsaa Venskab til Kongen, der havde været vennesæl imod ham; især havde Yngve vundet ham, ved at frigive Faste, og ved at tillade Hialmar at jorde den Frigivne som en ærlig Helt. Orvarodd seilede da tilbage til Sverrig, skiøndt han foresatte sig strax at drage paa Viking, for at forslaae Grillerne, naar han havde hentet sine Skibe og sine Penge, som Kongen havde taget i Forvaring. Men han havde Modvind og Tilbagereisen varede længe.

Da Orvarodd endelig traadte ind i Hallen i Sigtun igien, troede han fast at have taget feil af Veien og at være kommen til en fremmed Kongsgaard; thi han kiendte ikke et Menneske. Den unge Konge, der sad i Høisædet, havde han aldrig seet før, og ligesaalidet hans Hirdmænd.

Orvarodd, der var bleven vant til forunderlige Ting, giorde en Undskyldning og vilde gaae igien, da han standsede ved at høre sig tiltale paa Svensk; og da han ret saae sig om, kiendte han ogsaa Kongshallen fuldkommen vel.

Den unge Kong Hugleik hilsede ham venligt og sagde: Velkommen, Orvarodd! Det er naturligt, at du ikke kiender mig og mine Mænd, da vi vare paa Viking, medens du sidstegang giestede Kong Yngve, min Farbroder. Du søger forgieves ham og min Fader Kong Alf. De have berøvet hinanden Livet; og alle de forrige Kæmper, du kiendte her, have deelt deres Skiebne. Min Fader var længe nidkiær paa Yngve; efter Angantyrs Bortreise lod det til at blive godt igien; men Ilden ulmede i Asken og brød for nogle Dage siden ud til Flamme, næret af en besynderlig Hændelse.

En alderstegen Gubbe, klædt i ringe Hyrdekofte, men med et Væsen, der vidnede om en mægtig Mand, som vilde være formummet, besøgte min Fader seent i Qveld for en Uges Tid siden. Han forsikkrede Alf, at hans Mistanke til Yngve og Bera var grundet, og forærede ham ved sin Bortgang et kostbart Sværd med Guldhialte. — Neppe havde min Fader faaet dette Sværd i Haand, før han listede sig ind i Høieloft igien til Yngve og Bera, min Moder, der som sædvanlig sadde og talede sammen i al Uskyldighed. Min Fader styrtede hen imod Yngve og gav ham Banesaar; men Yngve vristede ham Sværdet af Haanden og dræbte ham igien. Nu ilede Kæmperne til; og da traf det sig saa forunderligt, at de dræbte hinanden alle indbyrdes med Sværdet, ligesom Alf og Yngve; indtil det faldt en af de Sidste ind at stikke Sværdet i Balgen igien, hvorved Blodbadet standsede.

Da jeg nu kiender dette Sværds Egenskab, har jeg ikke villet skille mig derved; thi, sandelig, det er et dyrebart Klenodie. Det skaffer den Seier, som besidder det; kun maa han ikke drage det uden Aarsag og ikke lade sig det vriste af Haanden. Sværdet er uskyldigt. Hvad kan det for at det dræber? Det er dets Bestemmelse; dets Dyd bestaaer jo netop i, at det er skarpt og kan skille Fienden ved Livet. Manden maa have Forstand for Sværdet, ligesom for Skibet og for Hesten; de kunne ikke styre sig selv. — Nu vil jeg vise dig den herlige Glavind, Orvarodd! thi du er en Helt, som fortiener det, og vil ikke misbruge min Tillid.

Med disse Ord tog den unge Konge en Nøgle op af sin Lomme og aabnede selv et stærkt Jerskriin, der var skruet fast i Gulvet ved Høisædet. Neppe kastede Orvarodd sit Die derhen, saa kiendte han Tyrfing.

Efter hvad Kongen havde talet, indsaae han vel, at det ikke hialp at giore ham Forestillinger; Orvarodd havde ikke Lyst til at fortælle sit Eventyr, han var aldrig en Ven af mange Ord, og især var det ham imod at fortælle om Hervørs Død. Han sagde blot: Jeg vil ønske, o Konge! at det maa gaae dig godt med dette Sværd, og at det ikke maa bringe dig i Ulykke. At kaste det i Søen eller i Fielddybet vilde vel desuden kun lidet hielpe; den gamle Fæhyrde vilde snart finde det igien og maaskee giøre dig en værre Foræring dermed paany. Jeg finder det viseligt, at du giemmer Sværdet vel; du har dyrekiøbt den Erfaring, hvorledes man skal omgaaes dermed. Hvad mig angaaer, saa tager jeg nu strax Afsked med dig. Det er bedrøveligt at være paa et Sted, hvor alle de gamle Venner ere døde og hvor man seer lutter nye Ansigter. Jeg drager ud i den vide Verden, blandt Fremmede. Hvor man aldrig kiendte Nogen før, der savner man Ingen.

Mine Skibe ligge i en Havn her i Landet og dem vil du ikke forholde mig. Desuden har jeg givet Kong Yngve en Pung med Guldpenge i Forvaring, præget med mit Bomærke: en Piil og en Bue. Hvis du skulde være kommen i Besiddelse deraf, beder jeg dig derom; hvis ikke, saa kunne vel Pilen og Buen skaffe mig saamange Penge igien som jeg bruger. Kongen sagde: En saadan Pung har jeg fundet i min Formands Gienme; jeg vidste ikke hvem den tilhørte; det er mig kiert at kunne give dig din Eiendom igien.

Orvarodd skyndte sig nu ned til den Viig i Skaane, hvor hans Skibe laae. Han tilbragte her nogle Dage med at tiltakle dem; da Budskabet kom om, at en anden Slægtning af Ynglingestammen, Kong Hake, pludselig havde overfaldet Hugleik, bemægtiget sig Jernskrinet, dræbt Kongen og hans Mænd med Tyrfing, og ladet sig udraabe til Konge i Upsal. — Orvarodd vilde ikke længer blive i Sverrig, i dette rasende Blodbad, hvor intet ægte Heltemod kunde vise sig. Han besluttede at reise jo før jo heller.

30.

Alfen kommer igien.

Det lille Bondehuus, Orvarodd havde leiet ved Stranden, medens han rustede sig til Vikingstog, laa næsten omringet af en smuk Hauge. Skaane har megen Lighed med Siælland, og Orvarodd fandt i de frodige Løvtræer, Frugttræer og Urter Herthadalen atter. Hvad der især fornøiede ham, vare de mange Blomster, der stode i Bedet lige udenfor hans Sove-

kammervindue, der vendte til Haugen. Det var en Sieldenhed der i Landet.

Aftenen før hans Afreise, vilde han afdrage Trylleskiorten, som Alfen havde givet ham. Han lukkede sig inde; det var Maanskin, men han havde dog giort Ild paa Arnestedet, for at brænde Skiorten saasnart den var afdraget.

Men det var ikke Orvarodd muligt at befrie sig fra den, alt hvad han stræbte. Han drog i det tynde, næsten usynlige Spindevæv med saa stor Anstrengelse at Sveden dryppede ham ned ad Panden; men forgieves. — Ha skiendige Troldhex! raabte han, har du saaledes bedraget mig? Tillod du mig ikke at bruge Skiorten togange, før jeg skulde være bundet til den for Livstid?

I dette Øieblik sang Drosselen i et Træ i Haugen; en sagte Vind bevægede Hyldebusken, den nedrystede en stor Deel af sine Blade og udbredte en sød Lugt, der trængte ind til Orvarodd af det Vindue han havde aabnet, for at faae frisk Luft i den varme Stue, efter Anstrengelsen. Pludselig stod der Een i Vinduet. Det var den deilige Alf fra Herthadal. Orvarodd kiendte hendes Ansigt igien, medens en sagte Vind bevægede de lange lysegule Lokker i Maanskinnet. Hun sang:

Uvelkommen
Jeg er kommen,
Afsked tager
I Bondens Have.
Slet du lønner,
Slet paastionner,
Kun med Klager
Sieldne Gave.

Ei dog kan du
Skiorten miſte.
Den ei briſte!
Du den love!
Trendegange
Du Særken prøved.
Førſtegang monne du
Med den ſove.

Den fra Fare
Vil bevare
Dig, i mangt et
Kæmpemøde.
Hvad jeg ſpaaede,
Du forraadte;
Derfor din Hervør
Maatte bløde.

Farvel, Smukke!
Alfens Sukke
Hør i Maanſkin,
Hør mig qvæde!
Søg nu Fryden
Fiernt i Syden:
Her du ſpildte
Selv din Glæde.

Hun ſnakker godt for ſig! ſagde Ørvarodd, da Alfen var forſvundet. Nu ſkal jeg ovenikiøbet være Skyld i Hervørs Død, fordi jeg varede hende fra at anfalde den, hun ikke kunde fælde med Sværdet. Men Ordſtrid er en unyttig Ting, ſær med Qvindfolk, der ere vel ſkaarne for Tungebaand. Forhexet er jeg nu engang til at være lykkelig uden Fare, Tvivl, Anſtrengelſer og Mod. Saa maa man da ſee at bære den fordømte Lykke ſaa godt man kan.

31.

Orvarodd redder sit Liv med en slet Vise.

Han udrustede nu en Flaade paa ti Skibe, med hvilken han stak i Søen og mødte en Viking med fem og halvtredsindstyve. Denne angreb Odd; og da Forskiellen var saa stor, blev Udfaldet, at inden Aften vare alle Odds Skibe ryddede, saa han stod ganske alene tilbage af sine Mænd. Han sprang da overbord, da det næsten var mørkt, og svømmede bort fra Skibene. Dette blev en Mand vaer, der kastede et Spyd efter ham, hvilket saarede ham i Læggen. Odd kom nu ihu, at det kun var paa Flugten han kunde saares, vendte derfor tilbage og gav sig Fienden i Vold. Der blev lagt Fiæder paa hans Fødder, og med en Buestræng bandt man hans Hænder. Sævid satte tre Tylter Mænd til at vaage over Odd, og besluttede at lade ham hænge næste Morgen, ved Solens Opgang.

Da de nu sadde der om Natten og vaagede over Odd, tænkte han: Jeg skulde ikke været saa rask til at forbande min Lykke, nu er den virkelig forbandet nok. Men dersom jeg dennegang redder mig ud af Faren, hvor der er Fare, ved egen Snildhed, saa skal jeg i Fremtiden aldrig skiende meer paa Alfen, eller vrage det Gode, som bydes mig. — Men hvordan slipper jeg fra disse sex og tredive Mænd? Hvis jeg kunde dysse dem i Søvn! Men hvor finder jeg saadan et Tryllemiddel?

Pludselig blev han glad, som han ikke længe havde været, og tænkte ved sig selv: Nu har jeg det! Jeg vil foreslaae dem, at synge dem en Vise, og saa vil jeg sammensætte det kiedsommeligste Tøi der er

til. Jeg troer ikke, der gives nogen Sovedrik, som virker stærkere paa Folk, end lange slette Riim. Det vil udentvivl lykkes.

Da han saae dem gabe allerede, thi de vare søvnige af at holde Nattevagt efter Kampen, spurgte han: om han ikke maatte sjunge dem et Qvad, for at opmuntre dem lidt? — Mændene tyktes godt om det Mod Orvarodd viste, at han vilde opmuntre dem, der selv skulde hænges imorgen, og gave ham Lov til at qvæde. Nu giorde Odd sig al mulig Umag for at gisre Visen saa kiedelig som muligt; hvilket endda ikke var ham saa let, da han af Naturen var en temmelig god Skiald; men hvad gisr man ikke, for at frelse sit Liv? Det lykkedes. De gabede meer og meer; og opmuntret meget mere herved, end den ærgierrigste Skiald ved det største Bifald, sang han saalænge, til de alle snorkede.

Da skiød han sig hen, hvor der laa en Oxe, hvorpaa han gned Ryggen, indtil han havde skaaret Buestrængen sønder. Da Hænderne vare løste, skiød han Fiæderen af sig, og fandt snart sin Bue og sit Kogger. Nu havde han let kunnet dræbe dem alle; men han skammede sig for at dræbe sovende Folk; og skiøndt han udsatte sig for at gribes paa Flugten igien, sprang han dog overbord og svømmede til det nære Land. Og alt mens han svømmede, gav den Tanke ham Kræfter, at han viste mere Mod ved at flye, end ved at stande qvar.

32.

Odd kommer til et selsomt Gudehuus.

Orvarodd udførte nu mange Bedrifter og tumlede sig, som tapper Høvding, baade tillands og vands, indtil han fuldeligt havde erstattet den Skade, han havde lidt paa sit første Vikingstog. Da han nu havde giort sig berømt i Norden, fik han, paa et af sine Tog, Lyst til at see sig mere om i Verden; seilede derfor til Sikilei (Sicilien), og ankrede i Nærheden af et Kloster, hvor Abbeden Hugo indbød ham til at besøge sig.

Det var just en Helligdag, og Odd kom til et deiligt stort Huus, hvis Lige han endnu aldrig havde seet. De høie, røde Mure strakte sig, med smalle, lange Vinduer, høit mod Himlen, og Taarnet endnu høiere, saa det lod, som det berørte Skyerne; og Fuglene, der ikke toge sig iagt, tørnede i deres Flugt mod Spiret. Men hvad der var det Allerforunderligste: Huset sang! Han hørte tydeligt en stærk Røst komme ud deraf, der ikke kunde frembringes af Menneskelunger, men behøvede anderledes store Blæsebælge. Det var heller ikke Lurer, Fløiter, Trommer eller Giger.

Odd traadte ind, med mange andre Folk, der lode til at være syge og daarlige; thi de stønnede og sukkede, Nogle græd, og alle bestænkede sig med koldt Vand af et Kar, der stod ved Indgangen, for ei at besvime. Odd syntes, at her just var fornøieligt. Sligt et Gudehof havde Andet at bethyde, end de smaa Biælkehuse med Plankeværker, der hiemme, hvor Guderne sadde udpyntede som Dukker paa Træbænke. Her hang de deiligste Billeder. Han saae

Odin i Skyerne, som en gammel, rørig, rødmusset Mand med graat Skiæg. Baldur stod for Blodstenen, med en Guldkrands om Hovedet, ligesom Orvarodd; men den berørte ikke Haaret, den svævede i Luften om hans Isse. Freia saae han ogsaa siddende med et lille Barn paa Skiødet; samt mange deilige, vingede Lysalfer. Kirken sang bestandig, og han kunde ikke opdage hvor Lyden kom fra. Vinduerne vare fulde af Blomster; men det var nogle forunderlige Blomster og forunderlige Vinduer; thi uagtet det lod, som de vare aabne, vare de dog lukkede, og Blomsterne strakte sig tyndt hen, som om de vare fastsmeltede i en usynlig Plade, der indfattedes af Bly. — Odd forundrede sig over, at alle Mennesker faldt paa Knæe, da det ringede med en lille Klokke, og tryglede og tiggede med foldede Hænder og forbarmelige Miner, som om Nogen havde villet berøve dem Livet; hvorvel der Ingen var, som giorde dem noget.

Den store Odd gad ikke staae der til Forundring opreist mellem alle de Knælende; thi han mærkede nok, de bleve vrede, fordi han ikke ogsaa kastede sig ned; men knælet havde Odd endnu aldrig for Nogen. Han gik derfor hen og satte sig i en afsides Krog, hvor den herlige Sang af sortklædte Mænd var saa opløftende, at der i hans Siæl vaagnede Følelser, han endnu aldrig havde kiendt. Men da en anden sort Mand steg op i et Høisæde og holdt en lang Tale, hvoraf Odd ikke forstod et Ord, gik det ham som Kæmperne paa Skibet, da han sang Visen for dem: han faldt i en dyb Søvn, og vaagnede først, da Abbeden, der stod ganske alene i Hallen for ham, ruskede i ham.

33.

Abbeden forklarer alting og Odd bliver hos ham.

Det var intet Under, at Odd var kommen efter Abbedens Indbydelse og at de strax bleve saa gode Venner; thi Hugo var en Normand, der i sin Ungdom var kommen til Sikilei med en Krigerskare, var bleven Klerk og lidt efter lidt steget til Abbed for Klosteret. Odd maatte fortælle ham om Norge, og takkede ham ret, fordi han havde indbudt ham i dette skiønne Gudehof, hvor Odin og Freia hang afmalede paa Væggen og hvor Baldur stod for Blodstenen.

Hugo korsede sig over denne store Vildfarelse og sagde: Veed du endnu ikke, at du er i en christen Kirke? Hvor kan du formasteligt tage Gud Fader, Jesus Christus og Jomfru Maria for Afguder, og det hellige Alter for en Blodsteen? — Jeg veed intet Bedre at tage dem for, sagde Odd; veed Du noget Bedre, saa er det godt for dig, og, hvis du vil lære mig det, for mig med. Jeg ønskede nok at vide Noget om den hvide Christ, hvis Navn alle sydlige Folk nævne med saa stor Ærbødighed. Hvis dig tykkes, saa vil jeg blive et Par Maaneder hos dig; thi jeg trænger, eller rettere sagt, jeg ønsker Ro og Hvile, ovenpaa alle disse Vikingstog. — Du er velkommen! sagde Hugo, og tog ham med i Klosteret.

Abbeden spiste med tolv Munke i Refektoriet, og disse undrede sig hoiligen over den skiønne store fremmede Hedning, der ikke forstod et Ord af hvad de sagde; men, medens han talede med Abbeden i den

danske Tunge, uden at mærke det, thi Samtalen var meget ivrig, næsten spiste al deres Mad.

Her er godt at være! sagde Odd; her er deiligt kiolt i disse Haller, og Solen lægger for meget i Ovnen derude; det er i den fri Luft ved Middagstide som i en Bagerovn. Har I det altid saa hedt? — Her i Italien er ingen Vinter; kun paa Biergene er Snee og Jis. — Eders Bierge spye jo ogsaa Ild, sagde Odd. Det maa jeg see engang, det maa være et lystigt Syn. — Bliv hos mig i nogen Tid, sagde Abbeden, saa vil du nok faa det at see. — Man lever godt hos Jer, sagde Odd. Spiser og drikker I altid saa lækkert? — Kun ikke Fredag og Løverdag, da faste vi. — Nyde I da slet ingenting? spurgte Odd; det kan jeg ikke holde ud. — Jo, svarede Abbeden: Fisk, Æg, Brød, Viin, Salat, Meelspiser. — Det Halve er nok, sagde Odd. Fisk, Æg og hvidt Brød vilde for de fleste Normænd være et Julegilde. Men Eders Olie og Salat kunne I beholde for Eder selv. Med Olien kunne Eders gamle Kiærringer smøre deres Rok, og jeg æder ikke Græs fra Hestene.

Abbeden loe og han maatte oversætte Odds Tale for Munkene. De fornøiede dem ogsaa derover og fik ham kiær, som et stort Kæmpebarn med uhyre Kræfter, men som maatte opdrages fra først af, hvis der skulde blive andet af ham end en stor Slagsbroder.

34.

Odd gaaer i Skole og bliver en Christen.

For at kunne lære Sproget, maatte Odd begynde med at kiende Bogstaver. En gammel Munk havde indrettet en Skole for Naboernes smaa Børn, og lod Odd spørge, om han ogsaa vilde lære at læse hos ham? hvortil han strax var villig. Abbeden forærede ham en ABC-Bog, meget deilig skrevet, med en Hane foran, hvilket skulde betyde, at Den maatte staae tidlig op ved Hanegal, som vilde lære noget retskaffent. — Det er Heimdals Hane, sagde Odd; han staaer paa Regnbuen og lægger Mærke til Alt, han skal ogsaa see Odd lære at læse.

Abbeden havde fortalt Odd at han fik Skolekammerater, men om deres Alder og Udseende havde han endnu intet hørt. Odd mødte allerførst paa Skolen næste Dag, Abbeden bragte ham selv did. Der stod et langt Bord, med Bænke til begge Sider og for Enden sad Skolemesteren med et Riis liggende foran sig. — Odd spurgte, hvad den Urtekost skulde betyde? der var jo ingen Blomster paa den, og den lugtede vist ikke godt. Abbeden forklarede ham, at da hans Skolekammerater vare smaa Børn, der begyndte med Læsningen itide, saa maatte de have Riis, naar de vare dovne og uartige, men med ham havde det ingen Nød, sagde Hugo smilende. Odd var saa alvorligt stemt for sit Hverv, at han slet intet Latterligt følte i dette Forhold; han fandt det meget rigtigt, at man tugtede Børn, der vare forsømmelige og høirøstede, og ligesaa rigtigt, at man giorde en Undtagelse med ham.

Odd var en stor Børneven. De smaa nydelige Drenge og Piger kunde han ikke blive kied af at klappe

og tage paa Skiødet. De bleve først bange for den høie fiirskaarne Mand, med det tykke, gule Skiæg, men snart bleve de fortrolige sammen. Han sad sædvanlig med en lille Dreng og Pige paa hvert Knæ. Saaledes gik Underviisningen rask frem, og naar han ikke vidste det ret, saa hialp hans Knæsætninger ham.

Saaledes lærte han snart Bogstaver, Ord og Sprog. De skiønne Bøger med de herlige Smaabilleder paa Guldgrund, var han begiærlig efter at læse i. Abbeden vilde strax døbe ham, men Odd sagde: Du vil dog ikke at det skal gaae mig som Mange af vore Landsmænd, der blot lade sig døbe for at faae en smuk hvid Lærreds Særk? Lad mig først vide ret, hvem Christus er, før jeg tilbeder ham. Dette fandt Abbeden at være fornuftigt talt. Dog lærte Odd Christendommen bedre af mundtlig Samtale end af Læsning. Den Legende, der huede ham bedst af alle, var den om den hellige Christoffer. Det er min Mand! sagde Odd; jeg tiener ogsaa den Stærkeste, og det, mærker jeg nok, er den hvide Christ. Nu kunne I døbe mig! — Dette skete kort derpaa med stor Høitidelighed.

Odd stiftede endnu i Klosteret Venskab med en anden gammel Munk, som han led endnu bedre end Skolemesteren. Gubben lignede meer en Kriger, end en Munk, og stak stærkt af med sit næsten mørkebrune Ansigt og tykke Skiæg, der endnu var sort, til de blege, hvidhaarede Munke. Thi Abbeden holdt strengt over, at ingen unge Mennesker kom i hans Kloster.

Den gamle Sortskiæg kaldte sig Osfantrix, og spillede tidt Skak med Odd, som maatte vogte sig for ikke at blive vred, naar Osfantrix satte ham mat; hvilket næsten altid skete, da han var en stor Mester i Spillet. Naar de nu saaledes sadde sammen, kom Talen ogsaa tidt paa Krig og Orlog. Odd fortalte Os-

ſantrix ſine Bedrifter og ſagde: han var næſten kied af ſit Haandværk; det var jo ingen Sag for en tapper Mand at ſlaae Folk ihiel og at overvinde de Fleſte.

Der gik juſt under denne Samtale Tømmerfolk ude i Kloſtergaarden og arbeidede paa at opføre en Sidebygning. En raſk, ſtærk Tømmerſvend ſtod lige udenfor Vinduet og huggede en Bielke til med ſin Øxe. — Man rykker op fra den ene Værdighed til den anden i Alting, ſagde Osſantrix. See den Tømmerſvend derude! Troer du, at han altid har været Svend? Nei, førſt var han Dreng, og med Tiden kan han blive Tømmermeſter. Og hvis han har Gaver dertil, kan han blive meer, han kan ſvinge ſig op til Bygmeſter. — Det kan vel ſaa hænde ſig, ſagde Odd. — Men det undrer mig, ſagde den gamle Munk, hvorfor Orvarodd da ikke vil drive det videre i ſit Haandværk, end til Svend. — Har jeg ikke ſagt dig, ſvarede Odd ſtolt, at jeg fra Ungdommen af var Høvding for tappre Vikinger? — Det bliver dog ikke meer end Meſterſvend, ſagde den gamle Munk. — Hvad vil du ſige dermed? — Jeg vil ſige dermed, at du er en tapper Kriger, men forſtaaer dig endnu ikke paa at føre Krig. Du er kied af at ſlaaes ſom ſlet og ret Kæmpe, men at lede de ſtore Skarer, for at de med Stilling og Bevægelſe kunne vinde dobbelt Styrke, ligeſom Brikkerne paa Skakbrettet, det forſtaaer du ikke. Og Sligt har dog, ſaalænge Verden ſtaaer, giort Udſlaget i alle ſtore Begivenheder; thi den blotte Tvekamp, ja ſelv den Bedrift, at enkelt Mand modſtaaer og overvinder Flere, er Børneleg.

Det er haarde Ord! ſagde Odd og rynkede Panden. — Det er ikke ſagt dig til Forſmædelſe, ſagde Munken venligt; kun en Daare ringeagter ſunde raſke Børn. Der ligger i dem Spiren til alt Stort, hvad hos de fleſte Ældre aldrig kommer til Modenhed. Den,

der ikke kan lege kraftigt som Barn, bringer det sjelden til udmærket Manddomsidræt. Men du er jo selv kied af dine forrige Bedrifter, og det beviser, at du føler Kald til at blive noget Mere. Livet er en morsom Bog; du har læst et godt Stykke ind i Bogen; men hvad du ofte har læst, gider du ikke læse om igien. Velan, saa maa du læse videre, at ikke Døden overrasker dig, inden du har læst Bogen ud; hvilket hændes de Fleste.

Efter denne Indledning begyndte den gamle Munk at lære Orvarodd Krigskunsten, hvori han selv havde været en stor Mester, som Høvding under den østgothiske Konge. Der gik et Lys op for Odd; han mærkede nu, at en stor Tumleplads aabnede sig for ham, hvori han frit og kraftigt kunde bevæge sig, uden at takke Alfens Tryllestiorte for Seieren eller Æren. — Men sig mig engang, sagde han en Dag til sin gamle Lærer, hvor var det dig muligt at forlade denne skiønne Krigskunst? Thi nu mærker jeg nok, Krigen kan være andet, end et blot Haandværk.

See der, min Søn! sagde Osfantrix, atter pegende ud af Vinduet til Arbeidsfolkene i Gaarden; — der er Bygmesteren idag selv og undersøger Arbeidet, hvordan det gaaer frem. Men seer du den Gubbe ved Staven, som følger ham? Det er hans Fader; han har ogsaa engang været Bygmester; men nu lader han Sønnen raade, sidder i Lænestolen og morer sig undertiden med at see de Unges Færd og Fremgang. Han har læst de Kapitler i Livets Bog, som jeg ogsaa har læst, men som hans Søn og du endnu kunne have Fornøielse af at læse.

Den gamle Osfantrix maatte love Odd, at fortælle ham sit Levnetsløb; men da han idag ikke befandt sig ganske vel, blev det opsat til næste Dag. — Da Odd næste Morgen traadte ind i Cellen til sin gamle

Ven, hvor der ellers var saa stille, hørte han en skiøn fiirstemmig Sang. Han aabnede sagte Døren, og saae nu Munkene staae omkring Gubbens Liig og synge Siælemesse. Han var pludselig død, uden Smerter var han sovet hen.

Du har giækket mig, Ossantrix! tænkte Odd. Du vilde, at jeg selv skulde læse Livets Bog? Lad saa være! Her er et af Kapitlerne endt. Naar jeg har været med at jorde dig, forlader jeg Klosteret. Hvor forskiellig er dog din Død og din Jordefærd fra de vilde Berserkers paa Samsø! Man oplever dog Meget i denne Verden.

35.

Om Kong Herrød og hans Raadgiver Siolf.

Odd drog nu til Jorsal, for at see de Steder, hvor Frelseren har vandret og lidt. I Tempelet i Jerusalem blev han forstyrret i sin Andagt af en knælende Mø, der i Skiønhed og Sindets Blødhed udmærkede sig fra Mængden. Han havde aldrig seet et Menneske græde saameget som hun, og dog fordærvede det ikke hendes Øine, der vare brunere end Ingeborgs fordum, og endnu blidere. Odd fik at vide, at hun var en Datter af Kong Herrød fra Hunaland, der ogsaa var her, med sin Raadgiver Siolf. Denne havde et saa listigt og lumskt Ansigt, at Odd, fra første Øiekast af, ikke kunde udstaae ham.

Odd giorde Bekiendtskab med Kongen; de forstode ikke hinandens Sprog, men brugte den latinske Tunge,

som Odd ret godt havde lært hos Munkene i Sikilei. Odd gav sig ikke videre tilkiende, men kaldte sig Vidførle. Da Kongen spurgte, om han vilde reise med til Hunaland? svarede han: Hvorfor ikke? Det svarer til mit Haandværk og til mit Navn, at see mig om i Verden.

En Dag gik Kongen, Siolf og Odd ud sammen til Jordan, for at bade dem og svømme i Floden, hvor Jesus var døbt. Men da Odd kom derud, betænkte han sig. Han vilde ikke lade Kongen og Siolf see Spindevævskiorten, som han ikke kunde afdrage, og, — hvad der var vigtigst, — han frygtede for at forsynde sig, ved at svømme i den hellige Flod med en Trylleskiorte, han havde faaet af en hedensk Alf, hvilken han — efter sin nuværende Overbeviisning, — maatte ansee for en Diævel.

Kongen spurgte: hvi han ikke vilde følge med? Siolf sagde: Det var et underligt Indfald, at reise til Jorsal, uden at bade sig i Jordan, især naar man var gaaet ud til Floden for det Samme. Odd svarede, at Narre skulde have Noget at forundre sig over. Han undskyldte sig høfligt hos Kongen, og bad ham, ikke at spørge videre. — Du frygter maaskee for at forkøle dig? spurgte Siolf. — Det kunde være! svarede Odd. — Vogt dig for alt for megen Hede! den kunde brænde dig.

Paa Hiemveien til Hunaland kunde Siolf ikke ophøre med at drille og spotte Odd, fordi han ikke vilde bade sig i Jordan. Du kan vel ikke svømme? spurgte han. — De vare just i et Herberg, forbi hvilket der flød en stor Flod. — Med din Tilladelse, Herr Konge! sagde Odd, vil jeg dog vise Siolf her, at jeg kan svømme.

Uagtet Siolf var listig, forstod han sig slet ikke paa Vidførle. Han troede, det var et plumpt Dyr, saa-

ledes som Sydlænderne endnu ofte betragte Nordlænderne; det ærgrede ham, at Herrød kunde lide Odd, og han havede paa denne Maade at gjøre ham foragtelig i Kongens Øine. Men han vidste ikke, hvor aldeles modsat det var; og at Odd, ved en lykkelig Hændelse, af en nordisk Vandringsmand, der just kom fra Hunaland, havde faaet Efterretning om Siolfs Forræderi og hemmelige Forstaaelse med Kongens Fiender.

Der blev nu indgaaet et Væddemaal, om hvo der kunde svømme bedst, og Kongen fulgte dem Begge ud til Floden. Siolf klædte sig nøgen af, men Odd blev staaende i alle sine Klæder. Siolf, der frøs i Blæsten, sagde, at Odd skulde skynde sig med at blive færdig. Jeg er færdig, sagde Odd. Veed du endnu ikke, at Isbiørnen svømmer i Pels?

Dermed sprang han ud med Siolf. De svømmede til et Klippestykke, der stod i Floden, og Kongen stod ved Stranden, for at være Vidne til hvo der kom først. Men før Siolf kom Halvveien, var Vidfarle svømmet omkring Klippen, kom tilbage til Kongen igien og raabte: Siolf bad mig sige dig, Herr Konge: at nu kommer han strax til Maalet. Men jeg er, som du seer, langt derfra. — Siden skulde de prøve, hvo der kunde holde længst ud under Vandet. Først prøvede de hver for sig, og Vidfarle holdt tregange saa længe ud, som Siolf. — Nu engang paa eengang! raabte Vidfarle, tog Siolf i Nakken og dukkede med ham tilbunds saalænge, indtil Siolf med krampeagtige Bevægelser og næsten i Dødskamp gjorde sig fri; hvilket var paa høie Tid, thi Blodet brast ham ud af Næsen, da han kom op.

Seer du vel! nu har du lært mig at svømme, sagde Odd, og i Aften maa du lære mig at drikke; thi du har jo beskyldt mig for, at jeg kun nipper til Bægeret. Rigtignok forstaaer jeg bedre at drikke Øl

og Miød, end Viin; thi hos os derhiemme drikker kun Odin denne kostelige Drik; men hos Munkene i Sikilei har jeg giort ganske gode Fremskridt, baade i det Ene og det Andet, og jeg haaber at kunne giøre dig Fyldest.

Siolf kunde heller ikke undslaae sig for dette Væddemaal, i hvilket han dog, som en gammel erfaren Hofmand, haabede at gaae af med Seieren. — Da de hver havde tømt tre temmelig store Horn, troede Siolf, at de vare færdige; men Odd sagde: Vi have endnu hver et Horn i Siden til hinanden, det ville vi sætte for Munden; thi Munden er ærlig. — Dermed lod han det Største fylde. Siolf vilde ikke drikke meer med ham; men Odd tømte Hornet, og sagde: Nu en lille Vise ovenpaa, med din Tilladelse, Herr Konge! Vi kalde slige Viser Nidviser i mit Fædreland; de misbruges ofte, men kunne dog, til Tid og Sted, giøre deres Nytte. Undskyld Sprogfeilene! Jeg har digtet den i mit Modersmaal, og siden oversat den, for at du og Siolf skulle forstaae den. — Derpaa sang han, uden at oppebie Tilladelsen, Visen, som her meddeles i Modersmaalet.

Den svage Siolf ei duer
Til Kamp mod Helten giev;
Han kan kun fange Fluer
I sine Spindevæv.
Men at bevise Kraften,
Mon det hans List formaaer?
I Vand og Druesaften
Han ligeslet bestaaer.

Vidforle Lasten ynker
Og synger den til Spot.
Lad dig af disse Rynker
Ei daare, gode Drot!

Troer du, han fromt vil raade?
Saa hør en Tidend stærk:
Til Undergang, ei Baade,
Dig lokker Nidingsværk.

Mens du til Jorsal farer
Og til den hellige Strand,
Tvang alt, med sine Skarer,
Din Broder Hunaland.
Naar du i Hallen træder,
Med tillidsfulde Mod,
Udgyder en Forræder
Dit kongelige Blod.

Dog er endnu i Riget
En Skare Kongen tro.
Naar Ondskab er bekriget,
Da faaer du atter Ro.
Mig lokker meer ei Æren
At slaae, som Kæmpe blot;
Men selv at føre Hæren —
Derom mig tykkes godt.

Det store Skaktavl lærte
En ædel Mester mig.
Giv mig, hvad jeg begierte!
Saa kæmper jeg for dig.
Ræk mig din Bannerstage!
Jeg skaffer dig dit Land
Og Seieren tilbage,
Som ærlig Mærkismand.

Uagtet Oversættelsen var fuld af Sprogfeil, hvilke Siolf vist ved en anden Leilighed vilde revset med stor Bitterhed og Foragt, da han selv var en lærd Mand, der skrev Romersproget reent, fandt han dog dennegang Indholdet saa betænkeligt, at han ikke fandt det raadeligt at oppebie Enden. Under Sangen sneg han sig bort, gik op paa Loftet og hængte sig selv; hvorved han giorde Sagen kort og klar; thi han beviste med

sit Selvmord Orvarodds Sanddruhed, og sparede Kongen den Ueilighed at straffe ham.

36.

Orvarodds Giftermaal.

Der skeer undertiden Ting i Verden af saa egen Art, at en eneste Dag giver Stof nok til lang morsom Fortælling; men ofte oplever en Mand igien vigtige Ting i mange Aar, der intet Sligt indeholde. Af dette Slags vare de Krige, som Orvarodd førte mod Oprørerne i Hunaland, og de vise Foranstaltninger han, som Kongens Raad, giorde til Landets Opkomst. Alt Dette er Ting, der ligge udenfor Skialdens Enemærker; kun maa Odds Giftermaal med Silkesif, Kongens Datter, undtages herfra.

Silkesif elskede Odd hemmeligt med en stærk Lidenskab; men da han slet ikke mærkede det, tabte sig hendes blomstrende Skionhed, hun blev bleg og mager, og Kongen frygtede for at miste sit eneste Barn. — Min Ven! sagde han en Dag til Orvarodd, du bliver min Alderdoms Støtte, jeg har dig at takke for Rige, Velstand og Fred, mine Undersaatters Kiærlighed og Lykke; men jeg har ingen Sønner, og naar jeg døer engang, falder Riget til min bortflygtede, oprørske Broder, eller hans Børn; det vilde jeg nødigt. Men jeg vil kaare Dig til min Søn. Ægt min Datter! Eders Børn vorde da mine, og min Stamme visner ei. Hvad siger du dertil? Hvad synes dig om Silkesif? — Mig synes, hun svarer aldeles til sit Navn, sagde Odd, og

er saa fin og skiær som den blødeste Silke. Kun paa den seneste Tid, tykkes mig, seer hun ikke saa godt ud som hun pleier. — Kongen sagde: Hvis du ikke veed det, saa kan jeg sige dig det: Det er af Længsel, Silkesif lider. Hun elsker dig! Kan det undre dig, at det uskyldige Barn gior, hvad hele Landet gior? Hvad hendes Fader gior? Hun veed det maaskee ikke ret selv; men jeg veed det, og holder det for min Pligt at giøre dig opmærksom paa en Fare, som truer hendes unge Liv. — Og jeg holder det for min Pligt strax at ægte hende, naar I ønsker det, Herre! sagde Orvarodd. Gak til Silkesif og beed hende ikke at bedrøve sig meer! Hun skal finde en god Husbond i mig. — Kongen blev saare glad, og gik til sin Datter.

Orvarodd sad ene tilbage, grundede og smilte; dog blandte der sig i dette Smiil noget Veemodigt og Bittert. — Altsaa — Alt hvad jeg tilforn var stolt af og glad over, tænkte han ved sig selv, var blotte Ungdomsdrømme. Tapperhed, Eventyr, Kiærlighed, Had — Alt kun Drømme! Nu er jeg da vaagen. Den hedenske Vildmand er vorden christelig tam. Lad saa være! Jeg er vaagnet! Hvis kun ikke denne ene Aarvaagenhed faaer altfor stor Lighed med en dyb, rolig, drømmeløs Middagssøvn. — Jeg kan ikke handle anderledes. Jeg elsker ikke Silkesif; men Elskov er kun et barnagtigt Sværmeri, siger Abbeden i Sikilei. Jeg skylder hendes Fader dette Offer. Hun er desuden saa god, saa from, saa blid; bespiser de Fattige, læger og husvaler de Gamle og Syge fra Morgen til Aften. — Det gior hende værmmelig i Grunden. — Hervør var ingen Sygevogterske. Hendes blaae Øine vare som Sydlandets Himmel; hos Silkesif regner det hver Dag. — Men Hervør var en vild og grum Morderske, en rasende Hedning. Silkesif gaaer i Kirke flere Gange om Dagen og beder til alle Helgener. — Hervør bad

til Gefion. Hun sover nu under Græstørven paa Samsø. — Jeg vil glemme hine Dage! Jeg er et andet Menneske, en Christen. Jeg vil giøre Mennesker lykkelige, selv ulykkelig; før var jeg lykkelig paa Andres Bekostning. Frisk Mod, Orvarodd! Jeg maa forstille mig, — bilde hende ind, at jeg elsker hende igien. — Forstillelse! Bedrag! — der før vare saa langt fra min Siæl; — nu skal jeg dyrke Eder som Dyder. Min Aand mangler Viisdom til at løse denne Knude. Tilsidst gaaer det her som i forrige Dage: Jeg handler efter min Følelse og lader Gud raade.

Paa Bryllupsdagen var Odd for førstegang i sit Liv ret ulykkelig. Det kom ham for, som han for Livstid blev smeddet i tunge Trællelænker; men han holdt sig tappert og Ingen kunde mærke det. Silkesif følte sig høist lykkelig; hun var af Naturen saa lidet skarpsindig og opmærksom paa det Virkelige, at hun troede sig i Himlen. Hun var vant til at tage sine egne Ønsker og Følelser for Sandheds Erkiendelse, nu ønskede hun, at Orvarodd skulde elske hende inderligt, altsaa bildte hun sig det ogsaa ind, og undgik Alt hvad der kunde vække hende af Drømmen.

Under Vielsen faldt det Odd allervanskeligst at tvinge sig. Han og Silkesif knælede i Kirken for et Mariabilled; men dette stod livagtigt for ham, under hele den hellige Handling, som Hervør. — Hun holdt Tyrfing i Haand, der var bleven ganske rusten og saae ud som en guul Økerstrime. Da Præsten velsignede dem, blæste Hervør paa den af Rust opløste Klinge, saa at Rusten foer Orvarodd som Støv i Øinene. Da opslog han en høi Skoggerlatter, der gienlød i Kirkens Hvælvinger, som naar den ædle Hingst hvrinsker ved et usædvanligt Syn, der giør den sky. Men hverken Præsten, Kongen, Bruden, eller nogen af de Tilstedeværende undrede sig derover; thi Alle vidste, det var

en Egenhed hos Orvarodd at skoggerlee ved overordentlige Leiligheder, naar han var hiertegreben.

Men med dette Udbrud havde ogsaa Orvarodds Fortvivlelse naaet sit Maal; han fattede sig, blev rolig, fulgte venligt hiem med sin Brud og tog med god Lyst Deel i det store Gilde, Kongen havde ladet anrette. Fra den Dag af levede han godt med sin Hustru Silkesif, der snart blomstrede igien, og var saa snaksom, at Orvarodd, der desuden var smaattalende, næsten aldrig i hendes Selskab kunde komme til Orde. Men det var ham i Grunden kiert, at hun sparede ham Uleiligheden. Hvad hun sagde, hørte han sielden efter, og det behøvedes ikke heller; thi Silkesif svarede sig selv. Han betragtede hende som en smuk stor Fugl, der hoppede omkring paa Gulvet og havde lært at snakke. Han klappede hende, undertiden tog han søde Kager, brød dem istykker og stak hende i Munden; og det kunde hun saa godt lide; thi hun var kiælen, og hvergang han giorde det, kysede hun hans Haand. Forresten indhøstede hun, ved sin Hielpsomhed og Gavmildhed, Folkets Velsignelse, medens Orvarodd lykkeligt tilendebragte flere Krige, giorde flere oprørske Naboer skatskyldige og styrede Landet med Mildhed og Viisdom.

37.

Orvarodd bliver hundrede Aar og faaer Hiemvee.

Den gamle Konge var for længe siden død. Silkesif fødte sin Mand en Søn hvert Aar, og saaledes gik det i tolv Aar, indtil han havde tolv Sønner, ligesom

Jacob. Odd havde gierne ønsket sig en lille Datter, til Afvexling, men der blev ikke noget af. De smaa Drenge lærte han alle den danske Tunge, men de glemte den igien, naar de bleve store, og tilsidst glemte Orvarodd næsten selv sit Modersmaal, og — hvad der bedrøvede ham meest — alle de gamle Minder traadte saa langt tilbage i hans Erindring, at han næsten ikke kunde huske dem meer. Han giorde sig al Umag for at mindes, hvorledes Hervør, Hialmar og Ingeborg havde seet ud, — med det vilde aldrig lykkes ham. Tiden havde udvisket deres Træk af hans Hukommelse.

Saaledes gik det ene Aar efter det Andet. Sønnerne bleve store og fik Hustruer. Silkesif var ikke længer smuk, men endnu mere snaksom end før; endelig taug hun; thi hun døde i en temmelig høi Alder. Men Orvarodd overlevede hende og de fleste af sine Sønner længe; han var snart hundrede Aar, og saae endnu ud som en kraftig syvtiaars Gubbe.

Natten før hans hundrede Aars Fødselsdag havde han en skiøn Drøm. Han var igien i Norge, i Danmark, i Sverrige, og alle de gamle Minder traadte tydeligt frem igien, som skiønne Billeder, der længe havde staaet i et mørkt Pulterkammer, men som nu vare bragte for Lyset, viskede Støvet af, og ophængte paa Væggen i Hallen. Norsk kunde han ogsaa tale flydende igien. Men — hvad der var ham allerkierest — Hervør besøgte ham. Hun bøiede sig venligt over hans Hovedgierde og sagde: Tyrfing er ruften, — men gammel Kierlighed ruster ikke. Jeg elskede dig dog paa *min* Maade; thi du var den eneste Mand jeg agtede. Du har udført store Bedrifter! Odin længes efter dig, kom op til mig i Valhalla. Valkyrierne skulle skiænke for dig. — Orvarodd rystede i Søvne veemodigt smilende paa Hovedet, og pegede

paa Crucifixet, der stod paa Bordet i hans Sovekammer. Da forsvandt Hervor.

38.

Orvarodd drager til sit Fædreland og dør.

Næste Morgen, da hele Slægten ilede ind i Sovekammeret, for at lykønske den kiære Stamfader, kunde de Fleste ikke forstaae ham, thi han talede Norsk. Kun hans to yngste Sønnesønner forstode noget deraf; thi de havde endnu ikke glemt det Sprog han i deres Barndom havde lært dem. Orvarodd blev ved at tale den danske Tunge, men — forunderligt nok! — nu havde han reent glemt Landets Sprog, i det mindste havde han den Særhed, ikke at ville tale det meer.

Han overlod den ældste af sine Sønner Land og Rige, og besluttede, saa gammel han var, endnu engang at see sit Fædreland. Man betragtede ham som en Olding, der gik i Barndom; de Fleste vare glade ved at blive af med ham; men Hialmar og Asmund, — saaledes havde han opkaldt de to yngste Sønnesønner, efter sine bedste Ungdomsvenner, — vilde følge Bedstefaderen til Norge, see hans Fædreneland med ham, og bringe ham tilbage til Hunaland igien, hvis Døden ikke overrumplede ham. De reiste da med ham til en sydlig Havn, indskibede sig og Toget gik lykkeligt uden Hinder.

Paa Veien til Norge lagde Orvarodd først ind under Samsø, ankrede i Munarviig og gik op i Land

med sine Sønnesønner. Han viste dem Anganthyrs Gravhøi, der stod næsten ligesom han havde forladt den, kun var der voxet store Buske for Stenen til Indgangen. Derpaa gik de igiennem Skoven til den anden Side af Øen, hvor Ørvarodd vilde vise dem det store Bøgetræ, hvorunder han havde begravet Hervør.

Da de nærmede sig Stedet, hørte de Pibers og Trommers Lyd. Der var Lystighed; en ung Hyrde paa Øen havde Bryllup, og Aftendandsen holdtes just under det Træ, hvor Hervør laa begravet, hvilket Ingen vidste uden Ørvarodd. — Det træffer sig heldigt, sagde han; der gaaer jo min Spaadom i Opfyldelse. Lader os tage Deel i Festen!

Hyrderne troede, det var Vikinger, der vilde giøre Strandhug, maaskee dræbe dem, eller bortslæbe dem som Trælle, og vilde flygte, da de saae den store Kæmpe med Bue og Pilekogger. Thi Ørvarodd kom til Norden, som han var bortreist. Ogsaa sin Skarlagenskiortel, hvilken han omhyggeligt havde giemt al den Tid han var Konge i Hunaland, havde han paa; og Ringen var om Lokkerne, der blot havde skiftet Farve, og vare hvide istedetfor gule; men næsten lige saa lange og fyldige som før.

Ørvarodd raabte til dem, at de ikke maatte være bange, han kom som Ven; de skulde fortsætte deres Dands og lade ham smage deres Øl. — Ak Herre! sagde Brudgommen, det er Tyndtøl; men dog Mundgodt for os, som blot ere vante til daglig at drikke Vand. — Jeg er gammel, svarede Ørvarodd, og taaler heller ingen stærke Drikke meer. Næk mig Øxehornet! Jeg vil drikke Eders Skaal og gamle Venners Minde.

Han fik Hornet, drak, og lagde en Guldpenge deri, til Gammen for de unge Ægtefolk. Derpaa

sagde han: Fortsætter Eders Dands! Denne store Bøg staaer godt; den vender med sine brede Grene ud til den aabne Grønning, hvor I have Svingerum nok; men den anden Side vender indad, til de andre Træer i Skyggen. Der staaer en stor Plet Kiærminder, seer jeg, i det friske Græs, der vil jeg hvile mig lidt. — Tillader I, Herre! svarede Hyrden, saa ville vi udbrede nogle Skind først paa Jorden, at ikke Urternes Fugtighed skal skade Eder. — Nei, sagde Orvarodd, den skader mig ikke. Freia har selv udbredt sin blaa Kaabe her; den vil jeg sidde paa, og tænke paa gamle Dage, medens mine Børneborn dandse med Eder.

Med disse Ord lagde han sig i Kiærminderne, med Ryggen støttet op imod Træet, just paa det Sted, hvor han for saa mange Aar siden havde begravet Hervør.

Til Berurjoder i Norge kom de et Par Dage derefter med god Vør. Orvarodd steeg i Land. Strand og Omgivning vare ham velbekiendte; men hvor hans Fosterfaders Gaard havde staaet, fandt han kun et lidet Bolsted. Eiendommen var kommen i fremmede Hænder, og den nuværende Bonde havde bygget sig en Gaard paa et begvemmere Sted.

See her, Børn! sagde Orvarodd til sine Sønnesønner, paa disse Tomter legede jeg. Derhenne i den Krog, hvor der er en lille Jordvold, stod min Vugge og min Seng. Jeg haaber, min Grav skal heller ikke staae langt derfra. — Det haabe vi ikke, Bedstefader! raabte Hialmar; vi ville bringe dig frisk og sund tilbage fra dette fattige Land. — Ak mine kiere Børn! svarede Orvarodd, den sande Rigdom bestaaer ikke i Guld og Sølv, ei heller i en fed Jordbund og rigelig Grøde, eller i lange Somre, men i Menneskets egen Kraft og Hu; og — sandelig jeg

siger Eder, det er Korn, det er Blomster, der trives bedre paa disse Klipper, end i mange sydlige Marker og Lysthauger.

Han satte sig nu paa en stor Steen og sagde, idet hans Die forgieves søgte omkring efter gamle Mindesmærker: Jeg har foretaget mig en lang Reise, for at see mine egne Erindringer; dem kunde jeg rigtignok ligesaa godt seet hiemme; dog glæder det mig endnu engang at skue det kiere Fædreland, inden Diet brister. — Siig mig, min Ven! spurgte han en forbigaaende Bonde, veed du nogen Besked om Folk, der have boet her for hundrede Aar siden?

Skulde jeg ikke det? sagde den unge Bonde; jeg kan fortælle Jer om hvad her er skeet siden Asernes Tid. Det er vor bedste Morskab i Vinterqvæld, at fortælle hverandre Forfædrenes Bedrifter. — Orvarodd fik nu at vide alt hvad han ønskede. Ingialds Slægt var uddøet, og Rafnista beboedes og eiedes nu af en Slægt, der stammede fra en yngre Broder af Odd, som han aldrig havde seet eller kiendt.

Da den unge Bonde hørte Orvarodds Navn, traadte han ærbødigt tilbage, lagde sine Hænder paa Brystet og bøiede sig næsten for ham, som for en Gud. — Herre! sagde han, Eders Roes er stor i Norges Land; men vi troede, at I forlængst havde fundet Heltedøden. Vi have vel hørt om Eders Eventyr og Ophøielse udenlands. — Orvarodd betragtede den unge Mand med stor Mildhed. Hvorfor stirrer du saa stivt paa min Bue og mit Pilekogger? spurgte han. Jeg har hørt, Herre, sagde Normanden, at I skal have været en drabelig Bueskytte. Jeg har efter ringe Evne ogsaa udmærket mig noget paa den Viis, skiøndt ei i Sammenligning med Jer. Vil I vel vise mig en Godhed? Vil I forære mig en

Piil af Eders Kogger? Den skal hænge i min Storstue og gaae i Arv fra Søn til Søn. — Jeg vil forære dig Buen med alle Pilene, svarede Orvarodd smilende, thi jeg kan ikke bruge dem meer; mine Øine ere dumme, men Hiertet slaaer friskt og varmt endnu. Han rakte ham Buen og Koggeret. Den unge Bonde kyssede hans Haand og kunde ikke tale for Taknemlighedens Graad.

Her er slet intet, jeg kan fornye Bekiendtskabet med, sagde Orvarodd, uden med mine gamle Klipper. De have ikke forandret Ansigtstrækkene; deres brede Skuldre ere ligesaa stærke som da jeg var Barn, de holde Ryggene ligesaa rankt, men de have faaet nye Granbuske i deres Hielme. Jo, det er sandt, raabte han pludselig. Min gamle Eeg i Skoven! Egetræer her i Landet ere en Sieldenhed og de blive ældre end jeg. Den staaer der endnu. Afsted ud at besøge min lille Fostbroder Asmunds Grav under Egen!

Vil du ikke heller bie til imorgen, Farfader, sagde Asmund, med at vise mig min Navnes Grav? Natten falder paa. — Men Maanen skinner klart, svarede Orvarodd, og det er en god Veiviser til Graven. — Afsted!

Gubben gik, veiviist af den unge Bonde, saa raskt at Ungersvendene næsten ikke kunde følge ham. Han kom snart derud. Asmunds Grav kunde han ikke finde; Egen derimod fandt han snart. Men ligesom han vilde gaae hen imod Træet, aabnede Barken sig, og Vølven Heid, der havde spaaet ham i hans Ungdom, stod for ham i Træt, med opstrakt skrumpen Finger, truende, idet Blodet flød hende ud af Munden, saaledes, som da Orvarodd slog hende, fordi hun havde spaaet ham.

Ved dette Syn gyste Orvarodd, opslog en stor Skoggerlatter og flygtede nogle Skridt tilbage. Her-

ved kom han til at støde Foden mod noget Haardt, der stak frem af Jorden, saa han snublede og slog sig i Siden.

Da raabte Hexen ud af Træet:

Hundred Aar du skulde blive;
Fiernt af Landet dig begive,
Men tilsidst du skulde drage
Til dit Fædreland tilbage.
Nu du hurtig Døden fanger
Fra din Farre, fra din Ganger,
Den du daglig gav sit Foder,
Som et Barn, paa Berurjoder.
Nu den dig, til Tak for Føden,
Ørvarodd! har voldet Døden.

Da hun havde sagt disse Ord, lukkede Egen sig med hende igien. Man grov paa det Sted, hvor Ørvarodd var faldet, og fandt en Hestebeenrad. Det var imod Pandeskallen, han var tørnet og styrtet. Man bragte ham uden Bevidsthed ud af Skoven. Da han kom til sig selv igien, hviskede han: Hvor min Vugge stod! — og man bar ham hen til Tomten af det nedrevne Huus.

Længe laa han her stille og maalløs, saa de troede, han var alt død. Endelig begyndte han at rave omkring med Hænderne. — Hvad vil du, Farfader? spurgte Hialmar. — Mine Pile! — Hvad vil du med dem? — Mærke mig med Geirsodd! Døden kommer. — Men Farfader, sagde Asmund, du er jo en Christen! — Ak det er sandt! sukkede Ørvarodd. Himlen være lovet! — Han foldede sine Hænder og døde. — Hermed ender Ørvarodds Saga.

Indhold.

Hrolf Krake ..... Pag. 5.
Orvarodds Saga ..... — 155.

Deyle Ringers

Familiebe Boerker

Trettende Bind.

Digterworker.

Fierde Bind.

Frebad Eller.
Vanlunderd Sogn.
Alp og Ulsbjerg.
St. Hans Aften Spil.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andre [illegible] Boeing.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

Oehlenschlägers

samlede Værker.

Trettende Bind.

Digterværker.

Fierde Bind:

Freyas Alter.
Vaulundurs Saga.
Aly og Gulhyndy.
St. Hans Aften-Spil.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

Oehlenschlägers

Digterværker.

Fierde Bind.

Freyas Alter.
Vaulundurs Saga.
Aly og Gulhyndy.
St. Hans Aften-Spil.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

Freyas Alter.

Et Syngespil.

Personerne.

Oberst Hielm.
Clausine, hans Datter.
Beate, hendes Kammerpige.
Herr von Bilbo, en gammel Adelsmand.
Guilielmo, Improvisator og Guitarspiller.
Skoleholderen.
Jakob, en Bondekarl.
En Gartner.
Henrik, Lars, og To andre } Tienere hos Bilbo.
Kaspar, Oberstens Tiener.
Chor af Skolebørn og Bønderfolk.

Første Act.

En Lund; i Midten et stort firkantet Alter af mosbegroede Kampestene.

Guilielmo

(kommer ind med Torniſter paa Ryggen og Guitarre i Haanden).

Her er kiøligt og godt! Her kan jeg hvile mig lidt. En deilig Bøgelund. Den nordiske Genius hvisler i Bladene og fortæller gamle Eventyr. Hvad seer jeg! Et ærværdigt Offersted. Har Skiebnen samlet saa mange kiere Ting paa eet Sted, for at faae mig til at glemme Italien? Jeg vil sætte mig lidt paa denne gamle Steen. — Hvor sødt den grønne Hvælving slutter sig heromkring, hvor fortroelig! Ret et Alter for Kierligheden. (Tager sin Torniſter af og sætter den ved sin Fod.) Hvad er det som rangler? Min Meisel! Et Minde om min Billedhugger-Duelighed. Ja, var det ikke lykkedes Hyperboræeren bedre at blive Improvisator, end Billedhugger, saa havde jeg kun slet været i Italien. (Tager Meiſelen frem og betragter den.) Kan jeg imidlertid ikke blive Billedhugger, saa kan jeg blive Steenhugger, det er dog altid noget, og føder sin Mand bedre. Freya! Jeg vil udhugge dit Navn i denne

gamle Steen, som sikkert skylder din Guddom sin Tilværelse, og naar jeg har giort det, saa vil jeg bortkaste min Meisel.

(Synger og hugger.)

I Kierligheds Lund
Hugger jeg her, o du Elskkes Gudinde!
I trofaste Grund
Dit hellige Navn; det skal Blomster omvinde. —
Guldlokkede Freya, salig og skiøn!
Her hilser dig atter din Søn.

En grusom Møe
Saared hans Hierte,
Foragted hans kierlige Smerte,
Da stormed han vild over Hav, over Søe,
For at glemme sin Møe
Eller døe.

Ak, Guitarren stemmes og bliver forstemt,
Men Pigen, man elsker, blier aldrig glemt. —
Ei Europas Riger,
Selv ei Italiens blussende Piger
Bragte den Længsel til at døe,
Der var tændt af en nordisk smægtende Møe.

O Elskovs Gudinde!
Beskyt din Søn, lad ham atter finde
Sit Hiertes Veninde.
Bøi hendes Barm til Elskovs Lyst,
Bøi hendes Øre til Guitarrens Tone;
Da skal han her med sin Møe ved sit Bryst
Dit Altar med Roser bekrone.

Der staaer det: FREYA. Nu lidt Jord i Udhugningen, at det kan see brav gammelt ud. — Dette Muld, mine gode Bogstaver! skal sætte Eder en atten, nitten hundrede Aar tilbage i Tiden. See saa! hvor ærværdigt det staaer der. Og nu Meiselen bort. (Kaster den.) Dette Navn var dit skiønneste Værk, og

det er en herlig Ting, naar en Kunstner forstaaer den Kunst, at holde op i Tide.

Beate
(kommer med en stor Papirsæske under Armen).

Guilielmo.

Hvad er det? En Pige? En smuk Pige!

Beate.

Hvilken underlig Fyr er ikke det! Hvor besynderlig han seer ud.

Guilielmo.

Gog Middag, mit smukke Barn!

Beate.

Tienerinde! (Vil gaae.)

Guilielmo.

Aa — tillad at jeg opholder Dem et Øieblik. Da jeg nylig er kommen i Erfarenhed om at dette er Kierlighedens Lund, og da jeg seer Dem gaae her igiennem saa ganske huusvant, saa risikerer jeg intet ved at antage Dem for hendes Sendebud, hendes lille Nymphe.

Beate (lidt stødt).

De tager feil, min Herre! Jeg er ingen Nymphe.

Guilielmo.

Freya selv altsaa? Desbedre. Hil være dig, skiønne Freya! (Vil omfavne hende.)

Beate.

Jeg er heller ikke Freya. (Vikler sig løs.)

Guilielmo.

Heller ikke Freya? Ih, men hvem er du da? Ah! nu kommer jeg paa Spor. Disse sorte Haar og brune Øine vidne heller ikke om nogen nordisk Guddom. Udentvivl er du Venus selv, eller en Charite, eller Najade, som har forvildet sig i disse nordlige Enemærker.

Beate.

Forvildet mig? Nei, jeg har saamæn slet ikke forvildet mig. Denne Skov tilhører Hr. Oberst Hielm, min Frøkens Fader, og jeg kommer fra næste Kiøbsted, med Stads, som han vil forære hende paa hendes Fødselsdig i Morgen.

Guilielmo.

Ih, det træffer sig jo excellent; det er jo der jeg skal op og spille og synge.

Beate (neier).

Guitarrespilleren Herr Guilielmo, altsaa!

Guilielmo.

Der tre Aar har opholdt sig i Italien, for at lære at spille og synge for smukke Piger, og som til den Ende nu drager hele det musicalske Sielland igiennem, for at enflammere det ved sit Talent.

Beate.

Enflammere Sielland? Gud bevares!

Guilielmo.

Nu, nu! Jeg mener det ikke saa slemt, du lille Eucharis hos den mig endnu ubekiendte Kalypso.

Beate.

Min Herre! jeg forſtaaer ikke Italienſk.

Guilielmo.

Mit Barn, du forſtaaer et Sprog, ſom man har lagt ſig efter allevegne, og meeſt i Italien.

Beate.

Er det Kragemaalet?

Guilielmo.

Ja, mit Barn. Kragemaalet med Øinene.

Beate.

Nu maa jeg rigtig gaae.

Guilielmo.

Bi dog og viis først en ſtakkels forvildet Italiener paa rette Vei. Gaaer jeg den Vei op til Baron Roſenſkiolds?

Beate.

Skal De derop og ſynge?

Guilielmo.

Nei, jeg ſkal op og ſpiſe til Middag hos ham, fordi jeg giorde hans Bekiendtſkab ſidſt ved at ſynge lidt for hans ſmukke Kone.

Beate.

For hans ſmukke Kone?

Guilielmo.

Ja. Jeg ſynger aldrig uden for ſmukke Folk, og ſaa maa det endda være Fruentimmer til. Et Par

Rynker og et gustent Ansigt saaer mig strax til at hyle som en Porthund. Det er en Naturfeil jeg har, kiere Barn!

Beate.

Jeg har ikke længer Tid at bie. Vil De følge mig hen til Bakken, saa skal jeg vise Dem hvad Vei De i Morgen gaaer til Oberstens.

Guilielmo.

Jeg følger dig lige hiem.

Beate.

Nei, kun til Bakken.

Guilielmo.

Nu vel da. Men — førend vi kommer ud af denne svale Ensomhed — Kiere Pige! du har et Par Rosenlæber, som besidde en forfærdelig Attractionskraft. Hvad hedder du?

Beate.

Beate!

Guilielmo.

Beate! Et meget lykkeligt Navn.
Smukke Beate, et Kys mig giv.

Beate.

Hvor kan De dog sligt begiere.

Guilielmo (favner hende).

O, hvor du har et smekkert Liv.

Beate.

Herr Spillemand, lad mig være.

Guilielmo.

Hvilken Arm!

Beate.

Gaae Deres Vei!

Guilielmo.

Hvilken Barm!

Beate.

Slip, siger jeg!

Guilielmo (kysser hende).

Herligt smager i Elskovs Lund
Et Kys paa en blussende Rosenmund.

Beate (tørrer Munden).

Hæsligt smager paa Alfarvei
Et Kys, som kun tages, men gives ei.

Guilielmo.

O, det vilde ikke smagt halv saa sødt, om du havde givet mig det ganske frivillig. See saa, nu gaaer vi da, og i Aften kommer jeg og synger en smuk Serenade udenfor dine Vinduer.

Beate.

Det skal De smukt lade være. Det er ikke Brug her til Lands.

Guilielmo.

Hvad der ikke er, kan blive. Det er Brug i Italien, og i Musikken maa I Siellandsfarere smukt lade Eder sige af os Italienere. (De gaae.)

Skoleholderen (kommer med) **en Flok Skolebørn** (og med et Birkeriis i Haanden).

Skoleholderen.

Forstyrrer mig ikke i mine Betragtninger ved Eders Sniksnak, forstyrrer Eder ikke selv, Børn! Bærer Eder ad som gamle Folk, der have staaet til Confirmation, og ryster Børnene ud af Ærmerne. Choret, som har mig til Forfatter, og som skylder den naadige Frøkens Geburtsdags Celeberation sin Tilværelse, er endnu ikke rigtig indstuderet. I have Gehørets Mangel, og røber ikke de musikaliske Indsigters Forraad. Imidlertid skal det dog nok gaae, haaber jeg; thi den gode Villie er dog i alle skiønne Kunster det Fornemste. — Men hvad seer jeg! Her er jo en Plads i Lunden, hvis Bequemmelighed er endnu større til Festens Holdelse, end den vi nylig vare paa. Besynderligt! Remarcabelt! Her har jeg aldrig været før i dette Liv. Hvad seer jeg? En Steen. En stor Steen med et Navn paa. (Sætter Briller paa Næsen og læser snovlende:) **FREYA.** Heureka, Børn! Veed I hvad, Børn? Dette er et gammelt Alter, som jeg har opdaget. I seer selv allesammen, at jeg har opdaget det.

Børnene (raabe).

Ja, det see vi allesammen.

Skoleholderen.

Derved vil Hofernes Grønhed opnaaes hos den naadige Herre. Han er en stor Ven af gamle antiqvi-

tetiske Oldsager, og søger næsten altid forgieves. — Folder nu Eders Hænder smukt, Børn! saa skal Eders Kundskabers Formerelse udvides, ved Forkyndelsen om denne Steen og dens Hensigt. (Børnene folde Hænderne.) Seer I nu vel, Børnlille! I gamle Dage — Hm — I Christian den Siettes Tid — hm! — og før, Børn, før! — Før den Oldenborgiske Stammes Tid — var her — i Norden — efter den Tids brugelig Maade — og Overtro — en Gudinde, som — hm! — Ja! — He — Det sømmer sig nok ikke, at jeg siger Eder det, Børn. Thi, I er Børn, Børn! — Og — æ — med Børn maa man ikke tale om saadanne Ting ..... Altsaa, Børn — hm! — vil vi bie, til I blive Store, Børn! Forstaaer I mig, Børn?

Børnene (i Munden paa hinanden).

Jo ..... o!

Skoleholderen.

Nu, saa veed I da min Mening, Børn. Og paa den Maade kom vi ud af det. Saa vil vi da nu gaae videre, Børn. — Men — jeg faaer et Indfald! Inden vi gaae videre, saa lader os engang først probere hvorledes Geburtsdagscarmenet klinger her. Begynder, Børn, saa øver I Eder ogsaa med det samme. Jeg skal føre Eder an.

(Børnene synge, Skoleholderen fører dem an og slaaer Takt med Riset.)

Den Naadige,
Den Graadige,
Paa hele Sognets Hyldest,
Med Flittighed
Og Vittighed
Giør hver en Fordring fyldest.

Hun takker saa
Og snakker saa
Med hver en Mand paa Gaden;
O gid i Aar
Alt Godt hun faaer
Af Drikken og af Maden.

Hun smidsker ei
Og hvidsker ei,
Men glæder sine Giester,
Hun er os kier.
Det ønskes her
Af Byens Skolemester.

Skoleholderen.

Bravum! Børn. Visen tager sig godt ud i det Grønne. Barestens I kunde holde Takt. Og saa er der ogsaa Nogle iblandt Eder, som er saa ufornuftig, og synger: „Af Byens Skoleholder". I maa synge: „Af Byens Skolemester", Børn; ellers rimer det sig jo ikke paa „men glæder sine Giester", Børn. Har I ikke mere Øre for Prosadien i Poesien? Naa, nu kan I da gaae hiem for idag; men kives ikke paa Veien. (De gaae.)

En Bondestue.

Herr von Bilbo
(i gammeldags Dragt med Allongeparyk).

Det er ingen Under! Jeg bander ellers aldrig, men det er, Fanden bygge Reder i min syndige Siel, ingen Under. Hvor man dog kan være dum, enfoldig, et Bæst, om jeg maa tale saa grovt. Piger er Piger, og ungerske Støvler er ungerske Støvler. Kierlighed er Kierlighed, og Parykker à la Caracalla, og à la Brutus staaer ligefrem over Allongeparykker, ligesaa

høit som Borgermesterne i Rom stode over Borgermesterne i Raadstuen. Jeg har aldrig vidst, hvori det egentlig stak: Jeg er en riig Mand, jeg er en moralsk rigtig Mand, jeg er en Adelsmand, jeg er en Mand i mine bedste Aar. Men som sagt: Støvler er Støvler, og Drenhaar er Drenhaar. Kort Vest, lange Buxer. Nu omstunder har Cavalererne i Benene hvad de før havde i Brystet; man maa have Hiertet i Buxerne, naar man nu vil være Damerne tilpas. Hei, Henrik! Henrik! Kan den Karl ikke høre? mig synes, jeg brøler høit nok. Henrik! Det er for Gud tungt for en gammel Cavaleer at have en Domestique, som er døv paa Hørelsen. Henrik da!

Henrik (kommer ind med en Bylt Klæder)

Bilbo.

Jeg trækker dig Femtedelen af din Løn, Esel! for den defekte Sands. Lad mig see, 5 i 30, det kan jeg ikke, saa laaner jeg een, som er 10. Hm — det er forbandet med Regnekunsten, at man altid skal huske, hvad man har in mente. Hvad har du der?

Henrik.

Klæder, Herre, som nylig ere komne fra Skrædderen.

Bilbo.

Fra Skrædderen?

Henrik.

Jeg lod ham ingen Roe have, Herre! førend han skyndte sig.

Bilbo.

Henrik! du er dog en Fandens Karl, en Dievels Karl, ret hvad man saadan kalder en Allerhelvedes

Karl i god Bemærkelse, Henrik. Er de der alt? Og det har du saadan faaet Skrædderen til at skynde sig med; den langsomste af alle Insekter paa Guds brolagte Jord. Henrik, du er min Ven! Min Alderdoms Støttestav. Seer du, nu er jeg god igien, Henrik.

Henrik.

Herren er lidt opfarende, men forresten den bedste Mand, Siel kan ligge i. Herren er en Engel i Dievleskikkelse, om jeg ellers maa betiene mig af denne noget dristige Metaphor.

Bilbo.

Matador, vil du sige, Matador. Havde du lært noget, som du har Hoved til. Var du ikke saa gammel som du er, saa skulde jeg sende dig til Pistolotsis Institut i Snebbendal, sær da du ikke godt kan høre, Henrik!

Henrik.

Det maatte da være paa et af de Steder, hvor man ingen Prygl faaer, men bliver straffet med Fornuftsgrunde. — Men skal vi nu ikke klæde Herren paa?

Bilbo.

Jo, min Ven.

Henrik.

Her er alting; Buxer har jeg ingen nye bestilt af; thi mig syntes, Herrens gamle vare vide nok.

Bilbo.

Velgiort. Du est en Dannemand, Henrik! Du est en Dannemand.

Henrik.

Nu først Støvlerne paa.

Bilbo.

Gierne, Henrik! gierne.

Henrik.

Aa! hvor nu Herren strax fik Lægge.

Bilbo.

Det næste Par Støvler maa du lade Skoemageren sætte nogle forlorne Smalbeen i, thi du veed, at jeg er noget tyk af Naturen over Anklerne.

Henrik.

Skal ikke mankere. — Manschetskiorten er ogsaa god nok. Nu Parykken.

Bilbo.

Ja, det er Hovedsagen. Er den à la Caracalla eller à la Brutus?

Henrik.

À la Brutus, Herre.

Bilbo.

Godt, jeg har aldrig kunnet lide Caracalla, siden han giorde mig det Oprør mod Giessene paa Capitulatium i Rom.

Henrik.

Ja, det maa have svedet forbandet til Mortens- og Mikkelsaften. Var ellers ikke hans Døbenavn Catilina, Herre?

Bilbo.

Nok mueligt. At han ikke fik sit Forsæt udført, derfor maa vi da takke den Guds Mand Cicero.

Henrik.

Herren vil nok sige Kikero.

Bilbo.

Nei, jeg vil sige Cicero, Henrik, med Tilnavn de Officiis. Hielp mig nu Parykken paa.

Henrik (hielper ham).

Saadan er det at have havt en god Opdragelse. Hvad man i Ungdommen nemmer, man ei i Alderdommen glemmer. Jeg Stakkel fik ei engang Tid til at løbe Latinskolen heelt igiennem.

Bilbo.

Hvordan klæder Parykken mig, Henrik?

Henrik.

Nimabelt! Herren seer saa brutal ud, som om han strax vilde hen og stikke Cæsar ihiel.

Bilbo.

Nu, det er mig hiertelig kiert.

Nu jeg haaber at den Skiønne
Dog engang vil stryge Seil,
Disse Klæder er saa kiønne,
At det aldrig kan slaae feil.
Hendes pene Jomfrunykker
Nu vil komme smukt tilkort;
Ved at see den Slags Parykker
Flygter hver en Nykke bort.

Naar det Ydre man behøvler,
Stiger Venus venligt ned.
Støvlerne som sagt er Støvler,
Kierlighed er Kierlighed.

Henrik.

Jeg veed ikke, hvem Herren ligner meest, enten den atticanske Vapol, eller den vedicæiske Menus.

Bilbo.

Den atticanske Vapol? Ham husker jeg ikke længer, hvad det var for en Karl.

Henrik.

Han kaldtes ogsaa Vapol fra Bellevue, og var saa smuk, at der kom to Slanger op af Havet og qvalte ham af Misundelse.

Bilbo.

Du har Ret, Bellevue ligger tæt ved Havet. Du est en Dannemand, Henrik; det er mig kiert at have en Tiener, som dog intet reent Kisdhoved er. Farvel, nu iler jeg paa Kierlighedens Vinger; jeg tager Lars med mig. Farvel! (Gaaer.)

Henrik.

Lars er en undersætsig Karl, han maa ikke være god at føre tilveirs paa Kierlighedens Vinger. — Naa — nu skulde vi da til at revidere de gamle Klæder, med hvad derudi befindes, thi dem tænker han da ikke mere paa. (Rager i Lommerne.) Fire Rigsdaler og nogle Smaapenge? Hm! Krummer er Brød. Mange Bække smaae giør en stor Aae. Min Herre husker ikke godt, hvad han har in mente, derfor laaner han tidt

Een af mig, som er Ti. Du est en Dannemand, Henrik, du est en Dannemand.

(Putter Pengene i Lommen, og gaaer.)

Værelse hos Oberstens.

Obersten. Clausine (kommer ind).

Obersten.

Ei, mit Barn, min egen Clausine, der har du faaet dig en smuk Krands af Violer. Den klæder dig wahrhaftig godt om dine brune Lokker.

Clausine.

Jeg fik den ude i Haven, af en Gartnerpige.

Obersten.

Nu, er Haven ikke ret kommen i Orden? Er den ikke bleven ret net?

Clausine.

Overmaade net, kiere Fader!

Obersten.

Alt dette har jeg ladet giøre, for at den kan see en Smule maneerlig ud paa din Geburtsdag i Morgen.

Clausine.

Fader er saa god.

Obersten (venlig).

Hør, Clausine! Vær du nu ogsaa god! Ikke sandt? Du tager Bilbo, du gifter dig med ham for min Skyld, du giør mig den Gefall? Ikke sandt?

Clauſine.

Men hvor kan dog nu min gode Fader tale videre om den Ting. Have vi ikke vidtløftig nok afhandlet den hele Sag, og har De ikke givet mig Ret?

Oberſten.

Jo, mit Barn! Fuldkommen Ret. Du — handler efter Grunde! du er conſeqvent! Og det kan jeg lide. Der er ingen Ting i Verden, ſom jeg har mere Agtelſe for end Karakteer og Faſthed. Men — jeg tænkte kun ſaa —— Om du maaſkee ikke ſkulde have faaet andre Tanker ſiden i Gaar? God gammel Ven! — Lidt gammeldags! — Rørig Mand — ſtærk af ſin Alder — Eh bien! Du vil ikke, du handler conſeqvent; men jeg vil kun giøre dig opmærkſom paa, at man finder ikke ſlige Mænd paa Gaden, Clauſine! de voxer ikke paa Træer.

Clauſine.

Paa Træer voxe de rigtignok ikke, men paa Gaden kunde man dog vel finde dem, om man ſøgte lidt. Jeg beder, kiere Fader! Tal ikke mere derom. Herr von Bilbo er gammel og ſær, jeg er ung og munter, og lige Børn lege bedſt.

Oberſten.

Bravo, Barn! Du taler ſom en Cicero. Kong Salomons Ordſprog er ikke klogere, end det du der ſagde. Lad den gamle Nar løbe. Det ſkader ham ikke. Hvad vilde min Søn paa den Gallei? Jeg admirerer din Abſigt. Men — jeg tænkte kun ſaa — brav Mand — gammel Ven! — Man vilde gierne giøre Alle det tilpas — Det kommer altſammen an paa dig. Det er dig, ſom ſkal have ham, og ikke mig. Var

det mig, jeg siger dig det reent ud, Clausine, jeg tog ham med Kyshaand.

Clausine.

Men, da det nu er mig —

Obersten.

Saa taer jeg ham ikke. Ikke meer om den Ting. Han kommer ellers herhen i Eftermiddag. Han er her snart, maaskee strax. — Jeg vil gaae bort, thi jeg skammer mig som en Hund over at jeg skal sige ham Nei. Jeg lader Eder være alene. Du gior hvad du vil! Punktum.

Clausine.

Vel, min Fader!

Obersten
(gaaer, men kommer tilbage igien).

Du gior, hvad du vil!

Clausine.

Ja, min Fader!

Obersten (venligt overtalende).

Og hvad jeg vil?

Clausine.

Efter hvad der er talet, stemme vi jo overeens.

Obersten (hurtig).

Du tager ham altsaa —

Clausine (falder bestemt ind).

Ikke.

Oberſten (langſom).

Du tager ham altſaa ikke! Rigtig, ſaadan var det, ſaadan bør det være. Conſeqvent! Conſeqvent! (Afſides, i det han gaaer:) Naar hun ſeer ham ſelv, ſaa bliver hun nok bevæget. — Godt Hierte! Men lidt egenſindig! paaſtaaende! — Hun tager ham nok, tænker jeg. (Gaaer.)

Clauſine.

Naar Hiertet hoit for en Yngling ſlaaer,
Med funklende Øine og ſortbrune Haar,
Da er der kun lidet tilovers for den,
Som gammel og graae
Kan neppe gaae,
Om end han var Faderens kiereſte Ven!
Ak, ſkal jeg da evig ſukke!
Evig kun græde og klage?
Kan du dit Øre tillukke!
Kommer du da aldrig tilbage!
O, hvis med Dig mig Skiebnen foreente!
Havde jeg, Vilhelm, dig i min Favn —

Bilbo

(ſom er kommen ind og har hørt de to ſidſte Linier, ſkielver af Glæde, ſniger ſig bag paa hende og omfavner hende).

Her er jeg! Var det ei mig du meente?

Clauſine

(forvirret, idet hun giør ſig los.)

Nei ....!

Bilbo.

Og Vilhelm er dog mit Navn!

Clauſine.

Herr Bilbo, min Gud!
Hvordan ſeer De ud?

Bilbo.

See hvad Kierlighed formaaer!
Nye Klæder, nye Haar!
Solen smelter Biergets Snee,
Blomsten er igien at see.
Søde Clausine! Vær nu mild.
Elskov giør Jis til Ild!
Elskov giør ung af gammel!

Clausine.

Elskov giør Elskov vammel!

Bilbo.

Haabets Blomst af Elskov vexer.

Clausine.

Og paa hver en alfar Vei.

Bilbo.

Kom dog ei med Paradoxer.

Clausine.

Kom med Elskov heller ei!

Bilbo.

Lad min brændende Bøn Dem røre,
Rynk dog ikke de skiønne Bryn.

Clausine.

Hav Medlidenhed med mit Øre,
Hav Medlidenhed med mit Syn.

(afsides)

Jeg seer nok, at jeg paa ingen anden Maade skiller mig ved den gamle Nar, end ved at sætte i Værk hvad jeg har besluttet.

Bilbo.

Tænk paa mine tre Herregaarde, kiereſte Sinemoer! paa mine gode Egenſkaber, og min Paryk à la Brutus; paa at jeg ſom en troe Hyrde har opholdt mig fiorten Dage her ude paa Landet, for at have Dem i Nærheden, for Comoditetens Skyld. Jeg handler ellers aldrig, ſær om Hverdagen, men Fanden rafle Effen eller Ueffen med mig om en Flaſke ſydende Beg, om jeg ikke er ſaa forliebt —

Clauſine (undſeelig).

Herr von Bilbo, ſiden De da trænger ind paa mig med ſaa megen ungdommelig Heftighed, ſaa nødes jeg til at giøre Dem en Tilſtaaelſe.

Bilbo.

Ret ſaa, kiereſte Clauſine! Ret ſaa.

Clauſine.

Men da min Undſeelſe —

Bilbo.

Aa hvad! lad Undſeelſen ryge ad Helvede til. Det er en Fordom, en Levning af den barbariſke Middelalder.

Clauſine.

De ønſker en endelig Erklæring, Herr von Bilbo, og jeg har længe været betænkt paa at give Dem den; men — da Læben nægter mig ſin Tieneſte, ſaa maa et Tegn erſtatte, hvad Ordet ikke formaaer.

Bilbo (afſides).

Hun vil give mig et Tegn? Det er et godt Tegn. (Høit) Kom med Tegnet, Barn; kom med Tegnet.

Clauſine.

De erindrer, at vi en Aften, i ſmukt Maaneſkin, gik igiennem Skoven ſammen.

Bilbo.

Ak ja! Det var en deilig Aften. Dengang var jeg endnu gammeldags klædt. Maanen blandte ſit hvide Skin med Pudderet paa min Paryk og ſtraalede ſaa ſværmeriſk ned, giennem de tykke Løv, paa mine velbørſtede Sølv-Skoeſpænder.

Clauſine.

Vi kom til en Plads i Skoven, hvor der laae nogle ſtore Kampeſtene oven paa hinanden.

Bilbo.

Der ſank jeg paa mine Knæe, og giorde Dem en formelig Kierligheds-Erklæring.

Clauſine.

Men blev forhindret midt i Talen —

Bilbo.

Da mine ſorte Emſes Buxer i det ſamme braſt for Knæerne, ſaa at Uldſtrompen foer ud, ſom den blege Maane giennem Skyens Riſt paa Himlen. O jeg erindrer det altſammen.

Clauſine.

Nu vel, Herr von Bilbo! Ved dette gamle Alter, ſom de ſelv kaldte Kierlighedens, er der en ſtor, tyk Buſk. Derſom De vil umage Dem derhen, ſaa vil De bag denne Buſk finde en Gave, ſom vil ſige

Dem mit Hiertes endelige Mening. Min barbariſke Undſeelſe tillader mig, ſom ſagt, ikke at ſige Dem den ſelv. Lev vel ſaalænge, kiere Herr von Bilbo!

(Neier og gaaer.)

Bilbo (fuld af Glæde).

Søde Clauſine! Førſt et Ord. — Hun er alt floiten. (Begeiſtret) Hun forſvandt, ſom Jægerens Hund, paa Maanens Horn, i Nattens Blæſt — ſom Klopſtok ſiger i ſin Oſchade. Lykſalige Bilbo! Hvad kan det være? Et brændende Hierte! Et Par Duer, ſom nebbes. En Vergißmeinnicht! Vore Navne i Dræk, i Træk, vilde jeg ſige. Amor ridende ſkrævs over en Tønde! Nei, det er ſandt, det er Bacchus, Gud for Viinhandelen. Jeg iler, trods min Podagra, trods mit Sting i Siden, trods mine Ligtorne. Kierlighed overvinder Alt! Den udretter Alt! Den har giort Markerne flade og Steilerne bakkede, hvad vilde jeg ſige, Bakkerne ſteilede. Den brøler giennem Nattergalens Stemme og piber igiennem Ukrudtet paa Marken. Jeg iler efter Tegnet. Jeg iler.

Oberſten. En Tiener.

(De komme hurtig ind af den anden Dør.)

Oberſten.

Saae den fremmede Gartner mig?

Tieneren.

Nei, Herr Oberſt!

Oberſten.

Du lader dem ogſaa altid rende lige ind, kan du ikke paſſe paa? Havde han ſeet mig, ſaa havde han

ikke sluppet mig, før jeg havde taget ham i Tieneste; det er jeg vis paa. Lad ham gaae, siig, jeg er ikke hiemme. Jeg har arvet nogle Penge, det er sandt, men Rigdom kan faae Ende, og om det saa var den hovedrige Mand Atapaliba, saa kunde han dog ikke fylde Salen med Guld, skiøndt det gieldte hans Liv.

Tieneren.

Han bad mig flye Obersten sit Skudsmaal.

Obersten.

Naar jeg ingen Gartner bruger, saa bruger jeg heller ikke hans Skudsmaal. Kan du ikke begribe det, Karl? (Tieneren vil gaae.) Hvor skal du hen?

Tieneren.

Jeg vilde bringe ham det tilbage.

Obersten.

Bie lidt — Jeg kan dog sagtens kige deri, for Loiers Skyld. Flye mig det. (Læser) Hm! Gode Skudsmaal. (Tilfreds) Et Genie! Giør nye Anlæg. Der Teufel! — (I en anden Tone) Hm! Projektmager; Nar! Tydsk Vindbeutel! Lad ham rende. (Tieneren vil gaae.) Hei, Kaspar! Du er ogsaa forbandet gesvindt. Lad ham komme ind. — See paa ham kan jeg dog uden Penge. (Tieneren gaaer.) Nei, nei, nei! Kaspar!

Tieneren.

Herre!

Obersten.

Lad ham komme ind, Kaspar! (Tieneren gaaer.) Er dog kuriøs for at see den Karl.

Gartneren
(kommer ind med en stor Havesax under Armen og gior mange Complimenter).

Unterthänigster Diener, min Herr Obrist!

Obersten.

Servitør! Han søger Tieneste hos mig?

Gartneren.

Getroffen, gnädiger Herr! getroffen.

Obersten.

Hvad duer han egentlig til?

Gartneren.

Til alting, Herr Obrist.

Af min Skudsmaal De kiender mich schon.
Gartner bin ich von Profession,
Hakker jeg planter i krumme Gange,
Graber Kanalen ut som en Schlange,
Krandser den rundt mit Blümelein;
Lächeln so lieblich in Sonnenschein!
Erinder kan jeg til Byen gaae;
Tiden med Indfald Dem forschlaa;
Um zu stellen mein Hunger und Durst,
Spiller jeg Dem en god Hans Wurst,
Klipper med Saxen, singer med Munden,
Drikker paa Oberstens Sundhed und Liv
Gierne Pokalen ud til Bunden.
Alles zu Nutzen und Tidsfordriv!

Obersten.

Ja, det er altsammen ganske godt, min kiære Ven! Men jeg har ikke Raad til at holde saa mange Folk.

Gartneren.

Paa Lønnen ansees ikke, Herr Oberst, men kun paa en honnet Omgang.

Oberſten.

Kan han klippe Hiſtorier ud i Hækker, Gartner?

Gartneren.

Ja, grauſam, Herr Oberſt. Jeg har en Sted faaet en Bræmie, hvor jeg udklippede Jerikos Beleiring, mit Maurernes Indſtiftelſe und Baſunernes Lid.

Oberſten.

Der Tauſend. Det var ſtore Ting. Thi ſæt ogſaa, at det er en Helvedes Løgn, hvorom jeg ikke tvivler, ſaa er alene Løgnen Pengene værd. — Nu, det er mig kiert. Jeg trænger juſt til en Karl, ſom kunde klippe mig godt Geſtalter ud i Hækker. Jeg har mange af dem i min Have, og ønſkede gierne at gaae noget en gros i denne Kunſt.

Gartneren.

Darin thuen Sie ſehr wohl, hochzuverehrender Herr! At handle en gros er for nærværende Did den Kunſt af alle Kunſter, ſom feder ſin Mand bedſt.

Oberſten.

Diſſe Kanaler og Dievelſkaber kan jeg ikke lide, derimod en ſmuk Buxbomfugl i en net, tæt, og velreven Hækkegang — det giver en Hauge et viſt ærværdigt Udſeende.

Gartneren.

Richtig, Herr Oberſt; om en ſaadan Hauge kan man ſige, dat det er en Hauge, ſom baade har Neb und Kleer.

Obersten.

Hør nu, Gartner! Jeg har en stor Hække henne ved Parken, der har jeg tænkt paa at faa Historien udklippet om Laban og Jakob, og Faarene, og Vandet med Kieppene. Jeg har en Kakkelovnsplade derinde, som han gierne kan tage til Mønster, da det er Sommer, og vi ingen Stuevarme behøve i denne Tid.

Gartneren.

Herr Obersten vilde also have den Stikke in Basrelief?

Obersten.

Ja!

Gartneren.

Ha! ha! ha! Nu veed jeg hvad Obersten vil prøve.

Obersten.

Nu da?

Gartneren.

Obersten vil prøve om jeg er en Vindbeutel.

Obersten.

Er han dog saa klog?

Gartneren.

Men i saadan en Snare kunde jeg ikke falde, uden jeg hafde en Haarbeutel. Nein, Herr Oberst! Egyptische Obelisker, Pyramider, und andre solche Kleinichkeiten, Damer mit Poscher paa, Fugle und andre fiirbenede Diir, so vidt sträcker sig min Kunst, Herr Oberst! Aber weiter nicht!

Oberſten.

Der har han da Fæſtepenge; og gaae ſaa ned i Kiſkkenet og ſaae ſig Noget at bide paa. Har jeg ſaa mange Folk, kan jeg ſagtens have ham med.

Gartneren.

Ergebenſter Knecht, Herr Oberſt! Ergebenſter Knecht. Will ihnen ein ſehr nützlicher und uneigennützigerer Diener ſein. Aber, um nicht das eine ins andre zu reden. — Hvor er Veien til Kikkenet?

Oberſten.

Der!

Gartneren.

Allerunterthänichſter Diener, Ihro Gnaden! Will ſogleich meinen Dienſt anfangen. (Gaaer.)

Oberſten.

Det er en Uglſpil! Vittig Canaille! — Du gode Gud! Bare det nu ikke er en Spitsbube. — Det var en dum Streg af mig. Jeg lader altid mit gode Hierte trække af med mig. Nu! — Det faaer at komme derpaa an.

Skoleholderen og Jacob;
(den Sidſte med en ſtor Sæk paa Nakken.)

Skoleholderen.

Tilgiv, bevaagne Herr Oberſt, at jeg kommer uden at lade mig anmelde. Tieneren var ikke tilſtæde. — Bliv tilbage, Jakob, ſiger jeg!

Jakob.

Bliv ſelv tilbage, ſiger jeg; og lad mig komme frem med min Poſe.

Skoleholderen.

Jeg har Ting af Vigtighed at forebringe.

Jakob.

Ja, jeg ikke destomindre. Dersom han kunde see igiennem Sækkelærred, saa vilde han forundre sig.

Oberſten.

Jakob, er du gal? Har du ikke mere Respekt?

Skoleholderen.

Skylder du mig ikke din intellectuelle og moralske Dannelse, Knægt?

Jakob.

Har I ikke faaet fiir Skilling ugentlig, i rette Tid? Saa veed jeg, baade den intægtuelle og borealske Dannelse er betalt. Ak, naadige Herre! Lad Skolemesteren gaae, at jeg kan faae Audients.

Oberſten.

Jakob! Du veed, at du er et Fæ.

Jakob.

Ja, naadige Herre, det veed jeg.

Oberſten.

Jeg kan ikke bruge dig til nogenting, og sender dig derfor af Medlidenhed ud, at opgrave mig Urner og Steenknive og saadan noget Skrabsammen, til mit Naturaliekabinet.

Jakob.

Ja, naadige Herre! Der er ikke et Ord Løgn i hvad han endnu har sagt.

Obersten.

Og har du ikke selv tilstaaet mig, at du ikke duede til at opdage det Bitterste.

Jakob.

Jo, men nu tager jeg mine Ord i mig igien, thi det er Løgn i min Hals.

Obersten.

Hvad har du da der i din Pose?

Jakob.

En Kiempe, Husbond.

Obersten.

Hvad for noget?

Jakob.

En Kiempe, siger jeg. Heel og holden, som han er kommen af Moders Liv. Af Veien, Skolemester! at jeg kan læsse ham af. Han er tung som en Ulykke, efter sin Død.

Obersten.

En Kiempe?

Jakob.

Ja, ja! en Kiempe, en Jette, en Rise, som her vrimlede af i gamle Dage, indtil Syndfloden kom og druknede de Hunde allesammen.

Obersten.

Jeg kan ikke blive klog paa den Snak.

Jakob.

Ja, saadan er det at see sig om i Verden. Havde jeg nu aldrig været i Husbonds Neutraliekabinet, og seet alt det Dievelskab, saa havde jeg ikke forstaaet mig paa'et. Det er Magen til den døde Karl, der har kostet Husbond saa mange Penge, og som er faldet ned fra Maanen; hvorfor han ogsaa hedder Maaneden, eller hvad det er.

Oberſten.

Munien?

Jakob.

Ja, rigtig. Den, Husbond han har givet tusind Daler for. Men min koster ingenting, og dersom det nu er en Han og en Hun — men det er da endelig sandt, de ere døde!

Oberſten.

En Mumie! Men saa sig dog —

Jakob.

Jeg grov, som Husbond befalede mig, nede i Høien ved Ellemosen. Der er forskrækkelig megen Jord i saadanne gamle hedenske Gravhøie. Endelig fandt jeg denne Karl, som jeg nok troer skal være ægte, saa at Husbond kan have Ære af ham i sit Neutraliekabinet.

Skoleholderen.

O, lad os see, Jakob.

Jakob.

Ja, det troer jeg nok, nu vil han see, før var han saa stor paa det, og lod mig høre jeg havde Dannelse.

Oberſten.

Naa, ingen Slidderſladder! Luk op.

Jakob

(aabner Sækken og tager en gammel troſket Portſtolpe ud, med en Knap for Enden).

Sikken en Karl! Det var anderledes Folk end nu omſtunder.

Oberſten.

Dit Bæſt! Det er jo Enden af en gammel Portſtolpe.

Jakob.

Af en Portſtolpe? Ja, ſaa vil jeg alle mine livſalige Dage gielde for en Porthund. Lad ſig ſige, Husbond, af Folk, der har bedre Forſtand. Det er en Mumie! Kan han ikke ſee, der ſidder Hovedet jo endnu.

Skoleholderen.

Ha, ha, ha, ha!

Jakob.

Grin af Satan, Skoleholder! og ikke af den ſalig Siel. Han har kanſkee været en bedre Chriſten, end J.

Oberſten.

Det er en Portſtolpe, ſiger jeg dig, Karl!

Jakob.

Jo, nu ſkal man nok ſee, at man giør Portſtolperne den Ære og begraver dem i gamle hedenſke Gravhøie. See, naadig Herre! Karlen har været ſine fulde tre Alen lang.

Oberſten.

Gaae, Dosmer! Jeg kan ikke bruge dig til nogen Ting.

Jakob (grædende).

Kan Husbond heller ikke bruge Mumien i Neutraliekammeret?

Oberſten.

Gaae, ſiger jeg. Paa Dieblikket ud af Værelſet med det Snavs.

Jakob

(i det han ſtopper Stolpen i Poſen og kommer den paa Ryggen, ved ſig ſelv).

Det kan gierne være, at det er Kong Pharao i Egypten, ſom druknede i det røde Hav. Men ſaadan gaaer det: „Naar Døren er lukt og Lyſet er ſlukt, da er den glemt, ſom ude er lukt.“ Det er ikke værd at nøde Godt i Ondt. Lad os gaae, Deres keiſerlige Majeſtæt.

(Jakob gaaer. Oberſten gaaer fortrædelig frem og tilbage).

Skoleholderen.

Jeg beder Herr Oberſten ikke at tænke længer paa den Daare; men at række et naadigt Øre til mine Ord. Begge Hændernes Fuldſkab, i Anledning af den kiere Frøkens Geburtsdags Celeberation, ere nokſom bekiendte, og trænger ikke til nogen nøiere Analyſe. Jeg har ſlæbt ſom et Bæſt.

Oberſten.

Jeg veed, min gode Mand, at han giør ſig megen Umage for min Skyld. Den unge Spillemand kommer dog?

Skoleholderen.

Løftets Givelse fremavlede et sikkert Haab. Men Caracterens Besynderlighed hos den unge Apollo er sielden. Han spiller ikke for Penges, men Æres Erhvervelse. Ikke for Mandfolks Fornøielse, men Fruentimmers; ikke for stygge Fruentimmers Fornøielse, men Smukkes.

Oberſten.

Kiere Mand, bareſten han vilde vænne ſig af med den forunderlige Stiil.

Skoleholderen.

Hielpeordenes Fyldekalk, i de levende Sprog, søger jeg saa meget som muligt at dræbe, naadige Herre. Ordenes Ciceronianſke Kraftcompakthed —

Oberſten.

Nu godt! Han vil ſlaae Sproget ihiel. — Saa altſaa Spillemanden er saa løierlig?

Skoleholderen.

Men komme gior han; thi han ſagde — jeg taler hans Ord og ikke mine! Om end Frøkenen var saa hæslig ſom den ſovende Venus i et Voxkabinet, ſagde han, saa ſkulde han dog komme, da Kammerjomfruens, Beates, Skiønhed var befunden tilfredsſtillende.

Oberſten.

Sagde han det?

Skoleholderen.

Ord til andet; undtagen at jeg ſætter det i noget bedre Stiil; thi ved Italiens Giennemreiſe har Modersmaalets Forglemmelſe havt en beſtandig Formerelſe.

Oberſten.

Gid Fanden havde ham med alle hans Elſer.

Skoleholderen (vort).

Band ikke Elſenavnet, naadige Herre! Det var min ſalig Huſtrues Nomen Proprium.

Oberſten.

Det er altſaa en ægteſkabelig Kierlighed, han bær til alle Sprogets hyppige Elſer?

Skoleholderen.

Det er jo en uſkyldig Fornøielſe.

Oberſten.

Fornøi han Elſe uſkyldigt længe nok.

Skoleholderen.

Men nu kommer Forkyndelſens Bedſthed: Som jeg gaaer igiennem Skoven i Dag, med mine Skolebørn, ſom havde indſtuderet det af mig forfattede Carmen, i Anledning af den høie Fødſelsdag, og ſom jeg kommer paa en Plads, falder mine Øines Direktion pludſelig paa nogle Kampeſtene, hvis Størrelſe ere af en uſædvanlig Storhed; og ved den end ydermere nøiere Beſkuelſe, finder jeg Navnet Freyas Udhuggelſe derpaa, med ſtore latinſke Bogſtaver; hvoraf jeg giør den Slutning, at man i gamle Dage har benyttet ſig af dette Alters Brug, til den gamle Forelſkelſesgudindes Tilbedelſe.

Oberſten.

Hvad ſiger han, Skoleholder! Et Alter med Freyas Navn paa?

Skoleholderen.

Som efter Udseendet at dømme i det mindste er hugget et Par tusind Aar før Verdens Skabelse.

Oberſten.

Den skal i Naturaliekabinettet.

Skoleholderen.

Jeg er forvisset om, at Menighedens ikke ubetydelige Antal Heste vilde giøre et frugtesløst Forsøg paa dens Borttrækkelse. Men jeg har en anden Plan, naadige Herre! Hvad om Høitiden i Morgen blev bestemt til at holdes der?

Oberſten.

Fortræffeligt! Byen skal jeg samle;
Unge Folk og Gamle.
Der er Rum til et Springom,
Deideridom! og Deideridom!
Der med Lyst og Sang og Brag
I hædre hendes Fødselsdag.

Skoleholderen.

Og hun skal staae
Med Blomsterkrandser og Bielder paa,
Udklædt som Forliebelsens Gudinde,
Og alle de Karle og Piger forbinde,
Som Oberſten har bestemt til Forening
Paa denne Dag, efter min Formening.

Oberſten.

Er han gal?

Skoleholderen.

Gud bevare!

Oberſten.

Er han fuld?

Skoleholderen.

Ikke heller.

Oberſten.

Min Datter med Bielder?

Skoleholderen.

Naa dem kan man jo ſpare.
Naadigſte Herre, bliv ikke vred,
Hvis jeg har talt i Enfoldighed.
Jeg vil ei fornærme Reſpekten,
Men ikkun formere Effekten,
Til Høitidens bedre Opnaaelſe.
See det er min Sandheds Tilſtaaelſe!

Oberſten.

Alt godt, min Ven.

Skoleholderen.

Saa maa vi da tænke om igien,
Paa noget, ſom Frøkenen mere kan hædre —
Og ſom klæ'er hende bedre!

Oberſten.

Giør det, ſaa ſkal jeg hans Viisdom ſkatte.

Skoleholderen (ſpekulerende).

Havde vi bare to dygtige Katte.
Dog de maa vel findes i hele vort Sogn.

Oberſten.

Hvad ſkal de?

Skoleholderen.

De ſkal trække Frøkenens Vogn.

Oberſten.

Min ærlige Mand!
Tilſidſt han det mager,
At jeg maa troe hans Vid og Forſtand
Maa findes blandt bortkomne Sager.

Skoleholderen.

Eia! kiere Herr Oberſt, Eia!
Frøkenen ſkal jo agere Freya
Og Mythologien ſiger forſand:
Hun havde af Katte et koſteligt Spand.

Oberſten.

Min Datter ſkal ei være Gudinde!

Skoleholderen.

Ikke det? Ja pyt!
Saa faaer vi at tænke paa noget Nyt. —
Hvad ſiger Herr Oberſt om: Freyas Præſtinde!

Oberſten.

Præſtinde? det er mere devot.
Det Indfald er koſteligt, Shwerenoth!

Skoleholderen.

Af hvad der er ſkeet
Herr Oberſt har ſeet,
Herr Oberſt maa mærke:
Opdagelſe
Opdragelſe
Og Pligtens Jagttagelſe
Hos mig er lige ſtærke.

Oberſten.

Nu er jeg ham bevaagen,
Det Indfald var ei ſlet.

Skoleholderen.

Men kommer der ei nogen?

Obersten.

Følg i mit Kabinet.

Skoleholderen.

Nu er mit Hierte let.

(De gaae.)

Lunden om Freyas Alter.

Herr von Bilbo, en Tiener.

Bilbo (ved Indgangen).

Du bliver staaende der, Lars!

Lars.

Ja, Herre!

Bilbo (kommer længer frem).

Dine Fødder ere ikke værdige til at betræde dette hellige Sted. — Ha, det banker i mit Hierte som i en Smeddeesse. — Det er Vulkanus, som banker mit Hierte, fordi jeg er forliebt i hans Kone. Jeg har altid før holdet Kierlighedens søde Besvimelser for Indbildning, og noget som kun fandt Sted i den justinianske Corpus juris, og den Altonaer Merkur og andre saadanne Rester af en glødende og overspændt Phantasie; men nu mærker jeg det er noget ganske andet. — Salig Giertrud tog jeg for Pengenes Skyld; derfor kom ogsaa Himmelens Straf over mig med den forbandede Dreng, der løb bort. — Her er Stenen. Ak den vil velte en tungere Steen fra mit Hierte, end den er selv. — Hvad er det? Der staaer noget

skrevet derpaa, med latinske Bogstaver? For første Gang i mit Liv fortryder jeg, at jeg ikke har lært Latin. Lad mig see: Een, To, Tre, Fire, Fem. B, J, L, B, — Bo! Det er mit Navn, det bander jeg paa. Men det ene B er ikke ganske som det andet. Og jeg har jo to B'er i mit Navn. Lad see: B, det er strax eet B; J, det er en Vokal, L, det er ogsaa en Vokal, og B er nok et B, og O er en Consonant. — Ak! det er sandt, jeg har jo en Tiener med. Det Dosmerbæst kan sige mig hvad der staaer. Hei, Lars! Kom hid og læs hvad her staaer. Jeg kan ikke see uden Briller.

Lars.

Der staaer Freya, Herre!

Bilbo.

Freya! Hvad er det? Er det noget man kan spise?

Lars.

Det var en Afgud for Kierligheden i Mexico eller Algier, jeg kan ikke huske det. Det er længe siden jeg læste Hübners bibelske Historie.

Bilbo.

Ha, ha! Nu husker jeg det. Det var ham, som blev brændt af Capitain Kok, da han opdagede Amerika. Det har jeg læst i Campes Robinson, førend du blev født. Gaae du kun hen paa din Plads igien. (Tieneren gaaer). Freya! Kierlighedsafguden i Algier! O du lykkelige Bilbo. Det har hun selv udhugget, den lille Stakkel, for at overraske mig. Hurtig nu til Busken. Der skimter noget guult. Det er Gaven. Den er i

en stor Kurv. Hei Lars! kom og hielp mig denne Kurv ud af Busken. (Lars kommer og hielper). Der er den. Victoria. (Kiger begierlig deri). Hvad nu! Der er jo ingenting deri.

Lars.

Ikke andet end et lille Brev.

Bilbo.

Et lille Brev? Et lille Brev? Fly mig det, om det er nok saa lille. (Lars flyer ham det.) Salvo Titulo Herr von Bilbo! Salvo Titulo! Det er mig. (Brækker og læser).

Den tørre Green indfletter sine Arme
Fast om sin Naboes Liv, forbrændt af heden Sol;
Paa Elskov uden Kraft og uden Varme
Et passeligt Symbol.
Tag denne Kurv, og lad dig Kurven sige
At Lige favner Lige!

(Bilbo vender sig om og slaaer Lars paa Snuden).

Lars.

Au! hvorfor slaaer Herren mig?

Bilbo.

Kioter! Spørger du om hvorfor jeg slaaer dig? Er det Foræringer at byde Folk?

Lars.

Jeg har jo aldrig foræret Herren det Bitterste.

Bilbo.

Hvem siger at du har foræret mig Noget, dit Bæst? Frøkenen har foræret mig Noget, det er

værre. Ha for Satan! Efter lang troe Opvartning og nye Klæder! Mig! Men Fanden gisre mig til en Springgaas, om du ikke skal faae det betalt, Mamsel. At give mig Kurven! Kurven! (Griber Lars i Brystet). Hør Karl! Hvad vil det sige at give en ærlig Mand Kurven?

Lars.

Herren er altid saa urimelig naar han er hidsig.

Bilbo.

Har jeg ikke Aarsag til at blive urimelig over saadanne Riim? Men det er et dumt, tosset, miserabelt Indfald. En Klædekurv! som fornuftige Folk bringer Tøi ud paa Blegdammen i — at gisre den til et Symbol! — Du havde fortient, din Esel! at jeg skulde hugge Hovedet istykker paa dig.

Henrik (kommer lobende).

Ak Herre! Jeg har giort en stor Opdagelse.

Bilbo.

Jeg ogsaa.

Henrik.

Jeg har seet Herrens Herr Søn! Den unge Junker Vilhelm.

Bilbo.

Den Landstryger, som jeg i tre Aar ikke har hørt det Mindste til?

Henrik.

Han gaaer herude omkring, og agerer Guitarspiller.

Bilbo.

Nei det har jeg endnu ei oplevet!
Jeg er næsten qvalt.
Det gaaer over Skrævet!
Nei det er for galt.

(Synker fortvivlet ned i Kurven).

Tienerne.

Kiere Herre, reis sig dog.

Bilbo.

Lad mig ligge, dumme Drog.

Tienerne.

Ak vi høre nogen gaae.

Bilbo.

Bær mig hen da i en Vraa.

Tienerne.

Vil ei Herren gaae den Vei?

Bilbo.

Nei! Nei! Nei! Nei!

Tienerne.

Du min Gud, hvad vil det sige?
Han har faaet et Fandens Stød.

Bilbo.

Nedrig Søn og utro Pige!
Ha, det bli'er min visse Død.

(Tienerne bære ham ud af Skuepladsen i Klædekurven).

Anden Act.

Værelse.

Clauſine (ſpiller paa ſin Harpe og ſynger). **Beate** (ſysler omkring).

Clauſine.

Ak Elſkov! du fryder det unge Bryſt.
Hvo kan vel lægge paa Hiertet Skiul?
Hvad Lyſt er ſalig ſom Elſkovs Lyſt?
Men Elſkov, du ligner en Sommerfugl.

Du ſidder ſaa nær, paa de Lillier nær,
Men ſidder der kun ſaa kort, ſaa kort.
Din Vinge blaaner i Purpurſkier;
Men griber jeg til — o da flyer du bort.

Ak, ſmut kun igiennem de ſpæde Løv;
De purpurne flagrende Vinger hæv;
Thi fanger jeg dig — da gaaer af dit Støv,
Og du blier graae ſom en Spindelvæv.

Beate.

Det er dog rigtig Skade, kiere Frøken, at man ikke kan fange Elſkov, førend Farven ſtrax ſkal gaae af ham.

Clausine.

Ja vist er det Skade.

Beate.

Det kan dog aldrig være den sande Elskov. Det maa være saadanne Elskover, som de unge Herrer altid have nok af. Som nu, for Exempel, denne Herr Guilielmo.

Clausine.

Ja, der har du jo giort en Erobring.

Beate (ængstelig).

Ak, kiere Frøken! Han sagde at han vilde komme og synge en Iliade, eller en Henriade, uden for mine Vinduer i Nat, som det er Brug i Italien. Hvad skal der blive af, kiere Frøken?

Clausine.

Jh nu! Intet videre end at du hører paa ham, takker ham, og gaaer til Sengs.

Beate.

Ja, men det kan jo give Opsigt. Og hvad vil Folk tænke?

Clausine.

De vil tænke, at Guitarspilleren er lidt forelsket i dig, og at du ikke grænmer dig tildøde derover.

Beate.

Nei, kiere Frøken! Det maa Folk for Guds Skyld ikke tænke.

Clauſine.

Jh men hvad Ondt er der da i det? Du har jo ingen Elſker, hvis Jalouſie du kan opvække. —

Beate.

Ak, kiere Frøken — Men de maa for Himmelens Skyld ikke ſladdre af Skole.

Clauſine.

Nei, det lover jeg dig.

Beate (med nedſlagne Øine).

Ak jo! Jeg har en Elſker.

Clauſine.

Og det er?

Beate.

Det er den nye tydſke Gartner, med den ſtore Sax!

Clauſine.

Beate! Er du fra Forſtanden? Den Daarekiſtelem!

Beate.

Daarekiſtelem? Ja gid Daarekiſten var fuld af ſaadanne Medlemmer. Seer De, kiere Frøken, jeg maa fortælle Dem den hele Sag. Det er en ung ſmuk Gartner, fra Naboegodſet, ſom længe har havt et godt Øie til mig. Da han nu vidſte at Deres Herr Fader var en munter og ſpøgefuld Mand, ſaa kiøbte han ſig den ſtore Sax, for ſine Sparebøſſepenge, og gav ſig til at agere ſaadan en Karl, for at komme i

Oberſtens Tieneſte; ihi almindelige Gartnere havde han nok af, og vilde ikke have fleer.

Clauſine.

Er det ſandt hvad du ſiger?

Beate.

Kiere Frøken, hvert Ord er desværre altfor ſandt. Thi hvad vil Følgen blive? Deres Herr Fader bliver fortørnet og jager ham bort, og jeg tager min Død derover; ſaa har han det ſaa godt.

Clauſine.

Nei, du kiere gode Pige! Det ſkal aldrig ſkee. Han ſpiller altſaa denne Rolle af Kierlighed til dig?

Beate.

Ja det maa jeg rigtig nok ſige til hans Undſkyldning. Det er af den rene pure Kierlighed til mig.

Han elſker varmt og uden Skrømt,
Han er ſaa ſmuk og raſk tillige.
Han favner mig ſaa ømt, ſaa ømt,
Og kalder mig ſin ſøde Pige.

Først var jeg lidt mut,
Først var jeg lidt but,
Man maatte ſig vel til lidt Kulde tvinge.
Da, tænk! Da trued den raſke Gut,
At ud i Kieret han vilde ſpringe.

Han elſker varmt og uden Skrømt,
Han er ſaa ſmuk og raſk tillige.
Han favner mig ſaa ømt, ſaa ømt,
Og kalder mig ſin ſøde Pige.

Nu vidste vel jeg,
At Kieret just ei
Saa dybt var, at rigtig han drukne kunde;
Men at han for min Skyld blev vaad? O nei!
Nei det tillod jeg ham ingenlunde.

Han elsker varmt og uden Skrømt,
Han er saa smuk og rask tillige.
Han favner mig saa ømt, saa ømt,
Og kalder mig sin søde Pige.

Clausine.

Min gode Beate! Siden det hænger saaledes sammen, saa lover jeg dig, at du skal blive lykkelig. Du skal faae din Gartner, og han et Levebrød paa min Faders Gods. Det er en Bøn, som han ikke vil nægte mig, paa min Fødselsdag, i Morgen.

Beate.

Kiere, kiere Frøken! Hvor De gior mig lykkelig! Hvor de gior mig usigelig lykkelig.

Clausine.

Din Lykke glæder mig, som det var min egen.

Beate (bekymret.)

O kiere Frøken! Gid jeg ogsaa kunde glæde mig over Deres Lykke.

Clausine.

Slaae ikke paa den Streng. Da du nu elsker, saa veed du hvad det vil sige at have mistet sin Elskede, især naar man selv har bortstødt ham.

Beate.

Arme Frøken!

Clauſine.

Beklag mig ikke! og tael ikke mere derom. — See ſaa! Naar jeg ſaaledes et Øieblik har været tungſindig, ſaa bliver jeg let om Hiertet igien. Jeg giør mig al Umage for at neddysſe min daarlige Kierlighed. Thi han har dog aldrig kunnet elſke mig oprigtig, ellers kunde han ikke blive borte for beſtandig. Maaſkee han er død. Dog nei, det er han ikke. Saa havde det ſikkert ahnet mig. Dertil var han ogſaa altfor ſund, og ung, og ſtærk. Kom Beate! Mændene ere haarde imod os, vi bør være det ſamme imod dem. Jeg følger med dig paa dit Kammer, for at høre den fremmede Guitarſpiller. Naar han har ſiungen dig noget forelſket Tøierie for, ſaa ſkal du ſvare ham igien, og jeg ſkal ſelv accompagnere dig ved min Harpe.

Beate.

Nei, kiere Frøken! ſvare ham kan jeg nu ſlet ikke!

Clauſine.

Saa ſkal jeg giøre det for dig.

Beate.

Men min Gartner? kiere Frøken.

Clauſine.

Han ſover. Og kommer han og lurer, og hører det, ſaa er det lige godt. Piin ham kun lidt. Det ſiger ſlet intet.

Beate.

Men... kiere Frøken...

Clauſine.

Kom. — Først til vore Smaaſyslerier.

(De gaae.)

En Ende af Skoven, hvortil Sidebygningen af Herregaarden, paa den ene Side, vender ud. Nat, men maanelyst.

Guilielmo (kommer med sin Guitarre). **En gammel Bonde** (viser ham Vei).

Guilielmo.

Ja her maa det være! Tager jeg ikke feil saa er det ganske rigtig her. Eller — skulde det være omme paa den anden Fløi? Jeg vil conferere efter den Beskrivelse, som den lille, nydelige Beate har givet mig. Bie lidt, Landsmand! saa skal du faae Drikkepenge naar jeg kommer tilbage. (Gaaer om Hiornet.)

Bilbo,

(som er den forklædte Bonde, bryder ud:)

Naa jeg bander aldrig! Men Fanden forvandle mig til salig Keiser Gale Frederik, høilovlig Hukommelse, om nogen Fader er løben saaledes gal efter sin Søn, siden Methusalems Tider. Forbandede Satans Dreng! Er det ikke nok at jeg i tre Aar har maattet sende dig Penge, uden at du har takket mig derfor een eneste Gang? Og da han nu endelig er kommen fra Italien, hvor han har tilbragt tre Aar af sin bedste Ungdom, for at lære at digte og spille paa Lire, for at blive Kunstner, som han kalder det, det Affskum! O du Ogleunge! Havde jeg kunnet seet paa dig, mens du var lille, at du vilde blevet Kunstner, jeg skulde vredet Halsen om paa dig, med koldt Blod, som en god Fader, der forudsaae han havde sat en Vanskabning i Verden. — Men da han nu kommer hiem, og da jeg tænker: Nu gaaer han i sig selv, som den rige Mand, som den forlorne Søn, vilde jeg sige, og æder med Svinene, og beder om Naade —

saa maa jeg midt i min ulykkelige Kierlighed høre, at han løber herude som en Landstryger, og synger for Folk. Og da jeg nu endelig klæder mig ud som en gemeen Bonde, og støver efter ham for at komme efter hans skiulte Veie, saa træffer det sig saadan af den Satans Skiebne, at han møder mig, og beder mig vise sig Vei til sin Kiselinke. Og jeg maa gisre det, da jeg endnu ikke vil være bekiendt, og da jeg vil vide hvordan det spænder af, og da jeg let kunde blive opdaget af min gamle Ven, Oberst Hielm, for hvem jeg dog ikke kan være bekiendt at rende omkring i Bondekofte, som en Nar. Han har lovet at besøge mig i mit Skovhuus. Naar jeg har ham der, saa vil jeg give mig tilkiende, saa er Knægten i Buret. — Jeg har, for dog at hævne mig lidt, ført den Æsel giennem de dybeste Moser og skarpeste Hække af Skoven; men det hialp ikke mere, end man slaaer Vand paa en Gaas, og jeg har selv værst af det, (Gaber). Vaad er jeg, og kold er Natten, og søvnig er jeg — Jeg troer jeg gaaer hen og lægger mig.

Guilielmo (kommer tilbage.)

Jo her er det rigtig nok. I dette Vindue er det. Nu min gode ærlige Landsmand! Nu skal du saamænd ogsaa have dig en god Drikkeskilling for din Uleilighed.

Bilbo.

Jeg siger tusind Tak, gunstige Herre!

Guilielmo.

Du seer mig saa betænkelig ud. Du anseer det vel for en stor Synd, at jeg synger og spiller lidt uden for denne smukke Piges Vinduer.

Bilbo.

Hm — hvorfor det? Naar der dog skal spilles og synges, saa synes mig, det er bedre at gjøre det udenfor Vinduerne, end indenfor. Men — med Forlov, gode Herre! Han er jo en Spillemand af sin Profession?

Guilielmo.

Ja, min Ven!

Bilbo.

Det maa bringe en god Skilling ind, mellem Aar og Dag.

Guilielmo.

Ikke synderlig, imidlertid dog nok til at betale dig anstændigt med, for din Umage. See her har du en Krone. Den fik jeg sidst ved et Bønderbryllup.

Bilbo
(med neppe undertrykken Harme).

Ved et Bønderbryllup? (Seer paa Kronen, afsides) Det er Kronedød Løgn. Jeg kiender Kronen. Den var i den Pung hele Penge, som jeg sendte ham i Arv efter sin salig Grantante. (Høit) Det maa være et Herrelevnet, at fortiene saadanne rare Penge. Men gode Herre seer mig saa velholden ud. Tager jeg ikke feil, saa har han nok gode Forældre, der spæde lidt til mellem Aar og Dag.

Guilielmo.

Det kunde nok hænde sig.

Bilbo (sukker).

Ak ja, naar man har Børn, som skikker sig vel, saa maa det være en Hiertens Glæde at hielpe dem frem.

Guilielmo.

Det troer jeg. Min Fader glæder sig ogsaa ret af Hiertet over mig.

Bilbo (sukker dybt).

Ja, det er vel ingen Under.

Guilielmo.

Hvorfor sukker du, Landsmand?

Bilbo.

Ak, gode Herre! Fordi jeg tænker paa min Søn. Det er en Æsel, en Dagdriver, et Bæst! som sætter mig graae Haar i Hovedet. Han støver omkring og fortærer mine Penge, og siger mig knap saameget som Tak engang.

Guilielmo.

Fy, den Knægt burde straffes.

Bilbo.

Ak, jeg arme Mand, jeg arme Mand! Ja vist burde han straffes. Ak! Ak! (Han vrider sine Hænder, og kommer ved Armbevægelserne til at slaae Guilielmo paa Øret.) Ak, gunstige Herre! Tilgiv mig min Forseelse. Det skete af Vanvare.

Guilielmo.

Alt tilgivet. Men veed du hvad, gamle Faer? Nu skal du gaae hiem og lægge dig; thi min Tid er knap.

Bilbo.

Glem da ikke at komme til mig i Morgen, som han har lovet.

Guilielmo.

Jeg kommer vist.

Bilbo.

God Nat da, gode Herre! God Nat.

Guilielmo.

God Nat, sov vel!

Bilbo (idet han gaaer).

Ak! Ak! Din vanartige liderlige Skielm.

Guilielmo.

Ja, det maa du sige to Gange. (Den Gamle gaaer.) Det maa virkelig ogsaa være tungt for en stakkels gammel Mand, at have saadan en snavs Dreng til Søn. Men nu er her ikke Tid til Medlidenhed. Mon hun ikke skulde være kommen paa sit Kammer endnu? Jeg seer rigtig nok intet Lys. Midlertid vil jeg dog stemme min Guitarre og synge lidt, for at lade mig høre. Søde Vaarnat! I din Favn maa jeg sagtens kunne improvisere. (Synger.)

Saa dugbesprængte staae de Roser her.
De lukte Urner huldt i Skyggen smile,
Mens Sølvermaanens kolde Straaler ile
Og blande sig med deres Purpurskier.

De dufter under skyggefulde Træer,
I dem forgifter Eros sine Pile.
De nyde blussende en venlig Hvile,
I Søvne selv fortrylle de enhver.

Og dog i Lundens lykkelige Bolig,
Her under disse stille, svale Tage
En Rose blusser endnu mere skiøn.

Sov, søde Rosenknop! sov sødt og rolig!
O maatte mit Sovvel et Kys ledsage,
Da var jeg Nattens lykkeligste Søn.

Tys! Der rører sig noget mellem Buskene. Det nærmer sig hid. Skulde det være hende?

Jakob
(kommer med sin Sæk paa Ryggen).

Ha, ha! Saavidt kom vi, om ikke længer. Frisk Mod, Jakob, er halv Fortæring. Den kommer ogsaa frem, som kiører med Stude. Vil ikke de Syge, saa vil de Sunde. Hvad der falder fra Næsen og til Munden, er ikke spildt.

Guilielmo.

Hvad Djevlen er det? Jeg troer, Sancho Pansa gaaer heromkring i Skoven og spøger efter sin Død.

Jakob.

Tys! Det raslede! Her skulde dog vel aldrig være Røvere i denne Skov.

Guilielmo.

Hvad vil den Karl? Han lader til at være mægtig dum, og taler om Røvere. Ham skal jeg snart kyse bort. (Med høi og huul Røst:) Hvem der?

Jakob.

Ak, du milde Fader! jeg er om en Hals. Hvad skal jeg sige? Aa, gid nu Kiempen var levende, saa kunde han forsvare mig.

Guilielmo.

Hvem der?

Jakob.

Jommeni! Jommeni! Jeg fattige Karl! Jeg fattige Karl! Hvad skal jeg hitte paa?

Guilielmo (med tordnende Røst).

Hvem der —?

Jakob (fortvivlet).

Run...d!

Guilielmo.

Rund forbi!

Jakob.

Ja gierne. (Vil rende bort, men gior i Forskrækkelsen et Svingom, hvorved han kommer til at rende med Hovedet lige imod Guilielmo). Ak, om Forladelse, allerunderdanigste Herr Røver!

Guilielmo (som før).

Jeg er ingen Røver!

Jakob.

Ak, hvem er han da?

Guilielmo.

Cartouche!

Jakob.

Ak! (Folder sine Hænder).

Guilielmo.

Mandrin!

Jakob.

Jeg er om en Hals! Det er en chinesisk Mandarin.

Guilielmo.

Rinaldo Rinaldini!

Jakob.

Aa, der lettede det igien.

Guilielmo (stærkere)

Peer Mikkelsen.

Jakob (paa Knæe).

Ak, jeg er alt død. Han behøver ikke at slaae mig ihiel.

Guilielmo
(paa eengang med en mild Stemme).

Du tager feil, min Ven. (Tager Jakob under Hagen.) Jeg er Robert, oder der Mann wie er sein sollte!

Jakob.

Ak, Herr Mand hvi er sein sollte! Spar mit Liv.

Guilielmo.

Stat op, min Søn! Der skal dig intet Ondt vederfares.

Jakob.

Ak, Herr Lirendreier! Er det ham?

Guilielmo.

Kiender du mig?

Jakob.

Ih ja vist. Jeg var jo sidst oppe med Kantøfler til Baron Rosenskiolds, da han spillede der; kan han

ikke huske det? Jeg giorde endda saadan et Spektakel, at han ikke kunde synge.

Guilielmo.

Jo, det er sandt! Nu husker jeg det. Men hvad er det, du har i din Sæk? Det er vel atter Kartofler?

Jakob

(ganske ligegyldig, idet han letter Posen høiere op paa Ryggen).

Nei, det er en Kiempe, gode Herre!

Guilielmo.

En Kiempe?

Jakob.

Ja! ja! En Kiempe. Er det saa forunderligt? Har han aldrig seet Folk med Kiemper paa Ryggen, forend i Dag, og har dog nu været saa vidt omkring? Det er mit Levebrød, skal jeg sige ham. Jeg lever af at grave Kiemper op, til den naadige Herre, i gamle Gravhøie, til hans Neutraliekabinet. I Dag fandt jeg denne Mumie, og jeg tør svære paa, den er ægte. Men saa vrager den naadige Herre Mumien, og siger, det er en gammel Portstolpe, hvorvel jeg tør sværge paa, at den er ligesaa god, som dem, der komme ude fra Egypten. — Men hvad der er indenlandsk, det duer nu aldrig. Ligesom vi ikke kunde have Mumier, ligesaa godt som andre Potentater.

Guilielmo.

Men hvad vil du da nu med den her?

Jakob.

Ja see, det vil jeg nok sige ham, dersom han kan tie.

Guilielmo.

O ja.

Jakob.

Jeg vil forære den til Beate.

Guilielmo.

Hvilken Beate?

Jakob.

Jh, den naadige Frøkens Pige! Et grumme deiligt Møbarn, der, unter uns gesagt, som Svenſken siger, har et godt Horn i Siden til mig. Og rigtig nok er jeg kun en fattig Bondekarl, men saa gaaer jeg hver Søndag i Kirken, og hører Præſten præke om at Fødſelen adler Fortieneſter, og at Hytten paa Marken er akkurat lligesaa god, ſom Hyrden ved Tronens Fod — og saa har jeg faaet Hierte i Livet! Og da nu den naadige Herre ikke vilde have Mumien, saa tænkte jeg: Hvad der falder fra Næſen til Munden, er ikke ſpildt; og saa fik jeg iſinde at forære Jomfrue Beat'en i Fæſtensgave, inden hun lægger ſig.

Guilielmo (med en comiſk Jroni.)

Hør, min gode Jakob! Du lader til at være et ſmukt ſkikkeligt Menneſke, ret hvad man ſaadan kalder en haabefuld Yngling! Men, tillad at jeg ſiger dig det, du har ingen Menneſkekundſkab.

Jakob.

See!

Guilielmo.

Menneſkekundſkab mangler dig, troe mit Ord; hvilket er Aarſag i, at du overlader dig lidt for meget

til din brændende Phantasie, som bringer dig til at søge Idealer i den virkelige Verden.

Jakob (hurtig).

En Daler?

Guilielmo.

See! Atter Phantasiespil! Idealer siger jeg. Troe du mine Ord, jeg kiender Menneskene, og iblandt dem især Pigerne, og veed med Vished, at af alting i Verden hade de intet mere under Solen, end Mumier!

Jakob.

Er det ogsaa sandt?

Guilielmo.

Der har du en Tomark. For den kan du kiøbe din Siæls Elskede en bedre Fæstensgave. Men gaae nu hen og læg dig med samt din Kiempe; thi, som sagt, den giør ingen Lykke.

Jakob (glad).

Tusind Tak, velbaarne Herr Lirendreier! Nu, saa vil jeg da ogsaa heller det. God Nat saalænge.

Guilielmo.

God Nat!

Jacob (gaaer, men kommer tilbage).

God Nat! Herr Lirendreier.

Guilielmo.

God Nat! God Nat! (Jacob gaaer). Saa! Væk med dig. I Seng med dig, du varme Elsker. Der er ikke Lys endnu! Hun skulde dog vel aldrig klæde sig

af i Maaneskin? Jeg maa lade mig høre lidt igien. (Klimprer paa Guitarren, men standser strax). Atter Nogen? Jeg troer Fanden har sit Spil i Nat.

Skoleholderen

(kommer snigende ind, med en Sækkepibe under Armen).

Tausheden hersker! Folkemængden er, paa mig nær, ubetydelig. Maanen mankerer ikke at straale Hypokondrie ned, igiennem Buskenes Tykkelse, og Bækkens Rislen kildrer det lyttende Øre. Et saadant Øieblik risikerer man vel intet ved at kalde Kierlighedens! — O Beate! Beatissime! Dine Øines Salamander-Element har foraarsaget saadant et Tøveir i mit Enkemandshiertes Nordkap, at det nu ligner en Conditoriis, der har staaet saalænge i Koppen, at den har mere Forvandtskab med Velling end Jis. — Derfor har jeg ogsaa expectoreret mig, for at tale poetice, og digtet dig en Ode, hvis Sødhed ligner din Sødhed, kiereste Beate! I en Colloqvium med den unge Herr Guilielmo, i Middagslavet, betroede han mig, at man i Italien, forhen Rom kaldet, pleier at ampligere Serenaders Sang, med Akkompagnementets Ledsagelse. Da nu min Nemhed er dievels stor, (Gud forlade mig jeg burde ikke tale saa) saa har jeg, da jeg gierne prøver en Ting, faaet isinde at probere, om vel en saadan Serenade kunde slaae an, i vort nordlige Clima. Har derfor medtaget nærværende Sækkepibe, for at akkompagnere mig selv. (Synger).

Beate Beatissime!
Jeg elsker dig til Døden.

(Blæser i Sækkepiben).

Det skal du snart tilvisse see.
Hør mine Suk i Noden!

(Blæser stærkt i Sækkepiben).

Hør mine Suk,
Hør mine Kluk,
Lig Nattergalens Klukke.

(Blæser).

See mine Buk,
Du smukke Dukk'!
Dit Hierte ei du lukke.

(Bukker, og blæser en lang sørgelig Tone i Sækkepiben).

Det er forbandet med de blæsende Instrumenter, at man skal bruge Munden til dem, og saa har man i det Øieblik intet tilovers at synge med. Man kan ikke være mere end eet Sted ad Gangen. Et Menneske har kun to Hænder, og halv saa mange Munde. Det er et indskrænket Væsen! Imidlertid er det saamænd gaaet ret smukt. Hendes Gienelskov drages ikke i Tvivl; men Skielmsmesterskeu skiuler Tilkiendegivelsen. I Morgen vil jeg aabne mig for hende, og jeg haaber at Aabningen skal have de fordeelagtigste Følger; thi som sagt: Hendes rosenlæbed Munds Smiil har forvandlet mit Enkemandshiertes Nordkap, til Kapo de bone Experiance! (Gaaer bort; blæsende lidet paa Veien udi Sækkepiben).

Guilielmo (kommer frem).

Hele Gaardens Besætning troer jeg, Gud forlade mig min Synd, er forliebt i Kammerpigen. Jeg vilde ønske de øvrige Stude og Heste vilde skynde sig at komme, inden hun kommer. — Hvad nu? Jeg hører nogen gaae! Saa gid da ogsaa Fanden havde dig! Hvem er det da? Ah det er jo den naragtige tydske Gartner, jeg talede med i Dag. Hvad vil den Vindbeutel her? Dog, ham behøver jeg da ikke at frygte for, fra den Kant. Han elsker kun Projekter og ingen Kammer-

piger! Men seer han mig, saa slipper jeg ham ikke i den første Time. Jeg vil skiule mig i denne Busk, til han er gaaet bort. (Kryber ind i Busken).

Gartneren
(kommer med sin store Sax og synger).

Endelig fik jeg min Lykke fat,
Jeg er i Nærheden af min Pige,
Diet er mildt og Panden er glat,
Rynkerne vige.
Luun og kiølig er denne Nat,
Skiøn uden Lige!
Sagte med mig giennem Busk og Krai
Skal hun sig snige.
Siig mig, hvo eier saa stor en Skat,
Jeg er den Rigeste blandt de Rige.
Endelig fik jeg min Lykke fat,
Havde jeg nu kun fat min Pige.

Ja Gud give jeg havde! Ulykken er at hun venter mig ikke i Aften, thi jeg skulde først komme i Morgen Aften. Men den Elsker, som kunde bie til i Morgen Aften, fortiente at hænge i Morgen tidlig inden Solens Opgang. Hvad hielper det nu at jeg giør det aftalte Tegn, med at klippe med Saxen i een af Buskene? Hun hører det ikke, thi hun er der ikke; eller ogsaa hun sover. Men prøve det kan jeg dog sagtens. Jeg vil af al Magt klippe i denne Hæk. Gud give det maatte giøre sin forønskte Virkning. (Gaaer hen og klipper af alle Kræfter i Hækken hvor Guilielmo staaer.)

Guilielmo (raaber og springer frem).

Au, for Satan! Gartner! Er han gal? Rider Fanden ham?

Gartneren (bestyrtset.)

Ach — hoch — hochedelgeborner Herr Guilielmo!

Guilielmo.

Hvad Fanden skal det betyde? (Gniber sin Arm).

Gartneren.

Hab ich der Herr blesirt?

Guilielmo.

Hvorfor klipper han i Hækken?

Gartneren.

Hvorfor — staaer Herr Guilielmo i Hækken?

Guilielmo.

Jeg gaaer omkring og — botaniserer.

Gartneren.

I Mørke?

Guilielmo.

Jeg leder efter St. Hans Orme, og dem kan man ikke see ved Lys. Men hvad gior han her?

Gartneren.

Ach jeg gaaer ochsaa sodan omkring paa Konstens Vegne, und ever mig i at klippe lidt, efter das bloße Handelav.

Guilielmo.

Formodentlig engageret her, siden jeg seer ham saa silde i disse Enemærker?

Gartneren.

Ja! Und Herr Guilielmo ogsaa?

Guilielmo.

Nei, min Ven! Jeg drager fra det ene Sted til det andet, og kan for min Død ikke lide, at man holder sig længe op paa een Plet.

Gartneren.

Nun das ist mir sehr lieb. Angenehmer Reise, Herr Guilielmo!

Guilielmo.

Hvad vil han sige med det?

Gartneren.

Der Herr sagte, dat han ikke holdt sig længe op paa een Blæt, und so dachte jeg dat han ochsaa vilde denne Blæt snart forlade.

Guilielmo.

Hvorfor det? Er det ham om at giøre?

Gartneren.

O behüte Gott! Ich dachte nur so.

Guilielmo.

Høre min Ven! Dersom det ikke er ubeskedent at spørge, saa siig mig: Hvad er egentlig hans Aerinde her?

Gartneren.

Min Aerinde?... Ich habs ja der Herr gesagt.

Guilielmo (sidel).

Nu min Ven! Dersom det ikke er andet, saa giør han mig den Tieneste at gaae hen og klippe et

andet Sted, thi sandt at sige: Han generer mig her.

Gartneren.

Ich geniere Sie? Suchen Sie St. Hans Würmer in Gottes Nahmen; lassen Sie sich nicht genieren.

Guilielmo.

De St. Hans Orme, jeg søger, taale ligesaa lidet tredie Mand som Dagen. Reent ud sagt, min gode Ven, jeg har en lille Amourette for, en Rendezvous!

Gartneren (ængstelig).

En Rendezvous!

Guilielmo.

Nu ja! Er det saa forfærdeligt? Seer han, det er Frøkenens Kammerpige, den lille Beate. Hun holder af mig, mellem os sagt. Et Kys har jeg allerede faaet, men det er kun en Mundsmag, jeg venter mere. Jeg har lovet at komme og spille lidt uden for hendes Vinduer i Nat; for intet kan hun naturligviis ikke forlange saadanne Artigheder; jeg venter en passende Douceur; og altsaa seer han selv, min kiere Gartner, at hans Nærværelse maa genere.

Gartneren (paa dansk).

Ja det seer jeg.

Guilielmo.

Nu ja, er det da saa besynderligt? Som sagt, hvis han kiendte Pigen, vilde han ikke forundre sig.

Gartneren (opbragt).

Juſt fordi jeg kiender Pigen, undrer det mig, min Herre!

Guilielmo.

Hvad Dievlen! Nu taler han jo reent danſk.

Gartneren.

Herre! Det er min Brud!
Pak ſig derfor af Lunden ud.

Guilielmo.

Er det ſaaledes fat? Ha ha!
Men ſeer han — jeg gaaer ei endda.

Gartneren.

Ei?

Guilielmo.

Nei!

Gartneren.

Herre! Det koſter hans Hierteblod.
Pigen er min, det koſter ham Livet.

Guilielmo.

Til at ſpille hun Lov mig har givet,
Altſaa flytter jeg ikke en Fod.

Gartneren.

Snart jeg hans Mod ſkal knække,
Hører jeg endnu et Muk.

Guilielmo.

Fugle fra Kirſebær kan du ſtrække,
Men ei mig fra en Møe ſom er ſmuk.

Gartneren.

Slaa han sin Streng og pak han sig.

Guilielmo.

Praler du meer, slaaer jeg dig.

Gartneren (kaster Saxen).

Kom an!

Guilielmo.

Velan!
Men først et Ord:
Den som slaaer den anden til Jord,
Ham skal Pladsen tilhøre.
Den som faldt ned,
Gaaer bort i Fred,
Og kløer sig bag sit Øre.

Gartneren.

Det la'er jeg gielde.

Guilielmo.

Din Haand! See der,

Der er min.

Gartneren.

Og min er her.

(Musikken bliver ved. Under Musikken baxes de saalænge til Gartneren falder, som reiser sig, stirrer op til Vinduet og gaaer bort i Forbittrelse).

Guilielmo.

Saadan slap jeg den Vindbeutel. Hvad Djevlen er dog alt dette for Optøier? Skulde Beate virkelig — dog den Nar! Hvem kan troe ham. Stille! Der er Lys! Der er Lys! (Lægger Haanden paa

Hiertet). Brand! Brand! Naa staae mig nu bi, Erato! Euterpe! Terpsichore! Og alle I Muser, hvad I hedder, for Musik og Sang. Og du Skiebne! Skal jeg ikke tabe de gode Tanker, jeg har om din Godlidenhed, saa lad mig nu være i Roe for flere Optøier! (Han præluderer, Vinduet bliver oplukket. Guilielmo synger).

O bæver sødt, I Toner!
Igiennem Nattens Lunde;
O bæver sødt, og smelter i min Stemme.
Hen giennem Skovens Kroner
I strømme fra den Munde,
Et Smiil mig gav, som aldrig jeg kan glemme.
Lad ingen Larm dig hemme,
Forelskte Sang! som stiger;
Ton sødt den søde Smerte,
Der giennemfoer mit Hierte,
Ved Synet af den skionneste blandt Piger.
Det Saar hun mig har givet,
Skiøndt dødeligt, er mere kiert end Livet.

Et Sværd kan ikke saare,
Og ei en hærdet Landse,
Og ingen Gift saa skiult og langsomt dræber,
Som en Hyrdindes Taare
Og Smiil i Glædens Dandse,
Og som et Kys af hendes Rosenlæber.
Min Sang forgieves stræber
At tolke dig den Lue,
Der sødt mig giennembæved,
Da mig forbi du svæved,
Ved dig saa huld at skue.
Dit Kys, den søde Gave,
Giør Friheds Yndling til en evig Slave.

Clausine
(spiller paa Harpe og synger fra Vinduet).

Gak bort, du kielne Hyrde!
Som ikkun arme Pigers Roe vil myrde.
Som taler sødt om Kieder,
Og er dog vist en tøilesløs Forræder

En Bie, som Honning kræver
Af hver en Blomst, og bort med Byttet svæver.
Jeg lukker kold mit Øre.
Din slidske Smiger kan mig ikke røre.

Guilielmo.

Hun spiller? Digter? Synger? Uforligneligt!

O Improvisatrice!
Hvi kan jeg kun med Sang min Hyldest vise?
Din Vid nu styder Pile,
Som før dit søde Kys og dine Smile.
O lad mig her dig skue!
Foreen din Vælde i en samlet Lue.
Lad Vid og Sang og Kysse
I salig Ruus den glade Sanger dysse!

Clausine.

Kys er en farlig Gave;
En Kundskabsfrugt i Edens skiønne Have.
Min Sang du der kan høre;
Min Vid vil ikke kildre i dit Øre.
Min Vid mig sindrigt siger:
Dit Hierte er en Samlingsplads for Piger.
Stort Selskab jeg forsager,
Og derfor stigt et Hiem mig ei behager.

Guilielmo.

Ak! Jeg tilstaaer med Smerte,
At jeg er uforsigtig med mit Hierte;
Jeg kan det ei forsvare,
For Smiil og Suk og Kys det staaer i Fare.
Dog siden sidst i Lunden,
Er alle der, kun ikke du forsvunden.
Hør mine kielne Sukke!
Og kun for dig det skal sig aldrig lukke.

Clausine.

Jeg leer ad dine Sukke,
Vil gaae tilsengs, og vil mit Vindue lukke.
(Vinduet bliver lukt).

Guilielmo
(staaer et Øieblik maalløs).

Forbandede Gartner! Jeg gjør min Eed paa, at det dog er hans Skyld. (Gaaer).

Lunden om Freyas Alter.

Jakob
(med sin Pose paa Ryggen, famlende).

Hvor blev Maanen af? Jeg troer den er ikke rigtig i Hovedet. Er det at lyse? Mig synes naar man ikke har andet at gjøre, end at skinne fra Morgen til Aften, saa kunde man gierne passe sit Embede. Her er saa mørkt som i en Snuustobaksdaase, naar Laaget er lukket. Disse storsnudede Træer løber Een paa Armen i et Væk. Hvad ogsaa disse Skyer skal til? De duer nu ikke til andet, end til at gjøre Natten sort, og Folk vaade med! Jo det er en Regiering vi har! — Jømmeni! Jømmeni! Jeg fattige Karl! Jeg er faret vild. Jeg kommer aldrig mere hiem i dette Liv, jeg kommer ikke i Seng hele Natten. Tys! Hvad er det som brummer? Nu skal vi have Tak! — Ak det er Klokken oppe i Kirketaarnet. (Klokken staaer tolv; Jakob tæller Slagene). Ak! det er ude med mig, Klokken slaaer tolv. Hu! hu! hu! Jeg er saa bange for at Mumien skal begynde at spøge paa min Ryg. (Føler frygtsom med Haanden tilbage paa Posen). Nei, han ligger ganske stille; han er nok falden i Søvn. Gud være lovet, det er endda en Trøst.

Skoleholderen

(kommer med sin Sækkepibe).

Elskov pleier at gjøre blind, siger Ordsproget! Det er sandt! Mit Syn har slaaet mig feil hele Natten. Siden jeg forlod min Herskerindes Vindue er det gaaet mig ligesom Ulysses von Don Quixote! Eller hvad han heed den gamle Mand, som foer vild, og blev forvandlet til et Svin paa sine gamle Dage. Jeg er ofte før gaaet denne Vei, uden Vanskelighed, men i Nat — Jeg veed ikke hvad det kan være. — Jeg vil ellers kalde alle mine Skolebørn til Vidne paa, om de nogentid har seet mig være bange paa Skolen, men i denne mørke, sorte Skov faaer man en Ahnelse, en Beklemmelse! Det er en Fordom, man har inddrukket med Modermelken, at man altid har Respekt for disse gamle, alvorlige Bøgetræer, der dog i Grunden er lutter ufornuftige Væsner. Gid jeg havde mig et Compas, at jeg kunde lede mig ud, at jeg ved et Bestik lykkeligen kunde faae at vide disse Egnes sydlige eller nordlige Bredde.

Jakob.

Tys! Mig syntes jeg hørte en menneskelig Stemme. — Her vrimler af Røvere i denne Skov, som af Fluer i Juleaftens Grød. Det er en Røver, det gi'er jeg min Hals paa, — det kan jeg mærke paa min Forskrækkelse — Ak hvorfor hænger man dog ikke slige Karle op. Jeg vil lade ligesom jeg brød mig om ingenting; jeg vil synge, for at sætte Mod i mig selv.

(Synger ganske sagte).

Munken gaaer i Enge
Den lange Sommerdag.
Hvad gjør han der saa længe?
O ja! O ja! O ja!

Han plukker af de Roſer,
Han plukker af de Bær,
Dertil de Kryſemynter —
(Bryder af; men continuerer dog i en ſyngende ængſtelig Tone.)
Jeg tør ikke blive her!

Skoleholderen.

Silentium! Hvad er det? Mit Blod koger i mit Liv. Jeg hørte noget grynte! Som et Vildſvin, ſom et Marſvin, ſom en Bisrn! Hvis det var et glubende Dyr, ſom agtede at fortære mig. Ak hvad hielper nu alle mine Capaciteter! Gid jeg havde mig en Lygte! — Stille! jeg faaer et Indfald! Jeg har hørt at ſlige Dyr ſkal imponeres ved ſtærke Inſtrumenters Lyd. (Blæſer i Sækkepiben).

Jakob.

O vee! O vee! Det hvæſer! Det hvæſer! Det er ikke engang en Rover. Det er ſikkert en Giengänger! Eller en Kat! Eller en Busſetrold! Hvad ſkal jeg nu gisre? Skal jeg flygte bort eller blive her? Skal jeg gaae? (Støder ſig mod Freyas Alter). Nei jeg ſkal ſtaae.

Skoleholderen.

Buſkens Raslen bliver ved! Ak jeg ſtaaer paa Gravens Bredde. Skal noget redde mit Liv, ſaa er det en hurtig Retirade. (Han tager Flugten hen mod Alteret, og omfavner Jakob). Nu er det ude med mig!

Jakob.

Ja med mig ogſaa!

Skoleholderen.

Jakob! Jakob! Er det dig?

Jakob.

Skolemeſter! Er det ikke andre end ham? Jeg meente det var en Røver, eller i det mindſte en Gienganger.

Skoleholderen.

Siig mig, Jakobus, hvad vil du her?

Jakob.

Her? Her vil jeg ſku ingenting! Kunde jeg bare ſlippe bort.

Skoleholderen.

Gaaer du da omkring i Taaget?

Jakob.

Næſtendeels. Men hvad vil Magiſteren her? — Ak der rasler det jo igien.

Skoleholderen.

Mit Hierte isner i mit Liv.

Jacob.

Ak Magiſter!

Skoleholderen.

Ak min Ven!

(De ſtaae forſtenede i hinandens Arme).

Gartneren (kommer).

Fordømte Nat! Som saa lumſkelig har berøvet mig al min Glæde, giort mig til en Nar, til et ulykkeligt Menneſke! Leder du mig nu ogſaa vild? Ha! Leed mig kun vild, langt bort herfra, fra den

trolose, falske Slange! — O men hvis hun dog elskede mig alligevel? Hvis denne Knægt kun vilde narre mig, fordi jeg forstyrrede ham i hans Lirum-larum? Men — tager jeg ikke feil, saa hører jeg noget røre sig henne mellem Stenene. Det er et gammelt Offersted, hvor man maaskee for nogle hundrede Aar siden har berøvet mange Mennesker Livet. Hu! — Jeg gyser! Det rører sig igien? Det er Mennesker. Frisk Mod! Jeg maa vide hvem det er. Frisk Mod! (Han støder mod Stenene og omfavner Jakob og Skoleholderen). Ha for Dievlen! Hvem er der?

Skoleholderen.

Ak naadige Herr Røver, spar mit Liv! Jeg sidder med Kone og mange smaae uforsørgede Børn, som ikke engang have Raad til at frabede sig al Condolence i Aviserne, hvis jeg ved Døden afgaaer.

Jakob.

Ak naadige Herr Røver, spar mit Liv, jeg sidder ogsaa med smaa Børn, ligesom Skolemesteren.

Gartneren (afsides).

Det er Skolemesteren og Jakob. Hvis de nu skulde kiende mig? Jeg gider ikke talt tydsk, og er slet ikke stemt til at spille min Rolle.

Jakob (pegende paa Skoleholderen).

Jeg skulde ikke rose min Prosepter i hans Dine, men han har flere Penge i sin lille Finger, end jeg i min hele Krop.

Skoleholderen.

Ak kiere Herr Røver! Mærker han ikke nok, at Knægten er bange for den Pose, han har paa Nakken?

Gartneren.

Kiere Børn! Jeg er ingen Tyv eller Røver. Lad de Griller fare.

Skoleholderen.

Ak saa ræd os da fra Tyve og Røvere; thi der er flere endnu! See der. (De staae stille).

Guilielmo

(kommer med en lille Seddel i Haanden).

Søde, nydelige Pige!
Altsaa er jeg dog dig kier.
Denne lille Seddel her
Lærer sødt mit Hierte stige.
Jeg af Glæde neppe veed
Hvor jeg Foden hen har flyttet.
Til min Sang hun sødt har lyttet,
Hun har hørt min Kierlighed.
Men hvis jeg kan troe mit Blik,
Er jeg i den samme Lund,
Hvor af rosenrøde Mund
Første søde Kys jeg fik.
Her hvor jeg i Morges sukked,
Medens Freyas skiønne Navn
I min elskte Fødestavn
Jeg paa disse Stene hugged.
Endnu, Elskte! ei for dig
Mine glade Øine tindre,
O men for min Sorg at lindre
Trøste skal Beate mig.
Siunken for dit Alter hen,
Freya, i din skiønne Have,
Tak da for den første Gave,
Som du skienkte huld din Ven!

(Han gaaer hen for Alteret, breder sine Arme ud, og omfavner alle de andre Tre. En Skye gaaer fra Maanen og han bliver dem vaer).

Skoleholderen.

Er det ham, Herr Spillemand?

Jakob.

Er det ham, Herr Lirendreier?

Gartneren.

Er det ham, Herr Lurendreier?

Guilielmo.

Ha! ha! ha! Kun lee jeg kan. — —

Om Freyas Alter I alle staae,
I arme Krabater!
Og anklager Skiebnen, som skabte saa faae
Beater.
Hvi var hun dog ogsaa saa sær?
Hvi gav hun ei Een til hver?

Jakob.

Den Mær!

Guilielmo.

Ret skield! Saa kommer hun straxen,
Men synk ei paa Knæerne hen,
I værdige Riddersmænd
Af Kiempen, af Sækkepiben, og Saxen!

Skoleholderen.

Vi taaler ei at vor Ære læderes.

Guilielmo.

Læderes den, naar I nobliseres?

Jakob.

Vi vil ikke blesseres!

Guilielmo.

Velan da, jeg gaaer,
Og medens I staaer
Om Kierligheds Alter
Og sukker og døe!
Jeg synger min Psalter
Og favner min Møe.

(Gaaer).

Skoleholderen og Jakob.

Ak vi arme forelskede Mænd.

Gartneren.

Gaae du er hende værd.

Skoleholderen og Jakob.

Hvad skal vi giøre? Hvor flyer vi hen?

Gartneren.

Bie kun! Hævnen er nær!

Alle Tre.

Hævnen er nær.

Gartneren.

Ha! Den fordømte Knægt! Herr Magister! Jeg saaer strax et Indfald om hvordan vi for det første kan hævne os. Vil De række Haand dertil?

Skoleholderen.

Med Fornøielse! Jeg giør gierne mine Uvenner al den optænkelige Skade der staaer i min Magt.

Jakob.

Jeg ogsaa. Det var jo Synd andet!

Gartneren.

Han kommer i Morgen til den naadige Herre, for at forskiønne Festen med sit Syngerads, som det hedder. Men istedet for at blive den Musikanter-svend han er, saa har han altid for Skik at regne sig med, som et Lem af den herskabelige Familie. Denne Impertinence maa gisres indlysende hos den naadige Herre, at han modtager ham koldt og tilbagestødende. Jeg er vis paa at Knægten, ved den Leilighed, selv render sig en Kniv i Livet.

Skoleholderen.

Bene, min bedste Ven. Og jeg tager mig selv paa, at stemme den naadige Herr Oberst mod Guitar-spilleren.

Gartneren.

Saa vil alting gaae godt.

Skoleholderen.

Men sig mig hvordan De paa eengang er bleven det danske Sprog saa mægtig, min Ven! Thi Vanskelighedens Superlativitet, for en Fremmed, er bekiendt nok.

Gartneren.

En anden Gang, Herr Magister! En anden Gang. Nu ville vi kun tænke paa vor fælles Hevn.

(Han rækker dem hver sin Haand, derpaa synge de)

Alle Tre.

Haand i Haand
Ved Hævnens Baand
Forenede vi staae.
Hævn vi vil,
Den maa der til,
Hvordan det end vil gaae.

Enten hævne
Eller revne
Ville vi af Harm.
Alle Tre,
I Vel og Vee,
Trofast Arm i Arm.

(De gaae bort).

Tredie Act.

Værelse.

Oberſten. Skoleholderen. Kaſpar.

Oberſten.

Alt nok, min gode Skolemeſter!
Vær han forſikkret at jeg veed
Paa hvilken Maade, med hvad Beſkeed
Man ſkal modtage ſlige Gieſter;
Først et Par Ord, en buldrende Stemme,
Dernæſt et Blik, hvoraf han ſeer
At man er en Mand med en faſt Charakteer.
Tro kun mig, jeg ſkal intet glemme.

(Til Tieneren) Lad Monſieur Giulielmo vente lidt endnu. Det er mig ikke beleiligt. (Tieneren gaaer.)

Skoleholderen.

Jeg haaber, Herr Oberſt, at denne Advarſel tilgives mig, ſom ſkete af Frygt for Impertinencens Yttrelſe.

Oberſten.

Smal Sag! Smal Sag, Skoleholder. Gaae kun ind i Kabinettet ſaalænge. (Skoleholderen gaaer.) Nu

gielder det at holde Drene ſtive! Jeg er ſaa god, jeg lader mig ſtrax formilde. — Hvilke forbandede Optøier hører jeg ikke han har havt med Beate! Hvem ſkulde ſagt det om den Pige? Nu ſtaaer han derude og ærgrer ſig over at han maa vente. — Lad ham kun vente. — Er dog nysgierrig for at ſee ham. — Men han maa vente lidt endnu. (Sætter ſig ned). Han kan gierne taale at vente. (Springer op). Men Ulykken er, jeg kan ikke taale det! Hei Kaspar! (Tieneren kommer). Lad ham komme ind. (Tieneren gaaer. Oberſten ſætter ſig).

Guilielmo (kommer).

Ærbødige Tiener, Herr Oberſt!

Oberſten.

Servitør! Hvad vil han?

Guilielmo (vender ſig om).

Hvem? Tieneren? Han er allerede gaaet, Herr Oberſt.

Oberſten (hidſig).

Troer han ikke jeg har Øine i Hovedet at ſee med?

Guilielmo.

Det er altſaa mig de mener?

Oberſten.

Hvem ſkulde jeg ellers mene?

Guilielmo.

Min Herre! — Dog, jeg erindrede ikke at det er Brug hos enkelte gamle Folk at betiene ſig af den tredie Perſon.

Oberſten.

Perſon mig hid og Perſon mig did. Jeg veed nok, hvad Perſon jeg ſkal bruge. Jeg kiender nok Perſonen. Altſaa, hvem er han?

Guilielmo.

Jeg er den Sanger, ſom nylig er kommen fra Italien, ſom De har ſendt Bud efter, og ſom nu kommer for at more Deres ſmukke Datter lidt, med ſin Sang, paa hendes Fødſelsdag.

Oberſten.

Min ſmukke Datter? Han betiener ſig af nogle egne Udtryk, min Kiere!

Guilielmo.

Er hun ikke ſmuk, beder jeg om Forladelſe. Mig er ſagt, at hun var ſmuk, ellers var jeg ikke kommen.

Oberſten (hurtig).

Jo gu er hun ſmuk, jo! — Men man tiltaler i Almindelighed ikke fornemme Folk ſaaledes à la bon compagnon, min kiere Spillemand!

Guilielmo.

Er jeg Dem virkelig kier, Herr Oberſt, ſaa giør mig den Tieneſte at tiltale mig lidt blidere. Jeg er vant til at omgaaes Folk du bon ton, og det ſtøder mit muſikalſke Øre at høre uharmoniſke Akkorder.

Oberſten.

Folk du bon ton? Folk du bon ton? Er jeg ikke Mand du bon ton?

Guilielmo.

Den ton, De betiener Dem af imod mig, er i det mindste ikke bon, Herr Oberst!

Obersten.

Kort og godt: Han er Spillemanden?

Guilielmo.

Jeg forstaaer at spille paa Guitarre.

Obersten.

Altsaa: Han spiller! Han synger! Han vraaler af fuld Hals! Han giør saamange Trimulanter og Rullader som han vil; han faaer sin Betaling! Men ingen Impertinencer! Det siger jeg ham. Og ingen Passiar eller Raisonnering. Han spiser med de andre Tienestefolk. Og ingen Familiarisering. Hører han? Jeg veed nok, at Baron Rosenskiold har været saadan en Nar, men hos mig gaaer det anderledes til. Naar man er Hund, maa man tage tiltakke med at gnave Been!

Guilielmo.

Hvad Satan er det for Snak? Veed De vel, min Herre, at hvis De endnu et Øieblik bliver ved, som De har begyndt, saa knækker jeg Deres Hals!

Obersten.

Dreng! Spillemand! Cujon!

Guilielmo (forbittret).

Dreng? Cujon? ... (Springer hen i en Krog, hvor der hænger en Sabel, griber den og kommer tilbage). Det vil

komme an derpaa, hvem af os to der fortiener Cujons-navnet!

Oberſten.

Du vil ſlaaes med mig?

Guilielmo.

Hvis Deres Ære tillader Dem at ſlaaes med en ſlet og ret Kunſtner; hvis ikke, binder jeg Dem et Tørklæde for Munden, da jeg ikke vil høre flere Grov-heder, og fortæller hele Verden, hvad De er for en Karl.

Oberſten (trækker).

Du modløſe Praler,
Min Sabel er hvas.

Guilielmo (trækker).

Herr Oberſt, nu taler
De først mig tilpas.

Oberſten (ſtiller ſig en garde).

Viſt Ingen meer henter
Med Liren dig hen.

Guilielmo (gior det ſamme).

Paa fleer Inſtrumenter
Jeg ſpiller, end dem.

Oberſten.

Saa kom nu da. (Falder ud).
Ha!

Guilielmo.

Ha!

Oberſten.

Ha!

Guilielmo.

Ha!

Oberſten.

Du ſkal føle min Harm!

Guilielmo.

Jeg har ſaaret Der' Arm!

Oberſten.

Det er Løgn!

Guilielmo
(ſlaaer ham Sablen af Haanden).

Det er ſandt.

Oberſten.

Jeg tabte.

Guilielmo.

Jeg vandt!

(Sætter Kaarden hen.)

Jeg haaber, Herr Oberſt! at de ikke oftere kalder mig Cujon, hvis jeg flere Gange ſkulde have den Fornøielſe at træffe Dem i mit Liv. For nærværende Tid rekommanderer jeg mig i Deres Bevaagenhed.

(Bukker og gaaer.)

Oberſten.

Ha, for Satan! Den Knægt hugger godt. (Holder ſig om Armen og kalder:) Hm! Hm! Er der da Ingen? — Skolemeſter!

Skoleholderen (kommer).

Herr O—! Ak, forbarmende Gud, Herr Oberſt! Hvordan er De tilredet?

Oberſten.

Hold ſin Mund, og ſkaf mig et Bind.

Skoleholderen.

Ak, det har Spillemanden giort. Hei, Gevalt! Hielp!

Oberſten (ſlaaer ham paa Øret).

Hold Kieft, Præceptor! Proſtituer mig ikke med fin Dumhed. Skaf mig noget at binde om Armen.

Skoleholderen.

Ak, Herr Oberſt! Var det ikke bedſt, at Armen blev ſat af, inden der gaaer Koldfyr i hele Kroppen?

Oberſten.

Er han da reent ravruſkende gal? Søg mig Noget op, ſiger jeg! Følg mig. (Gaaer.)

Skoleholderen (ude af ſig ſelv).

Søg mig noget op! Følg mig! Hvordan kan jeg følge ham, naar jeg ſkal ſøge ham Noget op? Ak, Stuen dreier ſig rundt for mine Øine. Saa fuld har jeg endnu aldrig været, uden i Forveien at have drukket Brændeviin. Der ligger en Støvlemanſchet! Nei, den er for god! — Ak, den forbandede Gartner! Det er en Slange, Oberſten har faaet i ſin Have, ſom berøver hans troe Tienere Uſkyldighedens dyrebare Klenodie. — Der ligger et ſkident Viſkeklæde! Nei, det er ikke godt nok. (Standſer midt paa Gulvet.) Her ligger Blod! (Slaaer Hænderne ſammen.) Naa, nu har jeg Djevlen forlade mig min ſlemme Synd, aldrig ſeet Mage. Det maa have været her, Slaget ſtod! — Jo, det var en net ſmal Sag! — Der ligger en Bomuldsſtrømpe,

ſom Frøkenen har begyndt at ſtrikke paa. Den er god. (River Pindene ud.) Nei, den duer dog nok ikke! — Den hidſer! Jo, det var en net Kniv, Spillemanden rendte ſig ſelv i Livet. — Ak, du ulykſalige Kierlighed! Du fordærvelige Profeſſion! Paſſion vilde jeg ſige. (Overſten raaber indenfor: „Skolemeſter!") Jeg — vil baade tage Støvlemanſchetten, — og Viſkeklædet, — og Bomuldsſtrømpen med, ſaa kan den naadige Herr Overſt ſelv vælge. (Gaaer.)

Lunden om Freyas Alter.

Clauſine
(i Beates Klæder, med en Roſenkrands og et Slør om Hatten, kommer urolig ind).

Det frygtſomme Dyr
Af Jægeren jages;
Til Skoven det flyer,
For ei at opdages.
Nu ſtaaer det i Læe,
Bag ſkiulende Træe,
Hvor Grenene hvælver,
Og ryſter og ſkielver
Med vaklende Knæe!

Hvor mit Hierte ſlaaer! Jeg ſaae et Glimt af ham henne i Skoven. — Jeg tvivler ikke længer. Det er ham! Det er Vilhelm — ſom min barnagtige Stolthed forſkiød — ſom nu er kommen tilbage. O, gid han aldrig var kommen. Den Letſindige! Hans Nærværelſe har oprevet det halvlægte Saar, og finder jeg ham troeløs, ſaa er jeg ulykkelig for evig. O, Beate! Beate! (Hun ſætter ſig paa Alterſtenen, ſlaaer Sloret over Øinene og ſtøtter Hovedet til ſin Haand.)

Guilielmo (kommer).

Der sidder hun alt! Paa sit Alter! Freya paa sit Alter! O, du kiere, søde Pige! Lad mig nu sige dig et ømt Farvel.

Clausine.

Et ømt Farvel?

Guilielmo.

Ja! Jeg reiser i dette Øieblik bort, Tilfældet forbyder mig at blive her længer, som jeg først havde besluttet. Du faaer mig altsaa formodentlig aldrig mere at see. Jeg er reisefærdig, og trænger ikke til nogen anden Hiertestyrkning paa Veien, end et Kys af en smuk Pige. Det giør mig munter og oprømt, i den meest taagede Slud, hvormeget mere i dette smukke Foraarsveir.

Clausine.

Herr Guilielmo, jeg har stevnet Dem hid, for at bede Dem holde inde med Deres Opmærksomhed for mig. Jeg maa sige Dem, at jeg har en Kiereste, og at jeg elsker ham for høit, til at blive ham utroe.

Guilielmo.

Altsaa har du dog en Kiereste? Men er du ham da utro, fordi du giver mig det lille Kys? Kiere Beate! Den ene Fortrolighed er den anden værd, jeg vil tilstaae dig, at der lever en Pige etsteds i Verden, som jeg kanskee elsker ligesaa høit, som du elsker din Kiereste, og dog betænker jeg mig ikke et Øieblik paa at kysse dig.

Clausine.

Deres Opmærksomhed for mig røber just ikke me-

gen Varme for den anden ſtakkels Pige. Hvad mener De, hun vilde ſige, hvis hun var her?

Guilielmo.

Hun vilde tilgive mig. Kiere Beate! Tag nu dit Slør fra Anſigtet.

Clauſine.

Nei!

Guilielmo.

Jeg vil endogſaa tilſtaae dig, Aarſagen hvorfor jeg holder ſaameget af dig, er, at du i alting virkelig er hende meget liig. Jeg drager hele Landet om, for at finde hende. Jeg elſker hende høit, kan du troe. Undertiden, naar jeg gaaer igiennem Skoven om Natten, løber jeg hen og favner et Træe, i den Tanke, at det er hende. Hvor meget kierere maa det nu altſaa være mig, at favne dig? Vil du da nægte mig det eneſte Kys, inden vi ſkilles ad?

Clauſine.

Fortæl mig deres Kierligheds Hiſtorie.

Guilielmo.

Vil du ſaa kysſe mig?

Clauſine.

Hvis De fortiener det.

Guilielmo.

Ak, den Hiſtorie er ſnart fortalt. Et Menneſke kan længe være om at opleve det, ſom lader ſig ſige i to Ord. Seer du, det var en deilig Pige i Kiel, ſom

jeg lærte at kiende, medens jeg laae der ved Universitetet. Jeg elskede hende, saasnart jeg saae hende, troede ogsaa, at hun elskede mig, men tog feil.

Clausine.

Det var tungt!

Guilielmo.

At jeg fortvivlede, kan du sagtens begribe. Jeg besluttede at reise udenlands, for at glemme hende, reiste ogsaa i tre Aar, kom tilbage, og har endnu ikke glemt hende. Du leer mig vist ud, kiere Beate!

Clausine.

Skulde jeg lee ad det?

Guilielmo.

At hun nu var i Kiøbenhavn, seer du, det ahnede mig; thi Tanten, hun havde været hos i Kiel, var død. Ingen kiendte hende, thi hun levede meget afsondret. Hos sin Fader, som boede i Kiøbenhavn, maatte hun være. Men jeg vidste knap hans Navn. Hvad han var, vidste jeg ikke. Det var aldrig faldet mig ind at tænke paa Faderen; thi jeg tænkte kun paa Datteren. Du anseer mig vist for en stor Phantast, kiere Beate!

Clausine.

Ih, men hvad for Tanker har De da ogsaa om mig, Herr Guilielmo?

Guilielmo.

Da jeg nu hele Vinteren har opholdt mig incognito i Byen, for ikke at falde min Fader i Hæn-

derne, der vilde koble mig sammen med en riig Enke, og endnu ikke fandt hende, saa begyndte jeg at blive bedrøvet. Men du veed nok, hvordan det gaaer, naar Foraaret kommer, naar Blomsterne titte frem, og Fuglene synge, saa faaer man Mod, enten man vil eller ei. En Ahnelse sagde mig, at jeg skulde træffe hende herude paa Landet et Sted, og derfor spiller jeg egentlig denne Sanger-Rolle, som skaffer mig Adgang i ethvert Huus.

Clausine.

Og Deres Letsindighed?

Guilielmo.

Vedligeholder mit Liv. I Førstningen smægtede jeg hen, lod Glæden gaae mig forbi, og svandt ind som en Skygge. Nu er jeg munter, nyder den, og trives. Hvad mener du, hun bifalder meest?

Clausine.

Og Deres Elskovshandler?

Guilielmo.

O, du med dine Elskovshandler! Enhver smuk Pige er mig det samme som en Blomst. Jeg elsker Eder alle! Husvaler mig i Eders Duft, qvæger mig i Eders Skier! Enhver smuk Pige opfrisker meer eller mindre Billedet i min Phantasie om min Clausine. Hende troer jeg at favne og kysse, naar jeg favner og kysser jer andre. — See saa, min lille Skriftemoer. Troer du nu at du, uden at være din Kiereste utroe, kan give mig et Kys?

Clauſine.

Ja! Nu troer jeg det. (Hun ſlaaer Sløret tilbage, og kaſter ſig i hans Arme.)

Guilielmo.

Gode Gud i Himlen! Clauſine! Clauſine! Er det — er det dig! Er det dig ſelv?

Clauſine.

Ja, det er mig! Og jeg har i tre Aar begrædt min Letſindighed, min daarlige Stolthed, thi jeg elſker dig. Jeg elſker dig!

Guilielmo
(ſtirrer paa hende i høieſte Henrykkelſe).

Ja, det er hende! Ja, det er hende!

Clauſine.

Det er mig.

Guilielmo.

Naar — hvordan — paa hvad Maade. — Svar mig — O nei, ſvar mig ikke. — Lad mig ſynke til dit Bryſt; lad mit Hierte, ſom ſaalænge har ſtormet ene og forladt, hvile ved dit ſkiønne Bryſt. Men ikke her! — For Freyas Alter! Hvor jeg i Morges hug-gede dit Navn! Hendes Navn! Og beſvoer hende — og hun har hørt min Bøn — tre Skridt derfra — O, kom, Clauſine! Giv mig din Roſenkrands. (Han tager Krandſen af hendes Hat og lægger den paa Alteret. De ſynke begge ned derfor).

Begge.

Freya i det Høie!
Lad dit lyſe Øie
Smile til os ned.
For dit Alter vi os bøie,
Kierlighed!

Clauſine.

Riv ham aldrig fra min Barm!

Guilielmo.

Hegn om Elſkov, huld og varm!

Begge.

O, da ſkal vi hver en Vaar,
Naar Mark og Skov i Blomſter ſtaaer,
Af Lilier og af Epheu grøn,
Af Narcis og Tuſindſkion,
Negliker, Violer blaae,
Roſer og Aurikler ſmaae,
Slynge her dit elſkte Navn!
Synke begge Favn mod Favn!
Takke dig, Bryſt imod Bryſt,
For din ſøde, ſøde Lyſt.

Guilielmo.

Elſkte, velſignede Pige! Men ſiig mig nu — forklar mig nu —

Clauſine (pludſelig angſt).

Ak, Gud! Det falder paa mit Hierte ſom Blye! Ulykſalige Overgivenhed. Vilhelm! Vilhelm! Du bliver aldrig min. Din Fader giver aldrig ſit Samthykke.

Guilielmo.

Hvorfor? Hvi bliver du ſaa angſt, kiere Pige!

Clauſine.

Han er her! Han har friet til mig, og jeg har givet ham Kurven, paa en Maade, ſom har opbragt ham til Raſerie.

Guilielmo.

Min Fader her? Og friet til dig? Besynderlighed paa Besynderlighed! O, men hvad bryder jeg mig om hans Samtykke, naar du kun elsker mig.

Clausine.

Kiereste Vilhelm!

Guilielmo.

Men sig mig dog, hvordan kommer du her? Hvor er din Fader? Er han her i Besøg hos Oberst Hielm?

Clausine.

Oberst Hielm er jo min Fader!

Guilielmo.

Hielm? Din Fader hedder jo Ringborg.

Clausine.

Veed du ikke endnu, at han maatte forandre sit Navn, efter den rige Onkel, han arvede.

Guilielmo (forfærdet).

Ak, nu falder det paa mit Hierte som Blye.

Clausine.

Hvorfor?

Guilielmo.

Jeg har nylig duelleret med din Fader, og stukket ham i Armen.

Clausine.

Jesus!

Guilielmo.

Saaret er ligesaa ubetydeligt for ham, som farligt for mig.

Clausine.

Gode Gud! hvordan —

Guilielmo.

Jeg kiendte ham ikke, og han fornærmede mig.

Clausine (slaaer Hænderne sammen).

Hvad skal vi giøre!

Guilielmo.

Vil du atter skilles fra mig paany, og for stedse?

Clausine.

O nei, nei! Det har jeg svoret ved Freyas Alter.

Guilielmo.

Saa maae vi flye.

Clausine.

Hvorhen?

Guilielmo.

For det første til en gammel Bonde her i Nærheden, paa hiin Side Skoven; han skal skiule os.

Clausine.

Men min arme Fader! Hans Engstelse! Og paa min Fødselsdag.

Guilielmo.

Din Fødselsdag! Søde Pige, hvor forunderligt dog alting træffer sammen. (Omfavner hende). Vær rolig. Pas paa at der ingen kommer og overrumpler os. (Clausine passer paa, Guilielmo tager et Stykke Pergament ud af sin Tegnebog, skriver nogle Linier derpaa, spalter en Green, stikker Pergamentet i Spalten, og planter Grenen ved Freyas Alter.) See saa! Denne Budstikke skal betage ham al Engstelse.

Clausine.

Gud, der kommer min Fader!

Guilielmo
(slynger sin Arm om hendes Liv).

Afsted! Afsted! Vi have offret til Freya. Hun ledsager os! (De flye.)

Obersten. Skoleholderen.

Skoleholderen.

Ak, Herre Gud!
Du milde Fader!

Oberſten.

Til Pladsen ud!
Mig intet skader.
Støn ei som en Hest.

Skoleholderen.

Dueller jeg hader
Som Edder og Pest.

Oberſten.

En gammel Soldat,
En frygtsom Krabat,
Kun lidt Sympathie.

Skoleholderen.

Naar Vaabnene skralder,
Da strax jeg forfalder,
Til Melancholie.

Obersten.

Den Mand jeg ei kan have kier,
Som ei er driftig og forvoven.

Skoleholderen.

Omgaaes forsigtig med Gevær,
Fornuften byder os, og Loven.

Begge.

Hver følger sin Natur,
I Modgang og i Fare.

Obersten.

Jeg stander som en Muur.

Skoleholderen.

Jeg render som en Hare.

Obersten.

Hør nu, Skoleholder! Ikke et Ord meer om den Ting. Og snak mig ikke et Ord meer om den unge Guitarspiller. Rask Fyr! Forbandet Brushoved. Ambition! Ikke et Ord. Hører han?

Skoleholderen.

Oberstens Villies Tilkiendegivelse er min Mund et uafriveligt Begplaster.

Obersten.

Det gior mig ondt, han er løbet sin Vei. Jeg var istand til at lade ham opsøge.

Skoleholderen.

Formodentlig er Flugtens Iværksættelse begyndt, af Frygt for Straffens Udøvelse.

Oberſten.

Ikke et Ord, siger jeg. Hører han?

Skoleholderen.

Med Drernes Begghed, naadige Herre!

Oberſten.

Herlig Karl!

Skoleholderen.

Bene!

Oberſten.

Smuk Karl!

Skoleholderen.

Ita!

Oberſten.

Karl med Hiertet paa det rette Sted.

Skoleholderen.

Recte!

Oberſten.

Karl med Talenter.

Skoleholderen.

Intet er visſere, naadige Herre!

Oberſten.

Her er altſaa Lunden? Smuk! Ret ſmuk!

Skoleholderen.

Og der staaer Alteret.

Oberſten.

Skal det være et Alter? Det er jo en gammel Kampeſteen! Den har jeg tidt ſeet før.

Skoleholderen.

Saa var Moden i den Tid, naadige Herre! Nu bygge vi dem af Fyrrebræder.

Oberſten.

Rigtig! Der ſtaaer Freyas Navn. Det kan jeg ſelv læſe. Det har jeg ikke lagt Mærke til før. Hvad er det for en Roſenkrands?

Skoleholderen.

Den er formodentlig lagt der, for at pynt paa Geburtsdagen.

Oberſten.

Hvad er det? Her ſtaaer en gammel, visſen Pind, med et Stykke Pergament i. Har den ogſaa ſtaaet der, ſiden Stenen blev lagt?

Skoleholderen.

Jeg lagde ikke Mærke dertil, i min Glædes Befippelſe igaar. Formodentlig, naadige Herre!

Oberſten.

Er dog curiøs for at faae noget at vide! Gammelt Manuſcript — Jeg vil ſende det til Kongens Bibliothek. Nye Opdagelſer maaſkee — om Longobardernes og Teutonernes Udvandringer af Riget.

Skoleholderen.

Nysgierrigheden hos mig er steget til et betydeligt Maximum.

Obersten.

Sikkert en Folkevandring! Sikkert en Folkevandring! Det staaer meget uthydeligt, og halv udslettet.

Skoleholderen.

Ak ja! Tidens Tand er edax rerum, siger gamle Fader Homer i sin Peder Paars, eller hvad den hedder.

Obersten (læser).

„Jeg Underskrevne er i dette Øieblik flygtet bort med Oberst Hielms Datter, til et Sted, hvor han ikke vil finde os. Vi elske hinanden. Naar vi komme tilbage, ere vi Mand og Kone. Han vil aldeles intet have imod vor Forbindelse, naar hans første Vrede er forsvunden, og han faaer den nødvendige Oplysning.

Guilielmo."

Skoleholderen.

Ak, Gud forbarme sig, naadige Herr Oberst! Det var en bedrøvelig Folkevandring.

Obersten.

Den Slyngel!

Skoleholderen (oprigtig).

Bene!

Obersten.

Den Æsel!

Skoleholderen.

Ita!

Oberſten.

Den nederdrægtige Spidsbube!

Skoleholderen.

Recte!

Oberſten.

Den Landſtryger!

Skoleholderen.

Intet er viſſere, naadige Herre!

Oberſten.

Følg mig! Følg mig! Der ſkal ledes, der ſkal ſøges, der ſkal findes.

Skoleholderen.

Jeg løber paa Hænder og Fødder!

Oberſten.

Giør Anſkrig!

Skoleholderen.

Jeg ſkriger!

(De gaae.)

Bondehuſet i Skoven.

Herr von Bilbo (endnu i Bonderklæder, kommer ind med et Brev i Haanden). **Henrik** (kommer ſlæbende ind med den ſtore Klædekurv).

Bilbo.

Stil den op der! At jeg beſtandig kan have den for Øine, ſom et Billede paa den menneſkelige Elendighed.

Henrik.

Herren har skrevet! Han er blækket om Fingrene.

Bilbo.

Ja! Det er et sværmerisk rørende Brev til min forlorne Søn.

Henrik.

Aa, maa jeg høre?

Bilbo.

Ja! Jeg skal saa have det giennemlæst, for at efterse, om det ikke indeholder nogle dramatiske Feil. (Læser:) „Jeg er kommen i Erfaring om, at din Hundsvot støver omkring herude, som en Nar og en Landstryger. Kommer du ikke hiem, og gaaer i dig selv, og giver dig med den rige Enke, saa gior jeg dig, Fanden maltraktere mig! arveløs."

Henrik.

Ak, Herre, læs ikke meer. Jeg kan mærke paa mine Taarer, at de have isinde at sige op inden Flyttetid.

Bilbo.

See om der ikke sidder en Taare i mit venstre Øie. Jeg kan ikke godt selv see uden Briller.

Henrik.

Det er desuden en vanskelig ægvilibrisk Øvelse, at see sig selv i Øinene. Lad mig see. Jo, det seer rigtig nok ud som om Herrens ene Øie var forfaldet til Melancholie.

Bilbo.

Ak ja! Jeg er en tungsindig, en tungsindig, melancholisk Mand. (Det banker.) Hvad er det? Det banker paa Døren. Ha, det er vist min Søn. Han lovede at besøge mig her i Dag. Det ahner mig, at det er ham. Hielm kan det ikke være, han veed ikke, at jeg boer her, thi han gior altid Nar af min indskrænkede Oekonomie. Gaae din Vei, at dit Liberie ikke forraader mig. (Henrik gaaer). Der staaer en gammel Rive. Jeg vil lade, som jeg arbeidede paa den, og synge noget — noget — Idyllisk! Hvad det nu kan være. (Arbeider og synger.)

Vi Bønder vi ere saa glade i Hu,
Og Høsten den er vor Ven.
Naar vore River de gaaer itu,
Saa — gior vi dem hele igien!

Guilielmo og **Clausine**
(træde ind, den Sidste med Slorer over Ansigtet).

Guilielmo.

Guds Fred, Fader!

Bilbo
(lader som ingenting, og vedbliver):

En Tand nu saa let af en Rive gaaer,
Der kiøres med den i Ring. —
Tidt er det herligt, naar man forstaaer
At sætte Pind for en Ting!

Guilielmo.

God Morgen, Landsmand!

Bilbo.

Jh see, god Morgen! god Morgen, Herr Spillemand. Naa, Tak skal han have, fordi han smukt holdt

sit Ord, og giorde mit ringe Huus den Ære. — Men hvad er det for en rar Dame, han har med sig der?

Guilielmo.

Det er min Kiæreste. Seer han nu, kiære Ven! Her er ikke Tid til mange Omsvøb. Han tilbød mig igaar sin Tieneste, i Dag kan han bevise mig en meget stor Tieneste.

Bilbo.

Jh, med Hiertens Glæde.

Guilielmo.

Han maa skiule os her paa nogle Dage, til vi have havt Bryllup. Vi ere flygtede herhid sammen; — nogle Smaating noder os —

Bilbo.

Smaating? Jeg kan tænke det. Som per Exempel: Forældrene, kan jeg troe.

Guilielmo.

Rigtig, min Fader er gammel, urolig —

Clausine
(som imidlertid opmærksom giennem Sløret har betragtet Bilbo og Guilielmo, trækker Guilielmo angst til en Side).

Vilhelm! Vi ere forraadte, vi ere forraadte! Det er din Fader! Det er din Fader!

Guilielmo (smilende).

Min Fader? Det er jo en god gammel, ærlig Bonde.

Bilbo (udbrydende).

Ja, men du skal ikke skue Hund paa Haarene, din Ravneunge! For det kunde være, Tøsen havde Ret alligevel.

Guilielmo (bestyrtset).

Min Fader!

Bilbo.

Ja, din Fader! I det mindste er jeg din Moders Mand, du Hedning! Du Renegat! Du Mahomedaner! Du ... du ... du!

Guilielmo.

Min Fader! Ivre Dem ikke. Hvordan har De levet saalænge?

Bilbo.

Levet? Som et Bæst! Som en ulykkelig Mand. Ivre mig ikke? Jo, Fanden opsige mig Huldskab og Troskab, om jeg ikke vil; jeg vil ivre mig en Galdefeber paa Halsen, du Landstryger! Du Døgenicht. Du — du — du — du — du — Kunstner!

Guilielmo.

Hør os.

Bilbo.

Oh, jeg behøver intet at høre. Jeg kiender meget godt den Kammerkisken, der staaer, med hvem jeg agter at indtræde i den hellige Ægtestand, efter at du først har lagt og siunget for hende om Natten.

Guilielmo.

Min Fader! De tager feil.

Bilbo.

Nei Fanden imfam cassere mig, om jeg gior. Har jeg ikke selv ledet dig hen til hendes Vinduer i Nat? Hæ?

Guilielmo.

Uheldige Skiebne!

Bilbo.

Jo jeg kiender dine Streger. Jeg har en lille Fugl, som siger mig alt. Jeg har en Finger paa hvert Die. — O jeg seer ret godt hvor befippet hun er, Mamsel! Jeg mærkede strax, at Kurven giorde hende betuttet. Hun har sikkert havt en Haand med i Spillet. Tag hun kun Sløret fra Dinene. Vær ikke undseelig. (River hende Sløret fra Dinene). Hvad, hvad, hvad seer jeg? (Gior halv ærbødig og halv ironisk en dyb Reverenz). Min naadige Frøken!

Guilielmo.

De seer, at De har taget feil?

Bilbo
(fatter sig; med skadefro Glæde:)

Det er altsaa Jer to, der ere flygtede hen til mig, af Forsigtighed, indtil Brylluppet var forbi.

Guilielmo.

Misbrug ikke den Magt, som Skiebnen giver Dem over os.

Bilbo (ude af sig selv).

Neppe jeg formaaer at tale,
I min Harmes vilde Ruus.
Intet kan min Glæde male,
Nu jeg har jer i mit Huus.

Der staaer Kurven, som jeg tænkte
Skulde aabnet Lykkens Vei!
Der staaer Damen, som den skienkte,
Der staaer Knægten! Her staaer jeg!

Clausine og Guilielmo.

Kiere Fader, o tilgiv!

Bilbo.

Aldrig, aldrig i mit Liv!

Clausine.

Han var revet fra mit Hierte,
O! min Kummer var for svar.
Tilgiv Pigen, i sin Smerte,
At hun Dem fornærmet har.

Bilbo.

Nu de henrykt er i Aanden,
Taaren rinder kryds og qver.
Ingen Tagsteen er ved Haanden —
Tør den af paa Kurven der!

Clausine og Guilielmo.

Kiere Fader, o tilgiv!

Bilbo.

Aldrig, aldrig i mit Liv.

Guilielmo.

For min evig elskte Pige
Har jeg tumlet Verden om,
Skal Farvel jeg atter sige?
Nu velan, du Elskte kom!
Let var Veien mig at træde,
Da dit Minde fulgte mig,
Den vil være riig paa Glæde,
Naar du følger virkelig.

Begge.

Lykken svigter, til en Bedre,
Vinker dristig Kierlighed.
Bort fra tvende haarde Fædre,
Elskov styre vore Fied.

Bilbo.

Bort fra Eders rige Fædre,
I beslutte fast og fuldt?
Ak Gud bedre det, Gud bedre!
Kierlighed vil døe af Sult!

Guilielmo.

Endnu engang, min Fader! Inden vi forlade Dem, lad Dem bevæge!

Bilbo.

Inden I forlade mig? I forlade mig ikke. De fire Dagdrivere, som du i din oplyste Ungdom kaldte mine fire Domestiqver, har jeg endnu, og de ere mig hørige og lydige paa første Vink, at udrette alle mine Befalinger, jeg haaber altsaa, min Herr Søn! at du bruger Conduite.

Clausine (griber hans Haand).

Herr von Bilbo! Har De nogensinde elsket mig, som De saa ofte, med de allerforunderligste Eeder, har forsikret, saa lad Dem bevæge, ved min Bøn om Tilgivelse, og lad denne Ydmygelse være Dem Hævn nok.

Bilbo.

Hævn nok? Hvad for noget? Først give ærlige Folk en Kurv, saa stor at den knap kan faae Rum i denne Stue — en Kurv, som jeg maae indrette mit

Logie efter, som jeg maa leie Værelser til — og saa tale om Hævn nok? Nei Fanden —

Henrik

(kommer ind med et Brev).

Bilbo.

Henrik! Har du hørt eller seet Magen!

Henrik.

Jo jeg har hørt og seet det altsammen giennem Nøglehullet. — Her er et Brev fra Byen.

Bilbo (hurtig).

Fra Enken? (seer paa Brevet). Ja det er hendes egen Haand. (Vender det om). Brevet er forseglet med sort Lak? Gud bevares! Konen skulde dog vel aldrig være død? Jeg brænder af Begierlighed! Jeg staaer paa Naale. — Min naadige Frøken, min Herr Søn! Tør jeg umage dem et Øieblik ind i Sideværelset? Der vil min Tiener opvarte dem med hvad Huset formaaer. (Til Henrik). Pas paa dem, siger jeg dig! Du skal svare mig til dem levende eller døde. (De gaae). Nu kan jeg læse i Roe. — Mine Briller. — (Bræfker Brevet og læser). „Min bedsteste Ven!" — Aa nei, Gud skee Lov! Hun lever endnu. „Da jeg hører at Deres Herr Søn just ikke skal være af de satteste unge Mennesker, og da jeg gierne vilde have en Mand, som er sat, da jeg selv er sat, — (Bilbo tørrer Sveden af Panden). Ha! Det tager paa Kræfterne at læse slige Breve staaende. — (Tager en Stol og sætter sig paa). „Da jeg selv er sat, — saa giør jeg dem den Præposition, da De ogsaa er sat, om det ikke var bedst, vi to Gamle satte os ned sam-

men? Hav den Godhed, jo før jo hellere, at sætte Pen til Papiret, at jeg kan blive sat ud af den Uroslighed, hvori Forventningen sætter mig. P. S.! Da jeg er en sat og sædelig Kone, saa har De vel intet imod at jeg bliver ved at gaae med Sæt; thi til disse nymodens Solhatte kan jeg ikke vende mig. Sidse Birgitte sal. Geldschlingels." Et deiligt Brev! Det har bevæget mig til Taarer! Du vil gaae med Sæt? O du Engel! det var Synd at nægte dig den Glæde. Hvad kan Folk vel sige andet end: See der gaaer en Engel med Sæt paa! — Det er en hovedriig Kone. Hun eier meget meer end Hielm; — oh Kaars! Frøkenen vil med al Magt have min Slyngel? Eh bien! Jeg tager Enken, vælger den bedre Deel og giver mit faderlige Samtykke. Men saadan at lade Sagen gaae hen, uden Hævn, det vil jeg Fanden spænde mig ud imellem runde og blaae Taarn dog heller ikke. (Betragter Kurven). Funtus! Nu har jeg det. Med denne Kurv har hun giort mig til Nar — med denne Kurv vil jeg giøre hende til det samme. (Kalder). Min naadige Frøken! min Herr Søn! (De komme). Min Vrede har lagt sig. Mit Temperament ligner en Flaske Øl, som er godt proppet. I Førstningen bruser det, men siden bliver det dovent. Jeg vil ingen Optøier giøre. For mig kan I tage hverandre saameget I vil. Paa een Condition!

Guilielmo.

Og den er?

Bilbo.

I sætter Jer smukt i Kurven. Mine Tienere bære Jer hen i Lunden, hvor Stadsen skal være; tildækket, det forstaaer sig. Saa lader I mig sørge for Resten.

Guilielmo.

O hiertelig gierne!

Clauſine.

Kiere Herr von Bilbo!

Bilbo.

Ellers bliver der, Fanden giøre mig til en gammel Nathue, intet af, min naadige Frøken!

Guilielmo

(har taget Kurven ned, og ſat ſig deri).

Kom Clauſine! Vær ikke bange. Jeg ſidder allerede.

Clauſine.

Lad Dem bevæge af mine Taarer!

Bilbo.

Maa jeg byde Frøkenen min Arm? (Han leder hende hen i Kurven, gaaer derpaa hen til en Kuffert og tager tvende Lagen ud, hvori han indſvøber dem, hver for ſig; raaber derpaa). Henrik! Lars! Peiter! Claus!

Tienerne (komme).

Bilbo.

I følger mig, og bærer mig denne Kurv hen i Skoven, hvor Frøken Clauſines Geburtsdag ſkal celebreres. Det er en lille Preſent til hende.

Tienerne (løfte).

Den lille Preſent er forbandet tung.

Bilbo.

Marsch, Karle. Det er Gibs-Figurer. Gaaer forsigtig med dem.

(De gaae).

Lunden om Freyas Alter.

Beate og Gartneren (komme Arm i Arm).

Beate.

Saa gaaer du da ikke din Vei,
Men bliver smukt hos mig herhiemme?

Gartneren.

Jeg gaae, o du Elskede? Nei!
Men kan du min Harme forglemme?

Beate.

Bær altid nu kierlig dig ad,
Og hold kun din Vildskab i Ave!

Gartneren.

Da blier jeg først Gartner og glad,
Naar du er min deilige Have.

Begge.

Vort Liv skal hensvinde med Fryd,
Thi Kierligheds Timer er søde.
Hist tone Fiolernes Lyd.
Kom lad os gaae Mængden imøde.

(De gaae til den modsatte Side, af hvilken de kom ind. Man hører Musik noget borte. Bønderfolkene komme derpaa, i et Slags Optog. Pigerne med Blomsterkurve og Krandse. Ungkarlene med Instrumenter.)

Oberſten og Skoleholderen
(komme ind. De holde ſig i Forgrunden).

Oberſten (halv fortvivlet).

Jeg veed, Gud fordømme mig! ikke hvad jeg ſkal gribe til. Jeg har aldrig været i piinligere Forfatning i mit hele Liv. Alle Mennesker komme hid, for at celeberere Frøkenens Fødselsdag, og Frøkenen er Fanden i Vold. Jeg arme Mand, jeg arme Fader! Duel! Jomfrurov —

Skoleholderen.

Frøkenrov, vilde Oberſten ſige!

Oberſten.

Proſtitution! Den faſteſte Charakteer maatte vel bukke under for ſaa megen Ulykke.

Skoleholderen.

Jeg veed ikke bedre at trøſte Oberſten, end med følgende ſmukke didaktiſke Vers:

Taalmodighed, din ſtore Værd —

Oberſten.

Aa hold ſin didaktiſke Kieft!

Skoleholderen.

Slaa Dem til Taals, bedſte Herr Oberſt. De udſendte Betienteres Flid vil uden Tvivl blive belønnet med Finding. Her gielder det at have Aandens Nærværelſe. Tillader De mig at holde en Tale til Folket, ſaa ſkal jeg — uden at forglemme Maadens Fiinhed — faae Sværmen til at ſkille ſig ad, og gaae hiem.

Oberſten.

Ak ja, giør det da. Men bær ſig fornuftig ad.

Skoleholderen.

Lad mig kun raade. (Til Skoledrengene:) I ſynge det første Vers af Geburtsdagscarmenet, medens jeg beſtiger Talerſtolen. (Han kryber op paa Alteret.)

Børnene.

Den Naadige,
Den Graadige,
Paa hele Sognets —

Oberſten.

Hold Mund, Drenge! Hvad ſkal de dumme Streger til?

Skoleholderen
(overſt oppe paa Alteret til Forſamlingen:)

Mine Venner! — Kiere Bøndermænd, og — Bønderkoner, og — Bønderkarle, og — Bønderpiger, og — Bønderdrenge! — Hm! — Agtværdige Bondeſtand! — Da det har behaget Forſynet, ved en rolig og ſagte Død — hvad ſiger jeg — da det har tildraget ſig — hændet ſig — at en dumdriſtig Tyv har giort Indbrud og bortſtiaalet Oberſtens — Da en forunderlig Caſus er indtruffen, kiere Menighed! ſom jeg ikke veed, om den bør henføres til ulykkelige Hændelſer, Udpaſſerede, Seilfærdige Skippere, Bopælsforandringer, Undvigte eller bortkomne Sager — ſaa — ſaa — da man ikke kan qvæde en god Viſe for tidt — vil vi begynde forfra igien.

Oberſten (ſtamper).

Skoleholderen.

Dannemænd og Dannequinder! I ere her forsamlede for, i den Hensigt at — celeberere — evavava — høitideligholde — evavava — hellige — Herr Oberstens Frue Datters — hvad siger jeg, Herr Frøken Hielms Datter — hvad siger jeg — Herr Datter Hielms Oberst — hendes Fødselsdag! (Torrer Sveden af Panden.) Men — da — hun — formedelst Elskovs Heftighed — (Obersten stamper.) Af overilet Beslutnings Tagelse, ikke er her. (Seer paa Obersten, han nikker). Saa skulde jeg ikke undlade at bekiendtgiøre Eder, at — at hun er her ikke!

Obersten (utaalmodig).

Aa, saa giør det kort og godt.

Skoleholderen.

Men løbet bort med Lirendreieren, kiere Menighed!

Obersten.

Plager da Satan ham skinbarlig, Karl?

Bilbo

(kommer med sine Tienere. De bære Kurven ind for Alteret.)

Bilbo.

Tilgiv mig, kiere Broder Hielm! at jeg for et Øieblik forstyrrer din Glæde.

Obersten.

Min Glæde? Jo, jeg har nok Aarsag til at glæde mig. Men hvordan seer du ud?

Bilbo.

Aa, bryd dig ikke om disse Klæder. (Til Bønderfolkene:) Det er af Nederdrægtighed, Børn! Jeg kommer her med en lille Foræring til dig, paa din Datters Geburtsdag.

Oberſten.

Bring mig min Datter ſelv, ſaa ſkal jeg takke dig.

Bilbo.

Ja, det er mig en let Sag. (Til Tienerne:) Tag ham hans Datter ud af Kurven, men ſlaae hende ikke i Stykker!

Clauſine
(kaſter ſig i Faderens Arme).

O, min gode Fader! Tilgiv mig.

Oberſten.

Clauſine! Du er her! Det var altſammen Spøg altſaa? — Du bedrøver ikke din Fader paa din Geburtsdag? — Du lægger ham ikke i Graven?

Clauſine.

O nei! nei!

Oberſten.

Saa er jeg ligeſaa fornøiet nu, ſom jeg før var bedrøvet.

Bilbo.

Det kan du takke mig for.

Oberſten.

Dig? Naa, du er og bliver dog altid min gamle, ſande Ven. Seer du, Clauſine! hvad det er for en

Mand? Han skaffer Forældrene deres Børn igien. O, Clausine, der mangler nu kun een Ting, saa gior du mig til det gladeste Menneske paa Jorden.

Clausine.

Og det er?

Oberſten (bønlig).

At du tager Bilbo, mit Barn!

Bilbo (ſmilende).

Ja, ja! Hun tager Bilbo! Det har hun lovet mig.

Oberſten.

Du tager ham?

Bilbo (vittig).

Men Bilbo junior tager hun!

Oberſten.

Din Søn?

Bilbo.

Ja!

Oberſten.

Han er jo borte?

Bilbo.

Ja, men jeg har fundet ham igien; og jeg maa ſige dig, at jeg har taget feil af ham. Det er ſaamænd et vakkert, ungt Menneſke. Hør Hielm! Drengen faaer en god Skilling efter mig, for — jeg tager ſelv den rige Enke. Seer du, Blodet er nu aldrig ſaa tykt, det er dog tyndere end Vand. Giv altſaa dit Samthykke.

Oberſten.

Ih, det giør jeg med Glæde. Kan jeg give min Datter til dig, ſaa kan jeg ogſaa give hende til din Søn, hvis han er et ſikkeligt Menneſke, ſom du ſelv ſiger.

Bilbo.

Det er baade et ſikkeligt Menneſke og et ſikkeligt Mands Barn! (Til Tienerne:) Tag min Dreng ud af Kurven.

Oberſten.

Ih, men jeg troer, du har Kurven fuld af Menneſker?

Bilbo.

Ha, ha, ha, ha! Nei, nu er der ingen Flere.

Guilielmo (ſtiger ud).

Oberſten.

Kreutz tauſend Battaillon! Er det din Søn?

Guilielmo (griber hans Haand).

Som, af Frygt for den rige Enke, ſkiulte ſig, og ſom ſpillede denne Sanger-Rolle, for ubehindret at ſøge ſin Clauſine, ſom han har elſket i tre Aar.

Oberſten.

Hænger det ſaaledes ſammen? Ha, ha! Nu kan jeg forklare mig Alting. (Blinker med Øinene.) Ikke et Ord om det Andet, Kammerat! Du er min gamle Vens Søn, og ſkal nu ogſaa være min. Kommer hen med, for Freyas Alter, Børn. (De gaae derhen. Skole-

holderen staaer endnu oppe paa Alteret og gaber.) Ned med sig, Proceptor, for Fanden!

Skoleholderen.

Til Lykke og Velsignelse, kiere Ægtefolk.

(Han falder ned af Alteret, man hielper ham op.)

Obersten.

Kom nu, Bilbo! og lad os to Gamle bede Gud om vore Børns Velsignelse.

Bilbo (pludselig forfærdet.)

Kiere Broder Hielm! Der overfalder mig en panisk Skræk.

Obersten.

Hvorfor?

Bilbo.

Farvel, Broder! Farvel, Børn! For mig kan Gud velsigne Jer saameget han vil. Jeg skal Intet have derimod, fra min Side. Men jeg maa afsted. Min elskede Sidse Birgitte er halvfierdsindstyve Aar, syv Maaneder og nogle Dage, hvis Antal jeg ikke ganske nøie erindrer. Jeg faaer en Beklemmelse. Jeg maa afsted. Hun er af svagelig Helbred! Naar jeg skynder mig noget, kan hun maaskee blive berettet og givt paa eengang. Ellers er jeg, Fanden stiele mig Pengene ud af Lommen, ilde snydt. Farvel!

(Han gaaer bort med Tienerne.)

(Obersten lægger Guilielmos og Clausines Hænder i hinanden; derpaa synge Bonderfolkene:)

Chor.

Du himmelblaa Luft!
Du venlige Skygge!
Du liflige Duft!
Hvor Fuglene bygge,

Bag hvælvede Grene,
Saa muntre, saa ene,
Saa jublende, trygge;
Du Lund! med de spraglede Lag,
Du smiler med haabefuld Mine.
Vi hædre din skionneste Blomst idag:
Din Clausine!

(Pigerne omvikle det unge Par med Blomster; derpaa dandses der lidt, medens man synger følgende Fragment af en gammel Folkesang:)

Ind treen Offere,
Og ind treen Ædle,
Og ind treen Syvmands-Ædle,
Og ind treen Kongens Bønder alle.

Og hvad vil Offere?
Og hvad vil Ædle?
Og hvad vil Syvmands-Ædle?
Og hvad vil Kongens Bønder alle?

Beile vil Offere!
Og beile vil Ædle!
Og beile vil Syvmands-Ædle!
Og beile vil Kongens Bønder alle?

Guilielmo.

Lykkalige Dag!
Hver Elsker omfavne sin Pige!

Alle Ungkarlene.

Hver Elsker omfavne sin Pige.

Pigerne.

Sødt er Kierligheds Favnetag.

Alle de Unge.

Ingen svige!

De Gamle

(ligeledes til en gammel Folkemelodie).

Vakker Karl og deilig Brud!
Hør det, som vi bede!
Giv dem Lykke, kiere Gud!
Vær os alle naadig med din Glæde!

Chor.

Du himmelblaa Luft!
Du venlige Skygge!
Du liflige Duft!
Hvor Fuglene bygge,
Bag hvælvede Grene,
Saa muntre, saa ene,
Saa jublende trygge;
Du Lund! med de spraglede Lag,
Da smiler med haabefuld Mine.
Vi hædre din skiønneste Blomst idag:
Din Clausine!

Vaulundurs Saga.

Finmarken er et Land, som ligger saare høit oppe mod Nord. Der er meget koldt; thi Solen hæver sig kun om Sommeren lavt over Synskredsen paa Himlen. Aften- og Morgenrøde løber i Eet; og hvad der begynder og ender den lange, varme Dag, længer Syd paa, og ligesom indfatter den i røde Guldbræmmer, det glimter her heel mat og sørgeligt, paa det at Livet skal ikke plat forgaae. Derfor er ogsaa al Overflødighed af Vexter og Urter flygtet fra disse Enemærker; kun de magre Naaletræer, som nærme sig til Forsteningerne, vore omkring paa de nøgne Fielde, der den meste Tid ere bedækkede med Jis og Snee. Folkene her ere ogsaa heel smaae og sammensnærpede, og Rensdyret er, af Fæ, næsten det eneste, hvad der opliver den døde Natur. Den halve Deel af Aaret er Solen ganske ikke tilsyne, og da er det kun nogle sære Strimer i Nord, der lyse med et mat Skin, ret ligerviis som Metalaarerne i de hule Fielde. Thi hvad Landet mangler over Jordskorpen, det erstattes igien fuldeligt ved hvad der udi Biergene befindes. Og er det ligesom den udvortes Natur vilde henthyde paa den Rigdom, der er udi Biergene, da de have Udseende og Frændskab dermed, som de steenagtige Træer og metalstrimede Nordlys. Selv Menneskene have en besynderlig Overeensstemmelse i saa Skiel, da de at see til ere uanseelige, men deres Lemmer ere stærke og fast sammentrykte, og da de i Almindelighed

have en ypperlig Forstand og stor Klogt, saa at det Indvortes besidder i Rigdom, hvad det Udvortes slet hen mangler, ret saasom Fieldene. Deres eneste Higen og Tragten gaaer derfor ud paa at bringe for Lyset, hvad den haarde Natur indeslutter, til Forundring for de Folk, som boe længer Syd paa; de ere gode Biergfolk og ypperlige Smedde. Og da de nu, al deres Tid, lever i en sælsom og uforstyrret Forening og Fortrolighed med den skiulte og dybe Natur, saa aabenbares der ogsaa for deres Siæl heel underlige og sælsomme Ting, der ere Andre ubekiendte, hvilket er Aarsag i, at de besidde Spaadomskraft og sær Viisdom.

Slagfidur, Eigil og Vaulundur vare Brødre af Finnernes Æt, deres Fader var Konge; hans Navn er i den lange Tid forkommet, og findes ikke udi de gamle Sager. Disse Brødre vare vise, stærke og ypperlige. Og som det nu gemeenlig hænder sig, at de Mennesker, som opvore i Overflødighed, og Intet mangler, og Intet maa undvære formedelst Nødtørfts Skyld, gierne trives bedre end Andre, saa vare ogsaa disse Brødre heel store og skiønne, og havde Intet tilfælles med de øvrige Finner, uden Snildhed og Klogt, og ugemeen Forfarenhed udi at smedde Malm, samt hvad der hører til at finde, opgrave og rendse det.

Nu hændte det sig engang, da disse Brødre vare i Biergene og udhugge Jern, at de pludselig funde en Guldmine. De bleve herover heel glade og arbeidede saare, for at faae det pure Malm løst. Iblandt Andet funde de en Guldklump, som udmærkede sig, fremfor de Øvrige, i Fiinhed og Ypperlighed. I denne Guldklump sad der trende store Ædelstene af forskiellig Farve, en rød, en grøn, og en blaa, som tilsammen udgiorde et sælsomt Tegn. Denne bare de hiem og viste deres Moder Dronningen, som var en Spaakvinde og saare klog.

Aldrig saasnart havde Dronningen seet og betragtet denne Guldklump, førend hun gav sig bitterlig til at græde, og kunde ikke længe tale for Sorg og Drøvelse. Da hun nu endelig kom til sig selv igien, og Sønnerne spurgte hende om: hvad da dette Tegn havde at betyde, og om der var nogen Ulykke at befrygte, for dem eller deres Ætt? saa sagde Moderen: Ak, mine kiere Sønner! Eder er en stor Lykke beskieret. Da nu Sønnerne trængte ind paa hende, og spurgte hende, hvi hun da græd og klynkede, naar der intet Ondt var dem ivente, men tvertimod alt Godt? saa sagde hun: Ak, mine kiere Børn! Tilgiver mig min Bedrøvelse og Graad! Det gior mig saa bitterlig ondt, at I skulle skilles fra mig, da jeg dog havde troet at intet uden Døden kunde adskille os. Derpaa sang hun, uden at oppebie Sønnernes Svar, saaledes, efterat hun først endnu engang heel agtsom havde betragtet Guldklumpen, med den røde, grønne og blaae Ædelsteen:

Grøn siger: Græs,
Blaa: klar Himmel,
Rødsteen: Roser,
Guld: Væn Mø.
Længer ned
Jer Nornen vinker,
Hvor lysblaa Himmel
Om spraglet Vaargræs
Venligt hvælver.
Lilievande,
Med guldgule Lokker,
Skal der Eder kryste
Til hvide Bryste.

Da Slagfidur, Eigil og Vaulundur det hørte, bleve de betagne af en stor Glæde; thi de havde ofte gaaet og talt med hinanden, om hvorlunde de skulde faae sig Hustruer efter deres Sind; thi Landets Qvinder vare smaae og uanseelige, og deres Hierter vare

blevne hart betagne af Længsel efter de skiønne Qvinder, som boede længer mod Syden, om hvilke deres Moder, som var en svensk Konningsdotter, ofte havde talet. De havde tidt besluttet at drage did, men deres Forældres Bønner havde holdt dennem tilbage. Det var derfor den høie Tid at dette lykkelige Varsel indtraf; thi de trende unge Kæmper længtes saare, og det var heel ynkeligt at see dem gaae søvnløse om Natten over de kolde Sneebierge, med Riim i Lokkerne og Graad paa Kinderne, hvorudi de blege Nordlys speilte sig.

Da nu altsaa Moderen, ved sær Viisdom, havde aabenbaret denne deres tilstundende Lykke, og Forældrene saae at det var en Styrelse af Nornerne, som sidde under den Ask Ygdrasil i Asgard, og bestemme Menneskenes Skiebne, saa sloge de sig tiltaals, hvorvel de begge, sær Moderen, fældte bittre Taare. Derpaa klædte de trende Brødre sig i lyse Brynier, bunde tunge Slagsværd ved deres Lænder, og satte Guldhielme paa deres Hoveder, hvilke de havde smeddet sig af den store Guldklump. De trende Ædelstene, som derudi befandtes, havde de deelt, og paa en konstig og sindrig Maade sat udi Hielmene, hvilket gav dem en sær Anseelse, og forhøiede deres naturlige Dannished. Slagfidur havde valgt den Grønne, Eigil den Blaa, men Vaulundur den Røde. Derpaa spændte de stærke Rener for deres Slæder og joge afsted. Og var det da heel underligt at skue de trende Ungersvende, blussende af Ungdoms Fyrighed og Forlængsel, i de straalende Pandserplader, siungende, som en Vind at jage over den kolde, stille Snee, mellem Granerne, der ligesom af Misundelse ryste de den hvide Riim ned paa deres Hielmbuske, i det de fore dem forbi.

De kiørte længe indtil den klare Midnat, da Stiernerne komme frem paa Himlen, ligesom af Nysigenhed, for at see hvorhen de vilde styre deres Fart.

Som de nu fore over Sletten, forbi det Bierg, hvori de tilforn vare vant at opgrave Malm, saae de i det lyse Maanskin en Hob smaae Mænd komme vrimlende ud af Bierget, og løbe henimod dem, over Sneen, saa let, at der slet intet Spor kiendtes. De havde graa Trøier paa, som sadde dem knapt om Livet, røde Huer, røde Øine, og lange, sorte Tunger, med hvilke de lallede ud af Munden, i det de blinkte med Øinene. Det var Svart-Alfer, som, da de kom lige hen til Slæden, gave sig til at dandse rundtomkring den og sjunge:

Slagfid, Eigil,
Dertil Vaulund,
Kongesønner!
Hvi vil I svigte?
Fødte Finner!
Fødte Biergmænd!
Den grønne Karfunkel
Bedr' end Græs er;
Rosenstenen
Bedr' end Rosen er;
Blaaglimmerten
Bedr' end Luft er.
Hvi vil I fornægte
Finnevæsen?

Eigil slog paa sin Reen, saa at den foer frem og styrtede een af Svart-Alferne til Jorden; da standsede de Andre den udi sin Fart, og sjunge atter:

Under Jordskorpen
Er Finneverdnen,
Er Finneglæden.
Søg ey Uden,
Hvad Inden I eie.
Forsmaae ei de spøgende
Smaae Svart-Alfer.
Vi vise Jer Vei
Til Jern og Guld,
Til smukke Stene.

Det Bedste er Inderst,
Og ei Yderst.
Under Jordskorpen
Er Finneverdnen,
Er Finneglæden.

Slagfidur slog til sin Reen, saa at den foer frem og styrtede endnu en af Svart-Alferne til Jorden; da standsede de Andre den atter udi sin Fart og sjunge atter:

Fordi Eigil
Ad Renen hoved,
Fordi Slagfidur
Ad Renen hoved,
Vort Had dem følge!
God Tid! Ond Tid!
Graadstid! Dødstid!
Fordi Vaulund
Svart-Alfer svigted:
God Tid! Ond Tid!
Graadstid! Frydstid!
Thi ei han hoved.
Farvel I Finner!
Kongesønner.

Derpaa saae man dem ved det klare Maanskin løbe over den hvide Slette, hen i Bierget igien. Deres Stemme havde en underlig Klang, den lød, som naar svag Nattevind hvidsler giennem Sneen i Smaakrat; og som de tørre Løv der rives af, naar saa skeer, og mødes i Luften, var deres Dands.

De trende Brødre bleve heel underlig tilmode over dette Blindværk; dog troede de Guldklumpen og deres Moders Spaadom bedre, end Svart-Alfernes forvirrede Sang, som de desuden ingen Rede kunde finde udi; thi droge de hurtigen Syd paa. Deres Moder havde givet dem allehaande Spise og Drikke med paa Reisen. De sov, naar de bleve altfor trætte, i deres Slæder, og bedækkede sig med Renshuder. Paa denne Maade

kom de, efter adskillige Dagreiser, til Sverrige, til et Sted, som kaldes Ulfsdalen, formedelst de mange Ulve, som der befindes. Der byggede de sig en Gaard ved en Sø, hvor der var mange og skiønne Fiske; og levede saaledes, medens Vinteren varede, af Fiskerie, samt af at gaae paa Jagt, efter Ulve og Biørne, af hvis Skind de giorde sig Klæder og Sengedækker.

Da nu Vaaren frembrød, bleve de heel forfærdede ved at see Solen komme saa høit paa Himlen, og da nu de fine Smaablomster myldrede frem af den skiøre, lune Jord, da bleve de saare glade og mærkede vel at Spaadommen snart vilde gaae i Opfyldelse; sær da Himlen blev saa giennemsigtig og blaa som Ædelstenen i Guldet havde været, ja vel mere.

Da de nu fra Barnsbeen vare van at arbeide i Biergene efter Metal, og ikke kunde modstaae den gamle Drift, saa ginge de en Dag hen i eet af de Fielde, som omringede Ulfsdalen, for at grave og søge. Som de nu vare vel forfarne, funde de snart Aarer, dreve altsaa deres Arbeide med stor Glæde, da der ikke var saa koldt her, som i Finmarken, hvorvel de tillige erfarede at Metalaarerne ikke vare saa rige, sær paa Jern, som der.

Da de nu efter velforrettet Sag og heel belæssede vilde gaae hiem og kom ned i Dalen, da mødte dem pludseligt et saare mærkværdigt og lysteligt Syn. Thi de skuede trende Møer, siddende ved det speilklare Vand paa Marken; de spunde Hør, og deres Svanehamme laae ved Siden af dem. Deres Haar, som var finere og gulere end Hørren de spandt, vare bundne med Silkebaand høit oppe i Nakken og flagrede derfra i bølgende Lokker ned over deres fyldige, hvide Skuldre og Bryster. Forresten vare de ranke og smekkre, med store blaae Øine, hvilke de meget milde fæstede paa de trende Brødre. Slagfidur, Eigil og Vaulundur bleve

herover betagne af stor Elskov, men tillige af overvættes Forundring; thi de trende Møer, af hvilke den ene havde et grønt, den anden et blaat og den tredie et rødt Klædebon, vare for deres Aasyn at skue, som de trende Ædelstene, og da nu Marken overalt var fuld af gule Blomster, saa forekom det dem, som den hele Egn, med hvad derudi befandtes, viste sig for deres Øine, som den nysbenævnte Guldklump, kun meget større og skiønnere.

Da de altsaa ikke tvivlede længer om, at deres Moders Spaadom skulde gaae i Opfyldelse, saa ginge de hen til de trende Møer, for at kundgiøre deres Hændelser, og for at beile til dem. — Men da de nu komme hen, og stode midt for deres Aasyn, og bleve bestraalede af deres store Skiønhed, da kunde de ganske intet tale. Da sang Møerne:

Ædle Kongesønner!
Slagfid! Eigil! Vaulund!
Hil Jer, ædle Kæmper!
Svanhvid, Alrun, Alvild
Nornerne hidsendte,
For at bringe Glæde
Finnekongers Afkom.

Da Brødrene det hørte, toge de dem i deres Arme og førte dem ind i deres Gaard, hvor kort derpaa deres Bryllup stod, og levede de siden lang Tid uforstyrret lykkeligen og vel tilfreds. Slagfidur fik Svanhvide, Eigil Alrune, Vaulundur Alvilde.

Men nu hændte det sig en Dag, da de saaledes havde levet tilsammen i ni Aar, at deres Qvinder heel blege og nedslagne kom ind til dennem og sagde: Kiereste Husbonder! Vi kunne nu ikke, hvor gierne vi end ville, blive længer hos Eder. Vi ere Valkyrier, og ere bestemte til i ni Aar at følge Stridsmændene i Kamp, naar vi andre ni Aar have hvilet os ved

vore Husbonders Omfavnelser. Vi formaae ikke at sætte os op imod vor Skiebne, for hvilken raader en høiere Magt, maae derfor med Taalmod føie os i den; hvilket vi ogsaa raade Eder at gjøre, hvis I ville vel fare. Om ni Aar komme vi tilbage, og skal I da finde os rede til i Alting at rette os efter Eders Villie, som det sømmer sig gode Ægtehustruer at gjøre. — De trende Brødre bleve ganske meget forbausede og bedrøvede over denne Tale. De sagde: Om ni Aar er vor bedste Ungdom forbi, da ville vi ikke have megen Husvalelse af Eders Omgang, saa lidt som I af vor. Valkyrierne svarede: Vi blive aldrig gamle, og stærke, haardføre Mænd, som I, ældes ikke saasnart. Paa det at I ikke skulle forlænges, eller græmme Eder plat, mens vi ere borte, saa er her trende Nøgler, med dem kunne I aabne Biergene og tage de kosteligste Metaller ud; saa mangler I aldrig Malm at smedde af, I kunne altsaa blive rige, ja høit anseete og bersømmelige Mænd. — Da de havde sagt disse Ord, lagde de Nøglerne paa Bordet, kysede deres Husbonder, og forsvunde heel pludseligen.

De trende Brødre bleve saare bedrøvede over denne Hændelse. Fra den Tid af var der tyst og skummelt i Ulfsdalen. De ginge kun ud for at søge Føden; i Qvel naar det mørknedes satte de sig tause hen, hver i sin Krog, og stirrede paa hverandre indtil Midnat, da de lagde sig i de kolde Senge, og tænkte paa den Glæde de der havde nydt, ved deres kiere Hustruers Omfavnelser. Tilsidst besluttede Slagfidur og Eigil at drage vide ud i Verden, for at opsøge deres Qvinder igien. Vaulunder, den Yngste, raadte dem med kloge og fornumstige Ord derfra, i det han sagde: Hvad hielper det at flakke omkring? I hvilken Kant af Verden ville I uddrage for at opsøge dennem? Udentvivl flyve de usynligen giennem Luften. I ville fare vild

og vansmægte, og times da aldrig den Lykke at omfavne Eders Qvinder igien; hvilket vel kunde skee, hvis I med Taalmod vilde oppebie de ni Aars Udløb. Brødrene agtede kun lidet paa hans Tale, thi Elskov og Forlængsel havde ganske betaget dem.

Da de nu altsaa havde fyldt deres Braage* med Føde, samt taget tvende store Guldhorn med sig, fyldte med gammel Miød, saa toge de Afskeed med deres Broder og ginge bort. Vaulunder var saare mod i Hu, og Taarerne runde stride ned ad hans Kinder; thi det bares ham for, som om han aldrig skulde see dem oftere. Han bad dem endnu engang have Taalmodighed, men Brødrene svarede ham: Vi formaae ikke at sætte os imod den store Forlængsel, som hverken lader os have Ro Nat eller Dag. Bade ham derfor passe Huset vel og skalte over deres Eiendom efter eget kloge Tykke, indtil de komme tilbage.

Da nu Vaulundur saae at det nyttede slet intet at bringe dem fra deres Forsæt, saa ønskede han dem, som en god Broder, en lykkelig Reise; bad dem ogsaa, hvis de skulde træffe hans kiære Hustru Alvilde, at bevæge hende til at drage hiem igien, da han længtes inderligen efter hende, hvorvel hans Længsel ikke var saa daarlig, at den skulde forlede ham til at modsætte sig hendes Bud; ledsagede dem derpaa til paa den anden Side af Skoven, hvor de fulde hannem om Halsen. Hvorpaa Slagfidur, den Ældste, sagde: Hvorvel jeg har et godt Haab, min kiere Broder! og fuldvel troer at jeg skal see dig igien, saa vil jeg dog her sætte et Mærke, som jeg vil bede Guderne forunde den Kraft, at det kan vise dig, hvad enten jeg er levende eller død. Traadte derpaa et dybt Fodspor i Jorden og sagde: Saalænge dette Fodspor staaer tydeligt og

---

* Vadsække.

uforkrænket, da times jeg i ingen Fare; finder du det derimod fyldt med Vand, da er jeg død udi Kampen; finder du det tildækket med Muld, da betyder det at jeg er sotdød, og hviler neder i Jorden. Eigil, som tyktes vel om sin Broders Daad, giorde nogle Skridt derfra det samme; hvorpaa de vandrede bort, efterat de først havde skaaret sig tvende Vandringstave udi den tykke Skov. Vaulundur stirrede efter dem, saa langt hans Øine kunde række. Da de vare svundne bag Bakken, gik han hiem, grundende med langsomme Skridt.

Brødrene begave sig paa Veien. Henimod Aften satte de sig ved Indgangen til en Lund, ved en Elv, som slyngede sig giennem Egnen. Her holdt de deres Maaltid, og drukke hinanden til af de store Guldhorn. Det var midt om Sommeren, Aftenen var kiølig og sval, det grønne Løv i Skoven, som takte sig over deres Hoveder, gav en liflig og vederqvægende Lugt, og Fuglene, som sprunge omkring paa de smaae Qviste, qviddrede af al Magt. Brødrene afspændte, for ydermere Mageligheds Skyld, deres Guldhielme med de skiønne Ædelstene og lagde dem ved deres Side. Slagfidur syntes, at den grønne Karfunkel aldrig havde givet saa underligt et Skiær fra sig, som nu; dens Straaler fløde paa det beskynderligste sammen med Glandsen af det friske Græs og de unge Løv, og det var ham fast umuligt at skielne, om det var Stenen eller det Grønne, som meddeelte hinanden denne Glands. Eigils Hielm laa ved Bredden af Elven, og Blaaglimmerten, som sad derudi, forenede ligesaa forunderligt sin Farve med de blaa Bølger, der rullede i Floden, og med den lyse Himmel, som hvælvede sig over den.

Da de nu havde nydt det gode Maaltid, satte de Hornene ved Siden af sig, med Spidserne i tvende Muldvarpeskud, og gave sig til at sige allehaande lyste-

lig Skiemt og Gammenstale; thi Misden og den smukke Aften havde giort dem oprømte. Imidlertid blev det mørkt, og Maanen, som stod op i Synskredsen lige over for dem, blandte paa en sær Maade sit Skin med Glandsen, der straalede fra de store Guldhorn.

Som de sadde allerbedst, blev Eigil pludselig ganske alvorlig og forfærdet, og da Slagfidur spurgte hvad der fattedes ham, sagde han: Det kommer mig saa underligt for, at Maanen, ligesom en blodig Bøddel, griner mig lige i Ansigtet. — Slagfidur bad ham lade slige Tanker fare; men Eigil sagde: Hvor er Blaaglimmerten i min Hielm? Slagfidur svarede: Den sidder der endnu, men Nattens Mørke og Grenenes Skygge har udslukket dens Farve. Eigil sagde betænkelig: Ikke alene dens, men ogsaa Havets og Himlens Farve. Og ligesaa er det gaaet Stenen i din Hielm; det grønne Skiær i den forsvandt med Farven paa Græsset og Træerne. Men Maanen hisset er Vaulundurs røde Ædelsteen; og den har overvundet vore, og overlevet dem begge.

Slagfidur vidste ikke hvad han skulde svare; han sagde: Jeg har et godt Haab! Det blomstrer saa grønt som Stenen i min Hielm, endogsaa om Natten. Eigil svarede: Jeg haver intet Haab, og drives kun af en ængstlig Forlængsel, langt, langt hen i den vide Verden, efter noget Bedre. Derfor har jeg begivet mig paa Reisen, og derfor stirrer mit Blik i hele Timer ud i den tomme, blaa Himmel, og derfor er Stenen i min Hielm blaa, og derfor var Alrunes Klædebon blaat; og den matte, dunkle, tærende Forlængsel er min Valkyrie! Slagfidur rystede paa Hovedet og rakte ham Misdhornet, hvilket Eigil strax tog; og da han havde drukket, fik han igien sin forrige Munterhed. Slagfidur drak nu ogsaa, og finge de dem begge en halv Ruus, hvorover de glemte alle overstandne Gienvordig-

heder, og besluttede ikke at hvile, førend de havde fundet deres Hustruer. Slagfidur sagde: Finder jeg ikke min Svanhvide, da er jeg en Mand disværre! Det er den skiønneste Svane, der nogentid er svømmet giennem den klare Luft. Ingen Svane bryster sig saasom hun, med saamegen Ungdomsfylde og Tugtighed. Det er den skiønneste Qvinde Sol har skinnet paa, og som nogen Mand har favnet.

Eigil sagde: Du liuger! Een Qvinde veed jeg, som hedder Alrun; ikke favner Odin Frigga med saa megen Vellyst, som Eigil hende. Slagfidur sagde: Aldrig har jeg endnu løiet, og skal Den times stor Jammer og Meen, som siger mig det paa. Eigil svarede: Ikke skielver Eigil meer end en dybtplantet Bannerstage, skiøndt han dog sagde at du løgst. Da Brødrene havde vexlet disse Ord, droge de ud deres store Slagsværd, og hug paa baade Hænder. Hvorpaa Slagfidur tilsidst spaltede Eigils Hielm, saa at Stenen brast; herover blev Eigil ganske fortumlet i Hovedet og styrtede baglænds ud i Elven. I det samme forandrede Maanen sin Ildfarve og blev bleg, som en Dødning. Slagfidur stod længe i Tanker og støttede sig til sit Sværd, i det han stirrede ned i Elven, hvor hans Broder var druknet. Da mærkede han som en Raslen bag sig i Skoven, og det kom ham for, som om han hørte disse Ord synge med svage og hæse Røster:

God Tid! Ond Tid!
Graads Tid! Dødstid!

Han tænkte strax paa Svart-Alferne, og vendte sig hurtig — men da var Alting forsvundet. Slagfidur var saare mod i Hu. Han var nu ganske kommet til sig selv igien og overveiede: hvordan hans Broder nylig havde siddet ved hans Side, fuldkommen karsk og sund, og hvad han havde talet, og hvordan han nu

havde saaret ham, styrtet ham ned i Floden, og paa den Maade været Aarsag i hans Død. Sandelig, sagde han, der var Noget i hvad Eigil sagde, om den uthydelige, uvisse, veiløse Længsel, som ikke vidste selv hvor den vilde hen, og som ingen Rist eller Ro havde, Dag eller Nat; men var bestandig Bevægelse og Forandring underkastet, ret som Vandet, og uden Ende eller Maal, som det vide Luftrum. Og begge Dele ere blaae! Og Stenen i Eigils Hielm var blaae! Og nu ligger han selv midt i Elven! Sandelig! der er et høistforunderligt Frændskab mellem Alting i Naturen, og hvorfor skulde Menniskens Hu, Sindelag og Skiebne være undtaget derfra? Det var ogsaa Eigils ubændige Sind, der bragte ham til at nedstyrte een af Svart-Alferne; han forførte mig til det samme, og det er ikke godt at have dem til Fiender.

Ak, tænkte han saa igien, efter en liden Stund, jeg haver nu med egen Haand dræbt min Broder! Min Hustru er borte, og jeg vandrer ganske alene omkring i et fremmed, ubekiendt Land. Skal jeg vende tilbage igien til Vaulundur? Eller skal jeg styrte mig i Elven, og paa den Maade i en Hast giøre Ende paa min store Bekymring og Bedrøvelse? Nei, tænkte han saa igien. Nornerne have ikke bestemt mig til Ulykke. Jorden er grøn; og den er sikkrere at forlade sig paa, end Havet og Luften. Jeg har et godt Haab om at finde min Hustru, og lader mig ikke afskrække. — Som han det sagde, løftede han sine Øine mod Himlen. Natten var bælmørk, kun en eneste Stierne glimtede med et usædvanligt, skinnende Lys. Det kom Slagfidur for, som om den nærmede sig mere og mere. Med Armene stottet til sit Sværd, ventede han med stirrende Blik Udfaldet paa dette Særsyn. Stiernen nærmede sig, og alt som den kom nærmere, tabte den mere og mere sin runde Straaleskikkelse. Omridsene toge sig

efterhaanden tydeligere ud. En menneskelig Skabning begyndte at udvikle sig; og endelig saae Slagfidur at det var hans kiere Hustru Svanhvide, der svævede skinnende og næsten giennemsigtig, i et grønligt Klædebond, over hans Hoved. Han rakte sine Arme i Veiret, og kunde ikke tale for Glæde. Da sang Synet med vilde Toner:

Sky Elvens Bølge!
Mit Vink du følge!
Forsag kun ei.
Til Fieldet bundet,
Har du dog fundet
En bedre Vei.
Du rask dig væbne.
Velan! Velan!
Kæmp mod din Skiebne,
Alt som en Mand.

Alfader satte
Blandt Biergets Skatte
Dig hen, saa viis;
Men Rosens Bæger,
Hvor Løvet leger,
Kun naaer din Priis.
Du opad stræber,
Fra gamle Slægt,
Og modig dræber
Din Tyngdevægt.

Med Jernets Vinger
Du rask dig svinger
I Foraarsduft,
Til Fieldet baaret,
Har du dog kaaret
Den lune Luft.
Lad Bølgen vige
Og styrt dig ei.
Husk du skal stige!
Høi er din Vei.

See hisset oppe,
Paa Biergets Toppe,
I Morgengry,
Der vil vi hvile,
Mod Himlen smile,
Paa Purpursky;
Og drikke Skaaler
Af Luften der,
Og gaae paa Straaler
Af Maanens Skiær!

Slagfidur følte sig besielet af det vældigste Mod og det fasteste Haab, der ligesom strømmede ind i hans Hierte, med Tonerne af denne Sang. Den lyse, giennemsigtige Skikkelse vinkede ham, han kastede Braagen og Sværdet paa Jorden, for deslettere at følge sin Elskede, hvis Besiddelse han nu ikke længer tvivlede om; vandrede derpaa, af al Magt, i Blinde, op ad Fieldet. Adskillige Gange blev han mod i Hu, det var for ham, som om Noget drev ham ned i Dalen igien. Engang vendte han sig, da kom det ham for, som om hans Moders Gienfærd stod for ham, i hvide Klæder, og sang:

Nyd det Liv,
Dig Nornen skienkte,
Med nøisom Glæde.
Kæmp ei mod Nornen,
Ei mod Mimer,
Ei mod Odin.
Lad ei Vanvid
Dig bedaare,
Ei det Onde
Dig bedrage,
Vend tilbage!

Slagfidur betænkte sig. Da dandsede den lustige Qvindeskikkelse i Luften, og sang atter med skingrende Røst og feberagtige Bevægelser:

Kiek du dig væbne,
Mit Vink du lyde!
Ond er din Skiebne,
Dens Baand du bryde!
Mon Jordens Hele
Fik Ro og Rist,
Hvis alle Dele
Var sig bevidst?
Da blev Coraller
Til Diamanter;
Da skiød Chrystaller
I andre Kanter;
Da skar ei Sværdet
I Kamp og Krige;
Sig Rosen hærded,
Rubinens Lige;
Da Ravn og Ørn
Sig Huler graved,
Og Ulv og Biørn
Fløi over Havet;
Og uden Hinder
Rev bort den Traad,
Som nu dem binder
Til Trælledaad.

Da Svanhvide havde sjunget dette, fløi hun afsted, og Slagfidur fulgte hende med stirrende Blik. Somme Steder maatte han svømme over Bierg-Elve, for at følge hende, og krybe over store Fieldklipper; item springe over brede Ridser, der ligesom Drager aabnede deres Svælg, for at sluge ham. Slagfidur mærkede, at alt som han kom høiere, tabte den lyse Skikkelse mere og mere sin Glands. Hendes Ansigtstræk fordreiede sig. Han blev bange og vilde vende om igien, men det var for silde. En uimodstaaelig Magt drev ham bestandig høiere; og endelig, da han kom op paa den øverste Fieldspidse, saae han ved Daggryet at det var en Svart-Alf! Slagfidur svimlede paa den høie Tinde. En umaadelig stor, grøn Slette laa for hans Øine. Duggen, som blinkte i den matte

Morgenrøde, vinkede ham. Slagfidur fandt sig betaget af den vellystigste Higen efter at styrte sig ned i dens grønne, bløde Favn. Alfen vendte sig og sagde: Dødstid! Og i det samme styrtede Slagfidur ned fra Biergtoppen i Afgrunden, hvor hans Legeme jammerligen sønderknustes.

Vaulundur stod den næste Dag tidlig op og betragtede de trende Nøgler, som Valkyrierne havde givet ham og hans Brødre. Den ene var af Kobber, den anden af Jern, den tredie af Guld. Han tog den første der faldt ham i Haanden, hvilket var Kobbernøglen, gik saa med mange underlige Tanker op i Fieldene. Da han nu længe var gaaet, langs en Klippeelv, fandt han endelig et Sted, hvor Fieldet ganske brat vendte en nøgen, skraa Væg ud imod Elven. Dette Sted tyktes Vaulundur at være passeligst, thi tog han Kobbernøglen frem, og satte den mod Væggen. Neppe havde han giort det, førend Fieldet revnede, og dannede paa den forunderligste Maade en grøn Hule. Thi det skiønne Kobbermalm gav et besynderligt grønt Skin fra sig i Klippevæggen, og rundtomkring fandt han den indsprængt med Ædelstene af forskiellig Størrelse, og af samme Natur, som den der sad i hans Broders, Slagfidurs Hielm. Ovenover hang store Chrystaller af samme Farve, men af tusind forskiellige Skikkelser, ligesom Jistapper, og udgiorde hele Støtter somme Steder; og allersverst, hvor Fieldet var revnet, snoede sig det tykke Krat saa tæt i hinanden, at der aldeles intet var at see af Himlen. Vaulundur udhug nu saa stort et Malm, som han kunde bære, og bar det ud. — Neppe var han kommen udenfor, førend Fieldet lukkede sig til, og han kunde ikke noksom forundre sig over den Hurtighed, hvormed det skete. Det var ham ikke muligt at see hvor Indgangen havde været, og han vilde holdt det altsammen for en Drøm

eller et Blindværk, hvis han ikke endnu havde havt den tunge Byrde paa Ryggen.

Nu gik Vaulundur hiem, og rendsede og luttrede Malmet fra alt unyttigt Gruus og anden Tilsætning; smeddede derpaa en stor Kobberhielm, udi hvilken han satte trende af de største grønne Ædelstene. Dette Arbeide varede i adskillige Dage, men da de vare forløbne tog han den Nøgle, som var af Jern, og gik saa med den hen i Bierget, og satte den mod Klippevæggen, der strax revnede ligesom sidst. Men kun paa en anden Maade forlystede dette Syn nu hans Blik. Thi Væggene, hvorvel de vare fulde af Jernmalm, gave et ganske blaaligt Skiær fra sig af Staal, der saae ud som det var anløbet i Ilden. Midt i disse Staalfliser sadde lutter blaae Ædelstene, liig den, Eigil havde i sin Hielm. Midt i Kløften styrtede sig en Bierg-Elv, der fik sin Farve af den klare, milde Himmel, der ligesom et stramt Klæde spændte sig over den revnede Kløft, paa hvis Kanter voxte Kiærminder og Violer. Vaulundur kunde ikke nokſom forundre sig over dette Syn. Da han længenok havde mættet sit Die, hug han et stort Stykke Malm ud af Klippen, i hvilket der sad de største Ædelstene. Derpaa løftede han det paa sine Skuldre, og gik ud. Hvorpaa Klippen ogsaa strax lukte sig for ham, som den sidst havde giort.

Af dette Jernmalm smeddede Vaulundur et Sværd, hvis Hialte han besatte med lutter blaae Ædelstene; og var dette Sværd saa smidigt, at han kunde vinde det omkring sit Liv, og saa skarpt, at det kløvede Fieldstykker som Leer. Da han var færdig dermed, tog han Guldnøglen, og gik atter hen i Fieldet, og giorde hvad allerede to Gange før er meldt. Men hvad han havde seet de tvende første Gange, var plat ud intet imod hvad han nu saae. Fieldet var ikke revnet fra oven ned ad, som hidindtil; men en hvælvet Buegang, gien-

nem hvilken han kunde see Himlen og Havet paa den anden Side, laa for hans Øine. Indgangen til denne Buehvælving var bevoxet med unge Roser. Fra Væggene glimtede det rødeste Guld, og mellem det allehaande andre Metaller. De purpurrødeste Rubiner besprængte Væggene, og deriblandt allehaande Coraller og Chrystaller, af blegere og stærkere Farve. Men hvad der var det Forunderligste: Giennem Ridserne paa Klippen snoede sig, paa en fast utrolig Maade, Viinranker med modne Druer, der i Rødme og Storhed kappedes med Rubinerne i Fieldet. Endelig, hvad der fuldkommen forherligede og fuldendte dette skiønne Syn, var Morgensolen lige over for paa Himlen, som i det samme steeg op af Havet, for den anden Indgang af Hulen, og oplyste det alt med sin luende, liflige Glands. Vaulundur udhuggede en stor Guldklump, men det varede længe inden han kunde forlade Bierget; thi han blev ikke mæt af at betragte den skiønne Hule og af at spise de søde Druer. Endelig gik han dog, og Klippen lukkede sig hurtig efter ham.

Nu smeddede han et saare skiønt og fagert Brystpandser, hvilket han prydede med et Smykke af røde Ædelstene. Dermed forgik en Tid. Da nu Vaulundur var færdig, tænkte han en Morgen: Hvordan mon det gaaer mine Brødre? Erindrede sig ved den Leilighed det Tegn, de havde sat ved Udgangen af Skoven, paa hin Side; gik altsaa derhen, hvor de havde traadt Sporene. Da han nu kom did, hvor Eigil havde sat sit Spor, da fandt han hele Pladsen oversvømmet med Vand, i hvilket Himlen speilte sig. Stedet derimod, hvor Slagfidur havde sat sit Mærke, var ikke alene tildækket med Muld, men ud af Muldet var allerede fremsprunget en Hoben unge, bløde Græsstraae. I et Birketræe, ved Siden af dette Sted, sad der en Drossel, og hvergang der rørte sig en sagte Vind, saa at

Vandplasen og det unge Græs bølgede, hævede den sin Røst og sang heel sælsomt og sørgeligt. Heraf saae da nu Vaulundur tydeligt, at begge hans Brødre paa en ynkelig Maade vare omkomne; gik altsaa med et tungt Hierte tilbage til sin Hytte, og tænkte paa Veien ved sig selv: Jeg sagde dem det nok! Hvorved Taarene trillede ham ned ad Kinderne, og han kunde den ganske Dag hverken æde eller drikke for Sorg og Drøvelse.

Dagen derpaa gik han i Bierget igien, og hentede mere Guld, og gav sig derpaa til at indrette sig et godt Værksted, for paa denne Maade at oppebie de ni Aars Udløb. Han smeddede allehaande kostelige Klenodier og Vaaben, og blev inden kort Tid berømt over det hele Land, for sin Kunst og sin Rigdom. Naar han var kied af at giøre andet Arbeide, smeddede han Guldringe, som han trak paa et Basthaand, og spændte hen under Loftet. Hvergang han havde faaet en Ring færdig og trak den paa Baandet, tænkte han paa sin Hustru Alvilde, hvor fagert disse Ringe vilde klæde hendes spæde Fingre, og trinde hvide Arme, hvis hun endnu var hos ham. Disse Guldringes Antal beløb sig tilsidst til syvhundrede.

Paa den Tid regierede udi Sverrig Konning Nidudr; han var en liden og mager Mand, bleg i Ansigtet, og med Øinene dybt inde i Hovedet. Han var berygtet over det ganske Land, for sit misundelige og avindsyge Sind. Der gik ham intet mere til Hierte, end naar han hørte at Een af hans Naboer havde udmærket sig ved svare Bedrifter eller Giefmildhed. Han havde dræbt trende herlige Skialde med egen Haand, fordi de frimodigen havde sagt ham, at han digtede slette Viser; thi da Nidudr var berøvet al Mandighed og Kraft, og slet intet besad af fortræffelige Egenskaber, saa var ogsaa hans Hierte qvindligt og for-

fængeligt, saa at han, skiøndt han paa Siel og Krop var heel afmægtig, dog vilde gielde for en drabelig og forstandig Herre.

Denne Konning havde aldrig saasnart faaet Nys om Vaulundurs store Rigdom og Liggendefæ, førend Blodet steeg ham op i Ansigtet, hvorpaa han blev ganske bleg og skielvede over alle sine Lemmer. Thi han fattede strax det Forsæt at skille ham ved alt sit Gods; men da han tillige var en stor Niding, saa indjog Frygten for at sætte det i Værk ham denne Rædsel og Bævelse. Efterat altsaa den første Rystelse havde lagt sig, kaldte han paa een af sine fornemste Hirdmænd og sagde: Jeg er kommen i Erfaring om, at der skal opholde sig en Mand, Vaulundur kaldet, i mit Rige, som er bleven vide berømt for sin store Rigdom paa Guld og Sølv. Ligeledes har jeg hørt, at han skal overgaae alle Andre i at smedde det til Vaaben og kostelige Klenodier. Da jeg nu fuldvel veed, at han er kommen til mit Land som en fattig Biergfin, saa er jeg fast vis paa, at han har faaet denne Skat ved Røverie, eller ved Trolddom og Finnekunster; er derfor min Villie, at du tilsiger de stærkeste af mine Drabanter og gode Mænd, at de klæde sig i deres Jernbrynier, paa det at vi, i Nattens Stilhed, kunne ride til Vaulundurs Gaard, og bemægtige os hans Gods, samt gribe hannem. Hirdmanden svarede hertil: At du, Konning Nidudr! vil gribe en Troldmand eller Røver, finder jeg intet at udsætte paa; kun tykkes det mig sælsomt, at du opbyder en heel Skare mod en eneste Mand. Thi har han ingen overnaturlige Kræfter, da kan vel een af dine Mænd tvinge ham, men er han ved Seid, eller anden Kunst, jettestærk, da kunne vi Intet udrette mod ham, om vi end vare nok saa mange. Konning Nidudr vidste Intet at svare hertil, blev derfor saare vred, greb sit Sværd med baade Hænder, og hug det imod

Hirdmandens Pande; men da Kongens Arm var svag og Hirdmandens Pande haard, faldt Sværdet uden synderlig Virkning tilbage igien. Da Konning Nidudr saae at det Intet vilde hielpe, greb han i Hast til sit Spiud, og giennemborede den forvovne Berserks Indvolde; hvorpaa han strax faldt død til Jorden. Da det var skeet, kaldte Kongen paa sine Mænd, og fortalte dem hvad han havde isinde, i det han tillige pegede paa den døde Hovmand, for at lade dem vide, hvad den havde at vente, som satte sig imod hans Villie. Dette giorde et stærkt Indtryk paa alle Kongens Mænd, hvoriblandt de Fleste vare feige og frygtsomme, ligesom han selv, hvorfor de ogsaa samtligen lovede at staae ham bi til den sidste Blodsdraabe.

Da nu altsaa Solen var gaaet ned, klædte de sig i Jern og giordede deres Gangere, paa hvilke de satte sig, med blanke Spiud i Hænderne, og rede derpaa langsomt hen til Vaulundurs Gaard i Ulfsdalen. Konning Nidudr var meget urolig paa Veien; thi det var Maanskin, og hvergang de blanke Spiud glimtede i det blege Lys, bævede hans Hierte af Frygt for at blive forraadt. Komme de da saaledes til Vaulundurs Gaard, som stod aaben; hvorpaa de listede sig sagteligen ind i Huset, som var tomt og øde, og funde de Ingen. — Da der nu Ingen var, og Kongens Øine strax forblindedes af det møgle Guld, befoel han en af sine Mænd at tage Bastbaandet ned fra Loftet, hvorpaa de syv hundrede Ringe vare trukne. Disse betragtede han med sær Glæde, stak den skionneste paa sin Finger, og bød dem derpaa hænge Baandet op igien, og skiule sig omkring i Krogene, hvor de skulde oppebie Vaulundurs Hiemkomst.

De havde ikke ventet meget længe, før de hørte en Mand komme gaaende med tunge Skridt giennem Gaarden. Konning Nidudr sagde: Nu hører jeg Vaulun-

dur komme! Der skal Førlighed og Styrke til at træde slige Skridt. Tager Eder derfor vel iagt, at Ingen af Eder geraader i Fare, ved at overile sig; og byder og befaler jeg her ved min kongelige Magt, at Ingen maa røre sig, førend jeg giver Tegn dertil, eller det skal koste hans Liv.

Vaulundur kom nu ind ad Døren med en Biørn paa Ryggen og et Spiud i Haanden, hvoraf Blodet endnu randt. Han havde jaget den hele Dag, og kom nu hiem ved Midnatstide, hungrig og træt for at holde sin Nadvere. Thi han havde den ganske Dag intet Vildt truffet, hvilket kom deraf, at alt som han var kommen ind i Skoven, hvor den var tykkest, havde han begyndt at tænke paa sin kiere Hustru Alvild, og paa sine Brødre. Træt havde han sat sig paa et Klippestykke, med Haand under Kind, for at overgive sig til sine Betragtninger, i uforstyrret Mag; en Biørn, som sprang frem af Krattet, vakte ham, den havde han dræbt, og kom nu saaledes tungsindig og belæsset hiem. Da han altsaa havde flaaet Huden af Biørnen, pustede han Gløderne op paa Arnestedet, og lagde tørre Riis og Qviste dertil, saa at der inden kort Tid stod en høi Lue. Derpaa tog han et Guldhorn fyldt med Biørnens Blod, og kastede det paa Ilden for Thor; da han det havde giort, tog han en Birkekrands af sin Hielm, som var indflettet med blodrøde Granbær, den lagde han ogsaa paa Ilden og offrede Freya den; gav sig derpaa til at hugge Skinkerne fra Biørnen, hvilke han satte paa sit Spiud og stegte dem, til de havde nok. Da det var giort, hentede han en Skaal med Miød; hvorpaa han holdt sit Maaltid, og drak sine Brødres, Eigils og Slagfidurs, Minni, som han altid pleiede. Derpaa spilede han Biørnehuden ud med Træpinde, at den skulde tørres for Vinden. Da det var skeet, steeg han op, tog Basthaandet ned fra Loftet,

og talte Ringene. Da nu een af disse manglede, og fast den bedste, blev Vaulundur heel forundret; thi han boede afsides mellem Fieldene, og havde der været Røvere, meente han, saa havde de vel taget dem alle. Er maaskee min Hustrue Alvilde kommen tilbage, og giver sig først tilkiende ved dette Tegn, tænkte han, paa det at Glæden skal ikke pludseligen dræbe mig? Med disse Tanker strakte han sig paa sit Leie, for at vente. Men da intet rørte sig, sagde han: Indtil Freya igien sender mig sin glædebringende Mø Hnos til Husvalelse, overgiver jeg mig i din Vold, blødarmede Siofn! Hvorpaa han strakte sig hen ad Løibænken og sov roligt ind.

Da nu Konning Nidudr mærkede at Vaulundur sov hart nok, sneg han sig frem med sine Mænd, og befoel dem at spænde ham i Jern og tunge Fodbøiler; hvilket de ogsaa strax efterkom, saa at han ikke kunde røre sig, da han vaagnede. Vaulundur blev overvættes forundret, da han mærkede, hvorledes man havde medhandlet ham, samt saae sig omringet af saamange bevæbnede Mænd. Han troede det var Røvere og raabte derfor: Kommer I for at hente mine kostelige Guldsmykker, da tager dem frit, og lader mig løs igien; thi jeg lover Eder, at jeg aldeles ikke skal modsætte mig Eders Daad; hvilket vel desuden kun lidet vilde hielpe mig, da I ere saa mange, og jeg kun een. Konning Nidudr svarede: Store Løfter og sledske Ord gav Loke i Jothunheim; men Jetterne sveeg han dog tilsidst. Ikke er jeg nogen Røver eller Stimand, som du maaskee formasteligen holder mig for at være, men Nidudr, din Konning og Herre. Vaulundur svarede: Stor Ære og Værdighed beviser I min Hytte, med saa ædelig en Giest, Herre min! Men hvi slutter I mig udi Bolt og Jern, som en Ildgiernings-mand? Nidudr svarede: Jeg kiender dig fuldvel, Vaulundur! Fattig komst du herned fra Fin-

marken til mit Land, og nu eier du bedre Drikkekar og Klenodier end Nidudr i sin Sal. Hure gaaer det til? Vaulundur sagde: Er jeg paa Thinge kæret for noget Røveri eller Hærværk, da gior I vel i at føre mig bunden til Taarnet; men er jeg ikke det, hvi mishandler I mig da? Nidudr svarede: Rigdom kommer ikke af sig selv; haver du ikke rovet dit Gods, da eft du en arg Troldmand, som Snildhed byder mig at have et vaagent Øie med. Vaulundur sagde: Var jeg en Troldmand, da var det mig en let Sag, hurtigen at sønderbryde disse Lænker. Jeg veed ikke at jeg forsætligen haver berøvet Nogen noget, er det saa, da er jeg villig til at give det tifold igien. Hvad forresten Gudernes milde og besynderlige Gaver angaaer, da gior intet Menniske vel i at misunde dem; thi ligesaalidt lade de sig meddele, som de lade sig berøve. Er derfor min Begiering, o Konge! at du lader mig løs, og vil jeg kiøbe min Frihed saa dyrt, du skatter den. Nidudr vendte sig til sine Mænd og sagde: Jeg vil ikke længer høre paa hans argelistige og forvorpne Ord. Fører hannem bort! Da Kongen havde sagt dette, bortførte Drabanterne Vaulundur, som rolig fandt sig i sin Skiebne, da han saae, det intet nyttede at sætte sig derimod. Guldet og de kostbare Stene førte de ligeledes bort, og Konning Nidudr befoel at disse skulde bringes hiem til hans Hustru, Dronningen. Men Vaulundur lod han kaste ned i et Taarn, vel femten Favne under Jord.

Dronningens Øine bleve fast som forblindede, ved at see den store Rigdom, og den skiønne Glands af de mangfoldige Ædilstene Kongen skienkte hende mange Smykker og dyrebare Klenodier; sin Dotter Baudvilde gav han den første Ring, han havde draget af Bastbaandet. Selv glædede han sig meget ved at eie Vaulundurs herlige Sværd, hvis Fæste, der var hamret i

Skikkelse som Asa-Thors Stridshammer hiin Mislner, var besat med de kosteligste blaae Ædilstene, hvilket før er sagt. Da nu Kongen spurgte Dronningen en Dag i Qvel, som hun sad og slog Harpen i sin Fruerstue, hvad hende tykkedes bedst at gisre ved Vaulundur, da han ikke holdt det for raadeligt at dræbe, men heller at bruge ham til at forfærdige allehaande kostelige Sager; saa qvad hun sit Svar ved Harpen saaledes:

Hans Tænder sikkert vædes
Naar Sværdet sit han skuer,
Og naar han paa Baudvild
Ringen kiender.
Da skule vist hans Øine,
Som paa den værste Slange.
Skiærer sønder
Hans stærke Sener,
Og sætter ham siden
Paa Sævarsted!

Dette Raad fandt Kongen viseligt. Sævarsted var en Holm, som laa nær inde ved Landet, i en Bugt, hvorpaa der stod et gammelt rødt Taarn fra utænkelige Tider, bevoxet med Svampe og Mos. Til dette Taarn førte Kongens Trælle Vaulundur, efterat de først havde overskaaret hans Ankelsener, efter Dronningens Befaling. Her gave de ham hans Smedde-værktøi, og indsatte til ham de Kister med Guld, som vare fundne i hans Giemmer. Og maatte han nu saaledes fra Morgen til Aften smedde kostelige Drikkekar, Hielme og deslige for Kongen. Ingen, uden Kongen selv, turde seile over til ham paa Øen, da Nidudr frygtede for at Andre skulde forkomme noget af Skatten, hvis han sendte dem did.

Her sad Vaulundur henved et Aars Tid og arbeidede ufortrøden; thi kun ved at arbeide glemte han

den Mismod og Kummer, som indvortes fortærede ham. Konning Nidudr havde befalet ham, inden en vis Tid at smedde en fuldstændig Rustning af pure Guld. En Dag sad han og arbeidede paa Skioldet, i hvilket han havde udarbeidet adskillige af Asernes Bedrifter: paa eet Sted sad nemlig Odin høit i Hlidskialf og saae ud over al Verden; paa et andet Sted traadte Frigga ind med sine Diser i Valhalla, blandt Einheriarne, der sadde rundt omkring paa Egebænkene og drukke af store Guldhorn; paa et andet Sted havde han meget kunstigen udgravet Thors Fiskerie paa Havet, hvorlunde han forfærdede Ymer Kæmpe med at trække den store Orm Jormungarder op med sin Krog. — Men da han nu vilde forestille Freya, siddende i Folkvangur mellem de Elskende, og i Freyas Ansigt grandgiveligen havde udtrykt sin kiere Hustru Alvildes Aasyn og Skikkelse, da brast pludselig Taarerne ud af hans Øine, saa at han ikke længer kunde see at arbeide, men maatte nedlægge sin Gravstik. Da han derpaa nogenlunde var kommen til sig selv igien, saa at Graaden ikke længer qvalte hans Stemme, da raabte han med høi Røst:

Ak min skiønne og inderlig elskede Hustru! skal jeg, om ikke før, saa dog efter Døden, favne dig i mine Arme, hos Freya i Folkvangur? Hvor est du nu, min Valkyrie? Ak! hvis du saae mig i denne ynkelige Tilstand, vilde du da vel elske mig endnu? Nei, nei, det vilde du sikkert ikke. Thi fra en stærk og velbaaren Kæmpe er jeg bleven forvandlet til en ussel, lemlæstet Træl. Her sidder jeg, sort af Kul og Støv; med Øinene røde af Røg, med Armene udmattede af Arbeidet, lænket til en Steen, med overskaarne Ankelsener. Mine Brødre ere paa en ynkelig Maade omkomne. Med Harme maa jeg see paa at den Niding Konning Nidudr brammer med mine Rig-

domme og høster Frugten af min sure Sveed. Intet uden Haab om Hevn har hidindtil opholdt mit Liv; men lidt efter lidt betages mig ogsaa dette Haab; thi vil jeg derfor ogsaa som snareſt giøre en Ende derpaa.

Som han havde sagt disse Ord, greb han til et Sværd, han selv nylig havde smeddet, og vendte Odden deraf imod sit brede og lodne Bryst. Da hørte han en Fugl synge meget lifligt og velklingende, uden for hans Vindues Jernstænger. Sommeraftenen var rolig klar, og Solen som dalede, kaſtede, som til et Farvel, sit røde Skin giennem Aabningen paa den tykke Muur, ind i Fængselet til Vaulundur. Han fik Lyst til endnu engang at betragte Naturen, før sin Død; reiste sig derfor og steeg op paa Stenen, hvortil han var lænket; paa den Maade naaede han Vinduet, fra hvilket han havde en fri Udsigt. Havet gik lige op til hans Fangetaarn. En Jordtunge af Landet kunde han see, hvorpaa der stod et Bondehuus, hvor Husbonden sad med sin Qvinde og sine Børn, uden for Døren. Ligeoverfor gik Solen ned i Havet, og i dens røde liflige Skiær tumlede og varmede sig de kolde Bølger. Imidlertid sang Fuglen bestandig paa Taarnet over Vinduet.

Vaulundur var saare underlig i Hu. Det var denne fagre og milde Egn, der ligesom havde lokket ham ned fra det farveløse, kolde Finmarken, og paa denne Maade været Aarsag i hans Brødres og hans egen Undergang, fordi de havde fulgt denne Drift. Med Hovedet nedsiunken paa sin Arm laa han længe maallos og tankefuld saadan i Vinduet og stirrede hen ad Havfladen. Han havde mange forvirrede Tanker. Da han kom til sig selv igien, var det, som om hans Siel havde giort en lang og besynderlig Reise, hvoraf den havde glemt det Meeste. Han stirrede atter ud paa Havet. Dets Bølger vare ikke længer røde, men

forsølvede; thi Maanen stod høit paa Himlen. Langt borte, hvor Havet var lysest, saae han noget tumle sig. Det svømmede nærmere og nærmere. Da det kom heel nær, opdagede han en Havfrue, der til Belteſtedet var at see til som en deilig ung nøgen Qvinde. Hendes lange sorte Haar vare indflettede med grønne Siv, hendes Øine vare blaae som Havet og hendes fulde Lokker og Bryster bølgede blidt som det. I sine hvide Hænder havde hun en Strengeleeg, hvorpaa hun spillede. Det klang heel synderligt, og blandte sig med Bølgernes Rislen, med Maanskinnet og Fuglens Sang. Naulundur stod ubevægelig. Da hun kom lige ind under hans Vindue, holdt hun stille, hævede sin Røst og sang:

Hvi frygter den Kæmpe,
Hvem Nornen er god?
Kan Modgang neddæmpe
Hans glødende Mod?
Den røde Karfunkel,
Er den da saa svag,
At taaget og dunkel
Ham synes hver Dag?

Ak! herlige, skiønne
Er Farverne hver;
Sødt qvæger det grønne,
Husvalende Skiær;
Og Valhallas Dyse
Selv Blikket laer staae
Saa fro paa det lyse,
Høithvælvede Blaa.

Men Skyen fremkommer —
Da flyer det i Løn!
I venlige Sommer
Kun Skoven er grøn.
Saa gierne de blaane,
Luftbuen og Elv,
Men Glandsen de laane,
De har den ei selv.

Hvad aldrig bortdøde,
Hvad aldrig forgaaer,
Er Luen hin røde,
I sig den bestaaer.
I alt den sig mænger,
Fra Solen nedkaldt.
Til Intet den trænger,
Nødvendig for Alt.

Af Skiebne! du isner.
I Livet er Frø,
Som spirer og visner,
Som Blomster og Hø,
Som tørres, forvildes
Af skadeligt Krat,
Og knækkes og hildes
I bælmørke Nat.

Den salige Kierne,
Som Odin har lagt,
Som Nornerne værne
Med Omhu og Vagt,
Som Stormen ei tvinger,
Som rolig fremgroer,
Til kiek den udspringer —
Er sielden og stor.

Med Diger og Pæle
De standse dens Vei;
Men reent den at qvæle
Det mægte de ei.
Snart atter den skuer
Med straalende Top
Og skiønnere Luer
Mod Himmelen op.

Og bryder sin Larve,
Sin skiulende Vraa,
Og byder hver Farve
Af Mulmet fremstaae.

Og Kierlighed iler
Fra Himmelens Skyer,
Og Sommeren ſmiler
Og Vinteren flyer.

Da Havfruen havde ſiunget denne Sang, ſaae hun op til Vaulundurs Vindue og ſmilte blideligt til ham, hvorpaa hun ſvømmede hen ad Havfladen, ſom en Svane, endnu beſtandig gribende i Strengelegen. Da hun var kommen et temmelig langt Stykke ud paa Dybet, dukkede hun ned; hvorpaa Fuglen fløi bort fra Vinduet og Maanen dalede bag Skoven. Vaulundur lagde ſig derpaa til Hvile med et roligt Hierte, heel ſtyrket ved Havfruens Sang.

En Dag kom Konning Nidudr i Fængſelet, og fandt, blandt andet, de trende Nøgler. Da nu Kongen forlangte at vide, hvortil de vare, og Vaulundur ikke vilde ud dermed, blev Kongen tilſidſt ſaa forbittret, at han tog en Øxe, og truede med at kløve Vaulundurs Hoved, hvis han ikke ſagde ham det. Nu maatte han da gaae til Bekiendelſe og ſige deres beſynderlige og høiſtfortræffelige Egenſkaber. — Herover blev Kongen heel glad og tog Nøglerne med ſig, i den Henſigt med det førſte at underſøge, om det virkeligen forholdt ſig ſaa. Da han altſaa var kommen hiem, giorde han ſtrax Anſtalter til Reiſen op i Biergene, og begav ſig faa Dage derefter paa Veien.

Da han var kommen til det Sted, ſom Vaulundur havde betegnet ham, deelte han ſine Folk i trende Hobe, ſendte derpaa de tvende af diſſe et affides Sted hen, og beſluttede ſaa, med den ene Hob at gaae ind i Bierget, derſom Kobbernøglen ellers vilde giøre ſin Virkning. Til den Ende gav han den til een af ſine driſtigſte og fortroligſte Mænd, hvilken han befalede at

sætte den imod Biergvæggen. Da nu denne havde giort dette, revnede til deres store Forundring Fieldet sønder fra oven til neden. Men da Kongen befalede sine Mænd at gange did ind, da var det nær gaaet dem alle galt. Thi Jorden, som lod til at være bevoret med grønne Urter, var ikke andet end et bundløst Kiær, hvorudi strax adskillige af hans Mænd styrtede, og først den, som havde Nøglen ihænde. Af dem som ei qvaltes i Kiæret, omkomme nogle paa en endnu mere ynkelig Maade. Thi grønne Ædderslanger, som hang under Loftet i Skikkelsen af Chrystaller, dryppede deres Gift ned paa dem; hvilket opløste deres Jernbrynier og trængte ind i deres Legemer, saa at de pludseligen maatte opgive Aanden. Kun med Nød og Neppe slap Kongen og nogle faa af hans Mænd med Livet; thi de havde holdt sig længst tilbage. Da de vare komne ud, lukkede Bierget sig pludselig.

Konning Nidudr var over denne selsomme Begivenhed bleven saa svag af Skræk, at hans Mænd maatte bære ham hen paa Mosset under et stort Træ, hvor han endelig kom til sig selv igien. Derpaa sagde han: Det er vel at ingen i de andre to Hobe har været med, eller veed noget af Udfaldet; thi skiøndt jeg for al Verdsens Guld ikke selv end een Gang vilde sætte mit kongelige Liv i Fare for disse Giøglerier og Trolddomskunster, saa er dog Begierligheden hos mig efter at vide hvordan det vil gaae, naar man bruger de andre tvende Nøgler, saa stor, at jeg hverken kan eller vil dæmpe den. Tag du derfor, min gode Ven Storbiørn! disse Nøgler, og giv hver Hob sin, og sig dem, det er min Villie at de skulle forfare, ligesom jeg haver begyndt; men mag det saa, at den ene Hob ikke seer Udfaldet paa den Andens Foretagende. Storbiørn sagde: Giv mig kun Nøglerne, Herre Konge! Og skal jeg vel vide at mage det paa det Bedste. Og om end

Troldene nok saa argeligt have deres Spil, saa frygter jeg dem dog ikke, og vil selv være med. Dette tyktes Kongen vel at være.

Gik derpaa Storbiørn bort, og kom til de andre tvende Hobe og sagde dem Kongens Bud; hvorpaa den Ene blev tilbage igien, men den Anden gik med Storbiørn til Fieldet. Da de nu vare komne derhen, gav Storbiørn Jernnøglen til een af Mængden og bad ham sætte den mod Væggen; og da nu Væggen, efter Sædvane, var revnet, befoel han dem gaae ind. Men neppe vare de Halve af dem gangne ind i Hulen, førend en Biergstrøm, skummende og med megen Vælde, som en blaa, fraadende Slange, styrtede sig frem, saa at de fleste druknede, og paa denne Maade maatte lade deres Liv. Nu sagde Storbiørn, at de som vare blevne tilovers, hvilke kun vare saare faa, skulle begive sig hen til Kongen og sige ham hvordan det var tilgaaet, samt blive der; men selv gik han til den tredie Hob og vandrede med den til Klippen, og gav en Mand Nøglen, og befoel dennem at gaae dristeligt frem; men selv holdt han sig mellem de Bageste.

Da nu Fieldet var revnet, bød han Mændene gaae ind, og saa giorde de; og mærkede de til intet Ondt; men Væggene vare overalt rigtbesprængte med Guld og røde Ædilstene. Da nu Storbiørn mærkede, at der ingen Fare var paa Færde, men tvertimod saae det meget Guld, som forblindede hans Øine, glemte han al sin Frygt og gik ind i Fieldet med de Andre. Foer der da pludseligt, med meget Bulder og Brag, i store Bugter og Krumninger, en blodrød Lue frem, med Røg foran sig, ret som en sprudlende Drage, og qvalte og fortærede dem alle, uden en eneste Træl, der ikke turde gaae ind med, og som kom tilbage til Kongen og fortalte ham hvad hændet var. Da Konning Nidudr havde hørt dette, befoel han strax sin Hest at frem-

drages, samt sin liden tilbageblevne Flok at skynde sig hiem med ham, over Hals og Hoved, til Kongsgaarden.

Imidlertid havde Vaulundur siddet rolig og ufortrøden i sit Værksted paa Sævarsted; og da Kongen havde befalet ham at smedde en Rustning af pure Guld, inden han kom tilbage, havde Vaulundur hverken hvilet Dag eller Nat. Paa denne Maade havde han da ogsaa bragt et Harnisk, en Hielm, et Skiold og et Par Brynhoser tilveie, hvis Lige ikke vare seete. Kongen havde ogsaa ladet indbyde mange mægtige og velbyrdige Mænd til sin Gaard, den Dag han kom hiem, i den Tanke, at forfærde alle Tilstædeværende med det store Bytte af rige Skatte, som han haabede at hente. Til den Hensigt var ogsaa Guld-Rustningen bestemt.

Da Konningen kom hiem, mødte ham Dronningen hans Hustru og Baudvild hans Dotter ved Borgeled, og fortalte ham at Salen var fuld af fornemme Giester, spurgte ham tillige heel begierligen hvordan Sagen var løbet af, og om han havde giort et godt Bytte? Tillige sagde de ham at Guld-Rustningen var færdig og laa i Vaabenhuset, hvor han kunde drage den paa, inden han traadte ind for Giesterne. Kongen var knap paa Ord, sagde at det var vel, og at de kun skulde gaae, han vilde komme bagefter; siden skulde de faae Alting at vide. Derpaa gik Dronningen ind i Salen med sin Dotter og skienkte for Giesterne, men Kongen ganger ind i Vaabenhuset og drog paa sig Rustningen og satte Hielmen paa sit Hoved, der var saa tung, at han neppe mægtede at bære den. Derpaa tog han det gode og fortræffelige Sværd, som Vaulundur forhen havde giort, hvoraf Haandfanget var besat med de blaae Ædilstene; gik saa ind i Salen blandt Giesterne, og satte sig i Høisædet. Over dette Syn bleve Jarlerne og de øvrige Kæmper saare forbausede; og troede de fast at skue Thor fra Thrudvanger, da Kongen traadte ind; men

da de skuede nøiere til, bleve de snart satte ud af denne Vildfarelse; thi hans Ansigt, som var lidet, magert og blegt, havde intet tilfælles med den drabelige Strids-Gud uden Indfatningen. Imidlertid forundrede de sig meget over den rige Pragt, saavelsom over de Smykker og Ædilstene, hvormed Dronningen og hendes Dotter vare prydede, hvilket især klædte den Sidste vel, som var saare skiøn, men hoffærdig og grum som Moderen.

Da de havde holdet et prægtigt Maaltid, og Miødhornene vare vandrede lysteligt bænkom, adskillige Gange, bleve de alle muntre, og bade Kongen at sige og vise dem Ophavsmanden til denne kostbare og meget kunstige Pragt. Da nu Nidudr havde drukket meget, og derved mistet endeel af sin sædvanlige Mistænkelighed, og da han desuden higede efter som snarest at kunne udføre den Hævn, han havde tiltænkt Vaulundur, for det mislykkede Foretagendes Skyld og det Nederlag han havde lidt paa sine Mænd, saa overantvordede han Nøglen til Fangetaarnet til en Jarl, som Eyvind heed, samt tvende andre Mænd, og befoel dem at bringe Vaulundur hid; læggende den Advarsel til, at hvis der manglede et Gran Guld, naar han kom der næste Gang, da skulde det komme dem dyrt at staae. Ligeledes befoel han dem at udrette hans Befaling som skyndeligst.

Kongens Mænd satte sig i Baaden, og fore over til Sævarsted. Paa Veien faldt den Ene af dem ud i Vandet af Drukkenskab, ham lode de Andre ligge, for ikke at spilde Tiden, og komme saaledes i Hast til Fængselet, hvor de funde Vaulundur beskieftiget med at arbeide, som sædvanlig. Toge de da og bunde Hænderne paa ham, lagde ham i Baaden og førte ham i Hast til Kongens Gaard; der bare de ham ind, sort af Kul og Støv som han var, og satte hannem til Skue for Giesterne. Hvorpaa Eyvind Jarl gik frem for Kon-

gen og sagde: Have vi saaledes efterkommet din Villie, og ville vi nu skynde os tilbage, for at tage Guttorm op, der faldt i Søen, men som vi lode ligge, til vi havde fuldført vort Ærinde, for ikke at giøre dig Tiden lang, Herre Konge! Nidudr sagde: Lader hannem ligge! Er han ikke druknet endnu, drukner han aldrig; men for Eders Huldskab og Hengivenhed for mig, modtager disse Gaver. Hvorpaa han hængte dem hver en Guldkiæde om Halsen. Giesterne forundrede sig meget over den krogede Krøbling, der kunde giøre saamange mærkelige Ting. Nidudr sagde: Denne Dverg har engang været en statlig Kæmpe, føer og velbaaren, men jeg haver giort ham træt af at staae sin hele Livstid. Dronningen og hendes Dotter forhaanede ham ydermere og sagde: Ilde skulle de finske Møer lide saa magelig en Beiler, Vaulundur! Og ilde vilde du nu være stædt i Kamp med de overskaarne Haser. Vaulundur sad ganske stil og taalte rolig alle disse Forsmædelser, indtil een af Kongens Sønner tog et Stegebeen og kastede ham det i Panden. Da blev Vaulundur vred, greb det igien og hug det til Nidudr, saa at Fiederen, hvormed Kongen havde fastspændt Hielmen, brast, og den faldt ham af Hovedet. Giesterne sagde, at det var en drabelig Gierning af en Krøbling, og bade Kongen at han skulde lade ham føre med Fred tilbage til sit Buur.

Men nu reiste Kongen sig og sagde: Ondt haver han alt nokſom bedrevet, og er det Tid at han ogsaa faaer sin Straf. Fortalte dem derpaa sin hele Reise til Bierget og alt det Kogleri, som der havde mødt ham, samt sine Mænds onde Skiebne. Da Giesterne det hørte, sagde de: at det var billigt slig en arg og skadelig Trold fik en skiellig Straf. Hvorpaa Nidudr sagde: Let kunde jeg berøve ham Livet, men liden vilde denne Straf være, da en saa uselig Krøbling

maatte anſee det for en ſtor Lykke at døe. Da jeg desuden endnu haver af Guld et klækkeligt Forraad, ſaa vil jeg lade hannem leve, for at bruge ham; men for at han dog ikke ſkal ſige at han uſtraffet har tilført mig ſaa ſtor en Skade og Forſmædelſe, ſaa fører ham bort, mine Trælle! og ſtiunger ud hans ene Øie; thi han kan vel herefter arbeide ved eet Lys.

Alt hvad nu Vaulundur ſøgte at bevidne ſin Uſkyldighed, ſaa hialp det ham plat ud intet; ja Baudvild, Kongens Dotter, var ſaa forbittret, at hun ſelv tilbød ſig at ſtiunge hans Øie ud, da hun var øvet i Lægekunſten og forſtod ſig vel paa at forbinde Saar.

Vaulundur blev bragt ud i et andet Kammer afſides, og bundet faſt, at han med Hovedet ikke kunde bevæge ſig; hvorpaa Baudvilde med et blankt Jern kom frem, for at udſtikke hans Øie. Da nu Vaulundur ſaae hende komme, og mærkede hvad hun havde iſinde, da hævede han ſin Røſt og ſagde: Arm og uſſel er jeg tilvisſe bleven, ſiden jeg kom i Konning Nidudrs Vold; og vel troer jeg, at han lader det ikke blive derved, thi større Niding end han findes der ikke paa den hele Jord, hvortil ogſaa Naturen har tegnet ham, da den gav ham det grumme og ſkiændige Aaſyn. Men du, o Mø! vanær ikke Freya, ſom laante dig ſin Skiønhed, ved at træde den bruneſte Troldhex i Niflheim ind i Embedet. Det ſømmer ſig din fagre og ſaare hvide Haand at tage en Roſe, eller en anden af de ſmaae Blomſter, ſom voxer paa Marken, men ikke at føre et ſaadant ſkammeligt Mordſtaal, hvormed du truer mit Øie. Lad dig derfor bevæge af min Bøn! thi til dig vanærer det mig ei at bede, og lemlæſt mig ikke mere end jeg allerede er lemlæſtet. Jeg ſtrænger dig høit ved alle Guderne, at jeg er uſkyldig i din Faders Gienvordigheder i Dag.

Skiondt nu vel slige Ord burde have rørt den meest glubende Biørn eller Ulv udi Skoven, og bragt den til Medlidenhed, meget mere et qvindeligt Sind, saa havde de dog aldeles ingen Magt over den grusomme Kongedatter, der, ligesom en giftig Slange med truende Braad, nærmede sig, for at give hannem det smertelige og forsmædelige Saar. Efterat hun altsaa først havde befalet een af Trællene at holde med Haanden over hans andet Øie, da hun ikke kunde taale hans skarpe og med Undergang truende Blik, saa stak hun Øiet ud, og lod det falde udi et lidet Guldbæger, hvilket hun bragte ind for Kongen, efterat hun først havde forbundet Saaret med lægende Urter. Fra dette Øieblik taug Vaulundur stille og sad i dybe Tanker hensiunken i sig selv; hvorpaa Trællene atter førte ham over til Sævarsted.

Da Vaulundur igien sad overladt til sig selv og sit Arbeide, med eet Øie over den ene, og et blodigt Saar over den anden Kind, da sukkede han og sagde: Ti Gange værre end før er jeg nu tilredt! Mere og mere lemlæste de mig, og min Harme bliver daglig ligere en Qvindes afmægtige Forbittrelse. Hvad Havfruen sidst sang om Farverne, oplivede min nedsiunkne Siel med et dunkelt Haab; men Nidudrs Nidingsfærd og hans Dotters Grumhed har udslettet det igien, og er mit eneste Ønske kun nu, ved en hurtig og brad Død, at komme til Odin i Valhalla, eller i det mindste med de forløste Træll til Thor i Thrudvanger. Men først, I trende dybtstirrende Møer! Du Urd! Du Varande! og du Skuld! Hevn! Hevn over Nidudr og hans hele Huus!

Maa nu vel dette gamle og ærværdige Sagn, hvis fierne og halv hendøde Toner jeg, saa godt det stod til mig, har samlet i min Siels Øre, og udfyldt med hvad en indvortes Stemme sagde mig var udslettet af Tidens Haand; — maa nu vel det ansees for et be-

synderligt Speil paa Livets underlige Spil med sig selv; saa at hvad der bærer Spiren til Fordærvelse i sig selv, vel maa gaae tilgrunde; hvad derimod lever i en bestandig Fred med sig selv, og hvis Fiende kun udvortes er sat, det seirer tilsidst, naar det med Taalmod og Sindighed udholder Nødens Time.

Det hændte sig nemlig engang, som Vaulundur sad om Natten i de sædvanlige bedrøvelige Tanker, da han ikke kunde sove, at han fra sit Vindue saae tvende røde Lys langt ude paa Søen, som bevægede sig op og ned, henimod hans Taarn. Da han mærkede det, sagde han: Sikkert er dette atter noget af Nattens Blindværk, som kommer for med uforstaaelig sælsom Sang at bevæge mig til at beholde Livet, og saaledes længer at bære min Ulykke.

Mens han giorde disse Betragtninger, hørte han Nøglerne rasle i Fængselsdøren, og Nogen tale sammen udi Forstuen; paa Røsten kiendte han Konning Nidudrs Sønner Gram og Skule. Skule sagde til Gram: Først ville vi begiere Nøglen af ham til Guldskrinet, og naar vi have taget ud hvad os godt synes, saa ville vi slaae hannem ihiel, paa det han ikke skal forraade os for vor Fader, naar han kommer hiem. Da Vaulundur det hørte, greb han flux en stor og skarpsleben Brydeøxe, som laae ved Siden af ham, og giemte den bag sit Sæde. Derpaa traadte Kongens Sønner ind i Fængslet, af hvilke den ældste, Gram, gik henimod Vaulundur og sagde: Vor Fader Konning Nidudr er paa en Reise oppe i Landet. Da nu hans store Gierrighed ikke tilstæder ham at give os, sine Ægtebørn, hvad os tilkommer, saa ere vi selv i Nat hidseglede, for at bemægtige os noget af Skatten, hvortil du skal give os Nøglen, og sværge paa at du ikke vil forraade os; eller vi ville slaae dig ihiel.

Vaulundur sagde: Kiere Herrer og Kongesønner!

Vel haver Arbeid og Elendighed næsten ganske nedbrudt saavel mine Siels- som Legemskræfter; men dog haver Ulykken endnu ikke giort mig saa vanvittig, at jeg skulde sætte mig mod Eders billige Forlangende, hvilket desuden vel ogsaa kun lidet vilde nytte mig. Hvorfor jeg strax her flyer Eder Nøglen til Kisten, samt giør Eder den forlangte Eed, i de høie Guders Navn, at jeg ikke skal forraade Eder. Hvorpaa han flyede dem Nøglen, og sagde: Aabner den Kiste, der staaer her jevnsides mig; der ville I tilfulde finde Maalet for Eders Ønsker.

Brødrene toge Nøglen og aabnede Kisten, i hvilken der laae meget Guld. Af denne Glands bleve de strax saa forblindede og indtagne, at de, for at betragte Skatten nøiere og mætte deres Øine derpaa, satte sig begge paa Hug, med Hovederne udludende over Kisteranden. Da Vaulundur det saae, greb han sin Øxe, løftede den høit op og slog hurtig begge Hovederne af de tvende Brødre, saa at de fulde ned i Kisten; men Legemerne styrtede tilbage hen ad Gulvet i det udstrømmende Blod. Derpaa lukkede Vaulundur Kisten til og sagde: Mætter nu Eders Øine! Hvorpaa han grov et dybt Hul under Leergulvet, og nedgrov deri de døde Kroppe.

Da han nu af de tvende Brødre havde hørt, at Konning Nidudr var paa en Reise, hvorfra han ikke saa snart kom hiem, og at altsaa Ingen saasnart vilde forstyrre ham, da tænkte han: Skiøndt denne Slange-Æt fra Niflheim ganske haver berøvet mig min Kraft og min Dannished, og giort mig til en værkbruden Træl, ja forenet sig, for med onde og skammelige Ord at bespotte mig og forøge min Skiendsel, saa skal jeg dog nu midt i min Afmagt tage en gyselig Hevn; haaber ogsaa at det ikke bliver derved, men at det kun er det første Beviis Nornerne give mig paa, at de ikke have lukket deres Øren for mine hevnraabende Bønner.

Derpaa aabnede han atter Kisten med Guldet, og tog Hovederne ud, hvoraf han saugede Hierneskallerne og blegede dem i Solen; hvorpaa han indfattede dem i Guld, og giorde dem til et Par kostelige og sieldne Drikkekar. Lindserne i deres Øine vidste han, ved Tilsætning, paa en forunderlig Maade at hærde, hvorpaa han ligeledes indfattedde dem, som om de kunne været de kostbareste Karfunkler, og satte dem i tvende Armbaand. Men deres Tænder filede han runde, som Perler, og giorde et Halsbaand deraf.

Da Konning Nidudr kom hiem fra Reisen og besøgte Vaulundur, forærede denne ham Drikkeskaalerne og sagde, at det var et Par sieldne Muslingeskaller, som af Søen vare drevne ind under hans Vindue paa Holmen, og som han med stor Besværlighed havde bragt ind i sit Fængsel. Til Dronningen gav han Armbaandene med Dienstenene; men Halsbaandet med Tænderne gav han Baudvild. Herover bleve de alle Tre saare glade, da de meente at være komne i Besiddelse af sieldne Klenodier.

Da Gram og Skule endnu bestandig bleve borte, og nogle Færgemænd en Dag bragte deres Baad, som de havde fundet at tumle tom omkring paa Havet, saa troede Konning Nidudr fuldt og fast at de vare druknede, paa en liden Søfart; lod derfor anrette et stort Giestebud, hvortil han indbød de fornemste Mænd udi sit Rige, for at drikke deres Grav-Øl. Til den Ende bleve de kostbare Skaaler ombaarne; ligeledes havde Dronningen og hendes Dotter Baudvild smykket sig, den første med Armbaandene, den anden med Halsbaandet, og desforuden med den skiønne Guldring, som hendes Fader havde givet hende, og som han fordum havde taget af Bastbaandet i Vaulundurs Gaard. Giesterne bleve atter meget forundrede over al den Herlighed, som Kongen, samt hans Hustrue og Dotter, havde at frem-

vise, og blev der drukket svarligen til langt ud paa Natten.

Men ved Midienat, ret som Hanen goel, blev Glæden pludselig forstyrret; thi Konning Nidudr, som just vilde sætte een af Skaalerne til Munden, følte sig pludselig betaget af en ganske usædvanlig Hovedpine. Dronningen, som aldrig kunde blive kied af at betragte de skiønne Armsmykker, følte den græsseligste Smerte i sine Øine, tilligemed en stor Forfærdelse; thi ved de søvnige Lys, som man havde glemt at pudse, straalte de formeente Ædelstene saa sælsomt og forunderligt, at hun ikke kunde holde det ud. Baudvilde, Kongens Dotter, som sad med Halsbaandet, følte sig ogsaa paa eengang overvældet af den heftigste Tandværk; saa at Giesterne maatte tage Afsked, og de kongelige Fræmder lagde sig tilsengs, hvor de dog ingen Husvalelse nøde, førend Dagen brød frem.

Da det blev Dag fattedes dem aldeles intet; de troede altsaa at det kun havde været en Virkning af den usædvanlige Nattevaagen. Men Baudvilde var hele Dagen igiennem usædvanlig nedslaaet; thi ved den hurtige Afklæden i Aftes, havde hun glemt at tage Guldringen af sin Arm. I de heftige Tandsmerter havde hun i Søvne stødt Armen mod Væggen, og brukket nogle Smykker istykker paa Ringen. Da den nu var giort overmaade kunstigt og var af stor Værdi, turde hun ikke aabenbare dette for sin Fader, som var en hidsig og grum Mand; ligesaalidet turde hun sige Moderen det. Da det lakkede ad Qvel gik hun ud i Lunden, som omkrandsede Strandbredden, fra hvilken hun kunde see over til Vaulundurs Fangetaarn. Ak! tænkte hun da, dersom jeg nu ikke havde tilføiet denne Træl saa stor Forsmædelse, saa kunde han vel hielpe mig. Men da Baudvild forresten besad et mandigt og uforsagt Sind, saa tænkte hun fremdeles: Jeg vil, naar

det bliver mørkt, løse Baaden, tage et Par smaa Aarer, roe mig selv over til hans Buur, og true ham til at gisre mig Ringen istand. Sætter han sig derimod, da skal jeg vel vide at hevne mig, og vil det ikke falde mig vanskeligt at tvinge en lænket Krøbling. Da det nu var bleven temmelig mørkt, og hun ikke behøvede at frygte for at blive seet eller forstyrret, satte den modige Baudvild sig i Baaden, der var lænket til en Pæl ved Stranden, og til hvis Laas hun havde listet sig Nøglen; roede sig derpaa uforsagt og lystigt ud paa Dybet. Da hun omtrent var kommen den halve Vei, hævede en gammel Nøkke, med et langt Skiæg af Tang, sit Hoved op over Havfladen, idet han med den ene Haand standsede Baaden; og qvad:

Havet er bedrageligt!
Mere bedragelig
Fangen Mands Troskab.
Ei han bøder paa
Brustne Smykke;
Snarere røver han
Dig et bedre!

Baudvild slog den gamle Nøkke med Aaren paa Hovedet og sagde: Synk tilbunds, Tangskiæg! Thi hverken hun eller hendes Forældre troede paa Guderne, eller paa de Varsler, hvorigiennem de ofte ligesom advarede Menneskene. Saaledes kom hun til Vaulundurs Taarn, som hun aabnede med en ligeledes tillistet Nøgle. Neppe havde Vaulundur seet hende, førend der opstod et Anslag i hans Hierte, hvis Iværksættelse tyktes ham at ville være den kraftigste Hevn. Tiltalte han derfor Baudvilde meget venligen, bad hende sidde ned, og lovede i en Hast at gisre Smykket istand igien; men for at Arbeidet skulde gaae hurtigt, sagde han: maatte hun træde Blæsebælgen.

Baudvilde sagde: Hvoraf kommer det at disse Blæsebælge ere overstænkede med Blod? Vaulundur svarede: Det er af et Par unge Sælhunde, som længe have drillet mig, men som det endelig lykkedes mig at fange, da de mindst ventede det. Bad hende derpaa at træde Bælgen vel. Da hun nu over dette Arbeid var bleven baade træt og tørstig, rakte han hende et Ølbæger, i hvilket han havde krydset døsiggiørende Urter. Dette uddrak hun flux, satte sig derpaa til Hvile paa en Bænk og faldt snart i Søvn. Da Vaulundur mærkede at hun sov dybt nok, filede han Lænkerne af sig; og da hun for silde græd, sagde han: Gak hiem til din Fader og sig ham, at nu døer Vaulundur rolig og trøst; thi skiøndt han paa en skiendig Maade har tilredet og svækket mig, og berøvet mig alt mit Gods, saa har jeg dog midt i min Afmagt hevnet mig over ham og hans Æt, paa den kraftigste Maade. Lad ham vide, at de Drikkeskaaler han saa begierlig fylder med Miød og lader vanke omkring, naar han har Giester hos sig, ere hans kiødelige Sønners, Grams og Skules, Hierneskaller, hvilke jeg haver dræbt med egen Haand, og nedgravet her under Leergulvet; ligesom det ogsaa er deres Blod, hvormed du seer disse Blæsebælge at være besprængte. Dog de vare ubetydelige Mænd, heller ikke var hans Kierlighed til dem saa stor, at jeg skulde holde deres Død for Hevn nok, mod den store Forsmædelse og Ondskab, mig var tilføiet. Men nu er jeg nokſom og tifold hevnet: Thi du, som berøvede mig det kostelige Klenodie, mit halve Syn, uagtet min ynkelige Bøn, du begræder nu et større Tab. Og neppe vil Nogen af de mægtige Konger, som din Fader i Tankerne haver anseet for dine Beilere, faae Lyst til at ægte dig, der er beskiæmmet af hans usleste Træl.

Baudvilde smilte med et grumt Ansigt og sagde: Disse tykke Mure have ligesaalidet Tunger, som Øine.

Hvad der er skeet bliver en Hemmelighed hos mig, som jeg dræber med dig. En hemmelig Hevn er ingen Hevn, far altsaa uhevnet til Niflheim, Forræder! Hvorpaa hun tog et Spiud og stak med det efter Vaulundur. Men Vaulundur undgik Stødet, greb Baudvilde, bandt hendes Hænder og Fødder og kastede hende ud i Baaden. Derpaa lukkede han Døren, tog en stor Guldplade, og indgravede deri alle sine Bedrifter, samt sin Hevn; hvorpaa han opstillede den saaledes, at den maatte falde Nidudr i Øinene. Da det var skeet, greb han Spiudet og raabte: Nu er min Time kommen! Hvorpaa han satte det mod Væggen for at styrte sig deri.

Da hørte han langt borte en sagte og sød Sang, ledsaget med Strængeleeg; og skiøndt det allerede var høi lys Dag og Himlen var reen og blaa uden Skyer, saae han dog fra Østen en stor, funklende Stierne, hvis Glands Solen ikke mægtede at svække; ligeledes blev han til ikke liden Forundring, i det klare utaagede Veir, en stor og i alle Farver stærktspillende Regnbue vaer, som hvalte sig fra den Kant i Østen, hvor han saae Stiernen glimte, og sank ned i Havet, ligefor hans Buur. Vaulundur glemte ganske sit Forsæt, ved dette saare skiønne, høist behagelige Syn, og steeg op i Vinduet.

Her voxte hans Forundring ydermere. — Thi Blomsterknupperne hissed paa Jordtungen, som i den tidlige Vaar nyligen vare frembrudte, udfoldede sig synligen mere og mere, alt som Stiernen kom nærmere; og skiøndt der var et langt Stykke Vei mellem Taarnet og Jordtungen, saa kunde han dog fornemme den søde Lugt af de unge Roser, som aabnede sig ved Stiernens Glands. Endelig, da den var kommen mod Enden af den dalende Regnbue, saae han, at hvad han havde taget for en Stierne, var Freyas straalende Guldkarm. Paa Karmen sad den høie Asynia selv, i al sin Pragt og

Herlighed, og ved hver Side af hende tvende Møer, som han endnu ikke kiendte. Freya selv havde et stort, blaat, bølgende Klædebond om sine hvide Skuldre, som flagrede langt tilbage og tabte sig i den rene Himmel. Møen paa venstre Side havde en underlig Dragt af friske, sammenhæftede Blade og grønne Krandse; men den, der sad paa høire Side, var iført en rød Dragt.

Vaulundurs Hierte bankede stærkt. Thi meget ligere tyktes ham disse trende Gudinder paa Guldkarmen at være Guldklumpen med Ædelstenene, han og hans Brødre fordum havde fundet i Finmarken, end Møerne paa Marken med de gule Blomster havde været. En Skare af hvide lyse Alfer omsvævede Karmen, medens den bevægede sig frem. Nogle af dem spillede, Andre sang, atter Andre frembragte en mild Kisling, ved at flagre med de brede Svanevinger. For Karmen vare tvende store Vildkatte, der i Vext og Udseende fast lignede Pantherdyr, forspændte, som paa en sindrig og billedlig Maade gave tilkiende, hvorlunde det sømmer sig Vellysten at være den rene Elskovs Slave, i det den tillige, ved sin ubændige Higen, skynder den frem.

Da Karmen var kommen til Regnbuens Ende, blev Vaulundur hartad forfærdet; thi det lod som om den vilde styrte sig ned i det bundløse Hav. Men denne Frygt blev ham snart betagen; thi en anseelig gammel Mand og Qvinde skiøde sig op fra Havsens Bund, omringede af mange skiønne Havfruer. Den anseelige gamle Mand var Havguden Ægir, Qvinden hans Hustrue Ran, og de unge Havfruer vare hendes Døttre. Ran, som ellers altid pleiede at have en mørk alvorlig Mine og et Næt i Haanden, hvori hun fangede de druknede Mænds Legemer, havde idag ikke dette Næt, og saae mild ud. De unge, smidige Havfruer, hvis lange Haar alle vare indflettede med Siv,

og snoede sig rundt om deres smekre Legemer, havde imellem sig en ung Hval. Hen paa denne Hval kiørte Freya fra Regnbuen. Hvorpaa Alferne gave sig til at flyve oven omkring hende; men neden omkring svømmede Havfruerne, blandt hvilke nogle grebe i Harper og sang, hvilket lød, som naar milde Vaarbølger slaaer op paa Strandbredden, søger tusinde Udveie tilbage giennem de smaae runde Stene, og skummer imellem Sivblomsterne.

Saaledes kom hun da til Vaulundurs aabne Fængselsdør, med de skiønne Qvinder, der sadde ved Siden af hende; hvoraf Vaulundur, da de komme nærmere, strax kiendte den i det røde Klædebond at være hans kiære Hustru Alvilde; kunde derfor ikke tale, men stod blot maalløs med udstrakte Arme, idet Taarerne runde ned ad hans blege Kinder.

Da Karmen var kommen lige for Fængselsdøren, holdt Hvalfisken stille. Hvorpaa Freya steeg ned med Alvilde ved Haanden, som hun ledte frem for Vaulundur og sagde: Din Trængselstid er nu forbi, Vaulundur Finnesøn! Den Spot og Spee, som dig vederfaret er, haver du selv hevnet, men den Lykke, som dig herefter skal vederfares, bringer jeg. Den er dig ogsaa allerede for nogentid siden spaaet af en Havfrue, og vil du vel mindes hvad hun sang om Farverne, om Kierlighed fra Himlen, og om den smilende Sommer. Denne din Sommer skal nu blomstre; og skal din rødmende og luende Ædelsteen herefter bryde frem igiennem og lege med alle Farver, uden hvilket Spil den ogsaa kun vilde røbe et dødt og glædeløst Liv. Her haver du din Alvilde, som Odin i Hlidskialf, paa min Forbøn, skienker dig for din Livstid; og naar du engang døer, da skal hun tage dig i sine kierlighedsfulde Arme og svinge sig op med dig til Valaskialf, hvor du skal

smedde straalende Drikkehorn og Harnisker for Guder og Einheriar!

Derpaa fremvinkte Freya den skiønne Qvinde, i den selsomme grønne Dragt af sammenflettede Blade. Hun havde en af Jorden opgravet Rod i den ene Haand, og en skarp Kniv i den anden. Da hun kom frem, skar hun nogle smaae Skiver af Roden og lagde dem paa Vaulundurs overskaarne Ankelsener, samt paa hans udstukne Øie; derpaa tog hun friske Blade af sit Skiørt og lagde derover, hvorefter hun aandede derpaa. Da sagde Vaulundur: Nu føler jeg fuldvel at den hulde Eyr, Lægekunstens milde Disa, haver lagt Haand paa mig.

Freya smilte i sit himmelblaa Klædebond og sagde hertil: Naar Siælen har en vis og virkelig kier Gienstand, da kan Eyr læge, og Freya lykſaliggiøre Hiertet i dennes Følgeskab; men uden den maatte de hver for sig blive grumme Valkyrier, som Svanhvide og Alrune, der ikke lade sig nøie med blot at dræbe paa Valpladsen. Da hun havde sagt dette, traadte hendes Mø, den blide Siofna frem, med de hulde Blik, de halvtillukkede Øienlaage, og med Valmuekrandsen over de mørke Lokker. Hun rørte med sin Finger ved Vaulundurs Øie, hvorpaa han faldt hen i en mild Søvn. Derpaa bragte Alferne ham over Vandet, hen i en frisk Løvhytte midt i Skoven. — Baudvilde løste de af hendes Baand og lode Baaden drive til Land.

Vaulundur sov sødt; men hen ad Dagningen havde han en underlig Drøm. Det kom ham for, som om han laa i sin kiære Hustru Alvildes Arme, og at i det samme Slagfidur og Eigil traadte bedrøvede frem for hans Seng, med blege Kinder, blodige, og med foldede Hænder, stirrende paa ham. — Da de saae hans Lykſalighed, smiilte de, og han mærkede det var dem kiert. Slagfidur, den Ældste, stod ham

nærmeſt og bøiede ſit Hoved hen over hans Leie, beſtandig vinkende, ſom om han vilde tilkiendegive ham noget. Eigil var længer borte. Han havde ſat ſig paa en Steen udenfor Hytten, og talte uophørligt; men ſaa ſagte, forvirret, og Ordene ſaa hurtigen i hverandre, at Vaulundur ikke kunde forſtaae et Ord.

Da Vaulundur vaagnede, fandt han ſig virkelig i ſin kiere Huſtru Alvildes Arme. Men i det han hævede ſine Øine i Veiret, ſaae han over ſit Hoved en grøn, ſtor, gyngende Green af Løvhytten, netop i ſamme Stilling ſom han troede at have ſeet ſin Broder Slagfidur, og ligeſaadan vinkende. Eigil talede endnu beſtandig de forblummede, ſagte, hurtig paa hinanden følgende Ord. Men da Vaulundur vendte ſit Hoved til Udgangen af Løvhyttten, mærkede han, at hvad der havde givet Anledning til Foreſtillingen om Eigil, var et lidet Kildevæld, ſom rislede lige forbi Hytten. Over alt dette kom Taarerne Vaulundur i Øinene; thi han havde elſket ſine Brødre høit, og gierne ønſket dem den ſamme Lykke, ſom han ſelv beſad.

Nu vaagnede ogſaa Alvilde, og da hun havde omfavnet ſin Husbond, ſagde hun: Udentvivl, kiereſte Husbonde! vil du finde dig ſtyrket efter denne Søvn, og ved dine forrige Kræfter. Gak derfor ſtrax hen til Nidudrs Gaard! Han ſover endnu, og veed intet af hvad der er hændet. Men paa det at ingen ſkal kiende dig, og hindre dig Giennemgangen, men holde dig for en af Kongens Tienere, ſaa tag denne Kaabe over din Ruſtning. Siig ham derpaa, at Vaulundur er brudt ud af ſit Fængſel, og ſpørg ham hvad man ſkal giøre?

Om dette Forſlag tyktes Vaulundur godt. Han klædte ſig i ſit Harniſk, tog Kaaben over ſig, og kom ſaaledes uhindret ind i Kongens Sovekammer, da Dra-

banterne ved Døren holdt ham for at være en af Kongens Tienere.

Vaulundur traadte frem for Kongens Seng. Nidudr laa og sov og skielvede i Søvne. Vaulundur raabte: Vaagner op, Konning Nidudr! Nidudr vaagnede og sagde: Hvo vover at vække mig af min kongelige Søvn? Vaulundur sagde: Vredes ikke! men en sælsom Hændelse er skeet igaar, som maatte mældes Eder. Hvi haver I ikke for længe siden dræbt Vaulundur, saa var ikke det skeet, som nu er skeet. Nidudr sagde: Nævn mig ikke dette Navn! Jeg fryger ham midt i hans Ulselhed, thi siden han sendte mig de kostbare Skaaler er jeg bleven betagen af en stærk Feber, som ikke vil forlade mig. Mit Hoved fryser og Tænderne klappre i min Mund. Vaulundur sagde: De Muslingeskaller, disse Skaaler ere giorte af, vare dog intet imod de Perler, som de have hvælvet over, thi de vare Eders Sønners Pandeskaller, Herre! Deres Legemer kan I finde nedgravet under Blæsebælgen i Vaulundurs Værksted, men Eders Dotter svømmer omkring i en Baad paa Dybet, hvis sammenhobede Bølger dog ikke vare nok til at aftvette hendes Skamplet. Derpaa fortalte han hannem vidtløftigen alt hvad hændet var; kastede derpaa Kaaben tilside, drog sit Sværd og raabte med høi Røst: Og nu er jeg selv kommen herhid, du Niding! for at give dig Banesaar. Hævede derpaa sit Sværd for at slaae Nidudr ihiel. Men Nidudr var alt død af Skræk, og foer saaledes til Hel, hvor han nu betales for alle sine Ildgierninger.

Baudvilde, da hun vaagnede, styrtede sig i Søen, men Dronningen tog Gift, da hun hørte, hvad skeet var. — Herpaa udraabte Almuen Vaulundur til Konge over alt Nidudrs Land. Han regierede i mange Aar, og var en ligesaa giefmild og sindrig Regent,

som en duelig Krigskæmpe. Han døde i en graa Alder, og ligger begraven i en Høi, midt i Ulfsdalen, hvor hans Gaard skal have staaet. Inden i Høien finder man, endnu den Dag i Dag, en firkantet Bygning af store Kampestene. Paa Stenen mod Nord er der udhugget en Mand, med sammenlænkede Been, som smedder et Sværd. Her holdtes ogsaa i mange Aar et Offer, og blev han anseet som en Gud efter sin Død, da man troede at hans Hustru Alvilde, efter Freyas Tilsagn, havde hævet hans Siæl i sine Arme op til Valhalla. Alle Smedde, naar de foretoge sig et svart Arbeide, anraabte gemeenlig først Vaulundur; og havde man for nogle hundrede Aar siden i Sverrig, i det kongelige Rustkammer, endnu det af Vaulundur smeddede Sværd, med de blaa Ædilstene, som altid længtes efter Kamp, og holdt sig i den dierveligen; men nu har det længe været borte! — Hermed endes Vaulundurs Saga.

Aly og Gulhyndy.

Et Eventyr.

Fantasien svinger
Sine lette Vinger,
Svæver hid fra Ganges til sin Skiald;
Kort var grønne Sommer,
Hvide Vinter kommer,
Folket samler sig i lune Hal.

Medens Stormen tuder,
Sneen slaaer paa Ruder,
Brænder Arnens Flamme klar og huld;
I den dunkle Stue,
Ved den røde Lue,
Føler Siælen sig saa underfuld.

Kold og mørk er Norden,
Længer ned paa Jorden
Ønsker den Forfrosne sig at boe,
Hvor i Floras Arme
Solens hulde Varme
Stedse giør ham lykkelig og fro.

Støvet sine Lænker
Føler tungt og tænker:
„Var du dog engang saa lykkelig
Sligt et Liv at nyde,
Vilde Skiæbnen yde
Hvad Indbildningen kun ønsker sig!“

Og hvorfor da ikke?
Livets Øieblikke
Svinde hurtigt, som de hurtigt kom;
I din Aand sit Sæde
Har den sande Glæde,
Følelsens og Tankens Helligdom.

Hvad du føler, tænker,
Dig jo Lykken ſkiænker;
Det er virkeligt, det lever du!
Lad da Stormen tude
Frygteligt derude:
Bundet er til Vintren ei din Hu.

Vil du ned til Syden?
Hør paa Harpelyden!
Skialden ved dit Ønſke fryder ſig.
Iſen ſtaaer om Kyſten,
Du kan ei til Øſten?
Vel, ſaa kommer Øſten op til dig.

Lad den indre Lue
Vintrens Harme kue!
Himlens Ild jo ſmelter Jordens Jis.
Kulden kan kun qvæ'e
Følesløſe Siæle.
Digtet ſvinger dig til Paradiis.

I et broget Billed
Har dig Kunſten ſtillet
Livet frem paa ſit bemalte Blad:
Overflod og Nøden,
Nydelſen og Døden,
Himmel, Helved, Kierlighed og Had.

Hvad dig her er ſkrevet
Har du ofte levet.
Bland ei Skialdens Digt med Barnets Tant!
Aanden kan kun ſamle
Sig det Ny af Gamle.
Læs, og du vil finde Digtet ſandt.

Kaldt fra Øſtens Strande
Mon Aladdin lande
Fort herhid ved Digterſkibets Gang;
Muſen ſmilte yndig!
Aly og Gulhyndy
Egne Børn af Skialdens Hiærne ſprang.

Aly og Gulhyndy.

Første Deel.

I Bagdad levede en riig Kiøbmand ved Navn Ibrahim. Hans eneste Søn Aly, et ungt Menneske af sieldne Egenskaber, var sin Faders Stolthed og Glæde, skiøndt han kun lidet slægtede Faderen paa. Denne satte sin Lyksalighed i at nyde Livet, og i den Driftighed, der hører til at skaffe sig Nøglen til alle jordiske Fornøielser: Rigdom; Sønnens Hu var derimod henvendt paa Granskninger og Læsning. Han forlod sielden sit Kammer; først i Aftenkiølingen pleiede han at gaae ud af Byen, langs med Tigeren, til Iman Tzasers, en muhamedansk Helgens Grav, der stod i et rundt Tempel, omplantet af Dadler, en Fierdingvei fra Staden. Her satte han sig gierne i Skyggen, og havde sin Fornøielse af at betragte de Mennesker, som gik ham forbi, for at holde deres Bøn i Templet. Især havde han, saavidt Sløret vilde tillade det, lagt Mærke til en smekker og yndig Qvindeskabning, der for det meste daglig gik til Moskeen med en Ældre. Han betragtede med Velbehag den indhyllede Skikkelse, med de yndige Bevægelser, og fulgte den gierne med Øinene. Han havde flere Gange seet den knæle i Templet og bede med Iver. Det lod ogsaa til, at den Ubekiendte ofte betragtede ham. Saa-

ledes var der, uden at han havde seet eller talt med hende, giort et eget Slags Bekiendtskab, der dog ikke videre adspredte Aly i sin Grublen. Naar det mørknedes reiste han sig først, og gik da hiem Skridt for Skridt, med Øinene hæftede paa Tigerens maanelyse Bølger, eller paa det friske Grønne ved Strandbredden.

Hvor er det muligt, min Søn, sagde Faderen engang, efter en lang og lykkelig Reise, da han havde afpakket sine Kameler, at du i saa ung en Alder saa reent slaaer dig fra Verden? Jeg priser din Flid; men glem dog ikke, at Naturen selv, næst vor hellige Alkoran, er den viseste Bog, med skiønne Lærdomme paa hvert Blad. Hvad er Indsigt uden Erfarenhed? Har ikke Een af vore Vise selv sagt, at Reisen er en Ild, hvorom det raa Kiød maa dreies, for at vorde spiseligt og velsmagende?

Kiere Fader, svarede Aly, overlad mig endnu et Par Aar til mig selv; naar jeg da træder ud i Verden, vil jeg handle med mere Kraft. I har Ret i, at Naturen er den viseste Bog; men den er ofte skrevet med saa uthydelig Stiil, at der hører stærke Øine til at see og læse. Hvad vi ikke selv kunne, maae vi lade Andre giøre for os; og saaledes reiser jeg maaskee ligesaa meget paa mit Kammer, som I paa Eders Kameel giennem Ørkenen. Alle kunne ikke reise; og hvis jeg, hvad en god Muselman er Religionen skyldig, kun ogsaa engang i mit Liv kommer til Mekka, saa var det mig maaskee Reise nok.

Skiøndt Ibrahim ikke var tilfreds med at høre sine Yndlingsmeninger modsagte, kunde han dog ikke andet, end billige den sieldne Flid og Stadighed hos hans Søn; heller ikke var det hans Faderforfængelighed ukiert, at høre Aly udraabt af Alle, som kiendte ham, for et Mønster paa et ungt Menneske.

Paa den anden Side vare Faderens Yttringer ikke uden Virkning paa Sønnen. Han begyndte at føle Forskiellen paa blot Foreſtilling og virkelig Nydelſe, og naar han læſte om noget Stort, Skiønt eller Forunderligt, var han ikke længer ſaa ganſke henrykt under Læsningen; han begyndte at ønſke ſelv at opleve ſligt. I en ſaadan Stemning ſteeg han da tidt op paa Altanen af ſin Faders Huus, hvorfra han havde fri Udſigt over Tigeren og den ſandige Dal, til Biergene i Synskredſen, hvor han i klart Veir kunde ſkielne Ruinerne af det gamle Babylon ved Euphrat. Han kunde ſtaae ſaaledes hele Timer, og drømme ſig i de beſynderligſte, eventyrligſte Forhold.

Naar han nu gik ſin ſædvanlige Aftengang til Tzaſers Tempel under Daddeltræerne, forekom det ham eensformigt og ſmaaligt. Han troede at læſe Foragt for ſig i Blikket af Tigerens hurtigthenſkyllende Vover, der havde giort ſaa uhyre Reiſer fra Høilandet i Aſien, giennem aldrig ſeete Huler og Fielde. Naar han ſad i Skumringen, kom det ham for, ſom om de ſkvulpende Bølger, der ſtyrtede mod Kiſelſtenene, fortalte ham Eventyr om Optrin, de paa fierne Steder havde været Vidne til.

Nu beſluttede han igien at vandre ud til Ruinerne af Babylon, hvor han kun eengang tilforn havde været i ſin Barndom. Hans Fader, ſom fornøiede ſig over den nykomne Lyſt, og troede i den at ſpore Begyndelſen til en forandret Levemaade, gav ham gierne Tilladelſe, at anvende nogle Dage paa denne Vandring.

Du vil i det Smaa finde et Billed af det Store, min Søn, paa denne korte Reiſe, ſagde han; thi ſaa kort den er, mangler den ikke Afvexling. Omegnen er ligeſaa bebygget, ſom den brede Dal ſiden er ſandet; ja den ligner en Ørk, indtil atter Biergenes grønne Tæppe møder dig, og byder dig ind i de behageligſte

Skovegne. Jeg vilde holde det uformsdent at give dig en Formaning med paa Veien, dersom jeg ikke vidste, at unge Mennesker, som du, ofte med stor Omhyggelighed beskiæftige Indbildningen med ældgamle og langtfraværende Ting, uden at vide hvad der foregaaer ved Siden af dem. Vogt dig altsaa for at vandre over Heden mellem Bagdad og Babylon ved Nattetid; indret heller din Vandring saa, at du gaaer over den i Morgen- eller Aftenstunden. Det er et almindeligt Sagn, at en ond Aand har kaaret denne Hede til Bolig, at han svæver over den om Natten, og har sin Lyst af at fordærve de Mennesker, som med deres Nærværelse forstyrre hans natlige Sværmen. Sønnen lovede sin Fader dette; og efter at have ladet sig snøre en Vadsæk paa Ryggen, tog han en Stav i Haand, og begav sig en Morgen tidlig paa Veien.

Han gik over den lange Skibsbro, der med stærke Jernlænker er fæstet over den rivende Tiger, der har faaet sit Navn Thir (en Piil) af sin Hurtighed. Aly skyndte sig giennem den temmelig forfaldne Forstad, og nu kom han til en smuk Moskee. I Nærheden af denne holdt den samme Caravane, med hvilken hans Fader for nogle Dage siden var kommen; den udhvilte sig til at fortsætte Reisen videre. Hvor selsomt forekom det ham, at giennemstreife denne bevægelige Handelstad, hvor Husene vare Kameler og Palladserne Elephanterne! Aly gik forbi en saadan Elephant, paa hvis Ryg var bygget et temmelig stort Huus. Det var Middagstid, og Børnene, som legede i Græsset, skulde op til Bords. Faderen, som stod nede mellem dem, tog nu det ene efter det andet og rakte det Elephanten; denne fattede det med sin Snabel, slyngede det langsomt og varligt i Luften, bøiede Snabelen over Hovedet, og gav Barnet til Moderen i Døren deroppe, som imodtog det ene efter det andet, uden Tegn til Frygt og

uden at Børnene skrege, eller viste sig forskrækkede. Den aabne Moskee var fuld af Mennesker, der deels takkede Allah for en lykkelig Hiemkomst, deels bade om fremdeles Held til at fortsætte Reisen. Aly opholdt sig hele Dagen i denne forunderlige Omgivning; mod Aften indbøde ham nogle Kiøbmænd i deres Telt; hvor unge indianske Karle og Piger dandsede under Trianglers og Pibers Lyd. De giestfrie Araber glædede sig ved at kunne byde ham et godt Aftensmaaltid og et mageligt Nattely.

Tidlig næste Dags Morgen begav han sig paa Veien igien i Kiølingen. Han vandrede over Heden, som var udyrket og ufrugtbar. Han fandt Fornøielse i at arbeide sig giennem Sandet til frugtbarere Strækninger, der som Landsøer laae i det gule Støv, med grøn Engbund, brogede Blomster og enkelte Palmer, der vedergvægeligt udbredte deres grønne Solskiærme, og som, formedelst den Kiølighed de gave, havde ligesom noget Guddommeligt. Aly var begeistret. Det gaaer Araberen i sin Ørk, som Biergboeren paa sit Field, som Øboeren ved Overblikket af det hellige Hav. Og har han end aldrig seet det saaledes før, saa finder han sig strax, som Fuglen, i sit Element, og overlader sig trøstig til sin Naturdrift. Den overmodige Yngling spildte sine Kræfter; Middagen kom, Heden blev trykkende, Tørsten plagede ham. Aly ilede med stærke Skridt mod de fierne Bierge, og ønskede, som hans Stammemoder Hagar i gamle Dage, at finde en Kilde paa Veien, for at slukke sin Tørst.

Han havde hørt om en Kilde i Nærheden. Hvor glad blev han ikke, ved at træffe paa en større Jordstrækning end sædvanlig, hvor hyppige, men vantrevne Palmer omhvælvede en Brønd. Det rislende Vand lokkede og pirrede Tørsten. Nu stod han for Kilden. Men man tænke sig hans Mismod, da han saae Røg

stige op af Voverne og lugtede Svovl! Fortvivlet over det feilslagne Haab, kastede han sig i Nærheden af Kilden, under Palmerne. Han følte sig mat af Heden, træt af Anstrængelsen, og sov paa Øieblikket ind.

Han havde ikke sovet længe, før han blev vakt ved en stærk Røst. I det han slog Øinene op, blev han en Mand vaer i linnet Kiortel, siddende paa en Kameel, der var behængt med Krukker og Læderflasker. Ulykkalige! raabte han, er I kied af Jert Liv, siden I paa saa letsindig en Maade vil ende det? Aly sprang op, og Manden paa Kamelen blev fast forskrækket; thi han havde ikke giort Regning paa at kalde den Sovende fra de Døde, skiøndt han af naturlig Medlidenhed tilraabte ham. Hvad vil I? spurgte Aly, hvad Fare er der ved at slumre under disse Palmer i Middagsheden? Kiender I ikke denne Kilde? spurgte Manden. Nei, svarede Aly, og fortalte ham, hvor han var fra og hvor han vilde hen. Manden i Kittelen sagde: Det lader til at den onde Aand ikke blot driver sit Væsen her ved Midnat, men ogsaa ved Middag. Følg mig hen under hin Palme, som staaer længst fra Brønden, saa skal jeg hiusvale Eder med en kiølig Drik. Jeg boer i næste By, hvor endnu Vandet er saa slet, at vi daglig maae skiftes til at hente Vand fra Tigerstrømmen. Alle de Krukker og Flasker, som I her seer, ere fyldte ved Floden af Eders Fødestad. Jeg maa lee deraf, naar jeg betænker, at I kommer fra Tigeren til os for at drikke; ja at I selv udsøger Eder det allerfordærveligste Væld, der vel kan synes at have sit Udspring fra Helvede.

Disse Ord vilde strax vakt Alys Nysgierrighed, dersom ikke Tørsten havde været større. Han gik hen med Manden, som rakte ham en Krukke, og sagde: Lædsk Eders Tørst! sæt Eder saa op med mig paa Kamelen. Vi ere snart i min By, der kan I hvile,

og mageligt mod Aften gaae til Babylon. Aly takkede ham. Han steeg paa Kamelen, og de rede stiltiende afsted i Heden den øvrige Vei, indtil de komme til en langt større Sandøe, end Aly før havde seet, bevoxet med Træer og bebygget med Hytter. Kun et bredt Sandstræde skilte den fra det grønne faste Land, som strakte sig friskt ned fra Foden af Biergene imod Orkenen. Vandhenteren lod Aly gaae ind i sin Hytte, hvor de bøde hinanden vexelsidig til Giæst: hin ham paa en kiølig Sorbet, denne hin paa det gode Maaltid, han havde i sin Vadsæk.

De havde neppe stillet deres Hunger og Tørst, før Vandhenteren paa Alys Begiering tog Ordet og sagde: Det undrer mig, at I aldrig har hørt tale om Aly Hamamys Kilde. I maae da vide, at denne Brønd, som jeg sagde, i gamle Dage har været god, ja en Sundhedskilde, hvortil utallige Værkbrudne aarlig have begivet sig. Den er opkaldt efter vor hellige Profets Svigerson Aly, som paa dette Sted engang skal have knælet, for at holde sin Bøn. Da han nu, som en oprigtig Muselman, først vilde vaske sit Ansigt og sine Hænder før Bønnen, og intet Vand fandt i Nærheden, skal han, i Tillid til den Almægtige, have vredet Hænderne i det hede Sand; hvilket strax er løbet ham ned fra Fingrene, som de klareste Vandstraaler; hvoraf denne Brønd har sin Oprindelse. Men de onde Aander, som fordærve alt hvad de kunne overkomme, efter Allahs besynderlige Langmodighed og skiulte Hensigt, have med Tiden sat sig i Besiddelse deraf, især den fæle Zelulu, der om Natten har sit Ophold paa denne Hede. Man mener, at han boer i denne Brønd, og han har ikke alene fordærvet Vandet, saa det ganske har tabt sin lægende Kraft, men er endog vorden giftigt og dræbende. De Svovldampe, som opstige deraf, forpeste Luften. I kan altsaa nok begribe,

hvor forfærdet jeg maatte blive, ved at see Eder slumre der. I kan takke Eders sunde Natur og den pludselige Hielp for Eders Redning.

Hvor bevæget blev Aly ved at høre Vandhenteren fortælle dette. Han trykkede hans Haand, og med Haandtrykket fulgte nogle Guldstykker. Den Fattige blev herover saa glad, at den Rige glemte sin nylige Fare over den Fattiges Glæde. Manden fulgte Aly et Stykke paa Veien; og nu havde Ynglingen ikke langt at vandre, inden han naaede behagelige Skove af Cypresser, Alhorn og Cedertræer, hvorigiennem han gik ned til Ruinerne af det gamle Babylon, som laa ved den mægtige Flod.

Nu stod han i Midten af de vidtadspredte ubetydelige Levninger, bevoxede med Græs og Mos. Nogle Støtter og Mure stode endnu ved Strandbredden og speilte sig i den roligt forbiflydende klare Euphrat. En Hyrde sad paa et Architrav og blæste paa Rørfløite, medens hans Giedehiord trippede omkring og nippede det høie Græs mellem Stenene. Kiender I dette Sted? spurgte Aly. — Jeg har min Hytte her i Nærheden. — Hvad betyde disse Steenbunker? — Her skal engang have staaet en gammel Stad. — Kan I intet fortælle mig derom? — Nei, det har været her saa øde i lang Tid; hverken min Fader eller min Bedstefader kunne erindre sig det anderledes. Aly stod hensunken i Tanker. Det kom ham rørende for, at see den unge Hyrde sidde paa Stenen, som den sorgløse Nutid paa Oldtids Grav, ved Randen af Tidens forbiilende Strøm, den paradisiske Phrat, der saae Adams og Babylons Fald, og som endnu ungdommelig rullede hen med sine friske Bølger. Ethvert usædvanligt Præg i de hensmuldnende Steenklodse begeistrede ham; og han tænkte ligesaameget derved, som den unge Hyrde intet, der plukkede Græsset af Stenene med Aly, ikke for at

læse Indskriften, men for at give sine Gieder, hvad de ikke selv kunde naae.

Han begav sig henimod Aften igien paa Veien til Bagdad. Med Hovedet fuldt af Betragtninger streifede han over Heden. Den skionne Aften opmuntrede ham; det var kiøligt og klart, og Bagdad laa ham allerede, da han var gaaet nogle hundrede Skridt, saa tydeligt for Øine, at han ikke kunde andet end give sig god Tid, i den Tanke, at han kom tids nok. Han opholdt sig længe paa de yndige Sandøer. Maanen gik op, og skinnede saa klar, at den næsten giorde Nat til Dag. — Saaledes glemte han ganske Tiden; han følte sig træt; og da han noget borte saae en stor Steen med et udhugget Sæde, kunde han ikke lade være, at sætte sig der med Haand under Kind, og stirre hen i den rolige, klare, kiølige Ørk. — Palmerne susede i Vinden over hans Hoved. Men man forestille sig Alys Forskrækkelse, da Vinden med eet lagde sig; thi han hørte Kilden risle nogle Skridt derfra og lugtede de fæle Dampe, som Blæsten før havde viftet til den modsatte Side.

Forfærdet sprang han op og løb over hundrede Skridt tilbage. Han mærkede, at det pludselig trak op til et truende Uveir. Ved det svage Maanelys, der hvert Øieblik truede med at skiule sig bag tykke fra Horizonten drivende Skyer, kunde han netop skielne, hvad Vei han skulde hiem. Han ilede afsted, og forbømte den Vane, der bragte ham til ved mindste Anledning at slutte sig ind i sit eget Indre, som en Aftenblomst, uden at tænke paa, hvor han var, eller hvad der foregik omkring ham. Det blev alt mørkere og mørkere; Tordenskyerne skiulte Maanen; stærke Skrald rullede over hans Hoved; ingen Regndraabe faldt. En heed Vind susede giennem Ørken og oprørte Sandet, saa Aly idelig maatte lukke Øinene. Lever der virkelig onde Aander, tænkte han, som kunne skade Menne-

skene? Nei, Uskyldigheden er det sande store Salomons Seigl, som selv ei den skrækkelige Eblis formaaer at bryde! — Han havde neppe udtalt dette, før et forfærdeligt Bælmørke tvang ham til at staae stille. Pludselig stode Himmel og Jord i en bleg Lue; en takket Lynstraale knittrede over hans Hoved og slog ned lige ved Siden af ham i et hult Træ. I det samme brast skyllende Regn fra Skyerne, og Aly styrtede bedøvet af uhyre Tordenskrald til Jorden. Længe laa han saaledes. Endelig blev alting roligt, og han hævede atter sit Hoved. Men hvor forfærdet blev han, da han i den mørkeblaa maaneklare Nat saae en uhyre sort Kæmpe staae for sig paa Heden. Den vanskabte Hovedknub ragede høit op i Luften, og med et stort blegtflunklende Øie i Panden betragtede han Aly. Aly vilde flygte, men Forfærdelsen bandt ham fast til Stedet. Skiælvende stirrede han atter paa den uhyre Kæmpe, som han meente vilde knuse ham. Hvor glad blev hans Forundring, da han opdagede, at den frygtelige Skikkelse ikke var andet, end en lang kulsort Sky, den sidste Levning af Tordenveiret, med et Hul i Midten, hvorigiennem just Maanen straalede. Denne Opdagelse gav ham Modet ligesaa hurtigt tilbage, som han havde tabt det. Han indsaae at det Hele ikke var andet, end et Naturspil, der formodentlig ofte gientog sig i denne lumre Dal, og som havde givet Almuen Anledning til Overtro. Han skyndte sig afsted med nye Kræfter; og det varede ikke længe, førend han atter med et let Hierte gik over Tigerbroen, glad over saa lykkeligt at have tilendebragt sit Eventyr.

Men den sorte Zelulu, (thi det havde virkelig været ham, der havde sit Spog af at forblinde den selvkloge Yngling) stirrede smilende efter ham med det gloende Øie, og loe saa det skiælvede i Ørkenens Palmer. Derpaa rystede han Mankerne paa sit uhyre Ho-

ved, foldende de store Luftmasser af sit Legem i sig selv, og svævede hen over Brønden, hvor han forvandlede sig til en Skyststotte, og sank ned med et forfærdeligt Hyl. — Fra nu af besluttede han at besnære og fordærve Ynglingen, hvem vi ville bede Allah bevare med, hvad han selv kaldte, det store salomoniske Seigl.

Aly fandt ved sin Hiemkomst Huset i største Forvirring og Bedrøvelse. Hans Fader var ikke tilstede, og da han spurgte efter ham, kunde Ingen svare for Suk og Taarer. Hvor er min Fader? raabte han, er han død? Bringer mig i det mindste til hans Liig! Ulykkelige Søn, sagde en gammel Slave, ei engang hans Liig under den grusomme Skiebne dig at see. I dette Øieblik modtager han det dræbende Slag af Skarpretterens Haand; den ædle Ibrahims Legem er maaskee alt kastet for Ravne og Ørne. Aly stod maalløs og bleg. Aarsagen til den ulykkelige Begivenhed var følgende:

Saa billig og god en Mand Ibrahim end var, bar han dog et uforsonligt Had til Hussain, Kadi i Bagdad, og denne igien til ham. Man pleiede i Byen at nævne Ibrahim og Hussain, naar man vilde anføre et Exempel paa to uforsonlige Fiender. De vare opdragne i Huus sammen efter Forældrenes Død hos en fælles Paarørende. Intet er værre, end naar Mennesker af ganske forskiellig Tænkemaade ere nødte til daglig at omgaaes. Uvenskabet og Naget voxer meer og meer; Samtalen er en evig Feide. Hussain var stolt og mørk, Ibrahim munter og levende. Nu iretteſatte de hinanden jevnlig. Hin kaldte denne letsindig og vellystig, denne hin kold og selvkiærlig. Da de bleve ældre tog Hadet til. Deres Formynder havde en deilig Datter, hvilken de begge, som Sønner af Familien, havde Leilighed at see. Ibrahim blev forelsket; haabede Gienkiærlighed og Faderens Samtykke. Men da Hus-

sain med sit gode Nemme, sin Flid og Driftighed, svang sig op til en anseelig Øvrighedsbetiening, fik han — imod Ibrahims Formodning — pludselig den skiønne Mirzas og Faderens Ja. — Ibrahim var ude af sig selv; for at hævne sig tog han kort derpaa to Koner; den ene skiænkede ham Alv med Tabet af sit eget Liv. Mirza levede nogle Aar med Hussain, inden hun gav ham en Datter. Nu hengik der en rum Tid; Mirza døde, og Adskillelsen, der kiøler Had saavelsom Venskab, havde ogsaa næsten udslukt den muntre Ibrahims Had. Men et Tilfælde viste snart, at det endnu var friskt hos den stolte Hussain; og denne Opdagelse giød atter en Olie i Ibrahims Ild, som det lod til at kun Døden kunde slukke.

Ibrahim kom for to Aar siden tilbage fra en Reise, og bragte iblandt andre Kostbarheder et indisk Guldstof, hvis Lige aldrig var seet. Hussain hørte tale derom, og da hans Datter var voxet op til en af Bagdads skiønneste Piger, satte han sin Faderstolthed i, ved alle Kunstens og Rigdommens Midler at smykke dette deilige Barn. Han havde i Forbigaaende seet Stoffet i Ibrahims Bod; men da han ikke selv vilde kiøbe det, sendte han en Slave til Kiøbmanden, med Begiæring, at han skulde overlade ham Tøiet. Ibrahim betragtede dette, som det første Skridt til Forsoning, og da han var af et blødere Sind end Hussain og meget vel tilmode over sin lykkelige Reise, rakte han Slaven Tøiet, uden at tage noget derfor, og lod ham bede Hussain modtage det til en Erindring om gammelt Venskab. Kort derpaa kom Slaven tilbage med Tøiet og sagde: hans Herre havde fundet sig meget fornærmet over, at en Borger vovede at byde Kadi Foræringer, hvilket altid meer eller mindre maatte ligne Bestikkelse. Et saadant Forhold kunde ikke finde Sted mellem en Øvrighed og hans Undergivne. Ibrahim

skulde sige, hvad han vilde have for Stoffet; Kadi var istand til at betale det, skiøndt han ikke aarlig, som en Kræmmer, slæbte sig Rigdomme hiem paa Kameler. Dette stolte Svar opbragte Ibrahim aldeles. Han tog Guldstoffet af Slavens Haand, og i det han skiælvende sønderrev det, raabte han: Siig din Herre, at saaledes sønderriver jeg de sidste Traade af vort fordums Venskab. Saaledes oprykker jeg de Blomster, Barndommen havde virket i vort Livs gyldne Grund med Rode! — Om Aftenen silde, samme Dag, da dette var skeet og Ibrahim alt længe havde lukket sin Bod, hørte han det banke. Han gik hen og lukkede op, men fandt ingen. Neppe havde han sat sig ned, førend det atter bankede; han lukkede atter op, men saae intet meer end første Gang. Fortrydelig vilde har gaae ind igien, da det bankede langt stærkere end de tvende forrige Gange. Nu sprang Ibrahim hurtig hen og rev Døren op, i den Tanke at tugte den Uforskammede, som vovede at giække ham. I det han aabnede Døren, saae han en smuk midaldrende Kone staae for sig, klædt i Sort, med en Stok i Haanden. Hvad vil du? raabte Ibrahim. — Jeg har en Bøn at giøre dig, min Søn, sagde hun. — Nu da? — Jeg har en smuk Datter, som skal have Bryllup om nogen Tid; men jeg er fattig og kan ikke pynte hende, som hun fortiener. Giv mig det Guldstof, som du sønderrev i Morges! Det er godt nok endnu til os; for dig har det tabt sin meste Værdie. Naar vi miste vore gamle Venner, blev hun ved, maae vi søge nye blandt Fremmede! — Ibrahim, som var gavmild, gav hende Tøiet. Hun betragtede det opmærksomt, og sagde: Det har lidt stor Brøst og Bræk! det vil koste Flid og Umage at sye sammen igien! dog kan det bedres. — Derpaa hilste hun Ibrahim venlig og gik. Han havde ikke seet hende siden.

Fra nu af gav den opbragte Ibrahim sin Harme daglig Luft i heftige Ord mod Hussain; hvad han sagde, blev bragt denne med Tilsætninger af tienstfærdige Aander, og den fnysende Kadi lurede kun paa en Leilighed til at hævne sig. Denne gaves ham hurtigere end han selv havde troet. Harun al Raschids menneskekierlige og milde Regiering, saa velgiørende den for Resten var, havde dog i visse Henseender ubehagelige Følger for ham. Den store Hob, som sielden frivilligt ledes af det Gode, havde neppe mærket, at den ikke slavisk behøvede at skiælve for den venlige Kalife, før den med dumdristig Forvovenhed begyndte at dadle hans Handlinger og bagtale ham. En Tidlang lod han det gaae hen som uhørt: men Uforskammenheden tog til; al Raschids Blod, der, saa ædelt det var, dog ikke ophørte at være saracenisk Blod, begyndte at koge; og nu kundgiordes pludselig en Advarsel: at hvo som understod sig at laste Kalifens Handlinger, skulde straffes paa Livet. Denne Forkyndelse udkom et Par Dage efter Ibrahims Hiemkomst, samme Morgen, da hans Søn gik til Babylon. Han havde meget at bestille, blev den hele Dag i sit Huus, og kom først henimod Aften hen i en Khan, hvor han daglig pleiede at tilbringe nogle Timer. Han havde ikke talt med noget Menneske endnu idag og kiendte intet til Forordningen. Neppe var han traadt ind, førend en Udraaber kom igiennem Gaden og befalede, at Enhver skulde begive sig til Side, da Zobeide, Kalifens kiereste Hustru, kom forbi med sine Slavinder, for at gaae i Moskeen. Ibrahim, der var opromt og just ikke pleiede at veie sine Ord, sagde: Man siger, Harun al Raschid er den viseste Mand; kan ogsaa vel være, at han besidder sieldne Egenskaber; men i Henseende til Qvindfolk er han det skrøbeligste Kiod og Blod, jeg har kiendt. Jeg har en Søn paa tyve Aar, som i

den Henseende er ti Gange visere end han. Det var bedre, blev han ved, Kalifen sparede sine Kræfter noget mere til sig selv, end at ede dem paa sine Efterkommere.

Neppe havde Ibrahim sagt disse Ord, før han blev grebet af Kadis Tienere og bragt for Hussain. Man tænke sig den arme Ibrahims Skræk, da han hørte sin Dødsdom. Han bad Hussain for deres Barndoms Venskabs Skyld, at redde ham Livet. Vort Venskab, svarede denne kold, har du selv sønderrevet. Her ere Vidner paa dine Ord; jeg kan ikke redde dig; alt hvad jeg kan gjøre, er næste Divansdag at bringe dig for de Troendes Behersker, der har befalet at see den første Overtræder af sit Bud, og at være tilstede ved hans Henrettelse.

Dette var Aarsagen til det bedrøvelige Budskab, der mødte Aly ved hans Hiemkomst. Han stod bedøvet af Skræk, først en Herold fra Kalifen vakte ham. — Bringer du mig hans graahærdede Hoved? raabte Aly; har allerede Bøddeløxen blodfarvet de tynde Sølvhaar? Jeg bringer dig til din Fader, svarede Budet; Kalifen har tilladt ham at tage Afskeed med sin Søn, før sin Død. — Han lever endnu? raabte Aly, og ilede til Slottet. Da han kom ind, saae han Kalifen paa sin Throne; foran ham paa Tæppet knælede Alys Fader med bagbundne Hænder, et Sølvbækken stod i Nærheden, og Skarpretteren havde allerede uddraget sit brede, skarpe Sværd. Aly trykkede sin Fader i sine Arme. Jeg kan ikke omfavne dig, min Søn, sagde den Gamle, mine Hænder ere bundne; men jeg dør for dig. Faderkierligheden lokkede mig hine Ord af Munden, som berøve mig Livet. Løser ham, sagde Kalifen, lad ham omfavne sin Søn, før han dør! Aly kastede sig ned for Kalifens Throne: Giv mig min Fader tilbage! raabte han. Jeg beklager Eders Skiæbne,

sagde Harun al Raschid; men jeg har svoret en Ed: Dens Blod skal flyde, som fremdeles foragter min Høihed og mine Velgierninger. O, saa er der endnu Redning, raabte Aly. Er jeg ikke Blod af min Faders Blod? Lad da mit Blod flyde for ham, saa falder jeg som et Offer for din Hævn, og min Død løser dig fra din Ed. — Unge Menneske, hvad tilbyder du mig? sagde Kalifen mørk; tro ikke at røre mit Hierte med et almindeligt Kunstgreb! Hvad jeg har besluttet, staaer fast, og ved den almægtige Guds Navn, dine Taarer formaae ikke at bøie mig! Aly knælede. Hug til! raabte han til Slaven, idet han udstrakte sin Hals. Hvad gior du, min Søn? sagde den Gamle. Jeg efterligner min Fader, svarede Aly. — Nei, raabte Ibrahim, skaan ikke mine korte regnfulde Vinterdage, skaan din unge Vaar, mit Barn, der endnu længe kan smykke Jorden! — En gold Ørk med en græsselig Blodplet, sagde Aly, hvorpaa mit Øie evig vilde stirre, var Livet mig, hvis du saaledes skulde berøves mig. — Og din Elskede? sagde Kalifen; hvor vil hun vride sine hvide Hænder! — Hersker over de Troende, jeg har Ingen. — Hvorledes? du elsker ei endnu? Har den almægtige Elskov endnu ei henrevet dit Hierte? — Jeg elsker Allah, min Fader, dig min Fyrste, selv i min Død; thi jeg veed, at du est ellers god og retfærdig; jeg elskede Naturen, Menneskene og alt Blomstrende; men ingen Qvinde havde endnu vundet min Kierlighed. — Saa har jo altsaa Ibrahim Ret! sagde al Raschid smilende; saa est du jo virkelig visere end Kalifen. Staaer op! blev han ved; ingen af Eder skal døe. Ibrahim har jo ikke overtraadt mit Bud; thi han kiendte det ikke. Han har heller ikke pralet med sin Søn paa Kalifens Bekostning, min Ed fordrer ikke hans Blod. Tilgiver mig Eders Dødskræk! En Fyrste har sielden Leilighed til med egne Øine at see ind i

det skiulte Hierte. Kun paa den store Dørtærskel mellem Livet og Døden forsvinde alle Forhold; kun saaledes kunde jeg lære at kiende Eder, som jeg nu ynder. Gak hiem, ærlige Ibrahim! du est af saa sund og munter Natur, at denne Rystelse ikke vil have farlige Følger for dig. Og du, vise Aly, sagde han smilende, om et Aar vil jeg tale med dig igien, og da see, om du endnu er ligesaa viis som nu. Da han havde sagt dette, lod han dem gaae hiem og sendte dem kostbare Foræringer.

Til hint Optrin havde Hussain været Øievidne. Man tænke sig, hvorledes den udmærkede Naade maatte opflamme hans Had, og med hvilken Triumf Fader og Søn begave sig hiem.

Ibrahim levede nu atter roligt med sin Søn, som paany hengav sig til sine Studeringer. Een Dag kom en Slave op til Aly, og bad ham komme ned; hans Fader havde kiøbt ham Noget paa Torvet idag. Aly gik ned, og forundrede sig ikke lidet ved at see en lille Vanskabning staae for sig i Slaveklæder, med en høipullet Turban paa Hovedet, prydet med brogede Hanefiære. Han havde en Pukkel paa Ryggen og paa Brystet, bleggraae Kattesine, hvormed han skiælede; Næsen hang ham, som en rødblaae Drue, ned over Munden. Forresten var han munter, sund og frisk, med samt sine Pukler; og med det høire trekantede Øie betragtede han Aly opmærksomt, medens det venstre trak sig ind og stirrede paa sin egen Næsekrog.

Medens Aly forundrede sig over dette Mønster paa menneskelig Hæslighed, kunde hans Fader ikke bare sig for Latter Er jeg ikke kommen i en lykkelig Tid paa Torvet i Dag? raabte han: en Time sildigere vilde været for silde, slig en Rift var der om ham. Jeg kan takke min Hurtighed for, at jeg fik ham for tohundrede Guldstykker. Tænk engang, min kloge Søn!

du indslutter dig mellem dine fire Vægge, for som en Bi at indsuge den høieste Viisdom og Lærdom; og dog skal denne pukkelryggede Slave, der ikke har havt megen Tid til at sidde inde og læse Bøger, være saa lærd, efter alle Kyndiges Forsikkring, at Ingen i hele Arabien eller Persien ligner ham. Man kan ogsaa see det paa ham, Viisdommen bræk̃er ud af ham til alle Sider, saadan indvortes Overflodighed maa der være. Tag ham med dig! Jeg skiænker dig ham, til en Medhielp i dine Studeringer og til en lystig Adspredelse i dine ledige Timer.

Da Aly stod med den vanskabte Slave paa sit Kammer, og denne saae den Mængde Bøger og Papirer, der laae rundt omkring, foldede han sine Hænder og raabte ivrigt: Den vise Konfuzius maa vel sige: „Salig er Den, som kiender sin Bestemmelses Hensigt! Den Vei han skal gaae for at naae sit Maal, stiller sig banet for hans Die. Uvished og Tvivl vige fra ham, saasnart han betræder denne Sti; Fred og Ro bestrøe ham Veien med Roser.“ Men han maa ogsaa sige: „Ulykkalig Den, som holder Træets Grene for Rødder, dets Blade for Frugter; som holder Skyggen for Væsenet, og som ikke veed at skille Middelet fra Hensigten.“

Hvad vil du sige dermed? spurgte Aly. — Den Fordærveligste blandt Menneskene, siger Sadi, blev den Anden ved, er en Lærd, som ingen Nytte gior med sin Lærdom. Jeg hører en Mølle klappre, men jeg seer intet Meel. Et Ord uden Værk, er som en Sky uden Regn, som en Bue uden Streng. — Aly vilde prøve om Slavens Kundskab gik over slige Læresætninger, som han hyppigt førte i Munden; han undersøgte ham, og blev forundret over hans Lærdom i den arabiske, persiske, indiske og chinesiske Viisdom. Hvad hedder du? spurgte Aly. — Da min Moder havde født mig, sagde

Pukkelryggen, syntes hun jeg var saa god at kiende, at jeg intet Navn behøvede. Hun troede, man nok kunde skille Bukken fra Faarene, uden at hun bandt den et rødt Baand om Halsen. — Est du en Mahomedaner? spurgte Aly. — Mahomed kunde hverken læse eller skrive! Mithra er min Guddom. For den bøier jeg mine Knæe; ei mod Opgangen i Osten, men mod Nedgangen i Vest. — Saa tilbeder du Solen? — Solen selv er kold, avler først Varme med den jordiske Luft. Ilden har skiønne gule Lokker, funklende Øine, den opliver Alt med sin Kierlighed og brænder skiønnest om Natten. — Et Navn maa jeg dog give dig, sagde Aly. Jeg er ligesaa lille, vanfør og hæslig, som den berømte Lokman, sagde Slaven; og han var ligesaa klog og vidste ligesaa meget som jeg. Æsop gik det ligedan. Mange mene, at disse To have været Een. Hvad To vare, kunne Tre være med. Kald mig Lokman, og troe paa Siælevandringen! Det er den sparsomste Tro, som sætter Skaberen i mindst Bekostning.

Aly vidste ikke om han skulde smile eller forarge sig over denne formastelige Spøg. Han vidste ei engang om det var Spøg; thi alt hvad den Pukkelryggede, (som vi ville kalde Lokman) sagde, var blandet med en vis krampeagtig Alvorlighed, der rigtig nok hyppigst gik over til bidende Spot.

Om Aftenen læste Aly høit følgende Sted i Zoroasters Viisdom:

Almagtens Kraft er til fra Evighed.
To Engle lyde Almagt: Dyd og Last,
Af Lysets, Mørkets Blanding, steds i Kamp.
Vandt Dyden Sei'r, fordobles Lysets Glands;
Vandt Last, da hæver Mulmet sorten Hoved.

Slig Strid bestaaer til Verdens sidste Dag;
Da dømmer Allah Last til evig Qval,
Til evigt Lys, til evig Glæde Dyd, —
Og aldrig blandes Lys og Mørke meer. —

Da Ally var kommen til dette Sted, fik Lokman, der var i Værelset, saa heftigt Næseblod, at han maatte gaae ud. Ally saae ham ikke mere den Aften.

Om Morgenen tidlig vaagnede han ved en Sang fra Haugen, hvortil hans Vinduer vendte. Han hørte en skingrende, men velsvet Stemme synge:

Vaaren smiler med det Grønne,
Blomsterknuppen rødmer smukt;
Men for alt det friske Skiønne
Er Alhasis Hierte lukt.

Pigens elskovsfulde Miner
Ei bevæge kan hans Bryst;
Under styrtede Ruiner
Søger han den svundne Lyst.

Ei han som et Barn vil lege
Med en nysudsprungen Mø;
Kun hans Hierte kan bevæge
Hvad der minder om at døe.

Hist paa Træets gamle Stubber
Sidder han, af Veemod tung.
Dæk din Barm, han hader Knupper;
Søde Glut! du er for ung.

Ei han Læbens Rose kysser,
Ei han kiender Kierlighed,
I de længstforfaldne Dysser
Lider han hvad Oldtid leed.

Hulde Lyst, som eengang kommer,
Eengang kun, i Ungdoms Aar,
Gaa! han kiender ei din Sommer
Meer, end han har kiendt din Vaar.

Aly gik ned i Haugen og fandt Lokman siddende under et Træ med en Strengeleg i Haanden. — Synger du ogsaa? spurgte Aly. — Dersom Ugleskrig kan kaldes Sang, sagde Lokman, saa synger jeg, som Skovens befiedrede Sanger. — Din Cither klinger smukt. — Det lærte den af et Faar, da en Ulv slog Klørne i dens Indvold. — Hvad var det du sang? — En mat Vise over et stort Emne, giort af een af de Poeter, som bestandig bede os at tage Villien for Evnen. Skal jeg synge Eder Een endnu? Aly tillod ham det, og Lokman sang:

Sygelige Daarskab du!
Som i svimle Fantasier
Til Erindringen dig vier
Uden Daad og uden Nu;
Siig, hvad vil, hvor vil du hen?
Til Forgangenhed igien,
For at finde hvad du skatter?
Arme, hvad er da din Skat?
Skyggen i en Febernat,
Som i Drømme blot du fatter.

Om nu virkelig du stod
Hist i Østens Purpurblod,
Stod du da i Morgenrøden?
Her den er, og hist er Døden
Mellem Oldtids Taageslud,
Mellem Fremtids Straalebrud
Kan du kun Regnbuen finde.
Nærm dig — og den vil forsvinde!
I dit Øie staaer dens Skiær,
Altid fiern og altid nær.

Nyd da Livet sundt og stort!
Saa har dine Helte giort.
Hæng vemodig ei ved Sorgen,
Drøm ei bort din Foraarsmorgen!
Livets Træ er dig forundt,
Frugten giør dit Hierte sundt.

Vogt dig for den ſkumle Stamme,
Som giør Støvet altfor viis!
Slangen leer — og Paradis
Lukker ſig med Vredens Flamme.

Denne Sang kiender jeg, ſagde Aly, og den har ofte huet mig; men jeg veed ikke, den taber ſit Værd og klinger mig ſtygt i din Mund. Det kommer mig for, ſom om jeg ſaae Slangen i Paradis, der havde ſlynget ſig om Livets iſtedetfor om Kundſkabens Træ, for at faae Adam til at ſynde! — Lokman ſøgte at ſkiule ſin Misfornøielſe ved at tvinge vilde fantaſtiſke Toner af Strængene.

Aly gik tidt ud igien til Tzafers Tempel, og Lokman fulgte ham. Hvorfor gaaer du altid ad denne Vei? ſpurgte Lokman engang; ere de andre Forſtæder ikke ogſaa ſmukke? — Jeg kiender dem ikke ſaa godt ſom denne, ſagde Aly; disſe Omgivninger høre aldeles til min Barndom; ethvert Skridt minder mig om et Øieblik af mit foregaaende Liv, og har for mig noget uſigelig kiert. — Næſte Dag, da de ſkulde gaae ud ſammen, havde Lokman aflagt den ſmukke Dragt, Aly havde foræret ham, og atter behængt ſig med ſin gamle laſede Slavekiortel. Hvad er dette? ſpurgte Aly; hvorfor har du taget disſe Pialter paa igien? Har jeg ikke givet dig en ſmuk og anſtændig Dragt? Forlad mig, min Herre, ſagde Lokman: jeg kiender ikke min Dragt ſaa godt ſom denne; disſe Omgivninger høre aldeles til mit foregaaende Liv; ethvert Hul, enhver Rift minder mig om et Øieblik deri, og har altſaa for mig noget uſigelig kiert. — Aly forſtod ham, og fandt, at han ikke havde ſaa ganſke Uret. Løb hiem, ſagde han, og ſkift Klæder; kom ſaa igien og gaae, ſaa vil jeg ſkifte Vei med dig.

De gik ſiden ſammen ud af den modſatte Port, der vendte mod en anden Krumning af Tigerſtrømmen.

Her vare mange private Hauger omgierdede af høie Mure; men mellem disse dog smukke Alleer og Steenbænke, til Lise for den Vandrende. Aly satte sig paa en saadan Bænk, da han havde vandret noget omkring, og faldt som sædvanlig i Tanker. Da han vaagnede af sin Grublen, vilde han spørge Lokman om Noget; men han saae ham ikke; han var derfor nødt til at kalde flere Gange.

Den Lille kom frem af en tyk Hække, der stod ved Muren. Kom dog, Lokman, raabte Aly, du maa sige mig Besked om Noget. — Sligt lader sig ikke beskrive, min Herre, svarede Slaven, kom selv og see! — Hvad skal jeg see? — Just det, som ikke lader sig beskrive. Vil du høre lusidte Lignelser om Kinder som Roser, Læber som Rubiner, Tænder som Perler, Hænder som Lilier, en Barm som oversneete Granatæbler, Øienbryne som Regnbuer? Kom selv og see, saa vil du finde en Uforlignelighed, der, da den er qvindlig, formodentlig ei engang altid ligner sig selv. — Aly ilede til Busken, hvor han giennem et Hul i Muren kunde see ind i en deilig Hauge, med herlige Vandspring i Marmorbækkener. Paa en Græsbænk sad den yndigste Qvindeskabning; andre skionne Piger omringede hende, saaledes som de blegere Himmellys omringe Aftenstiernen. Hendes Ungdom blomstrede virkelig med al den Glands og med alle de sieldne Farver, der ellers i Naturen kun findes hos de meest forskiellige Ting, og som Lokman paa orientalsk Viis havde opregnet. Men foruden alt dette, opdagede Aly en Ynde paa hendes Læber, en Aand i hendes Øie, som hverken Rubinen kan funkle eller Diamanten straale. Uskyld og barnlig Munterhed oplivede hendes Aasyn; hendes Bevægelser vare saa naturlige og lette som Zephyrens; og af den Venlighed, der herskede mellem hende og hendes Opvarterinder, sluttede Aly sig til hendes Huldsalig-

hed. — Aly stod henrykt i Beskuelsen af denne Skiønhed. Han troede at see et Mirakel fra Himlen, hvilket intet Under er, naar man veed, at dette var den første qvindlige Deilighed, han havde seet uden Slør. Pludselig overtrak sig hans Ansigt med en høi Rødme. Han skiælvede, i det han forlod Muren med vaklende Skridt og vinkte Lokman, at han skulde følge ham. Denne kunde ikke holde sig fra atter at kige ind, og mærkede nu at Slavinderne vare beskiæftigede med at afklæde den Skiønne. De lange Haar rullede allerede ned over de blottede Skuldre, og det hvide Lin flagrede løst om det deilige nøgne Bryst. Tienstvillige Hænder løste den Smekkres Belte. Paa alle Tilberedelser var det klart, at hun vilde betiene sig af det kiølige Bad i Aftenstunden. — Herre! raabte Lokman, bi dog for Allahs og Profeternes Skyld, og drik Skaalen ud; det Bedste ligger paa Bunden! — Aly tog ham forbittret ved Armen, og kastede ham tilside. Disse uskyldige Ynder, sagde han, skulle ikke vanhelliges af Kierligheds flammende, mindre af Vellystens skiælende Die.

O, du er ikke klog! raabte Lokman, og fulgte ham fortrydelig. Du kniber Læberne sammen for Manna i Ørken, du forsmaaer en kiølig Drik paa Heden, naar den bydes dig! Du er ingen Muselman. En Muselman er vellystig, og elsker sandselige Glæder: Profeten har tilladt ham dem i denne, lovet ham dem i den tilkommende Verden.

Profeten har ikke befalet, hvad han har tilladt, sagde Aly. Som Engelen tog den sorte Draabe ud af hans Hierte, hvori Spiren laa til den diævelske Sæd, saa kan ogsaa Dydens Engel rendse hvert Menneskes Hierte. — Du er ingen Muselman, sagde Lokman; hverken Krig eller Elskov begeistre dig. — Nei, svarede Aly, men Heltemod og Kierlighed. — Reis til det taagede Europa, raabte Lokman; du er ingen Asiat;

Nazaræeren fra Bethlehem har forført dig. Din Dyd er ikke Daad, kun Afholdenhed; dit Liv er en langsom Forberedelse paa Døden.

Aly taug af Fortrydelse og gik; dog glemte han snart Lokman. Den skionne Pige paa Græsbænken svævede stedse for hans Øine i sin hele Ynde; men saa levende som han saae hende, ønskede han dog intet mere, end at forstærke sig Indbildningen ved et virkeligt Gienskyn.

Han kunde neppe oppebie næste Dags Aften; da den kom, gik han (uden at tage Lokman med), ikke til Tzafers Tempel, men til Steenbænken og Haugemuren.

Han satte sig først paa Bænken, og eftertænkte, hvem denne Hauge kunde tilhøre? Derpaa gik han nogle Gange op og ned ad Alleen mellem Murene; og da han ingen saae, kunde han ikke holde sig fra at standse ved Hækken; ja tilsidst fandt han sig drevet til at giennembryde den, og at see ind giennem Hullet paa Muren. Han saae intet; Haugen var forladt, alting stille. Paa Græsbænken, ligeoverfor ved Vandet, laa en Rose. Aly ønskede sig den. Han forestilte sig, at hun havde plukket den, at den var falden af hendes Bryst. Mon hun dog ikke skulde komme? tænkte han, og gik atter et Par Gange op og ned; derpaa giorde han igien et Forsøg paa at see ind.

Som han stod allerbedst, pikkede der ham pludselig Nogen sagte paa Skulderen; han vendte sig om, og en venlig midaldrende Kone stod for ham. Hvad seer du efter, min unge Herre? spurgte hun ham smilende. — Aly var forvirret. — Jeg vil spare dig Svaret, fortsatte hun; din lille Dværg har været her i Morges tidlig, og talet med mig om Alt. Min Frue længes ligesaa meget efter at see dig, som du at see hende. — Uden at vente Svar, tog hun Aly, som forvirret fulgte, ved Haanden, og ledte ham ind giennem

den aabenstaaende Haugedør i en tæt Løvhytte, hvor hun forlod ham ved Indgangen. Den skiønne Gulhyndy kom ham imøde, iført et tyndt sort Taftes-Klædebond med korte Ærmer, der forhøiede den naturlige fyldige Hvidhed af hendes Arme, Hænder, Hals og Bryst. Hendes Haar flød hende i lange Flætninger ned ad Ryggen; et bredt Belte besat med Ædelstene slyngte sig om den smalle Midie.

Du vil forundre dig, min Herre, sagde hun med naturlig Utvungenhed, over at være bragt paa denne Maade til en ung Qvinde, du ikke kiender. Jeg maa skynde mig. jo før jo heller at sætte dig ud af en Tvivl, hvori du muligen kunde svæve, til Skade for mig. Viid altsaa, at ingen Aarsag, hvorfor jeg eller du behøve at rødme, driver mig til at giøre dit Bekiendtskab. Dette raske Skridt skeer, som den eneste mulige Maade, hvorpaa jeg kan lære et Menneske at kiende, hvis aandrige Samtaler og behagelige Omgang jeg saalænge har ønsket, at jeg umulig længer kunde modstaae Fristelsen, da Tilfældet kom mine Ønsker imøde. Du maa desuden vide, det er ikke førstegang, vi sees; vi have alt længe kiendt hinanden.

Aly forundrede sig meer og meer; han vidste ikke hvad han skulde svare. Den Skiønne tog et langt halvgiennemsigtigt Slør, som laa i Nærheden, der havde en smal Rift for Ansigtet, kastede det over sig, gik nogle Skridt frem og tilbage, og sagde derpaa: Kiender du mig nu? — Aly studsede; det var hans ubekiendte Veninde fra Tzasers Tempel. — Jeg er vis paa, at du nu kiender mig, sagde hun; mit Navn er Gulhyndy, jeg har alt længe kiendt dig; og bedre end du troer. En from Dervisch, med hvem jeg daglig talede i Templet, har fortalt mig meget godt om dig. Jeg kan ikke nægte, blev den skiønne Gulhyndy rødmende ved, hvad han forsikkrede mig lader dit Udseende

til at holde. Min Amme, (den Kone, som lukkede dig ind, og som var mit daglige Følgeskab) er en Christen. Hun har opdraget mig. Jeg maa beundre den Maade, hvorpaa Frankerne opdrage deres Qvinder. De udvikle, de danne ogsaa deres Aand. Vi stakkels Araberinder ere fordømte til at sidde som Fanger i Buret. — Men jeg kan ikke holde det ud. Min gode Maria har begyndt min Opdragelse; og jeg beder dig, ædle, unge Muselman, som langt overgaaer dine Jevnlige, at fuldende den.

Det var umuligt andet end at disse Ord maatte giøre Indtryk paa Aly. Elskværdige Ubekiendte, raabte han, ved Allah sværger jeg dig: jeg skal giøre mig værdig til dine gode Tanker, og aldrig misbruge din Tillid. — Nu kommer det kun an paa at udfinde en Forklædning, hvori jeg daglig kan see dig. Spiller du noget Instrument? — Jeg forstaaer at spille paa Cither, svarede Aly. — Fortræffeligt! raabte Gulhyndy; min Fader har lovet, at jeg skulde lære dette Instrument. Han har tilladt mig, i min Ammes Nærværelse at modtage daglig en Times Underviisning af en frankisk Slave. Denne Slave maa du være. Vil du det? — Skionne Gulhyndy, sagde Aly blussende, jeg er allerede din Slave. Gulhyndy rødmede. Du sætter dig alt i din Charakteer; du siger mig Artigheder, sagde hun; det er en Feil, Frankerne have; i saa Henseende staae vi Østerlændere over dem, vi sige reent ud vor Hiertens Mening. Det giør ogsaa jeg, sagde Aly, jeg har ikke fornægtet min Natur. — Nu atter? raabte Gulhyndy leende; jeg mærker, du er sledskere, end jeg havde tænkt; jeg har maaskee giort ilde i at komme dig saa oprigtig imøde.

Nu blev der aftalt, at Aly skulde skaffe sig en frankisk Dragt, og komme igien næste Dag, med en Cither. Maria lukkede ham ud. Hun bad ham tilgive

Lokman, som af Iver for sin Herre havde handlet uden Befaling. Den henrykte Aly lovede det. Han spurgte hende, hvem hendes Herskerinde var? — Saa kier som hendes og din Lykſalighed er dig, ſagde Maria, ſpørg aldrig om hvem hun er. Lad det være dig nok, at hun hedder Gulhyndy. Hun veed ikke mere om dig, end at du hedder Aly. Det Øieblik, I begge vidſte meer, vilde vende al Eders Glæde til Sorg. Aly maatte ſværge hende, at han vilde undgaae at vide meer. Han ilede nu hen at kisbe en ſkiøn Cither, og ventede utaalmodig næſte Dag paa den Time, der atter aabnede ham Døren til hans jordiſke Paradis.

Den kom; han traadte ind i Haugen og blev ført i Løvhytten, ligeſom igaar; kun at Maria idag blev tilſtede, og holdt ſig i Nærheden af Indgangen til den lange Løvſal, der hvælvede ſig langs med Haugemuren. Gulhyndy kom ham imøde med langt større Pragt end ſidſtegang. Hun var paa perſiſk Viis iført tynde, brogede Silkeklæder, der hang løſt om Legemet uden Belte. Det ſkiønne Anſigt var omſvøbt med mange Rader ægte Perler og ſteenbeſatte Spænder. Paa hendes Fingre havde hun Diamanter, indlagte i Sølvringe; (thi Mahomedanerne tør ingen bære af Guld). De grønne Strømper ſluttede ſig yndigt om de velſkabte Been; og paa de ſmaae Fødder havde hun gyldne Skoe. Hun ſmilte og ſagde: Troe ikke, kiære Aly, at jeg har iført mig denne Dragt af Forfængelighed. Min Fader, ſom ynder Pragt, har nylig været hos mig, og jeg fik ikke Tid til at omklæde mig, inden du kom. Bi et Øieblik, ſaa ſkal du ſtrax ſee mig her igien, ſom jeg var igaar. Thi denne Prydelſe er ikke ſelſkabelig; jeg kan ikke dreie mit Hoved for Ædelſtene, og ikke bevæge Fingrene for Ringe. Din Lærling maa være naturlig klædt, naar hun ſkal modtage Underviisning paa den ſkiønne Strengeleg, ſom jeg ſeer, du har bragt med

dig. — Da hun havde talet disse Ord, gik hun bort med Maria. Aly stirrede efter hende; og skiøndt han ønskede at see hende i den simplere Dragt, maatte han dog udraabe med Høisangeren, da han saae hende træde ud af Løvhytten i de rige Prydelser: Hvor deilig er din Gang i Skoene, du Fyrstedatter! Dine Kinder staae livsaligt i Spænderne, og din Hals i Kiæderne. Dine Dine ere som Duesine mellem dine Flætninger. Din Rankhed er som Palmetræet, og din Barm som Vindruerne. Min Due i Klippekløften! viis mig atter din Skabning, lad mig høre din Stemme! thi din Stemme er sød, og din Skabning er elskelig."

Det varede ikke længe, før hun kom igien i det sorte Klædebond. Hvor langt deiligere var hun saaledes! — Mellem Barmens svulmende, halvdækte Hvælvinger, som blindede Alys Dine med deres Snee, hang en Rubin, der var blodrød af Forbittrelse, fordi den maatte staae tilbage for hendes Læber. En Solverlilie slyngte sig giennem hendes Lokker. Hun tog Guitarren i Haanden og sagde: Lad os ikke spilde Tiden! Du skal ikke have taget den med forgiæves; du maa virkelig lære mig at spille. — Aly maatte vise hende Fingersætningen. Hvor skiælvede han ved at berøre de hvide Hænder, ved at tage om de trinde Fingre. Hun glædte sig som et Barn, ved at kunne gribe de første Accorder. — Hvilken Sødhed ligger der i Grundtonernes Samklang, raabte hun. Skiønne Gulhyndy, sagde Aly, de hellige syv Toner klinge ligesaa himmelsk i deres naturlige Forhold, som de hellige syv Farver straaler os fra Regnbuen. Alt, hvad vi høre og see, er ikke andet end Gientagelsen og Omskiftningen af disse. — Hvorfor har dog Profeten forbudet Instrumenternes Lyd i Moskeerne, spurgte Gulhyndy. — Menneskestemmen, sagde Aly, er det skiønneste, Gud værdigste Instrument; Profeten har troet at burde

offre Allah det Bedste. Vi, skiønne Gulhyndy, ville ikke forsmaae Strengelegen i det jordiske Liv; thi den understøtter og hæver den svage Røst, den forbinder Mennesket med Naturen.

Det var Aften, og Solen dalede; den kastede sit sidste Skin ind i Løvhytten. Vi maae nu skilles ad, sagde Gulhyndy, i det hun rakte ham Guitarren; spil og syng mig til Afsked en Sang! Alys Øine stirrede ud i Aftenrøden, han præluderede længe i sagte Toner, derpaa hævede han sin Røst:

Ton, søde Strenge! tolk med Eders Klang,
Hvad ei min Sang
Formaaer at yttre for min Skabers Throne;
Kling, hulde Lyd, et Echo af min Røst;
Og smelt mit Bryst,
Og understøt min Andagt med din Tone!

Tolk, som i Træet, i den dunkle Dal,
En Nattergal,
Din Kierlighed, mens al Naturen sover!
Lad risle, som i Aftensolens Blod
Den klare Flod,
Med sød vemodig Svulmen dine Bover!

Hvad intet Sprog at tolke var istand,
Du tolke kan,
Forstaaet saavidt som Himlens Bue hvælver,
Naar Læben bæver og det fulde Bryst,
Er Ordet tyst;
Men Strengen taler kraftigt naar den skiælver.

Aly havde saaledes flere Gange Leilighed til at see Gulhyndy, og hver Dag blev hun ham elskværdigere. Engang fandt han hende bleg og forgrædt. Maria maatte gaae. — Skiønne Gulhyndy, spurgte han, hvad fattes dig? — Jeg vil sige dig det, Aly, svarede Gulhyndy, jeg maa. Tilgiv en stakkels Skabning, som ingen Ven har paa Jorden. Den ædle Siæl, der

lyser dig af dit Ansigt, gav mig fra første Øieblik, jeg saae dig, Mod til at fortroe mig til dig. Naar du har hørt mig, vil du bedre end nu forstaae, hvor nødvendigt det var mig, at søge dit Raad og din Fortrolighed. Aly lyttede opmærksomt til, og Gulhyndy vedblev:

Min Amme, har jeg sagt dig, er en Christen! hun har et godt Hierte, har havt megen Deel i min Opdragelse, jeg har hende meget at takke for. Kun i een Ting har jeg fra min tidligste Ungdom ikke kunnet føie hende: hun har villet omvende mig til den christne Tro; men den Lærdom, min Moder gav mig som Barn, har lukket mit Hierte for hendes Overtalelser. Dog har hun ofte sat mig i stor Uroligheb; og skiøndt det ikke lykkedes hende at omvende mig til sin Religion, saa har hun dog giort mig vaklende i min egen. Profeten, siger hun, udelukker den qvindlige Deel af Menneskene fra sin Himmel. Hvad stræber du efter? I dette Liv behøver du ingen overnaturlig Hielp, og i det andet Liv er den dig nægtet. Men selv i dette, hvad est du vorden ved Mahomeds grusomme Indretninger? Før dit Giftermaal — en indspærret Fugl i Buret; og naar du er givt: en ulykkelig Qvinde, som deler en vellystig Tyrans Gunstbeviisninger med hundrede Andre. Følg mit Raad! tag dine Juveler og flygt med mig til Europa! Min Familie er stor og lykkelig, mit Land skiønt og frugtbart, dets Qvinder i den høieste Agtelse. Mange Ynglinge ville kappes om at behage dig, og kalde sig lykkelige ved at faae din Haand. Den christne Kirke optager dig med Glæde, som en elsket Datter, i sit Skiød, og hisset venter dig den evige Salighed.

Gulhyndy holdt et Øieblik inde, for at høre om Aly vilde sige noget; da han taug og med venlige Øine opmærksomt betragtede hende, blev hun ved: Jeg

vilde maaskee ikke have været stærk nok til at modstaae hendes Overtalelser, hvis ikke en forunderlig Omstændighed var kommen mig til Hielp. I en søvnløs Nat, da jeg laa paa mit Leie i den ængsteligste Kummer og Samvittighedsangst, faldt jeg pludselig i den sødeste Slummer. Jeg drømte, at Loftet adskilte sig i mit Kammer, og at der nedsvævede en yndig Fee til mig paa en Rosensky, som opfyldte Værelset med Vellugt. Hun var klædt i en himmelblaa Silkekiortel, over hvilken flød et giennemsigtigt Flor, indvævet med Sølvstierner. Paa hendes Hoved bar hun en Krone af Diamanter og et Scepter af Smaragder i sin Haand. Hun bøiede sig over mit Hovedgierde, berørte mit Hoved med sit Spir og sagde: „Vær trøstig, min Datter! flygt ei, og fornægt ei din Tro. Dyden er en Blomst, som voxer under enhver Himmel. Vær trofast, uden at forsage! Jeg lover dig en Ungersvend, som skal elske dig og være dig tro; han skal være af Ismaels Stamme, som du, og boe i dine Paulüner." Da hun havde sagt dette, forsvandt hun. Jeg har ofte seet hende siden, naar jeg var bedrøvet; hun svævede da blot ned og betragtede mig et Øieblik smilende, hvilket gav mig Styrke for mange Dage. Men i to Maaneder har jeg nu ikke seet hende, og Maria søger daglig at overtale mig. Saaledes traf jeg dig i min Nød. O, Aly! forlad ikke den frygtsomme Hind, der tager sin Tilflugt i dit Læ.

Hvorledes havde det været Aly muligt, længer at tvinge sine Følelser? Gulhyndy! raabte han, denne Ungersvend har du fundet, som den gode Fee lovede dig, dersom du vil nøies med min Kierlighed og Troskab. — Aly, sagde Gulhyndy, lad ikke Medlidenheden for en Ulykkelig bringe dig til at troe, at du elsker hende. — Jeg har hidindtil ikke vidst, hvad Elskov var, svarede Aly; men dersom det er en Følelse, som

fortrænger enhver anden, og gior den kiere Gienstand til det eneste Ønskelige paa Jorden, saa elsker jeg dig. Gulhyndy kunde ikke tale, hendes Arm omslyngede den Lykkelige, og han drak den sødeste Salighed i det første Kys. — Men Aly, sagde hun, efterat de havde fattet sig af den voldsomme Glæde, du maa dog flygte, dog forlade dit Fædreland, hvis du elsker mig. O, Allah! hvor kan jeg forlange det af dig? sagde hun sukkende. Nei, nei! jeg handler mod min gode Fees Varsel. Hun lovede mig en Beiler, med hvem jeg ikke behøvede at flygte; som skulde boe med mig i mine Pauluner. Ak, Aly! det er umuligt med dig; og uden dig er Verden mig intet. — Fat Mod, Gulhyndy, sagde Aly; min Fader er en riig, anseelig Mand; jeg kiender ikke din, men han vil intet have mod vort Giftermaal, naar den rige Ibrahim beder om dig til sin Søn, og bringer den forlangte Brudegave.

Han havde neppe talet disse Ord, før den forskrækkede Maria kom hurtig løbende og raabte: For Guds Skyld, mine Børn, fatter Eder, saa kiert Eders Liv er Eder. Din Fader kommer, raabte hun til Gulhyndy. Spil! sagde hun til Aly. — Aly tog Guitarren, og havde neppe grebet nogle Toner, før Hussain Kadi hurtigt traadte ind i Løvhytten. Man tænke sig Alys Forfærdelse! Guitarren var nær falden af hans Hænder. Hussain betragtede ham opmærksomt. — Er det den græske Slave, min Datter, spurgte han, som din Amme har skaffet dig til Underviisning i Musiken? — Ja, min Fader, skiælvede Gulhyndy. — Du er rørt? Du har grædt? Hvad vil dette sige? — Min Fader! han har spillet og sunget en Sang or mig, som inderligt har bevæget mig. — Er han slig en Mester i at opvække Følelser? sagde Hussain. Spil, Christenhund! lad os høre, om du ogsaa kan bevæge mig! — Tilgiv din Slave, Herre, sagde Aly; Følelser

lade sig ikke fremtvinge; for at den hulde Kunst skal kunne giøre sin Virkning, maa Stemningen i Forveien være hos Høreren.

Du forstaaer altsaa at stemme i Forveien? spurgte Hussain, i det han betragtede Aly med et giennemborende Blik. — Aly taug. — Est du en frigiven Slave? — Ja! — Hvo har været din Herre tilforn her i Bagdad? — Aly nævnte et Navn. — Du seer mig mere ud til at være en Araber, end en Franke, sagde Hussain med betydeligt Eftertryk. — Aly vilde tale. — Ja, det er saa! raabte Hussain; jeg kiender det forhadte Ansigt, de afskyelige Træk igien. Han greb bleg til sin Side, men savnede Sværdet. — Bi et Øieblik, sagde han med tilsyneladende Kulde, jeg skal strax være hos dig igien. — Han løb ud af Løvhytten og klappede i Hænderne ad en Slave. Da endnu ingen kom, skyndte han sig op til Huset. Aly og Gulhyndy vare i den yderste Fortvivlelse. — Kom, min Elskte! raabte hun, i det hun omfavnede ham; kun igiennem sin Datters Hierte skal han finde Veien til dit. — „Det var intet haardt Skiold!" raabte en hæs Stemme oppe paa Muren. „Kom, Herre! red dit Liv, og erkiend din Tieners Troskab!" — Aly slog sine Øine i Veiret, og saae Lokman sidde skrævs over Haugemuren, med en Strikkestige, som han hurtigt hidsede ned til ham. Aly omfavnede sin Elskede og søgte en Redning, der ligesom kom fra Himlen. Han stod snart paa den anden Side af Muren med Lokman, der bragte ham om et Hiørne i Skiul under nogle tykke Buske. Da det var mørkt, skyndte han sig hiem med Lokman, takkende ham for hans Troskab og for hans kiække Mod.

Det Første, Aly derpaa giorde, var at tale med sin Fader og at aabenbare ham Alt. — Dersom du har din Søn kier, sagde han, saa overvind dit Had! Gaa med mig til Hussain, begiær hans Datter for

mig, ræk ham Haanden til Forlig! Lad Eders Børns Kierlighed forvandle Eders Fiendskab til Venskab. — Er det muligt, min Søn? raabte Ibrahim; kan en Lidenskab saa aldeles henrive dig, at du glemmer derover, hvad du skylder din Fader? Jeg skulde fornedre mig for din Fornøielses Skyld? — Er det da at fornedre sig, at forsone sig med sin Fiende? — Jeg har eengang giort et Skridt til Forsoning, som blev skiændigt afviist, og jeg har svoret ved Allah, saa vist som Guldstoffet blev sønderrevet, at Hussain for evig skulde være revet fra mit Hierte. Fat dig, min Søn! Tving din Lidenskab! Der ere skiønne Piger nok i Bagdad. Jeg er riig, og kan kiøbe dig deilige Slavinder; men tænk aldrig paa en Forening med Hussains Blod, det var en Forening mod Naturen; din Bryllupsdag vilde vorde din Faders Dødsdag.

Alt hvad Aly bad, saa hialp det ikke; den ellers blide Ibrahim blev saa opbragt, som han aldrig havde været mod sin Søn, og han vendte ham Ryggen med de Ord: Tie og glem din Daarlighed, hvis jeg ikke skal forbande det Øieblik, da din Moder fødte dig til Verden. Den, der elsker Hussains Datter, kan ikke elske mig; jeg maa betragte en Saadan som min Fiende, der har lagt Raad op imod mig.

Aly var alene i Fortvivlelse. Lokman nærmede sig ham. Hvad er du bedrøvet over? spurgte han. Skiæbnen nægter mig min Lykksalighed paa Jorden, sukkede Aly. — Naar har Skiæbnen nægtet dig den? spurgte Lokman; det maa have været, da jeg ikke var tilstede. — Gaa bort, raabte Aly; er jeg ikke ulykkelig nok, at du endnu altid blot skal komme med din Spot? — Jeg kommer ikke altid blot med Spot, sagde Lokman, jeg kommer ogsaa undertiden med Strikkestiger! — Tilgiv! raabte Aly, Smerten bragte mig til at glemme din Velgierning. — Nei, sagde Lokman, jeg tilgiver

Alt, undtagen enfoldig Hielpeløshed. — Og er jeg da ikke hielpeløs? — Ingen kan hielpes lettere end du, naar du selv vil. — Aly betragtede ham forundret: Spøger du, eller er det dit Alvor? Er der en Vei til Redning? Tael! — Har du da reent glemt Kalifen og hans Naade? spurgte Lokman. — En Straale af Haab faldt i Alys mørke Siæl. Gak til Kalifen, sagde Lokman, aabenbar ham Alt! Det vil fornøie ham, det vil smigre ham, at du endelig ogsaa er fanget i Kierligheds Næt. Du har fundet Naade for hans Øine, han vil lee og give sine Befalinger; et Ord af ham er Grundvolden til din Lykke. — Aly fattede Mod, dog sagtnedes hans Glæde ved nøiere Eftertanke. Han tænkte paa Hussains Harme og hevngierrige Sind. Skal jeg gaae, maa det være strax, sagde han: imorgen er det for silde; Hussain er ond, han er Kadi og har Magt til at sætte sine onde Forsætter i Værk. — Saa gaae endnu i Aften! raabte Lokman.

Aly svøbte sig i sin Kaabe og gik. Det var allerede temmelig silde; men det var smukt Veir, og Maanen skinnede. Da han kom til Palladset, saae han det funkle med utallige Lys og hørte Musik. — Ak, tænkte han med et bange Hierte: Kalifen giver en Fest i Aften; der er intet Haab om at faae ham i Tale, og i Morgen er det for silde. — Hvad han troede, blev stadfæstet af Dørvogternes Ord; de sagde: Kalifen talede ikke med Nogen saa silde; han maatte komme igien i Morgen. Een af dem raabte: Hvad kan denne Fremmede have at tale med Kalifen om? Hvi har han svøbt sig i den store Kaabe og kommer ved Nattetide? Forvirring er i hans Ansigt. Hvis det var en Forræder, som vilde myrde Kalifen i en hemmelig Samtale? Jeg holder det for bedst, at vi bringe ham til Kadi, at han bliver i hans Huus i Forvaring i Nat; i Morgen kan man jo lade ham løs igien, hvis

han findes uskyldig. I dette Forslag samtykte adskillige af de Andre. Det er ikke førstegang, sagde de, at sligt Forsøg er giort: Kalifen er for hoihiertet til Mistanke; men det er hans Tieneres Pligt at sørge for hans Sikkerhed. — Man tænke sig Alys Forskrækkelse, da allerede nogle af Vagten lagde Hænder paa ham, for at bringe ham til Hussain. I sin Forvirring rev han Kappen tilside og raabte: Jeg er Aly, Ibrahims Søn! Kalifen kiender mig, og har viist mig udmærket Naade. Jeg har noget Vigtigt at tale med ham om; og I ville paadrage Eder hans høieste Unaade, hvis I behandle en fredelig Borger som en foragtelig Løsgiænger! — Til Lykke for Aly kiendte En af Vagten ham; paa dennes Ord lode de Andre ham gaae, med den Forsikkring: det var umuligt i Aften at tale med Kalifen, han maatte komme imorgen igien.

Aly gik i sin Forvirring en tidlang op og ned ad Gaderne. Han vilde ikke med uforrettet Sag vende tilbage til sin forbittrede Faders Huus. Han havde Alt at befrygte af den opbragte Kadi. I denne Sorg satte han sig paa en Bænk ved Tigerfloden.

Han havde ikke siddet længe, før han saae trende Dervischer med langsomme Skridt at komme op ad Gaden. De hilste ham, men han blev det neppe vaer. Den ene nærmede sig ham og satte sig hos ham, medens de andre fortsatte deres Vei. — Bliv ikke vred, min Herre, sagde Oldingen, at jeg, uden at kiende dig, tiltaler dig saa frit; men naar man intet Bekiendtskab har, saa maa man gisre sig det. Vi ere Dervischer fra Basra, hidreiste for at tale med Kalifen i et vigtigt Ærinde. Uheldigviis ere vi komne for silde, han giver en Fest i Anledning af en ny Slavinde, som han har faaet i sit Harem, og vi maatte forlade Slottet med uforrettet Sag. Vi havde haabet at kunne sove i Slottets Forgaard i Nat; men denne Gieſtfrihed er

af Omsorg for Kalifens Sikkerhed heller ikke mere tilstædt. Nu have vi vandret omkring over en Time, og endnu ingen Plads fundet i noget Herberg. Jeg er den Ældste og den Trætteste. Tillad mig at hvile lidt ud hos dig her; maaskee mine Staldbrødre imidlertid ere lykkeligere i at finde Huusly.

Det gior mig ondt, sagde Aly, at jeg just i Aften aldeles ikke er stemt til at more Nogen med mit Selskab; men hvis du gaaer til min Faders Huus, (han nævnte Navnet og Gaden,) saa vil han med Giestfrihed modtage Eder og gierne beholde Eder hos sig, saalænge I ere i Bagdad. Ville I gaae med, skal jeg vise Eder Veien. Det er desuden ikke godt at vi opholde os saalænge paa Gaderne; thi Kadis Tienere have Befaling, at gribe alle dem, som findes her over en vis Tid om Natten. — O, for Kadis Tienere have vi ingen Nød! sagde Dervischen; Kadis Tienere giøre sig i Aften tilgode, i Anledning af den Lykke, som hans Datter nyder. — Hvad vil du sige dermed? spurgte Aly. — Ei, svarede Dervischen, det er jo just hende, som er bragt til Kalifen; det er for hendes Skyld Festen holdes. Dersom den Kierlighed varer ved, som Kalifen blev optændt af, ved at see hende førstegang, saa kan hun giøre sig Haab om at vorde optaget mellem hans kiereste Hustruer. — Det er umuligt! raabte Aly. — Det er vist og sandt! blev den gamle Dervisch ved. Faderen har selv bragt hende til Kalifen; og udbedet sig det som en Naade for sin Troskab, at han vilde optage hende mellem sine Slavinder endnu i Aften, og giøre hende til sin Medhustru endnu i Nat. — Hvad? raabte Aly; ha, jeg maa tale med Kalifen; han maa give mig hende tilbage. Jeg nedhugger Vagten, hvis den sætter sig til Modværge; jeg nedhugger Kalifen, og derpaa hende og mig selv. — Unge Menneske, er du rasende? sagde Oldingen; vil du begaae

den skammeligste Misgierning? Vil du myrde de Troendes Behersker? Den blotte Yttring er jo allerede den høieste Majestæts-Forbrydelse. — Jeg gaaer, raabte Aly snysende, jeg kan døe med Gulhyndy, men jeg kan ikke overleve hendes og min Vanære. — Hvad Vanære? sagde Dervischen, maa det ikke være hende den høieste Ære at sluttes i Harun al Raschids Arme? — Himmel og Jord! raabte Aly og vilde bort. — Bi dog et Øieblik, sagde den Gamle; saml din Fornuft, kom til dig selv igien! Er det muligt, blev han ved, at een og samme By kan indslutte to Mennesker af saa yderst forskielligt Sindelag? Dig har en hurtig Forelskelse giort til en blodgierrig Tiger, og der er en Yngling her i Byen, ved Navn Aly, der skal være et saadant Mønster paa koldsindig Afholdenhed og Fornuft, hvad Kierlighedssager angaaer, at hans Rygte endogsaa er naaet til os i Basra. — Denne Aly er jeg selv! raabte den Ulykkelige. — Du Aly? Umuligt! Aly er jo viis. — Den høieste Viisdom er Kierlighed, raabte Aly. Men hvad staaer jeg her og spilder Tiden hos dig; og imidlertid — ha! — Han rev sig løs fra den gamle Mand og vilde til Slottet. — Siden det da er dig, sagde Dervischen, og du har saadan Hast, saa vil jeg ikke opholde dig. Men dersom Lidenskaben tillader dig at høre et fornuftigt Ord, saa hør: Du har, uden at kiende os, tilbudet os Nattely; derfor ere vi dig Forbindtlighed skyldige. Som fromme Mænd er det desuden vor Pligt, at hielpe enhver Rettroende med hvad vi formaae. Jeg seer hisset mine Staldbrødre komme tilbage. Hør mig! Følg med os! Vi ville bringe Eder til Kalifen. Dit Forsæt, at nedsable Vagten, er en Afsindighed, som du selv med en Draabe koldere Blod maa forkaste. Vi ville gaae med dig. For at faae Adgang, ville vi sige, at vi komme fra Statholderen i Basra om vigtige Ting. Naar vi

da staae for Kalifen, ville vi, som Religionens og Pligtens Talsmænd, kaste os for hans Fødder og udbede os din Brud. Maaskee røre vi ham. Maaskee røres han af din Tilstand; hvis ikke er der jo endnu Tid til at giøre alt, hvad Fortvivlelsen byder dig.

Aly takkede den gode Dervisch for sit Tilbud. De tvende andre bleve snart underrettede om Sagen og vare strax ligesaa villige som den Første; men det kostede dem meget at faae Aly til at samtykke, der, saa forstyrret han var, dog indsaae, hvad de for hans Skyld udsatte sig for.

Det kostede dem ikke meget at komme ind; da de havde talet et Par Ord med Vagten, lod den dem uhindrede gaae forbi, og viste den ældste Dervisch Ærbødighed. Man førte dem giennem flere Værelser i en prægtig Sal, klar af utallige Voxlys. Salen var fuld af unge Qvinder, som forlystede sig med Spil og Dands; men Alys Øine kunde endnu hverken opdage Kalifen eller Gulhyndy. Hvor ere de? sagde han blegnende til den ældste Dervisch. — Kalifen er formodentlig gaaet ind i sit eget Værelse med sin unge Brud, sagde denne smilende: arme Aly, jeg frygter, vi ere komne forsilde. Aly svimlede; i det samme gav den gamle Dervisch sig høit til at lee, tog Hætten af Hovedet, lod sin Kappe falde, og stod nu som Harun al Raschid for Aly, i sin fyrstelige Pragt! — Vise Aly, raabte han, skal jeg saaledes see dig her igien, i en Tilstand, hvori du ikke er et Haar visere end din Kalife? — Med disse Ord tog han ham ved Haanden og førte ham ind i et Sideværelse, hvor Gulhyndy strax kom ham imøde. — Modtag din Brud af min Haand, sagde han, hun er din, og jeg opgiver ganske min Ret til hende. Dog vil jeg ikke handle egenmægtigt i denne Sag: jeg har sendt Bud efter Eders Fædre, og haaber at overtale

dem til at samtykke. — Han havde neppe talet disse Ord, før man bragte Hussain og Ibrahim.

Hussain! sagde Kalifen streng, jeg har Aarsag til at være høilig fortørnet paa dig. Du har ikke bragt mig din Datter for min Skyld; du har brugt mig som et Middel til din Hævn. For at hindre Alys og Gulhyndys Ægteskab har du offret mig denne Pige, som vilde været ulykkelig, dersom ikke Fortvivlelsen havde givet hende Mod til at aabenbare mig Alt. Giv dit Samtykke! Det er den eneste Maade, hvorpaa du igien kan vinde min Naade.

Hersker over de Troende! svarede Hussain, du har Magten; men du est god og retfærdig, og vil ikke misbruge den. Fra det første Øieblik jeg saae, at min Datter vilde vorde skiøn, besluttede jeg, hun skulde enten tilhøre dig eller Ingen. At jeg saa pludselig blev nødt til at fuldføre min Beslutning, var denne Ynglings Skyld, en Søn af min affagte Fiende, der ikke forlangte min Datter tilægte, men har lumskelig sneget sig ind i mit Huus, for at forføre hende. At jeg gav dig, hvad jeg troede for godt til nogen Anden, kan umuligt fortørne dig. Du er dit Folks Fader, og vil ikke i Unaade forskyde din Slave, naar han i sin Nød tager sin Tilflugt til din Beskyttelse.

Jeg veed den hele Sammenhæng, sagde Kalifen, Gulhyndy har fortalt mig Alt; jeg veed, hun har underrettet dig om det samme. Giør ingen Udflugter! Min Villie er, at du og Ibrahim skulle forliges og giøre Eder selv og Eders Børn lykkelige!

Min høieste Ulykke, svarede Hussain, vilde denne Forening være. Døden er mig kierere. Jeg beder dig, min Herre! dersom jeg har viist dig nogen Troskab og Flid i min lange Tieneste, saa beløn den med, ikke at berøve mig mine Faderrettigheder. Berøv mig ikke Villien over mit Barns Skiæbne!

Hun kan ikke vorde min Hustru! sagde al Raschid. — Svar er da hendes Ulykke, sagde Hussain; tillad da mig og min Datter, at begive os hiem igien, at svøbe os i Sæk og Aske, og i Stilhed at begræde din Unaade! — Og du, Ibrahim? sagde Kalifen, i det han vendte sig til ham; gior du intet Skridt for din Søns Lykke? — Hersker over de Troende, svarede Ibrahim, jeg mener ikke, at en Mand bliver ulykkelig, fordi han mister en Qvinde, for hvem hans Hierte et Øieblik var bevæget. Hvis saa var, maatte jeg være ulykkelig i høi Grad; thi Hussain er just Den, der har skilt mig ved min Brud, ved min Ungdoms Glæde og Haab. Jeg haaber, min Søn vil ikke finde det umuligt at dele sin Faders Skiæbne, og lide det, som jeg i min Ungdom leed; en Lidelse, som jeg af Erfaring veed, kun varer et Øieblik, og hvorfor der gives hundredefold Trøst.

Blodet begyndte at stige al Raschid til Hovedet, og hans Øine funklede med en Ild, som pleiede at være Forbudet paa en frygtelig udbrydende Vrede; dog tvang han sig endnu: Er det Eders urokkelige Beslutning, spurgte han, at modsætte Eder disse unge Menneskers Lykke og min Villie?

Begge Fædrene mærkede Kalifens Sindsbevægelse. Hussain blev rolig, men Ibrahim blegnede. Han kastede sig i Støvet for al Raschid. Jeg er din Slave, sagde han, din Villie skee, du er viis. Du handler som Profetens Blod, som Religionens og Folkets Skytsengel. Jeg giver mit Samtykke! — Min Søn kan tage flere Koner, tænkte han ved sig selv; han kan forskyde den, han før har havt; jeg afstaaer ikke saameget som Hussain, og kommer ham ikke nærmere for det.

Hussain betragtede ham med et iiskoldt, foragteligt Smiil. — Og du? sagde Kalifen til Hussain.

Herſker over de Troende, ſvarede denne, din Villie ſkee! I Morgen holder jeg min Datters Bryllup; men i Aften vil du ikke forhindre mig i, at tage hende hiem med mig i mit eget Huus. Alys Forlovede kan ikke tilbringe Natten i Kalifens Harem. — Tag hende, ſagde Kalifen; men med dit Liv ſtaaer du mig inde for hende. — Jeg ſtaaer inde med mit Liv, ſagde Hussain rolig, tog ſin Datter ved Haanden og gik bort. — O, lad ham ikke gaae! raabte Aly. Gulhyndy, min Elſkte! Hun vendte ſig om og betragtede Aly med et ſmerteligt Smiil, derpaa gik hun med ſin Fader. Kalifen trøſtede Aly, ſom fulgte hiem med Ibrahim i den ſtørſte Uvished og Bevægelſe.

Da Hussain var kommen hiem, befalede han ſin Datter at gaae ſtrax tilſengs, at ſtaae op med Morgenrøden, bade ſig, forrette ſin Bøn og berede ſig til en lang Reiſe, de havde at giøre ſammen. Den arme Gulhyndy tilbragte Natten i Bedrøvelſe, i den ſikkre Formodning, at hendes Fader havde tilberedet Alt til Flugt, at hun for ſidſte Gang havde ſeet ſin Aly.

Om Morgenen tidlig traadte Hussain ind til hende; da han ſaae hende ligge paa Knæe i en ivrig Bøn, traadte han ſagte tilſide, til hun var færdig, og befalede Maria at gaae paa ſit Kammer. Derpaa ſagde han: Det glæder mig, min Datter, at have ſeet dig ſaa ivrigt bede. Jeg tvivler ikke om, at Allah vil tilgive dig den Synd, du har begaaet mod din Fader og mod din Ære her i Verden. Paa Jorden er det nu med os forbi! Min Fiende har ſeiret; han har vundet Kalifens Hierte, Harun al Raſchid vil betiene ſig af Magten og lade mig henrette, derſom jeg ikke føier ham i hans Ønſke. Da nu, ſaalænge jeg har levet, Æren ſtedſe var mig af langt høiere Værd end Livet, ſaa foretrækker jeg ogſaa langt heller min Død end min Skiændſel. Dog vil jeg ikke forlade

denne Verden, før jeg har sat dig ud af Stand til at beskiæmme mig videre, ved en afskyelig Forbindelse med min afsagte Fiendes Søn. Profeten har givet enhver Muselman Ret til at tugte deres Børn, og giort dem til Herrer over deres Liv. Som en fornuftig Gartner, der indseer, at den Blomst, han med Omhyggelighed har plantet og pleiet, i Fremtiden vil blive fordærvet af Ormen, bryder jeg dig altsaa af, du skiønne Knup, før du skiændigen visner. Jeg tager dig med mig i de evige Boliger, og haaber med god Samvittighed at forsvare min Sag. Lovet være Allah! Skabningens Herre, Herskeren paa Dommedag, det allerbarmhiertigste Væsen! — Med disse Ord tog han en Dolk af sin Barm og stødte den i den deilige Gulhyndys Hierte. Han holdt hende et Øieblik i sine Arme, og betragtede den Blødende, førend han lagde hende sagte ned paa Jorden. Derpaa tog han en Silkesnor frem af violblaa Farve, lagde sig den om Halsen, snørede til uden at skiælve, og forkortede saaledes frivillig sine Dage, sin Stolthed og Uforsonlighed tro.

Morgenen derpaa lod Kalifen sende Bud efter Hussain og Gulhyndy. Man fandt deres Liig! Alys Taarer vædede Gulhyndys blege Ansigt, men de vakte hende ikke atter til Live. Det er Mahomedanernes Skik, tre Timer efter Døden at jorde deres Afsiælede. Hussain og hans Datter bleve altsaa bragte i en Gravhvælving udenfor Byen og bisatte. Aly fulgte sin Gulhyndy. Da Alle vare gangne bort, blev han siddende ene paa Kirkegaarden ved Gravhvælvingen. Den var nylig tillukket; i den klare Nat straalede Maanen stærkt paa Begravelsesmuren. Jeg maa see hende endnu engang! raabte han efter en lang Taushed, i det Taarerne lindrede den lange, stumme Smerte. Den hellige Maane maa endnu engang bestraale hende i mine Arme, førend det skiønne Legem falder til Støv. — Han saae

i det samme Nogen pusle i det høie Græs mellem Gravene. I den Tanke, at det var Graveren, gik han derhen, for at bede ham hielpe sig med at velte Stenen bort. Da han kom nærmere, opdagede han Lokman. Aly gyste ved at see den lille Vantrevning paa dette hellige Sted. Det kom ham for, som om han i det blege Maanskin saae meget fælere og lumskere ud end ellers. Hvad vil du her? spurgte Aly. — Hielpe min Herre, som jeg altid pleier! svarede Lokman. — Jeg trænger ikke mere til din Hielp, raabte Aly. Du er Skyld i hendes Ulykke, hendes Død; du har forført mig til at see hende: uden mig havde hun levet endnu, og været lykkelig. — Vilde du heller ønsket, at du aldrig havde seet hende? spurgte Lokman. — Gaa! sagde Aly; beed Graveren komme hid til mig, og gak selv hiem. — Graveren er ikke hiemme, svarede Lokman; jeg veed, hvad du vil, og kan hielpe dig bedre end han. — Du skal ikke velte Stenen fra denne Grav! raabte Aly. — Det vilde ogsaa kun nytte lidet, sagde Dværgen, thi hun er der ikke. — Hendes Aand er en Huris, vedblev Aly; men hendes Legem hviler her. Jeg har selv indskudt Ligkisten i denne Hvælving, og ikke forladt Graven siden. — Hvor hendes Legem er, er hun med, sagde Lokman; men ingen af Delene er i denne Gravhvælving. — Som han sagde dette, tog han et Dødningebeen, der laa i Nærheden, pikkede tre Gange sagte paa Stenen, og den sprang tilside af sig selv. — See engang ind! hviskede Lokman. — Aly stirrede ind — og saae Hussains og og Gulhyndys Ligkister aabne og tomme. Himmel, hvad er det? raabte Aly og sønderrev sine Klæder. — Gulhyndy er ikke død, sagde Lokman, hun lever endnu, og for dig. Naar du vil see hende, saa gaae en Nat over Heden. Hvil dig ved Aly Hammamys Kilde, og gak ned i de babyloniske Ruiner. Imod Vester er en

Hule omhvælvet af gamle Marmorstene: ved dennes Indgang vil du finde mig færdig at bringe dig til din Elskede. Forjag Frygten af dit Hierte, og fat ingen uværdig Mistanke til din Ven og Beskytter!

Da Lokman havde sagt dette, gik han bort, og forsvandt mellem Gravene. Nogle Lygtemænd, som flammede ud af Jorden, betegnede Veien hvor han var gaaet. Alle stirrede efter ham; han vaagnede, ligesom af en græsselig Drøm. Han vidste ikke hvad han skulde tænke. Maanen skimmede bleg paa Gravhvælvingen, og Væggen var lukket. Natteduggen faldt tungt paa Græsset og Faarekyllingerne pebe i de vaade Straae.

Aly og Gulhyndy.

Anden Deel.

Midt i Høiasien (det ældste, men tillige mindst bekiendte Land i Verden) strækker sig en uhyre Jordryg, hvis Egne skilles fra hverandre ved endnu høiere og goldere Biergaase. Grunden bestaaer af grovt Sand og Kiselskiver, hvorimellem dog ofte findes de skiønneste Ædelstene. Hist og her, i den gode Aarstid, findes græsrige Steder, hvor Mongolerne drive deres Qvæg. Det største Strøg er ganske nøgent uden Træ eller Busk. Hist og her sprudle Kilder, som snart atter forsvinde i Afgrunden. De høie Bækkener i Sneebiergene ere Vandholdninger, hvorfra utallige Smaastrømme flyde ned giennem Rifterne til alle Sider og danne de uhyre asiatiske Floder. Store Steenhobe ere satte i kort Afstand fra hinanden, for at vise Karavanerne Vei; ved Steenhobene ere Brønde udgravede, til Lædskelse i den store Hede. Forresten findes der mange Bittersøer paa disse Høider, der langt borte have et rødligt Udseende. Den vilde Hest Dscheggetai løber her omkring i Hobetal; letbygget som et Muulæsel, med sin ranke Hiortehals, sin skiønne Isabelfarve, farer den som et viftende Flyvesand over Heden. Alle

Europas tamme Huusdyr: Hunden, Katten, Oxen, Rensdyret, Hesten, løber her i deres oprindelige Vildhed og føre Krig med de endnu vildere aldrig betvungne Løver, Tigere, Pardere og med de gruelige Slanger, som ruge i Kløfterne og hvisle frem i Tusmørket. Hist og her have Nahbarbragraverne bygget sig Hytter paa Fieldfæstningerne under friske Cedere; de eneste menneskelige Skabninger, som betragte den vilde Natur.

I disse uhyre, ubekiendte Strækninger findes Egne indesluttede af høie Biergrader, hvor den skiønne Natur endnu blomstrer i saa paradisisk Ungdomsfylde, som endnu intet dødeligt Øie har seet. Her leve Aanderne i den store Natur, som i Skabelsens første Dage, førend det endnu faldt Allah ind at danne Mennesket. De vælge deres Ophold efter deres Sindelag. De onde Aander sværme gierne om paa de goldeste, ufrugtbareste Steder; de leve i mørke fugtige Huler dybt under Jorden, og sadle natlig de pestsvangre Vinde, for at hiemsøge Menneskene ved Asiens frugtbare sydlige Strande. De gode Aander leve i svale Grotter, paa deilige frugtbare Steder, ved Kildernes Udløb, og svinge sig ofte i Morgenrøden giennem den himmelblaa kiølige Luft ned til Arabien, Persien og Indien, for at vedergvæge og veilede de Mennesker, som giøre sig værdige til deres Hiælp. Det hele ubekiendte forunderlige Land kalde Østerlænderne Giniſtan; og skiøndt de vide det paa Jorden, troe de det dog utilgiængeligt og adskilt fra alle andre menneskelige Egne.

I en saadan deilig Grotte, hvor de vandklare Chrystaller trængte sig frem som Fistapper giennem malmsprængte Stene, slog den skiønne Gulhyndy igien sine Øine op, vakt af den sprudlende Kilde i Baggrunden, der sprang ned i en Musling af sleben Ja-

spis. Den forbiflydende klare Flod tiente hende strax til Speil, hvor hun saae sig selv, da hun reiste sig, i den yndigste Morgendragt. Hun havde neppe betragtet sig et Par Gange og sukket af Forundring, førend alt blev levende omkring hende. Af Floden stege Vandjomfruer med Siv i Haaret, Vandet flød dem bestandig ned ad de sneehvide glatte Brysthvælvinger; i deres Hænder havde de Strængelege, som de holdt mod Bølgerne i Floden; disse skvulpede mod Strængene og det gav en underlig Klang. I Træerne hang deilige nøgne Drengebørn med spraglede Vinger; deres lokkede Haar flagrede dem om Hovedet som Løv, og Morgenrøden bestraalte de æblerøde Kinder. Giennem Biergkløfterne stak underlige Skikkelser deres Ansigter frem: alvorlige, blege, prydede med Kroner af Guld og Ædelstene. De havde blanke Gongonger i Hænderne af Sølv og Malm, hvorpaa de sloge. Gulhyndys Forundring steeg til det Høieste, da hun hørte de sælsomme Skabninger synge:

Klipper, Floder, Træets Vinde
Hilse Dalens Herskerinde
I den aarle Stund.
Deilig efter korte Blund
Est du atter
Evas unge Datter!

Som naar sig i Løv indfatter
Jomfruroſen i den kolde
Vaade Foraarsnat:
Knap har den med Mørkets Trolde
Synkende forladt
Jorderige,
Før man atter skuer stige
Rød i Solen Vaarens bedste Skat.

Skiønne Pige!
Saadan dig det gaaer.
Rosens Lige,
Uden Kummer,
Qvæget af den korte Slummer
Nyfødt du i Morgenrøden staaer

Derpaa forsvandt de beshynderlige Skabninger igien, og hun hørte som før Kilden risle, Træerne suse og Echoet deraf lyde giennem Hulens Hvælvinger. Kort derpaa kom en Skare hvidklædte Piger ind i Grotten og bredte et Tæppe for hende, der dæktes af de herligste Retter. De lagde et Hynde for hende og endnu et til en Anden, neiede og sagde: Din Engel kommer! Derpaa gik de bort. Gulhyndy var endnu ikke kommen sig ret af sin Forundring, da under et talrigt Følge af dandsende og syngende Væsener, en deilig Yngling indtraadte, langt kosteligere smykket end Kalifen i Bagdad. Det friskeste Purpur flød ham ned fra Skuldrene; forresten var han i sneehvid Silke, med en Krone af glødende Rubiner paa sit Hoved. Han satte sig og bad Gulhyndy gisre det samme. Da de dandsende og syngende Chore vare traadte tilside, sagde han: Gulhyndy er nu salig i Paradis! — Hun taug og skiælvede. — Den skiønne Konge gav sig til at nyde af de Retter man satte for ham; efter et Øieblikks Taushed sagde han: Gulhyndy er i Nydelsernes Bolig, hun nyde uden Frygt! — Gulhyndy stod op og kastede sig for hans Fødder: Mægtige Væsen! sagde hun, jeg kan Intet nyde. Min Nydelse var kun lidet jordisk medens jeg levede i Støvet, mindre nu da en hellig Magt har hævet mig til dit Eden. Skienk mig min Ally, naar han har endt sine Dage! Indtil den Tid vil jeg drømme mig Erindringen tilbage i disse Egne og forberede mig paa en saligere Evighed. — Er jeg da mindre luftig end du? sagde den unge Konge,

og nyder dog. Tag een af disse Frugter! dens Saft er himmelsk, dens Nydelse aandelig. — Gulhyndy neiede sig til Jorden; det var hende umuligt at modtage det Æble han rakte hende. Saa skiøn som han var, havde han Noget i sit Ansigt, der var hende modbydeligt og der ligesom advarede hende, ei at tage Frugten. Han smilte og stod op. Den jordiske Natur maa luttres! sagde han og gik. Gulhyndy var nu ene den hele Dag. Hun gik ud af Grotten i skiønne Egne. Henimod Aften ved Solens Nedgang, begyndte Hungeren at plage hende. — Kan man virkelig føle saa jordisk en Trang i et saligt Liv? tænkte hun. — Ak nei, jeg er ikke salig. Jeg føler mig saa jordisk som før. Dyb Veemod og Længsel betager mig; jeg er ikke lykkelig. Savnet og Afskeden ligger trykkende paa mit Hierte. Som hun sagde disse Ord, faldt hendes Øine pa en Brødfrugt, som stod og hvælvede over en Kilde. Den saae hende saa uskyldig ud. Hun plukkede nogle Frugter, øste sig Vand af Kilden med den hule Haand og drak. Det tarvelige Maaltid vederqvægede, hun følte sig styrket. Den nedgaaende Sol tilsmilte hende fra de dybe Kløfter af Synskredsens Sneebierge; den kastede sine Straaler paa den guldløvede Busk Dsaac, som voxte ved Strandbredden. Flyvende Fiske svang sig med deres Sølvfinner i de sidste Straaler. Gulhyndy gik rolig under Aftensangen af qviddrende Fugle til sin Grotte. Hun nød paa sin Løibænk en sød Slummer, en venlig Drøm viste hende Aly.

Den anden og de følgende Dage gik det ligesom før. Den unge Konge kom hver Dag i større Pragt. Han talede venligt med Gulhyndy, han lod opføre Dands og Musik, han sang selv for hende, medens hans Øine kiælent betragtede hendes Yndigheder. Gulhyndy blev taus, beskeden og kold. Hun nød ikke af

de Retter, man satte for hende; hun aabnede hverken sit Øre eller sit Hierte for hans Sange. Han smilte bestandig ved Afskeden og sagde: Den jordiske Natur maa luttres! Gulhyndy var glad naar han gik. Hun vandrede da ud i de skiønne Egne. O hvor ønskede hun sig Aly her! Man kan ikke tænke sig større Naturskiønheder, end dem hun saae. Imellem de mange deilige Fugle, elskede hun især en Fasan af den prægtige Argusart. Den blev strax i de første Dage tam hos hende, gik ved hendes Side, og stod for hende i Solen med sin gule Krop, med de sorte Pletter paa Vingerne, Hovedet og Nakken rød, med en blaa Fiærbusk. Naar hun strøg den, udbredte den sin trefodslange Vifte med guulbrune Fiære, der pralede med de store aflange Øine. Hun fandt i de friske grønne Enge en stor Mængde af den herlige Plante Ginseng, som Østerlænderne skatte saa høit, som vedergvæger og helbreder for alle Sygdomme. Hun tvivlede ikke om, at hun var i et Paradis. Kun til Engelen, som man kaldte ham, kunde hun intet Hiertelav fatte, hun følte endog et Slags Afsky for ham, han forekom hende at være en Vellystens Aand; og saa smuk han var troede hun dog at spore Træk, som bragte hende til at tænke paa et Menneske af den fæleste Hæslighed, hun et Par Gange havde seet paa Jorden, Lokman, Alys Slave!

Engang, da hun gik over Marken hen i Skoven, sprang en gruelig Løve hende imøde, med udspilet Gab. Da den kom nærmere, stod den stille, krummede Ryg, lagde sig ned paa Forbenene og stirrede paa hende, som om den hvert Øieblik vilde anfalde hende. I første Øieblik blev Gulhyndy forskrækket, men hun fattede sig snart og stod rolig. I det samme kom den unge Konge fra Jagten, under Hornenes Klang. Da han saae Løven i den truende Stilling mod Gulhyndy,

ilede han til og dræbte den med sit Spyd. — Jeg har reddet dit Liv, skionne Pige! sagde han. — Umuligt, min Herre, svarede hun: Mit jordiske Liv siger du jo, at jeg har mistet; det evige kan kun en god Samvittighed redde, og kun syndige Tanker tabe, for hvilke Allah bevare mig. — Jeg priser dit Mod og din Eftertanke, sagde den unge Konge ærgerlig, og gik fortørnet bort.

Da Gulhyndy havde være der nogle Dage, og bestandig blev ved at være som hun pleiede, sagde den unge Konge: Det er min Pligt, skiønne Gulhyndy, at vise dig, hvad du ikke ønsker at see. En uværdig Dødelig offres din Følelse, og gior dig uskikket til høiere Glæde. Har du Lyst til at see Aly engang? O! raabte Gulhyndy, und mig denne Salighed, og evig skal jeg takke dig. — Du skal faae ham at see i Aften i din Grotte, sagde den unge Konge. — Om Aftenen da Solen var gaaet ned og Maanen skinnede ind i Grotten, kom han igien, som førstegang i Purpurkaabe og med Rubinkronen paa Hovedet. Den straalede underligt i Maanelyset. — See ind i det dybeste af Hulen, hvor Alt er mørkt, sagde han; men vogt dig, under Synet, for at betragte mig; thi da vil pludselig alting forsvinde. — Han slog med sin Stav, og giennem en lysende Rumddeel i den bælmørke Baggrund saae nu Gulhyndy Aly i en fremmed ung og deilig Qvindes Arme. „Skiønne Zulima! hørte hun ham sige, elsk mig! Gulhyndy er død, og min forrige Kierlighed med hende.“ Gulhyndy blegnede. Pludselig fattede hun sig; hun erindrede sig hvad den unge Konge havde varet hende for, dreiede hurtig sit Hoved, uden at han mærkede det — og saae nu — istedetfor den skiønne Yngling — Lokman staae ved hendes Side, med de afskyelige Pukler, de skiælende Øine og Hanefiærene i den spidspullede Turban. Han

blev neppe vaer, at hun betragtede ham, førend Synet forsvandt og han stod atter i sin forrige Skiønhed.

Hellige Allah! mægtige Prophet! raabte Gulhyndy, i det hun kastede sig paa Knæe og strakte sine hvide Arme mod den straalende Maane, — red mig fra den Onde! bortfiern Forføreren, som ængster mig! — Hun havde neppe sagt dette før den unge Konge var forsvunden. Maanen skinnede klar. Hendes tro Argus kom ind i Grotten til hende, og lagde sig ved hendes Side. Fuglene sang i Buskene; Kilden, som var standset i Grotten, rislede; og Gulhyndy faldt i en Drøm, hvori Aly atter stod for hende, lagde Haanden paa sit Hierte, og sagde: Jeg er Gulhyndy tro!

Fra dette Øieblik af saae hun ikke meer den unge Konge. Hun nærede sig af Jordens Rødder, Skovens Frugter og Kildevandet. Ingen Nymphер eller Væsener lode sig mere see. Hendes Hierte var roligt, Haabet vaagnede paany. Hun blomstrede som en Rose i Dalen, giorde mange nydelige Dyr tamme, og gik som en Hyrdinde mellem dem. Hver Morgen og hver Aften bad hun Allah om atter at see sin Aly, og hver Nat saae hun ham i Drømme.

Medens det nu gik Gulhyndy saa vel, befandt hendes Fader sig, da han vaagnede, i den ganske modsatte Tilstand. Hussain laa, da han slog Øinene op, paa et goldt Field, udstrakt i Solen, med Strikken om Halsen. Forstukket af en Mængde Myg, som omsusede ham, sprang han op, plaget af den heftigste Tørst, der ikke gav ham Tid til at giøre Betragtninger. Han løb som en Afsindig, men fandt ingen Kilde, der kunde lædske ham, intet Træ engang, der kunde vederqvæge ham med sin Skygge. Just i det Øieblik, han vilde styrte magtesløs til Jorden, blev han en Hule vaer, temmelig rummelig, som Solen skinnede ind i. Længer inde faldt nogle Dagstraaler ned giennem et

Hul paa Loftet. Hussain gik ind, han saae et Bord udhugget i Klippen; en Steenblok var der som Stol, paa Bordet stod et Træbæger og i Nærheden hørte han en Kilde. Det første han giorde, var at tage Bægeret, løbe hen dermed til Kilden, fylde det og drikke. Derpaa fyldte han det endnu engang; men da han følte det altfor kiøligt i Skyggen af Hulen, og frygtede for Feber, tog han Bægeret med sig, satte sig i Solen ved Indgangen af Hulen og drak langsomt. Som han drak, kom det ham for, som om Noget bevægede sig i Bægeret. Han saae deri, og blev en Igle vaer, som krummede sig paa Bunden. Hussain kastede Bægeret, Væmmelse betog ham; han blev nødt til at kaste alt Vandet op, og faldt i Afmagt til Jorden.

En stærk Ruskен vakte ham. Han slog Øinene op, og saae en liden Vantrevning staae for sig, med Pukkel for og bag, skiælende Øine, og med Næsen hængende ned over Munden, som en knuddret Drue. Han var forresten sort klædt, havde et Skindskind som en Biergmand, og en sort Hue paa Hovedet. I Haanden holdt han en Stav med en Øxehammer, saaledes som Biergfolkene bruge den, til at hugge Metallerne løs med. — Hvad giør du her? spurgte han. Hvo har givet dig Lov til at gaae ind i min Hule, til at kaste mit Bæger i Sandet, til at sove paa mit Gulv? — Tilgiv mig, Herre, sagde Hussain, jeg er en Ulykkelig. Hvordan jeg er kommen her, veed jeg ikke. Jeg har eengang været Kadi i Bagdad, det mindes jeg. Jeg havde en smuk Datter, som vilde gifte sig med min Fiendes Søn; det vilde jeg ikke tillade. Hvad der siden er skeet, skiuler sig som en taaget Drøm for min Erindring. — Du er gaaet herind uden min Villie, sagde den lille Biergmand, du har kastet mit Bæger paa Gulvet, du har ikke villet

tillade din Datter at gifte sig, — alt dette fortiener Straf! — Med disse Ord tog han den skiælvende Hussain, og førte ham ind i en Hule, hvor det iiskolde Vand evig faldt ned, som et Styrtebad, giennem utallige Rifter i Afgrunden. Hussain maatte staae paa et smalt Klippestykke, hvor han, uagtet sin Feberrystelse, ikke turde røre sig, for ei at falde ned i Brønden. Da han havde staaet saaledes en tidlang tog Biergmanden ham ud, og kastede ham paa Sandet i Solen, hvor han laa uden at kunne røre sig. Derpaa fyldte Biermanden atter Bægeret med Vand, tog et sort Brød af et Indelukke, og satte det for Hussain med de Ord: Drik, spiis og vær min Slave! Vov dig ikke tyve Skridt fra Hulen! Hviil, at du kan være stærk til Arbeid, naar jeg kommer igien. — Saa gik han. Hussain tog efter Brødet. Hungeren tillod ham ikke at smage hvor oret det var. Men da han greb efter Vandbægeret og atter fandt Iglen deri, var han nær ved at fortvivle. Han søgte efter en Qvist, hvormed han kunde rage den ud, men fandt ingen. Han satte Bægeret hen. Men tilsidst kunde han ikke holde det ud; han greb til og drak, den dræbende Tørst overvandt Modbydeligheden. Neppe havde han drukket, før Iglen hængte sig ved hans Læber, og han faldt i Afmagt igien. En Ruskен vaagnede ham som før. Har du nu igien kastet mit Bæger paa Gulvet? sagde den lille Biergmand. Hussain skiælvede. For denne Gang vil jeg skaane dig for Straf, sagde Biergtrolden, følg mig!

Hussain maatte gaae ud med ham paa Heden. Det er mig af Vigtighed at finde Guld og Ædelstene til mine Kroner, sagde Biergtrolden; endnu er du for svag og for uerfaren til at arbeide i Bierget; jeg har for det Første bestemt dig til lettere Arbeide. Du skal opsøge mig Guldsand og Ædelstene paa Heden. Hver Aften maae du i det mindste bringe mig tre gode

Stene og tre Lod Guld. Hvis ikke kan du vente din Ladhed straffet. — Hvilket Arbeid for den ulykkelige Hussain! Han maatte hele Dagen gaae i det golde Sand, i den brændende Solhede og søge. Det var sielden at han tilfredsstillede sin grumme Herre, som haardeligt straffede ham med Hunger, Tørst og det iiskolde voldsomme Bad. Al hans Føde var det orede Brød, nogle Frugter og Vand af det fæle Bæger. Men han havde allerede vænt sig saaledes til Iglen, at han ikke mere brød sig om den; tvertimod, det var hans eneste Ven og Legekammerat. Naar hans Hænder vare hovne af at rage mellem de skarpe Stene, og hans Fødder af at gaae derpaa, satte han Iglen paa Vablerne, som da lindrede ham Smerten i Hænder og Fødder, ved at udsuge det usunde Blod. Saaledes tilbragte han lang Tid. Hans Stolthed og Hovmod, der fordum havde giort ham og hans Datter saamegen Ulykke, forsvandt efterhaanden. Iglen havde udsuget det hidsige Blod, hvad han havde tilbage flød mildere giennem hans Hierte. Kun mod Ibrahim vedblev han at føle et stedsevarende Had og en Afsky, som om denne havde været Aarsagen til al hans Elendighed.

Men det er Tid at kaste et Øie tilbage igien paa Aly. — De første Uger af hans Utrøstelighed vare forløbne, Fortvivlelsen havde udstormet, og Haabet, som atter voxte og trivedes, begyndte at minde ham om det eneste Nødanker, den eneste Redning, der var tilbage: Lokmans Hiælp. — I Førstningen gyste han for den Tanke, at tage sin Tilflugt til en ond Aand. Siden tænkte han: Er det da sagt, han er ond? Hvad har han giort, som beviser Ondskab? Paa Heden ved Aly Hamamys Kilde har jeg ikke seet andet, end hvad der var naturligt. Lokman har tient mig med sin Kundskab, søgt at drage mig fra min Ensomhed, skaffet mig at see og tale med min Elskede,

reddet mit Liv fra hendes Faders Heftighed, og givet mig Haab, da alt Haab var udslukt. At han er hæslig, at han har noget spottende i sit Ansigt, at der steeg blaae Flammer af Jorden efter ham, — hvad siger det? Er han en Aand, saa maa det være ham en let Sag, at være Herre over sin jordiske Aabenbaring. Var han en sledsk Aand, saa vilde han vel have vidst at vise sig i Forførelsens meest lokkende Skikkelse. Men det forsmaaede han. Det er et af de lunefulde Væsener, som blande sig i vore Handlinger, og som gisre Menneskene lykkelige eller ulykkelige, eftersom det morer dem. Han har fattet Godhed for mig, og det vilde være en Daarlighed uden Lige ei at gisre Brug deraf.

Det var Aly en let Sag at faae Tilladelse af sin Fader, til at vandre engang ud til Babylon igien. Den Gamle var glad ved, at der var Noget der kunde fornsie Sønnen, og haabede at Aly snart vilde forvinde sit Savn. — Aly tog en Vadsæk paa Ryggen, og vandrede ligesom førstegang; dog tog han sig iagt for ikke at glemme Tiden. Han gik over Heden i den behageligste Morgenkislighed, og der mødte ham intet af Bethydenhed paa Veien. Først da han kom til Aly Hamamys Kilde begyndte han at forundre sig, thi denne Kilde var som forvandlet: Palmerne rundt omkring vare friske og grønne; Blomster omhvælvede dens Rand, og han mærkede intet til Svovldampe; tvertimod, da han kom nærmere, saae han det yndigste Væld flyde ud med klare Straaler. En huul Smaragd hang i en Guldkiæde ved Brønden og indbød ham til at drikke. Han havde allerede Skaalen i Haanden, havde allerede fyldt den, da der ligesom overløb ham en Gysen. Han kastede Vandet bort, lod Skaalen hænge, og gik videre. Han tilbragte Middagen hos sin gamle Bekiendt Vand-

henteren, og henimod Aften vandrede han til Ruinerne af Babylon.

Han gik længe inden han fandt det omtalte Sted. Solen begyndte allerede stærkt at dale; den kastede sine sidste Straaler paa nogle med Vedbend omvoxne Qvaderstene, og nu blev Aly mellem dem en Indgang vaer, og troede at see Lokman i Indgangen. — Kommer du endelig? sagde Lokman. Jeg har ventet dig over en Time. Hvad fattes dig? Du seer bleg og forstyrret ud. Du har ingen Tillid til mig. Hvorfor drak du ikke af Vandet? Har jeg ikke sagt dig, at uden Tillid kan intet lykkes? — Jeg har Tillid, sagde Aly; hvo du end er, mægtige Aand, bring mig til Gulhyndy. — Jeg er et Menneske, som du, sagde Lokman; et stakkels godlidende Menneske, som finder Fornøielse i at hiælpe Andre uden at tænke paa sig selv. Mine Grandskninger have aabnet mig Øinene for adskillige af Naturens Hemmeligheder. Min Kunst har jeg brugt til din Redning; thi du har vundet mit Hierte. Jeg har opdaget nogle gamle prægtige Hvælvinger, af det for lang Tid siden nedsunkne Babylon, og dem har jeg indrettet til din Nytte. Du kan nu boe der med den deilige Gulhyndy, ubekiendt og lykkelig. Om Dagen kunne I vandre i de skiønne Egne, og om Natten slutter det herlige sunkne Slot Eder i sit faste Skiod. Jeg vil tiene Eder som hidindtil; og min Glæde skal være, som før, at vise Eder Hengivenhed og Troskab. — Da han havde sagt dette, tog han Aly ved Haanden, og førte ham ned ad nogle Steentrapper.

Aly fulgte villig; men da han havde talt trehundrede Trin ned i Jorden, og endnu ikke mærkede Enden, begyndte han at gyse. Det var bælmørkt omkring dem; Lokman havde kun en Lygte i Haanden, hvoraf Skinnet faldt ham selv i Ansigtet, og viste

Aly de fæle Træk. Det kom ham for, som om Lokman ofte fordreiede sit Ansigt og smilte spodsk. — Da Aly havde talt trehundrede Trin, standsede han og raabte: Hvor fører du mig hen? Jeg kan ikke gaae længer. Gulhyndy er en Lysets Engel; hun kan ikke være i Underverdens mørkeste Boliger. Lokman gav sig saa høit til at lee, at Hulen rystede og Lyset gik ud i hans Lygte. — Er du bange i Mørke? sagde han; vel, det skal snart vorde lyst. — Med disse Ord slog han sin Stok mod Fieldvæggen. Den revnede, og Aly befandt sig paa et deiligt Sted, hvis Lige han aldrig havde seet. Han stod, som i en stor, gothisk Kirke. Pillerne, af brunt Porphyr, hævede sig rankt i Veiret som Træstammer, og udbredte ovenover deres grønne Hvælvinger af Smaragder, som Løvflætninger. I Baggrunden af Hvælvingen stod en lysende Kugle paa et Alter af halvgiennemsigtigt Chrystal, rød som en Fuldmaane. Det saae ud som naar Maanen i Synskredsen straaler ind i den dunkle Skov. I denne Kirke ginge de giennem en snever Gang, ved hvis Ende de traadte ind i et muntert Værelse, med Væggene glatslebne af det hvideste Marmor. Midt i Kammeret hang en Lysekrone af Diamanter, i Baggrunden var et Purpurforhæng for en Alkove. Paa hver Side af Alkoven stode tvende Malmløver, saa kunstigt dannede, at man skulde troet, de vare levende, hvis ikke Malmglandsen havde overbeviist om det Modsatte.

Du er nu i din Glædes og i din Bestemmelses Havn, sagde Lokman. I denne Alkove slumrer Gulhyndy, som Himlen har bestemt for dig. Hun strækker dig sine Arme imøde, og det kommer an paa dig selv, hvilket Øieblik du vil være den lykkeligste Dødelige. Jil til hende, og giør hendes kierlige Drøm virkelig. Naar I vaagne i Morgen, saa gak ind i Kirken hissет med din Brud, knæl for Maanens glødende Billed, og

kald Allah og Profeten til Vidne paa Eders Pagt. Saa ere I Ægtefolk, og Fremtiden vil bestrøe Eders Bane med Roser. — Da Lokman havde sagt disse Ord, gik han hen til Alkoven og slog Purpurforhænget tilside. Aly saae Gulhyndy paa sorte Bolstre, slumrende i den yndigste Stilling. Over hende laa et giennemsigtigt Slør, som forhøiede enhver af hendes Yndigheder uden at skiule dem. Lokman betragtede Aly: Vær lykkelig! sagde han, og forlod Værelset.

Gulhyndys høie Skionhed henrev Aly; men han rødmede ved at see hende saa blottet. Hun blev liggende et Øieblik i den første Stilling, derpaa sukkede hun saa dybt, at Floret aldeles gled bort fra det svulmende Bryst. — O min Elskte, raabte hun i Søvne, i det hun udstrakte sine Arme; hvor er du, min Aly? — Aly skiælvede, en ubekiendt Ild giennemfoer hans Blod. — Han var paa Veie til at kaste sig i hendes Favn — han nærmede sig. — Men i det samme standsede han. — Nei, Gulhyndy, tænkte han, ikke saaledes skulle vi samles igien. Sov sødt! Jeg vil vente til du staaer op og kommer din Aly imøde! — Med disse Ord drog han Purpurforhænget sagte for Alkoven igien, og skyndte sig ind i Kirken.

Alt var her saa stille og roligt. De brune Porphyrstammer strakte sig rankt i Veiret, og Lyset spillede sælsomt fra Maanen i Choret i de utallige Ædelstene, der bedækkede Loftet med funklende grønne Løv. Aly knælte. Mægtige Allah! raabte han, jeg staaer langt fra din sande Maane, langt fra din levende blomstrende Skov, som smykker Jordens Overflade; Banghed og Forventning beklemme mit Bryst i de mørke Jordens Indvolde, hvor Lampelys og døde Stene med gisglende Skiær skulle forestille din hellige Nattelue, din friske, unge, aarligverlende Blomsterflor! Men hvor jeg er, der er du. Du seer mig i Jordens

Skiød, som paa Biergets Tinde. Jeg staaer i din Magt, hvor jeg aander, og overlader mig trøstig til dig. Beskiærm Gulhyndy og mig! Foreen os, og lad her i Dybet, som paa Jorden, dit Aasyn lyse over os!

Da Aly havde giort denne Bøn, stod han dristigt op og gik omkring, for at betragte alle de besynderlige Ting. Han nærmede sig Choret, hvor den straalende Chrystalkugle laa paa Alteret og dreiede sig langsomt omkring af sig selv. I det samme blev han paa venstre Haand en aabenstaaende Dør vaer, som førte til en prægtig Begravelse. Paa begge Sider af Døren stode tvende Kæmper af sort Steen, med blanke Sværd i Hænderne. — Aly nærmede sig; men ligesom han traadte mod Døren, lode de tvende Kæmper deres Sværd falde krydsviis for Indgangen. Aly foer forfærdet tilbage; men fattede sig strax. Han saae at de tvende Kæmper hævede deres Sværd igien, og at alting skete ved en mekanisk Indretning. Han vogtede sig for at gaae lige ind ad Døren; han snoede sig trygt op ad een af Kæmperne, trængte sig ind paa Siden — og nu stod han uden Hinder i en besynderlig Gravhvælving! Dens knuddrede Vægge og Buer vare af brune Granater; hist og her giennem Risterne i Bierget nedstraalede blaae Lysstraaler, som af brændende Salpeter, og opklarede Hulen. Midt i Hvælvingen stod en Sølvligkiste, hvori et qvindligt Lig laa udstrakt, klædt i Sølvmor, med en Diamantkrone paa Hovedet. En blaa Straale faldt giennem Loftet lige paa hendes Ansigt, der var blegt som en Dødnings. Aly følte en underlig Gysen, og vilde vende tilbage, da han i det samme blev en glimrende Slange vaer, der bevægede sig paa Ligets Bryst, og vendte Braaden af sin Mund imod den Bleges Hierte. Uden at betænke sig, dreven af en from Ærbødighed for den Døde, forarget over at Jordens Kryb nærmede sig de balsamerede Levnin-

ger, løb Aly hen, tænkte ikke paa egen Fare, greb Slangen om Hovedet, og rev den bort. — Hvor forundret blev han, da han mærkede, at hvad han holdt i Haanden, var en kunstig af Ædelstene sammensat Talisman. Han havde neppe taget den, før den Døde drog et dybt Suk, slog Øinene op, udstrakte sine Arme, og reiste sig overende i Kisten. Hun saae sig om, og blev Aly vaer, som forfærdet stod med Talismanen endnu i Haanden. Hun lagde Pegefingeren paa sin Mund, og lod til at betænke sig. Derpaa reiste hun sig og gik Aly imøde, med den lysende Krone paa Hovedet, medens Sølvmoret slæbte efter hende. Aly skiælvede: Lovet være Allah! raabte han, det allerbarmhiertigste Væsen! — Lovet være Allah! sagde den Blege. — Da Aly hørte hende nævne Allahs Navn, fattede han Mod. Hans Mod voxte, da han saae en liflig Rødme vende tilbage i hendes Kinder. Hun lod det stive Sølvmor falde til Jorden, og stod nu i en himmelblaa Kiortel, hvorover flød et Flor med indvævede Sølvstierner. Diamantkronen beholdt hun paa sit Hoved. Det første, hun giorde, var at gaae tilbage til Kisten og gribe et Spir, besat med Smaragder, som havde ligget ved hendes Side. Nu har jeg dig igien, min stærke Magt! sagde hun; Tak være den Ynglings Mod, som frelste mig. Aly knælede; han kiendte hende efter Gulhyndys Beskrivelse: det var den yndige Fee, som var kommen til hans Elskede i Drømme, som havde trøstet og styrket hende, og som for et Par Maaneder siden var blevet borte. — Du seer nu Grunden til min Udeblivelse, sagde den skiønne Peribanu. Jeg er Gulhyndys Veninde. Følg ind med mig i Moskeen! Faa Ord ville giøre dig Sammenhængen klar. — Med disse Ord tog hun ham ved Haanden og førte ham ind i den herlige Smaragdhvælving. De

satte sig paa et Sæde, i en temmelig Afstand fra den straalende Chrystalkugle; hvorpaa Peribanu sagde:

Jeg er een af de Feer, som finde deres Glæde i at giøre Menneskene lykkelige, og lever alt lang Tid i Strid med den onde Zelulu, en Aand, som opoffrer dem for sin Tidsfordriv. Han har engang beilet til mig, men det var mig umuligt at elske hans Grumhed. Jeg vendte mig fra ham med Foragt, og denne Foragt optændte hans Had. Han kunde ikke kiøle det paa mig, og nu maatte de stakkels Mennesker undgielde det.

Nogentid derefter kom han til mig og sagde: Peribanu, tillad mig at forære dig et kostbart Brystsmykke! Det er den eneste Maade, hvorpaa du atter kan giøre din Fornærmelse god igien. Uforsigtigviis, stolende paa hans Kierlighed, i det mindste til mig, modtog jeg denne skiønne Slange af kostbare Ædelstene, som du holder i din Haand, og fæstede den paa mit Bryst. Det var neppe skeet, før en dødelig Slummer betog mig. Af Zelulus Slaver blev jeg ført i denne Begravelse, hvor jeg vilde have ligget flere Aarhundreder uden Redning, dersom ikke Himlen havde reddet mig ved din Haand. Hver Aften er han kommen til mig, og har spurgt mig: om jeg vilde elske ham? Thi Trolddommen var saaledes indrettet, at den berøvede mig Brugen af min Magt og min Bevægelse, uden at berøve mig Bevidstheden. Jeg har altid svaret ham med et høit og lydeligt Nei! saa han har været nødt til at gaae hver Gang igien uden Haab.

Da Peribanu havde talet disse Ord, stod hun op, tog Aly ved Haanden og førte ham ud af Moskeen, giennem den lange Gang, ind i det hvide Marmorværelse. Hun rørte hans Dienlaage med sit Spir, derpaa slog hun Forhænget tilside. — Hvor forbauset blev han ved at see, istedet for Gulhyndy, — et Vor-

billed! som kun havde en fiern og hæslig Lighed med hans Elskede. — Hvad der hos denne var levende og yndigt, var her dødt og stivt. Billedet stirrede fælt paa ham med de dumme Glasøine, som et sminket Liig. Han kunde ikke begribe, hvor det havde været ham muligt at see Gulhyndy i denne afskyelige, bleggule Voxklump. — See, hvad Følgen havde været, sagde Feen, om du havde kastet dig i dette Billedes Arme! — Hun slog paa Bugen af Voxfiguren med sit Spir, den revnede, og en afskyelig Flætning af giftige Slanger vandt sig, som Indvolde, ud deraf, og flygtede giennem Hulens Rifter, af Frygt for hendes Tryllestav. Aly gyste. Men du seer endnu ikke alt; bliv kun ikke ræd! sagde Feen. — Aly kastede sine Øine paa de tvende Malmløver, som stode paa hver Side af Alkoven, og mærkede nu til sin Forfærdelse, at de vare levende. De viftede sig med deres Haler og gloede paa ham med gnistrende Øine. — Disse Løver havde sønderrevet dit Liig, sagde hun, hvis du havde været svag nok til at falde i Zelulus Snare. — Flyer! raabte hun, i det hun hævede sit Spir; og logrende, som to ydmyge Hunde, skyndte de sig bort.

Du har reddet dig selv, Aly! sagde Peribanu. Drag hiem til din Fader! Gior hvad han befaler dig, naar du kommer hiem; det vil være et Middel til dit Held. Gulhyndy skal du eie. Om et Aar holder jeg Eders Bryllup.

Med disse Ord førte hun ham op ad en Trappe til en Aabning. Stig ud her! sagde hun. Du vil finde dig paa et velbekiendt Sted, ikke langt fra din Fødeby. Husk paa, hvad jeg har sagt! stoel paa mig, og glem mig ikke. — Med disse Ord forsvandt hun. — Aly steeg ud af Aabningen, og fandt sig paa Randen af Aly Hammamys Kilde. Det var en deilig Morgen, og Solen bestraalte ham. Han stod et Die-

blik og stirrede ned. Han vidste ikke om det var en Drøm eller Virkeligt? — I det samme mærkede han, at han havde den kunstige Talisman endnu i Haanden. Han vogtede sig vel for at lægge den paa sit Bryst; dog tog han den med sig, som et Tegn paa hvad der var skeet, og svøbte den omhyggeligt i sin Turban. Han begav sig derpaa med et let Sind og et freidigt Haab paa Veien; inden Middag var han hos sin Fader i Bagdad igien.

Morgenen derpaa kom Ibrahim ind til Aly og sagde: Det glæder mig, min Søn, at du allerede har begyndt at fatte dig. Der gives intet bedre Middel imod sørgelige Forestillinger end Forretninger. Jeg har besluttet at giøre en Reise til Samarkand i disse Dage, og tvivler ikke om, at den vil være os yderst fordeelagtig. Mine Vare har jeg faaet lykkelig fra en Havn af det røde Hav, og tænker nu med Fordeel at bytte dem om for Hoilandets kostbare Sager. Min Fordeel er din. Reis med din Fader! Det vil adsprede dig og lette dit Hierte. — Aly erindrede sig hvad Peribanu havde sagt ham, og betragtede sin Faders Forslag som et Vink til sin Lykke. — Min Fader! sagde han, giør som du vil; jeg følger. — Han skyndte sig nu af alle Kræfter at bringe sine Sager istand, og det varede ikke længe før Ibrahim med sin Søn og et betydeligt Antal Slaver reed ud af Bagdad med tungtbelæssede Kameler. De stødte ikke langt fra Byen til en Karavane, og droge nu, saa hurtigt som Omstændighederne vilde tillade det, giennem flere mærkværdige Byer og Egne, henimod det navnkundige Samarkand.

De vare ofte nødte til at drage giennem Ørkener og ubeboede Heder. Ibrahim havde endnu aldrig giort denne Reise, og overlod det til en Fører at veilede dem. De havde reist flere Maaneder, og opholdt sig

adskillige Steder paa Veien. Nu droge de engang henimod Aften giennem en Ørk, som Føreren forsikkrede, vilde være den sidste; om tre Dage lovede han at skulle bringe dem til Samarkand.

Som de rede giennem en snever Dal, til alle Sider omringet af Bierge og bevoret af Naaletræer, adsplittede pludselig et frygteligt Naturoptrin den hele Caravane. Et Tordenveir trak op, og Lynet slog ned i en mægtig Ceder. Den harpixfulde Bark blev strax antændt; Træet brændte, og nu udbredte den knittrende Løbeild sig i et Øieblik til alle Sider. Alle Graner, Fyrrer, Lærketræer og Cedere stode i lys Lue. Ildens røde Lokker viftede forfærdeligt hen ad Biergaasene i den morke Nat. En uhyre Røg opsteeg og fordunklede Luften. — I den almindelige Forfærdelse, hvor Enhver var betænkt paa sin egen Sikkerhed, kom Ibrahim i Mørket fra sin Sons Side. Ally ilede af alle Kræfter efter sin Fader, men fandt ham ikke. I den gyselige Nat foer han saalænge afsted paa sin Kameel, som den vilde bære ham. Sky af Ilden, som brændte rundt omkring, kastede den ham endelig af, og løb ind i Flammerne. Ally sprang op; han trængte sig dristig giennem et snevert Pas mellem Fieldene, hvorhen endnu ikke Ilden var naaet. Nu saae han en bred Dal, som skilte denne Skov fra Skoven paa hin Side. Han anvendte sine sidste Kræfter paa at komme derhen, og sank afmægtig under et Træe, hvor han ved Lyset af den brændende Skov hist kunde see, at Ilden ikke vilde naae hid over Dalen. Meer tillode hans Kræfter ham ikke at ændse, Matheden lukkede hans Øine.

Saasnart han vaagnede, var hans første Tanke, at finde sin Fader. Han følte sig styrket af den korte Søvn, og skyndte sig afsted. Naturen var frisk, som i Vaaren, skiondt det var Høst. Han havde aldrig tilforn seet et saa lifligt Grønt, saa skionne Blomster.

Ligefor hans Øine stod en Lund med herlige Frugttræer. Han ilede derind, satte sig under et Træ, og gav sig til at tage sin Frokost i den kiole Eensomhed. — Som han saaledes sad, hørte han en Stemme raabe: Aly! Aly! — Han saae sig forundret om, men blev ingen menneskelig Skabning vaer. — I den Tanke, at han havde hørt feil, gav han sig til atter roligt at fortære sine Frugter. Pludselig begyndte en anden Stemme ligeoverfor igien at raabe: Aly! Aly! — Dette Raab blev gientaget fra flere Steder i Skoven. Nu opdagede han til sin Forundring, at det var endeel deilige Papegøier, der flagrede omkring fra Qvist til Qvist, som om de betragtede ham; og alt som de hoppede, gientoge de hyppigt deres: Aly! Aly! med inderligt Selvbehag. — Aly sprang op. Hvo har lært dem det? tænkte han. — Papegøierne sladdrede fort: Aly! Aly! kom! kom! og flagrede fra een Green til en anden. Aly fulgte dem, og standsede tilsidst ved en tyk Hække, som var uigiennemtrængelig. Papegøien fløi over Hækken, satte sig indenfor og raabte: Aly! Aly! — Aly løb omkring, for at finde en Aabning. Endelig fandt han den. Han traadte ind, og saae en herlig, stor Grønning, halv omkrandset af høie Hækker, og paa den anden Side en Flod. I Midten af Grønningen var et Blomsterbed. — Een af Papegøierne hoppede ind, satte sig paa Blomsterbedet og raabte: Aly! Aly! — Aly kom, betragtede Trækket af de nys udsprungne Græsstraae. — Hvor stor var hans Glæde, da han opdagede et **A** og **G** slynget i hinanden. Nu tvivlede han ikke længer om, hvor han var. I sød Forventning kastede han sine Øine omkring, og opdagede den herlige Grotte. — Han ilede ind. — Min Gulhyndy, hvor er du? raabte han.

Aly, min Aly, elskede Ven,
Til din Gulhyndy kom dog igien!

hørte han en spæd Stemme sige. Han blev igien forundret. Hvad er dette? raabte han; det er ikke hendes Stemme. Det er heller ingen Papegøie! de bleve beskedent udenfor Grotten. — Aly, min Aly, elskede Ven! til din Gulhyndy kom dog igien! sagde atter en nydelig lille Stær, i det den løb frem paa Gulvet og pikkede nogle Frøkorn op. — Aly satte sig paa en Løibænk. Han taug, Taarerne randt ned ad hans Kinder, medens han lyttede. — Aly! Aly! raabte Papegøierne udenfor. — Aly, min Aly, elskede Ven, til din Gulhyndy kom dog igien! sagde Stæren og betragtede ham med lang Hals og kloge Øine, idet den vendte sit Hoved. I det samme begyndte en deilig Fugl i et Guldbuur at fløite en Melodi, som han havde lært Gulhyndy faa Dage før deres Skilsmisse. — O hun elsker mig, raabte Aly, hun er her! Hun har lært sine nydelige Dyr mit Navn og mine Sange. Hvormange hundrede Gange maae de Ord være strømmede over hendes Læber, før de lærte dem. O min Gulhyndy! — Han hørte Nogen komme. — Det er hende! tænkte han; men hun maa ikke see mig endnn. Jeg udsætter, jeg sparer paa det salige Øieblik. — Han tog sin Stav og skrev i Sandet ved Indgangen: „Aly er her!“ Derpaa traadte han tilside og skiulte sig i Havens Baggrund.

Han havde neppe skjult sig der, før han saae det underligste Syn, man kan tænke sig. Tvende behændige Aber, klædte som Opvartere i røde Klæder med hvide Turbaner, traadte ind i Hulen. — De toge hver sin Kost i Krogen, feiede Gulvet og satte Alting i Orden. Derpaa løb den Ene ud og hentede en Kurv med Brød, Frugter og Blomster, medens den Anden bredte et Tæppe paa Gulvet, lagde et Hynde derved, skyllede et Bæger i Kilden og satte det paa Tæppet. Imidlertid sprang den Første op paa en Løibænk og greb efter en Guitarre, der hang høit oppe paa Væggen. Da han

ikke kunde naae den, vendte han sig om til den Anden, og giorde ynkelige Miner, i det han skreg og pegede op til Guitarren. Den Anden forstod ham. Han sprang op paa Løibænken, hvorefter den Første atter klavrede op paa ham, og naaede saaledes Guitarren, hvilken han tog ned og gav sig til at stemme, med de vigtigste og latterligste Miner af Verden. Alt som han stemte, lagde han Øret til, som for at lytte om Tonen var rigtig? Da han ganske havde forstemt Guitarren, uden dog at lade en eneste Streng springe, nikkede han selvtilfreds med Hovedet, som om han vilde sige: Nu er den ypperlig! — Hvorpaa han skyndte sig at hænge den hen paa sit Sted.

Neppe var dette skeet, før den deilige Gulhyndy, som en huld Naturens Dronning, kom med sit talrige Hoffølge. Foran hende gik med langsomme Skridt, som en stolt Livvagt, tvende store brandgule tykmankede Løver. Ved hendes Side traadte den prægtige Argus, som en kier Veninde, og rundtomkring hoppede og flagrede de deiligste Skovens Dyr og Fugle. Troppen sluttede en Flok sneehvide Lam med røde Baand om Halsen. Hver af dem havde en Sangfugl paa sit Hoved, som slog høie Triller, medens Lammet brægede. Til allersidst kom en Hiort, hvis store Takker vare besatte med Bielder og Klokker. Naar nu Lammene brægede, Fuglene fløitede og Hiorten rystede sine Klokker, var det Hele ikke uligt en lystig Janitscharmusik.

Da Toget var kommet til Hulen, lagde begge Løverne sig roligt ned, hver til sin Side af Indgangen, hvorpaa Gulhyndy gik ind i Grotten med Argus. Hele den øvrige Skare blev udenfor og satte sig omkring Hulen i en Halvkreds, medens Gulhyndy holdt sit Maaltid. Musikanterne trak sig endnu længer tilbage, heelt henne ved Hækken, og undlode ikke midlertid at giøre den støiende Taffelmusik. — De tvende Aber

stode bag Gulhyndys Sæde som Tjenere; de rakte hende Frugter og bragte hende Vand fra Kilden i Bægeret, naar hun vilde drikke. Argus stod ved hendes Side og greb de Smuler i Luften, som hun med sin hvide Haand kastede den i Næbet. Hvad der af Vanvare faldt paa Gulvet, løb Stæren hastig hen og snappede, før Argus fik Tid til at bukke sig. — Da Maaltidet var tilende, gik Argus hen i Indgangen, udbredte sin pralende Viste og vendte den et Par Gange frem og tilbage. Det samtlige Hoffolk havde neppe seet dette Tegn, førend de brøde op og begave sig bort i største Hast. Musikanterne løbe bagefter. Kun de tvende Løver bleve liggende ved Indgangen, og Argus blev i Hulen hos sin Herskerinde, som Selskabsdame.

O hvor skiælvede Aly af Kierlighed ved at see Gulhyndy! Hendes gule Haar flod i de lange brede velbekiendte Flætninger. Forresten var hun ifort en grøn Kiortel med Purpurbelte, uden Pragt, Glands eller Ædelstene. Det kom ham for, som om Gulhyndy var bleven større, friskere og kraftigere. Det var ikke længer den smægtende, drømmende Morgenlænderinde, der længtes efter sin Frihed; det var den sunde liflige Evadatter, der blomstrede i Naturen, af alle Blomster den skiønneste. Dog nedtyngte en huld Veemod endnu lidet de hvælvede Tienlaage, og viiste, at hun uagtet al sin Lykkalighed havde et Savn. Uden denne milde Tungsind vilde Aly troet at see en Gudinde. Hun tog Guitarren ned og prøvede den. Det skiønne Ansigt udtrykte en med Smiil blandet Misfornøielse. — De enfoldige Aber! sagde hun; de ere altfor tienstvillige. Jeg havde dog troet i Dag at have hængt den høit nok. Derpaa stemte hun Guitarren, spillede til Alys Forundring med Lethed, og istemte til hans Glæde følgende Sang:

O Magt! som til en Edens-Have
Forvandlet har mit Fangebuur,
Som nægter ei den bedste Gave
Mig af din hellige Natur:
Hvi skal kun Hjertet føle Trængsel,
Og være midt i Glæden arm?
Hvi skal en aldrig stillet Længsel
Forgjæves fylde denne Barm?
Om al Naturens Lyst mig skiænktes,
Den tilfredsstilled ei min Hu.
Som Adam efter Eva længtes,
Saa længes atter Eva nu.
Thi dette Held er ingen Lykke,
Det lindrer ikke mit Forlis:
Naar Ham jeg til mit Bryst kan trykke —
Da er jeg først i Paradis.

Ved de sidste Ord sank hendes Blik til Jorden og opdagede de Ord: Aly er her! — Hun troede ikke sine egne Øine. Hun stirrede hen som i en drømt Henrykkelse. Hvor sødt blev hun overbeviist om Sandheden, da den lykkelige Aly sprang frem af Baggrunden og laa for hendes Fødder. Nu manglede der dem begge intet i et fuldkomment Paradis.

Aly byggede sig en Hytte i Nærheden af Gulhyndys Grotte, uden Bekymring for sin Fader, som han trøstig overlod i Peribanus Magt. Men det gik ikke Ibrahim saa godt, som hans Søn formodede.

Ibrahim streifede længe omkring i den græsselige Nat. Han ilede fra den brændende Skov til den modsatte Side, istedet for, som Aly, at gjennemtrænge den. Endelig blev Jordbunden saa stenet og ujevn, at det ikke var ham muligt, at ride videre paa sin Kameel. Han bandt den ved et Træ og forsøgte paa at bryde gjennem de tætte Buske, for at komme til en høi Ceder, hvor han uden Frygt for Slanger og vilde Dyr kunde tilbringe Natten. Som han gik, styrtede han ned i et Hul, og befandt sig i en mørk og fugtig Kjælder.

Han laa længe bedøvet. — Da han vaagnede, erindrede han sig kun dunkelt Aarsagen til sin nærværende Tilstand. Hussains og Gulhyndys Død havde han reent glemt. Det kom ham for, som om han var flygtet fra Bagdad med sin Søn, for at undgaae den onde Kadis Efterstræbelser.

Han havde ikke ligget længe, før han saae et lille Væsen komme giennem en snever Steengang med en Lygte i Haanden. — Lokman! raabte Ibrahim, som strax kiendte ham, du her? I denne Dragt! Hvad vil det sige? Hvor er min Søn? — Pas selv paa din Søn, sagde Lokman, han kommer ikke mig ved. Men du kommer mig ved. Reis dig op! Til Arbeid! Nu er du min Slave.

Da Ibrahim havde nydt et høist tarveligt Maaltid, sagde Lokman: Stat op og kom med mig! Du har al din Tid været en Ven af at søge Rigdomme; jeg skal vise dig Veien til Guld og Ædelstene. — Derpaa tog han ham med sig ud paa Heden, og befalede ham at søge. — Ibrahim stod alene. Han var i den største Forvirring og Bedrøvelse; men Lokmans Trudsler bevægede ham til at søge flittigt. — Som han gik i den stærke Hede, kom han forbi et høit Klippestykke, der paa den ene Side havde lidt Skygge og lidt grønt Græs. Ibrahim saae en bleg, mager Mand med indfaldne Kinder, sidde der i den yderste Mathed. Ibrahim var medlidende; han havde faaet en Krukke Vand med sig ud i Ørken, at lædske sig paa under Arbeidet; hurtig løb han hen efter sin Krukke, som han havde nedgravet i Sandet, for at holde Vandet kisligt, kom tilbage dermed, og holdt det for den Afmægtiges Læber. Den blege Mand drak, følte sig styrket, foldede sine Hænder, løftede sine Øine op og

sagde sukkende: Hvo est du, Engel fra Himlen, som husvaler mig i min Nød? — Ibrahim kiendte Stemmen. Hussain! raabte han med Forundring. — Hussain stirrede paa ham: Ibrahim! sagde han, saa bestyrtet som hans Mathed tillod ham det, du her? Hvorledes est du kommen i Jammerens Dal, for at vederqvæge din Fiende? — Jeg er falden i et Uhyres Vold, sagde Ibrahim, og er fordømt af ham til at søge Guldstøv og Ædelstene paa denne Hede. — I det Ibrahim sagde dette, greb Hussain efter sin Pose, som han med megen Anstrengelse i Dag havde fyldt. Hvor stor var hans Forskrækkelse, da han fandt den halv tom. — Hvad er dette? raabte den Elendige! kommer du i mit Livs svageste sidste Øieblik for at bestiæle mig? For at forvolde mig den græsselige Straf? Ibrahim forsikkrede, at han intet havde taget; den usle Hussain rørte ham, han glemte ganske sin egen Jammer. — Ha du lyver, Skarnagtige! raabte Hussain; din Sæk er fuld, du har taget det fra mig. — Jeg forsikkrer dig, svarede Ibrahim, at jeg intet har taget, at jeg ikke har tænkt paa at skaffe dig Fortræd; og til Beviis derpaa vil jeg bytte Sæk med dig, hvad Øieblik du forlanger. — Han rakte ham sin. — Sid ned og hvil dig, vedblev Ibrahim; jeg er ikke saa mat, at jeg jo vel kan søge en Pose fuld endnu inden Aften! — Han gik fra ham og samlede med megen Møie den anden halve Deel. Hussain vidste ikke hvad han skulde tænke; de ginge hiem sammen til Hulen, uden at mæle et Ord.

Have I Eders Poser fulde? raabte Trolden, som sad ved Indgangen af Hulen. Ryster dem ud for mig! — Ibrahim udrystede sin: den var fuld af Guld og Ædelstene. Hussain kom nu med den han havde byttet sig til; han rystede den ud — og der var ikke andet deri end Sand og Glimmerstene. Lokman taug,

betragtede Hussain forbittret, greb ham ved Armen, og førte den afmægtige, matte Mand atter ind under det forfærdeligt susende Styrtebad; hvor han af Kraftløshed var falden ned i Afgrunden, dersom ikke Lokman havde grebet ham og kastet ham ud, som død, paa Sandet.

Det er et Skarn, sagde Lokman til Ibrahim, efter at Hussain var daanet. Jeg vil tilstaae dig det reent ud, han har sat Ondt for dig hos mig, og er ene Skyld i, at jeg modtog dig saa haardt. Jeg kan ikke udstaae ham; han duer ei engang meer til at trælle for mig. Gior mig en Tieneste! saa vil jeg give dig Frihed, bringe dig til din Søn, og sætte Eder begge i Eders forrige Velstand i Bagdad. — Hvad forlanger du? spurgte Ibrahim. — Jeg er en Aand, sagde Lokman, og raader ikke over de Dødeliges Liv. Indbyrdes derimod kunne I forkorte hinandens Dage. Tag denne Kniv og stød den i Hussains Hierte, saa sætter jeg dig i din forrige Lykkalighed, og skiænker dig alt det Guldsand og alle de Ædelstene, som jeg har i min Hule. — Det være langt fra mig at handle saaledes, sagde Ibrahim, selv mod min bittreste Fiende. Hvad Ondt vi have giort, maa Gud tilgive, vi bøde nu begge derfor. Mit Had er slukt. Jeg har idag byttet min Pose med ham, i den oprigtige Hensigt at lette ham Byrden. At det er faldet ilde ud, er ikke min Skyld. — Dræb ham! raabte Lokman truende, i det han rakte ham Kniven, eller jeg kaster dig giennem dette aabne Svælg, hundrede Favne ned til Ogler og Slanger. — Kast! raabte Ibrahim med freidigt Mod, i det han foldede sine Hænder, og fæstede sine Øine paa de funklende Stierner. — Du har faaet Mod, Ibrahim! sagde Lokman spodsk. — Den giver Ulykken! svarede Ibrahim. — Og paa hvilken Grund — hvilket Haab gior dig modig? spurgte Trolden. — Mit Haab staaer til

den Barmhiertige, svarede Ibrahim, hvis kraftige Haand ligesaavel kan redde mig fra Oglerne, som fra dig. — Forvovne! raabte Lokman, du er mig ikke moden endnu! Langsomt vil jeg pine dig. Han gik bort. — Arme Hussain! sukkede Ibrahim, og betragtede den Blege. — Hussain slog sine Øine op, han smilte venligt og rakte Ibrahim sin Haand. — Jeg har hørt hvad der er foregaaet mellem dig og Trolden, sagde han. Den Ondes Anslag lykkedes ham ilde. Hvad der skulde adsplitte mere, har forenet. Ibrahim! nu kiender jeg dig. Tilgiv, at jeg mistænkte dig! Kan du tilgive? Ibrahim omfavnede ham. Vil du være min Ven, Ibrahim? — I Liv og Død. — Hussain stod op og omfavnede sin forrige Fiende.

Fra nu af vare de trofaste Venner, deelte hinandens Sorger, og fandt Trøst ved hinandens Side. Det var dem ikke længer tungt at finde Guld og Ædelstene paa Heden. De behøvede blot at gaae ud og søge et Øieblik, saa fandt de hvad de ønskede. Medens de søgte, svævede der kiølige Skyer for Solen, og en mild Vind viftede. De opdagede endog tilsidst Fieldridser med Skygger, Blomster og Kildevæld.

Lokman, som saae dette, tog dem med ned i Biergværkerne, hvor de maatte udføre det haardeste Arbeide. Men ogsaa her kom Lykken dem imøde. De lærte, som af sig selv, at udhugge Metallerne. Malmet faldt uden stor Vanskelighed i deres Hænder. Lokman vovede ikke længer at mishandle dem.

Det Eneste, der endnu kostede dem Anstrengelser og legemlige Smerter, var et Skiødskind, saaledes som Biergmændene bruge, hvilket Lokman havde givet dem at sammensye. Det var af det haardeste, tykkeste Læder, og sønderrevet tvers igiennem. Naalene sprang idelig i deres blodige, forstukne Hænder, medens de syede derpaa. De skiftedes troligt; naar den Ene var træt

tog den Anden fat. Men der var endnu meget at gjøre, da Lokman en Aften, under Trudsel af haarde Hudflettelser, befalede dem at sidde oppe hele Natten, for at faae det færdigt til om Morgenen. De indsaae ikke, hvordan det skulde blive muligt, de anstrengte deres sidste Kræfter, da ulykkeligviis Hussain, som henad Morgenstunden just syede derpaa, medens Ibrahim blundede, jog sig Sylen saa dybt ind i Haanden, at han gav et Skrig, og kastede fortvivlet det ubsielige Læder til Jorden. Ibrahim vaagnede. For at forbinde Hussain, søgte han om sin Turban; han vilde tage Klædet deraf og vikle om Hussains Haand. I det han betragtede Turbanen, saae han, hvad han hidindtil ikke havde bemærket, at det ikke var hans, men hans Søns Allys Turban, som han i det sidste Natteherberge, de havde været i sammen, maatte have taget for sin. — I det han nu løste Klædet op, faldt den forunderlige Talisman i hans Hænder, som Ally havde forvaret der. — Ibrahim betragtede den, og da han saae de mange skiønne Ædelstene, tænkte han: Vor Tyran er en Elsker af sieldne og skiønne Stene. Saa skiønne som disse har jeg endnu ingen seet. Jeg vil lægge dette herlige Klenodie vaa hans Seng; det vil forsøie ham, naar han vaagner, og maaskee formilde ham, naar han ikke finder Skindet sammensyet endnu. — I dette Forsæt gik han hen i Sidehulen, hvor Lokman laa, tog Talismanen og lagde den paa Troldens blotte Bryst. Derpaa ilede han tilbage, forbandt sin Ven, og gav sig selv til at sye saalænge, til han ikke kunde mere.

Solen var allerede længe opstaaet, men Lokman sov endnu; hvad han aldrig pleiede. Hussain listede sig ind, og fandt ham i den dybeste Slummer. De tvende Venner takkede Forsynet, at det reddede dem fra Mishandlinger. — Ibrahim sagde: Maaskee sover han

den hele Dag, og vi have da Tid til at faae vort Arbeide færdigt. Nu kappedes de alt hvad de kunde. Den Ene syede, medens den Anden hvilede og hentede Vand og Brød til et Maaltid. Men Natten kom — og de vare endnu ikke færdige.

Saaledes sadde de tre Dage og fire Nætter og syede uafladeligt. Deres Hænder vare blodige og hovne, deres Øine dumme af at stirre. Men de lode ikke Modet falde. En Anelse sagde dem, at det var nødvendigt til deres Livs Lykke, at faae det haarde, sønderrevne Skind atter sammensøiet.

Ligesom Morgenrøden frembrød den fierde Dag, og spredte sine Straaler ud over Heden, giorde de Begge de sidste Sting. Med Glædestaarer faldt de hinanden om Halsen og knælede i Morgensolen. Det er fuldbragt! raabte de med Henrykkelse, i det de udstrakte deres Arme mod Himlen.

Det er fuldbragt! hørte de en yndig Stemme sige. De sloge deres Øine op — O Forundring! Den mørke, fugtige Hule, hvori de nylig stode, var forvandlet til en deilig, lys Grotte. Foran dem stod den skiønne Peribanu, med sin Stiernekrands og sit Smaragdspir. — Det er fuldbragt! sagde hun venligt smilende. Seer, hvad I atter have sammensøiet! — Hussain og Ibrahim betragtede det sammensyede Skind, som de endnu holdt i Hænderne. O, Under! Det var det prægtige Guldstof, som Ibrahim engang i Vrede havde sønderrevet med Hussains Venskab.

Ibrahim kiendte paa de skiønne Træk den venlige Kone igien, som engang var kommen til ham om Natten, og havde bedet ham om Stoffet til sin Datters Bryllup. — Du maa virkelig give mig det endnu engang til min Datters Bryllup! sagde Peribanu; jeg holder det idag, og det skal bruges til et Brudeteppe, hvorpaa hun skal knæle for Allah med sin Brudgom. —

Ibrahim rakte hende Guldstoffet, Peribanu vinkte med sit Spir, et Forhæng hævede sig — og Ibrahim og Hussain saae deres Børn blomsterkrandsede at knæle ved et Alter, for Maanens hellige Billed.

Peribanu forte det kierlige Par til de Gamle, som med Glæde omfavnede deres Børn, og gave dem den faderlige Velsignelse. — Hun vinkte, Fieldet revnede, og de saae den unge Konge med Rubinkronen paa sit Hoved, i Purpurkaaben, at ligge bleg som en Dødning paa sit Leie, med Talismanen paa sit blotte Bryst. Over hans Hoved brændte en Gravlampe. — Han saae listig og undersundig ud endnu i sin dødelige Slummer. — Sov der til Evigtid! raabte Peribanu, i det Hvælvingen atter lukkede sig.

Derpaa holdt den gode Fee det elskende Pars Bryllup. De levede længe og lykkelige i Naturens Skiød, som vore første Forældre i Skabelsens unge Dage, og skiænkede Efterverdenen deilige Børn, der bleve Stamfædre til en kraftig Slægt mellem Fieldene. Hussain og Ibrahim døde silde og begrædt af deres Børnebørn. Den gode Fee forlod aldrig Aly og Gulhyndy.

Sanct Hansaften-Spil.

En Vandringsmand stiger op paa en gammel Gravhøi, der staaer ved Veien, og siger som

Prologus:

Velkommen! i den røde Morgenstund,
Enhver, som tidlig alt har samlet sig,
For strax, med ufortrødne, raske Fied
At følge med fra Byens dorske Taage
Til Skoven hist, som luftig, sval sig hvælver.
Her seer I Veien! Fra den lille Høi
Et dygtigt Stykke kan I overskue.
Fra lumre Gader, hen igiennem Marken,
Hvor Græsset bølger i den friske Luft,
Vi ile lystige, med lette Skridt,
Igiennem Veiens Støv og Solens Straaler,
For destolænger kun at dvæle hist
I Skovens store, svale Bøgelunde.
I seer en Sværm af Unge, Gamle, Muntre,
Alvorlige; nu Fattige, nu Rige;
Den muntre Teltekreds omringet stolt
Af Vaarens høie, lysegrønne Telte,
Hvor taus Naturen straaler i sin Glands.
Saa lad det heller ei fortryde Jer,
At lytte til et sammenblandet Chor,
Hvor Overgivenhed og Skiemt og Lyst
Afvexler med en dybere Natur.
Jeg er en alderstegen Gubbe. Skialden
Har bedet mig at træde frem og tale.

Han troer, mit Sølvhaar og min dybe Røst
Kan mildne Hierter og kan aabne dem,
Og stemme Eder for det lette Spil,
Som flygtig Phantasie har sammensøiet.
Betragter denne skiønne Foraarsmorgen!
Naturen taler mere varm end jeg.
See, hisset nærmer sig en Spillemand.
Omringet af de blomsterklædte Sletter
Vil jeg ved en enfoldig Strengeklang
Paa Høien synge Jer en Morgensang!

Du skiønne Blaa!
Du hvælver saa huldt om de grønne Straae,
Med Dugperler paa,
Hvor Lærkerne slaae,
Hvor Bølgerne gaae,
Hvor spraglede Kornblomster venligt staae.

Du lave Høi!
Din Hvælving fierner fra Lys og Støi.
Din Urne staaer
Fra Oldtids Aar,
Af Aske fuld
I dyben Muld.
Ubevægelig den staaer,
Til eengang den store Klokke slaaer.

O lyse Glands!
Naturens funklende Straalekrands!
Gyd i mit Bryst
Din liflige Glæde, din varme Lyst.
Snart er det forbi.
Snart synker jeg i
Det kolde Muld,
Og skuer ei længer dit luende Guld.

Ak, Livets Lyst!
Kun stakket du flammer i svage Bryst.
Din luende Drik
Indsuger saa kort kun det matte Blik.
Det brister brat,
I den dunkle, den dunkle Nat.

Stakkels Menneskestøv!
Visne Løv!
I den kolde Krukke maa du hvile der,
Mens det er saa varmt og saa lyst og saa herligt her.

O evige Natur!
Inden jeg favnes af sorten Muur,
Lad mig skue dig!
Du oplue mig!
Din uendelige Harpe saa huld,
Med liflige Strenge,
Med Havets Sølv og med Solens Guld,
I mit Hierte trænge
Med sin Harmonie,
Med sin søde Sympathie!

Flora! evigunge Mø,
Huld du kommer og forsvinder.
Roserne paa dine Kinder
Livner Skov og Mark og Sø.

Flora! evigunge Mø,
Tryk mig huldt i dine Arme,
Lad mig favne dig med Varme,
Favne dig med Kraft, og døe!

(Prologus gaaer.)

Harlekin

(kommer styrtende op ad Høien og er færdig at snuble).

De Gravhøie skulde Fanden flytte!
De staae her og giør ikke mindste Nytte.

(Gnider sit Been.)

Det er en Levning af Barbariet;
Jeg troer, jeg klager for Politiet.

(Kommer frem og bukker meget ydmygt for Publikum).

Mine Herrer og Damer, jeg har rendt som en Hest.
Bryd jer ei om den gamle Kierlingepræst.

Jeg er den rigtige Prologus, jeg!
Forfatteren bad mig løbe min Vei,
Op at krybe paa denne Høi,
Og fortælle jer under megen Støi,
At nu skulde Stykket strax gaae an.
Det hørte den gamle, daarlige Mand.
Saa skyndte han sig, med lange Skridt.
I Vibenshuus jeg bedede lidt,
I Lundehuset jeg fik en Dram,
Saa kom han i Forveien. Det er Skam!
Hans Snak skal I ikke bryde jer om;
Den gamle Nar gaaer i Barndom.
Han førte vel en lang Conferents
Om Composition og en høi Tendents.
En høi Tendents i et Dyrehavespil!!
I hans Pande det aldrig gaaer rigtigt til.
Det skal være paa sin shakespeariske.
En Skik, som hos os er reent barbarisk.
For Guds Skyld, lader Jer ikke smitte
Af en excentrisk, uvidende Britte,
Som giør Theseus til Hertug i Grækenland,
Og troer, at Bøhmen er omflydt af Vand.
Nei, mine Herrer! Med Galskabens Rangle
Jert ærede Bifaldssmil at angle —
Derpaa Forfatteren ene vil ønske,
Det er hans høieste Maal, hans Ønske.
Bliver han undertiden lidt tør,
Humant I overbære bør.
Du lille Kunstdommer, som saa net
Betragter mig giennem din Lorgnet,
Vær derfor ikke altfor severus!
Interdum dormitat bonus Homerus!
Nu har jeg opremset min hele Lexe.
Nu skal I see, jeg kan ogsaa here.

(Han slaaer i Jorden med sin Brix. Skuepladsen forvandles til et Værelse i Byen.)

Her ere vi alle til Staden draget.
Stykkets Enhed er ei iagttaget;
Men de, som ei lide Changement,
Kan blive, naar vi flytte næste Gang.
Vi er i Huus hos en Borgermand.
Men hillemænd! see, der kommer han.
Jeg faaer vel at vige for Personen,
Og ikke forstyrre Illusionen.

(Gaaer.)

En Mand (triner frem og siger):

Det er i Dag et deiligt Væ'r.
Vinden vifter i Voldens Træ'r.
Der er ei en Sky paa Himlen at see,
I Vinduet mine Blomster lee.
Det er dog saa tungt med en Urtegaard,
Som indsluttes kun af et Potteskaar.
Om Sommeren er man kun lidet glad
Ved at sidde midt i den lumre Stad.
Naar Øiet standser paa snevre Muur,
Da længes man efter viden Natur.
Grønt overalt og Fuglesang,
Hoppende Vildt og Valdhornklang,
Viden Udsigt og svale Vind —
Det giør et let og fornøiet Sind!
Jeg troer, vi giorde vist ei ilde,
Hvis i Dag vi kiørte til Kirstens Kilde.
Saa mored vi ogsaa Frøkenen lidt.
Det stakkels Barn, hun græder saa tidt,
Hun blev forelskt i en smuk, ung Mand;
Fordi han var over hendes Stand,
Blev Moderen angst og ganske bange,
Holdt den stakkels Pige som Fange:

Troede, hun skulde glemme sin Ruus,
Naar hun kom her, i et eenligt Huus.
Et Aarstid har hun været hos mig;
Det gior mig ondt; thi hun græmmer sig.
Hendes Elsker er draget i Verden ud,
Om han kommer igien, veed Gud!
Fornøiet jeg vil hende gierne see.
Idag beqvemt det kunde skee.
Der kommer min Kone; vil høre hendes Mening.
Ægtefolk maae giøre alt i Forening.

Konen (kommer).

Min kiere Mand, bliv ikke suur!
Jeg alt har hørt; jeg stod paa Luur.
Du vil kiøre med os til Skoven i Dag?

Mand.

Hvad synes dig vel om denne Sag?

Konen (kysser ham).

At du er ret en god lille Mand!
Fornøier os med hvad du kan.
Det glæder mig ellers for Frøkenen meer,
End for mig selv, som du indseer.
Hendes Pine som græder og er saa kiønne,
Have godt af at komme lidt ud i det Grønne.

Mand.

Der er hun! Lav os kun alting til,
Mine Sager imens jeg ordne vil.

(Gaaer.)

Maria
(kommer ind, sætter sig ved Klaveret og synger):

Dybt Skoven bruser og Skyen gaaer,
Ved Strandens Blomsterbred Pigen staaer.

Høit opskyller Bølgen saa brat, saa brat;
Og hun synger ud i den dæmrende Nat,
Af trøstesløs Kummer henrevet.

Ak, Hiertet er dødt, og hvorhen hun seer,
Er intet, intet at ønske sig meer.
Du Hellige! kald da dit Barn til dit Bryst!
Mig har jo alt henrykt den jordiske Lyst,
Jeg har jo alt elsket og levet!

Konen.

Deres Stemme har dog en herlig Klang.
Hvad hedder den Arie?

Maria.

Teklas Sang.

Den er oversat efter tydsk Poesie,
Til Weyses deilige Melodie.

Konen.

Den er mig alt for melankolsk.
I Hovdet jeg blive kunde catholsk,
Hvis længe jeg hørte slige Sange.
Af muntre er der dog ogsaa mange!

Maria (sukker).

Konen.

Vær nu en fornuftig, god lille Pige!
Vær munter, og lad Sorgerne vige!
Min Mand har besluttet til Skoven at tage.
Vi skulde saa derud i disse Dage;
Idag er Veiret saa klart og net.

Maria (pludselig oprømt).

Deri har De sandelig ganske Ret.

Konen.

Skakkels Pige! maa være saa meget inde.
Nu ja! Deri maa vi os finde.
Det er hverken min Mand eller mig som vil
Tvinge Dem. Hvad skal man sige dertil?
Deres Moder —

Maria.

Tal ei om denne Sag!

Konen.

Saa kiøre vi da til Skoven idag.
Ifald De Cathrine sende vil
Til Kudsken, laver jeg alting til
I Kiøkkenet.

Maria.

Ja, det vil jeg gierne.

Konen.

Man skal have saa mange Ting i sin Hierne.

(Gaaer.)

Maria

(sætter sig og skriver en lille Seddel, kalder saa paa Pigen).

Skynd dig til Hyrekudsken hen!
Vi skal i Skoven. Kom snart igien, —
Thi vi har travlt. Men først et Ord —
Bring denne Seddel — du veed hvor han boer —

Cathrine.

Den smukke —

Maria.

Tys!

Cathrine.

Jh, Frøken Marie!
De veed dog vel sagtens, at jeg kan tie.

Maria.

Mine gamle Ørenringe skal du faae.

Cathrine.

For dem kan jeg i Ilden gaae.

Maria.

For Ringene, kiere Barn, eller mig?

Cathrine.

Hvor kan De dog spørge saa underlig.

(Maria gaaer.)

Cathrine.

Saa skal vi til Skoven? En herlig Sag!
Skovtouren er min bedste Dag.
Det er den eneste Dag jeg maa gaae
For min Madame med Solhat paa.
Ellers siger baade Hun og Han:
Cathrine! klæd dig efter din Stand.
Naar Greven jeg dette Brev bringer hen,
Saa gi'er han Penge mig vist igien.
Det er i Sandhed en herlig Fyr!
Saa seer jeg atter de rare Dyr,
De nysselige Abekatter og Hyæner.
Derude de Folk dog meget fortiener.
De trækker os Pengene ud af Landet,
Siger min Hosbond. Det er forbandet!

Du gode Gud! ja, hvad skal man sige?
Det morer dog altid en stakkels Pige.

(Gaaer.)

Maria

(paa sit Kammer; med Ludvigs Billed i sin Haand).

Da jeg imorges aabnede mit Øie,
Da hoppede Spurven glad paa tørre Tage,
Som glimted rødere ved Morgenrøde.
Den qviddred høit og kaldte paa sin Mage;
Og sølvblaa Buen hvaltes i det Høie,
Og Lærkens Slag fra Voldens Kroner løde;
De bæved mig imøde,
Og toned: Du idag din Ven skal skue!
Da sprang jeg op og stirred over Byen,
Henrykt i Sølverskyen,
Mens Solen steeg ud af sin Rosenlue.
Og Lærken slog igien fra Voldens Kroner,
Og Elskov bæved i dens Trylletoner.

En stor, en hellig Aand usynlig svæver
I Alnaturens Land, i Livets Egne;
Den vækker Anelser om Fremtids Glæder.
Ak! Længsel lærte disse Kinder blegne,
Adskilt fra Ham, for hvem mit Hierte bæver,
For hvem jeg ømt kun sukke kan og græde.
Hvi fyldte stille Glæde
Mit Bryst idag, da Bølgen rød sig velted?
Det giorde denne Helligaand, som bringer,
Paa lette Zephyrvinger,
De Følelser, som har mit Hierte smeltet.
Det giorde den uskyldig hvide Due,
Som svæver over os paa Himlens Bue.

En gruſom Skiebne, kold ſom Jern, ſit Gitter
Imellem tvende unge Hierter trænger,
Hvem Himlens Harmonier ſammenſlynge.
Kun ſielden, ak! det drukne Øie hænger
Paa elſkte Gienſtand; ved den ſvage Cither
Kun fiernt kan Ludvig mig ſin Længſel ſynge.
Idag ſkal Lykken ſlynge
Sin Roſenkrands hen paa vor mørke Bane.
I Skovens Tempel jeg min Ven ſkal ſkue,
Ved Maanens Altarlue.
Det Elſkovs Aand mig lærte tidlig ane.
Naar Tumlens Glædesſkrig ſig hisſet hæve,
Skal tauſt i Lunden tvende Hierter bæve.

De Kiørende.

Fra qvalmfulde Mure,
Til Marken ſaa huld!
Der pløiede Fure
Har ydet ſit Guld.
Saa friſke, ſaa ſunde
De Bønder vi ſee.
Ved kiølige Lunde
De hvæſſe den blinkende Lee.

See Blomſterne virke
Det Teppe, ſom gaaer
Om gothiſke Kirke,
Hvor Korſene ſtaaer.
Saa brun den ſig reiſer
I lysgrønne Dag.
See, hvor Storken kneiſer,
Paa det gamle, mosgroete Tag.

Huulveien mod Havet
Nedluder saa brat,
Med Skygge begavet,
Med Træer besat.
Her risle saa milde
De Bølger fra Land,
Fra venlige Kilde,
Langt ud i den himmelblaa Strand.

Saa langsomt i Sandet
Vi drages afsted;
Imens ruller Vandet
Ved Hestenes Fied.
Den flagrende Maage
Foer hen over Os.
Hist stander i Taage
Tycho Brahe, med Bakker, din Ø!

Her Bøgenes Kroner
Sig om os har hvalt.
De spøgende Toner
Jo høre vi alt.
See Teltene hvide!
See hvirvlende Røg!
Vi kiøre, vi ride,
Vi ile til Latter og Spøg.

Dyrehaven.

Mødende Chor af Alt.

Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!
Skiønne Rariteter, Løier og Spas!
Dyr fra Asia, Africa,
Europa, Nyholland, America.

Subtile Kunſter!
Magiſke Dunſter!
Smukke Damer! I komme tilpas,
Som I ſpinde Hør, ſaa ſpinde vi Glas;
Som I dandſe paa den brede Jord,
Saa dandſe vi paa den ſmalle Snor.
Smagfulde Pantomimer,
Peer Døver og Kirſten Kimer,
Valdhorn og Violiner,
Bajatſer og Harlekiner,
Kager og Apelſiner,
Inſekter og Proſpecter,
Comedier og Tragedier;
Nye Hegler og Karter,
Tobaksdaaſer med Bonaparter;
Fuglebure og Voxfigurer,
Cartoucher og Destoucher,
Frederik af Preusſen i egen Perſon,
Pidſkebaandsjøden og Mendelſohn.
Med Drikkevare
Flaſkernes Skare.
Skynder Jer bare!
Skiønne Rariteter, Løier og Spas!
Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!

Spadſeregang.

En Dame.

Ih hillemænd, ſkal vi træffes her?

En Anden.

Velkommen i det Grønne. Det er et deiligt Vær.

(De gaae hinanden forbi.)

En Borger.

Er du kommen herud, din gamle Biørn?

En Anden.

Hvad gior man ikke for Kon' og Børn.
Jeg ſelv lider ikke det Narreri.

Førſte.

Kan dog godt lide Folk ſaadan gaae forbi,
Med ordentlige, ſmukke Klæder paa;
Og nogle gar pyntet fra Top til Taa.

Anden.

Er det ſolid tænkt?

(Gaaer ryſtende paa Hovedet.)

Førſte.

Han er nu ſaa klog.
Den Bogbinder taler ſom en Bog.

En ung Pige.

God Dag, min Bedſte! Det er lummert! Hah
Hvordan lever Papa og Mama?

En Anden.

Der gaae de Begge. Jeg maa ſkynde mig.
Farvel! Jeg ſkal ſnart beſøge dig.

Maria.

Hvem taler ſaa meget med Deres Mand?

Konen.

En ſmuk, ung Herre fra Langeland
Fortæller min Mand om Slægt og Venner,
Som boer derovre, ſom han kiender.

Manden

(kommer med et ungt Menneske).

Min Herre! Hvis De ei vil forsmaae
Med os lidt om at spadsere gaae,
Og spise med os i Græsset hist,
Saa vær velkommen!

Maria (sagte).

O! hvilken List.
Det er Ludvig!

Mand.

See, der seer De min Kone.
Den smukke Pige, med Egelsvskrone
Paa Haaret, det er en Frøken, vi har
I Kost.

Ludvig.

Deres Budskab jeg glad modta'er!

(De gaae videre.)

Et ungt Menneske.

O, hvilken deilig Pige der gik.
Hvilken tryllende Vext! Hvilket smægtende Blik!
Jeg maa see hende først engang endnu.

De Andre.

Vilhelm! bliv hos os! hører du?

Een.

Han er alt fløiten! Det er Fanden til Knøs;
Han løber efter hver deilig Tøs.
En Flaske vi tømme midlertid.
Den Glæde, den er mere solid.

(De gaae.)

Dandseren paa Voltigerlinien.

I Cirkelbue,
Uden at grue,
Paa smalle Snor,
Høit fra Jord.
Kommer hid og seer herpaa!
Nu hænger i Snoren jeg kun ved en Taa.
Det veed jeg nok, at hvis jeg slap,
Slap jeg med Halsen knap.
Synes Jer ikke, der er noget i
At narres med Døden?
Han snuser om mig, som Katten om Grøden,
Paa sin lumske Viis;
Men fikst du Pæren, Zachariis?
Det er ikke Løier,
Som Jer fornøier:
Det er Mod,
Stærke Muskler, luende Blod,
Dristighed og Foragt!
Heisa! Hopsa! Uforsagt.
Du rynker Panden, du satte Flok!
Gavner jeg ikke nok?
Heisa! Hopsa! Høit i Sky!
Lad dem knye!
Mit Liv er Sving
Og Dødningespring.
Som ingenting
Jeg sveier omkring,
Til jeg gior allersidste Spring.
Og spør saa St. Peder: „Hvad godt har du giort?"
Svarer jeg Schweitseren: Ikke stort!
Men hvad har de andre Bengler da giort?

En Kancellieraad.

Den Knegt falder lidt impertinent.

En Officeer.

En Dragt Prygl han havde fortient.

Et ungt Menneske.

Skade, han svæver dem for høit!

En Borger.

Af mig faaer han ikke en Døit.

Folkene bag Teltet.

Her have vi gravet i Jorden et Hul,
Det er fyldt med Kul;
Mellem Græsset Luen slaaer op,
Røgen vifter i Bøgens Top.
Det er artigt nok!
Hvo troer, her har været en Kok,
Naar Teltet ei længer her staaer,
Naar Folk ei meer at spadsere gaaer,
Naar Hiorten, naar Hinden
Piler af i Vinden,
Med lette Fied;
Naar Støvet og Løvet
Dækker Hullet til;
Hvo vil
Da sige saa lige:
Her har været et lunt lille Arnested?

Nogle Piger.

Hvorfor blæser man i Trompeten der?

Andre.

Nu begynde nok deres Comedier.

En Jødedreng.

Deilige Pidskebaand! røde, blaae,
Gule, grønne, violette, graae.
Lad mig nu ikke for længe løbe!
Kommer at kiøbe, kommer at kiøbe!
Røde, gule, grønne, blaae i Fleng!
Jeg er en stakkels lille Jødedreng!

Min Moder er syg, min Søster død;
Hun fortiente til mig og til Moder Brød.
Jeg tiggede sammen et Par Markes Penge,
Saa kiøbte jeg Baand og løb saa længe,
At sælge dem her til godt Folk i Fleng.
Jeg er en stakkels lille Jødedreng!

Kommer at kiøbe! Kommer at kiøbe!
Lad mig nu ikke for længe løbe.
De Penge, jeg vinder her, som jeg haaber,
For dem jeg kiøber min Moder Draaber,
Saa reiser hun sig igien af sin Seng.
Jeg er en stakkels lille Jødedreng!

En Kone.

Ih! see god Dag, min søde Madamme.
Der har De jo faaet en smuk, frisk Amme.

En Anden.

Hvad synes Dem om min Glut?

Den Første.

Paa min Ære!
Hun ligner virkelig sin chèr père.

Manden med Hunden.

Vor Herre, mine Herrer, har lagt et stort Pund,
Som de vel alle veed, i en Hund.
Dog denne de andre overgaaer;
De sieldneste Kunster den forstaaer.
Den siger, uden Puncterebog,
Hvem af mine Herrer, der er dum eller klog;
Den peger, uden ringeste Varsel,
Paa hver af mine Damer, der laver til Barsel.
Kommer nu hid og seer herpaa! —
Min Gud! hvorfor mon saa mange gaae?

Fielebomand.

Speilecabinet,
Nok saa net!
Kommer hid og leer.
Paa Hodet I seer
Alleting,
Alt vendes omkring.
Kommer hid i Gallop.
Det Nederste gaaer op.
Egens Rod,
Pigens Fod.
Speilecabinet,
Nok saa net!

Manden.

Ved Comediehuset sig samler en Flok.
Skal vi gaae derind?

Konen.

Som du vil, ja nok!

Ludvig.

Maa jeg byde Frøkenen min Arm?

Konen (til Maria).

Forkiøl Dem ikke, De er saa varm!

Marionetspilleren
(triner frem og siger):

Høistærede Publikum! vi vil
Opføre her et Skuespil,
Et herligt Skuespil, som knap
Vil mangle de fornødne Klap;
Thi Stykket er et Liggendefæ,
Og Skuespillerne af Træ.
At gavne, medens vi fornøie,
Har vi bestandig havt for Øie,
Da det er Kunstens Hovedsag,
Som I skal faae at see idag.
Her seer I intet Sværmeri.
Med sligt haves ingen Maskepie,
Og endnu mindre Sympathie.
Akkurat som det i Livet gaaer,
Til Eders Fryd I skue faaer.
Det er det rene, gedigne Guld.
Af Moraler Piecen er pære fuld.
Humanitet og Dyd og Gavn,
Og fremfor alt Poesiens Savn,
Kort alt, hvormed en ærlig Mand
Vor oplyste Tidsalder glæde kan.
Her seer I nu en borgerlig Stue.
Vi efterligne Iffland og Kotzebue.
Hvor huuslig og net dog alting staaer!
Nu begynde vi alt. Bedst, at jeg gaaer!

(Dækket gaaer op. Skuepladsen forestiller et anstændigt møbleret Værelse, med Stole paa Gulvet, Ruder i Vinduerne o. s. v. Alt er simpelt, men reenligt.)

Vertinden.

Den Skiebne, den er grumme tung,
At være Enke, naar man er ung.
Vel sandt, min elskte, brave Mand
Jeg aldrig, aldrig glemme kan.
Det var en sanddru Officeer.
Saadan en Mand faaer jeg aldrig meer!
En Hat han havde her i Live,
Saa forskudt med Kugler, at den ligned en Skive.
Var altid i Fred til Krig parat,
Som det sig sømmer en brav Soldat;
Om han i Krig var parat til Fred
Er noget, som ei kommer mig ved.
Han var af det gamle, ærlige Præg,
Med egen Haand tog af sit Skiæg,
Loe aldrig, men var stedse but,
Kaldte mig dog sin søde Snut.
Ak uforglemmelige Mand!
Jeg kunde græd' en heel Spand Vand.

(Hun græder.)

Han døde! — O hvis nu jeg stod
For en stor Forsamling, med dristigt Mod,
Uden sand eller falsk Undseelse
Jeg skulde mig meget viist betee
Og sige til Publikum: Kiød er Hø!
Som min salig Mand skal I alle døe;
Fører Eder derfor dydigt op!
Livets Hest pidsker af i fuld Gallop;
Og, inden I veed et Ord deraf,
Har den smittet Jer i den sorte Grav! —

Ha ha! hvor jeg dog er grumme vittig.

(Griber sin Rok.)

Et Menneske bør være flittig.

(Spytter paa Fingeren, nynner en moralsk Spindevise, falder i Tanker, sukker og siger endelig igien:)

Den Skiebne, den er grumme tung,
At være Enke, naar man er ung!

(Det banker.)

Hvem banker der? Luk op! Kom ind!

Frieren (kommer).

Jeg ilte hid som Vestenvind,
Naar den til Rosen sig vil skynde.
Saa hurtig løber ingen Mynde.

Vertinden (sagte).

Ak! hvilken smuk indtagende Mand.
Jeg elsker ham allerede, alt hvad jeg kan.

(Høit:)

Min Herre! De er jo en Digter.

Frieren.

Den Tid jeg levner fra mine Pligter
Den offrer jeg de hellige Ni.

Vertinden.

De vil nok sige de hellige Fem?

Frieren.

Bliv ikke vred, jeg modsiger Dem,
Jeg vilde sige de hellige Ni.
Jeg ilte Deres Dør forbi
Og saae et Glimt af Deres Stierne,
Som ganske forrykkede min Hierne.

Vertinden (stielmsk).

Et Krudttaarn Hiernen er, min Herre!
Tro mig, der er sandelig intet værre,

End naar man den ei vel forskandser
Mod alle Glimt, med Fornuftens Pandser.

Frieren.

Fornuftens Pandser, af største Værd,
Modstaaer dog ikke Kierligheds Sværd.

Vertinden.

Elskov er et Barn, som i sin Haand
Kun svinger en Nürnberger Høvlespaan.

Frieren.

Til Jordens Lys blev Elskov fød.
En Høvlespaan i Lyset bebuder Død.

Vertinden.

Elskovs Sværd er Einheriasværd,
Man reiser sig snart til en anden Færd.

Frieren.

De forraader Kundskab og Lekture.
Jeg skal besynge Dem ved min Lyre.

Vertinden.

Af Stolthed kunde mit Hierte stige,
Hvis De meente hvad De behager at sige.

Frieren.

Min Naadige! Jeg er en Lirendreier,
Men derfor er jeg ingen Lurendreier!

Vertinden (efter en kort Pause).

Hvad koster en Skinke paa Torvet idag?

Frieren.

Bring ikke paa Bane denne Sag!
Taarerne staae mig i mit Die;
Priserne blive alt mere høie,

Luxus stiger alt meer og meer,
Ingen Sparsomhed blandt Folk man seer;
Alle skal nu have Kaffe, Thee,
Fornemme Giester og Assemblee.
I min Tid spiste man Ollebrød
Og Bergefisk, som var lagt i Blød;
Men nu er Folk slet ikke moralske.

Vertinden.

Nei nu er de ganske kamschadalske!

Frieren.

For alting rør ei ved den Byld.
Kamschatka er en sand Idyl!

Vertinden.

Taler De maaskee lignelsesviis,
Fordi den er fuld af Vand og Jis?

Frieren.

For Kulden bruger man Foderskind,
Hvori de Store svøbes ind.

Vertinden.

Lyster Dem ei en Priis Tobak?

Frieren.

Fruen skal have saa mange Tak.

(Idet han vil tage Tobakken, rører han ved hendes Haand. Hun rødmer og taber Daasen. Han seer paa hende, hun seer paa ham. De slaae Øinene ned, de slaae Øinene op.)

Frieren (enthusiastisk).

O! hvilken Taler, nok saa klog,
Kan tolke Hierternes stumme Sprog?
Den som sin Fryd med Ord kan male —
Han er arm paa Fryd, eller ogsaa paa Tale!

Den sande Glæde bli'er stum, som en Hund;
Glæden slaaer Beegplaster paa hans Mund!
Hans høie Begeistrings Himmelelv
Gaaer meget betænksom i sig selv.
Jeg læser i den spildte Urt
Dit hele Hierte saa reent og puurt.
Det slaaer for mig, for mig, for mig!

Vertinden (styrter i hans Arme).

Ja, Elskte! ja, det slaaer for dig.

Frieren.

Du gode Gud! hvi staae vi ene?
En saa skiøn Expositionsscene
Fortiente nok at sees af fleer.
Saa salig blier jeg aldrig meer!

Vertinden.

Du skal blive salig saa tidt du vil!
For dig lukkes aldrig mit Hierte til.

(Almindeligt Klap og Bravoraab.)

Marionetspilleren

(kommer frem og tørrer Sveden af Panden).

Jhr Herren! Det var den første Akt.
Er det ikke som jeg har sagt?
Den anden er ikke fuldt færdig til Enden.
Det skal spilles saa varmt som det kommer af Pennen!

(Gaaer.)

Første Kunstdommer.

Det Stykk' er fuldt af sandt Genie!

Anden.

Den pure, klare Livsphilosophie!

Tredi.

Som er og bliver dog den bedste,
De maae sige hvad de vil, de Heste!

Fierde.

Vertindens Rolle var meget naiv.

Femte

Havde hun kun lidt tyndere Liv.

Siette.

Akteurerne giør saamænd alt hvad de kan.
Saae De hvordan Frieren greb sig an?

Syvende.

De er kun af Træ, men det er det samme,
De giør mange Levende tilskamme.

Ludvig (sagte til Maria).

Tag denne glødende Apelsin:
Hvor dine Kinder har sødt Karmin.

Maria (trykker hans Haand).

(Dækket gaaer op. Frieren kommer ind med en stor Potte, som han sætter paa Bordet.)

Frieren.

Nu er jeg da endelig Vert i Huset.
I Tønden er Viin, jeg har skyllet Kruset.
Min Kone sidder varmt inden Døre,
Derfor tog jeg hende, hvad skulde jeg giøre?
Jeg havde længe stovet omkring,
Var en Dosmer, kunde slet ingenting!
Det er dog galt, naar jeg ret betænker;
Min ømme Samvittighed det krænker.
O Gud! hvor kunde jeg handle saa slet?
Bagefter kommer tyndt Øl, nu angrer jeg det!

(Slaaer sig for Panden og spanker op og ned ad Gulvet, med lange Skridt.)

Ha! hvor vi Mennesker dog ere smaae. —
Men tys — jeg hører nogen gaae!
Det er nok Een som vil smage min Viin.
Den er for Maven en sand Medicin.
Verter bør ei være sludervurne,
Det sømmer dem ei at gaae paa Cothurne;
Dem blev ei givet dette Pund,
Høist gaae de paa Sokker af Hiertens Grund.
Hvad kommer der ud af min tragiske Klage?
I den virkelige Verden jeg vender tilbage.

(Han viſker Støvet af Stolene, skyller Glasene og sætter dem paa Bordet.)

Nu gavner jeg Verden med min Flid.
Saaledes bør man anvende sin Tid.

Første Kunstdommer.

Hvilken Overgang fra varmt til koldt!

Anden.

Charakteren er vedligeholdt!

Tredie.

En Digter er dog et stort Genie!

Fierde.

Især naar han kiender sin Psychologie.

(Det banker paa Døren. Verten lukker op. En Laps kommer ind.)

Lapsen.

Herr Vert! lad mig faae et Glas Æggepuns,
Som jeg kan hælde mig i mit Spuns.

Verten.

Gierne, min humoristiske Herre!

Lapsen
(sætter sig paa Bordet og floiter).
Gid han kun ikke kaldte mig værre!

En Tilskuer.
Hvad er Humor?

En Anden.
Ikke andet
End Vædske; nemlig hvad der er vandet.

En Tredie.
Seer I, Faer! det er paa sin Engelsk.

Første.
Mig synes før, det er paa sin Bengelsk.

Verten (kommer ind).
Her er Eggepuns, som kan Ganen glæde.
Men lyster Dem ei et bedre Sæde?
De smudser til deres nye Kiol.
(Med Vægt:)
En fornuftig Mand bør sidde paa Stol!

En Stolemager
(blandt Tilskuerne).
Den Hib var god!

En Skrædder.
Kun som De troer;
En fornuftig Mand sidder tidt paa Bord.

Lapsen.
Meer Puns, Herr Vert! Tøv ei for længe.
(Verten henter meer. Lapsen drikker og tager i Døren.)
Adieu, Herr Vert! Jeg har ingen Penge.

Verten.

Hvad, Knegt? Og dog er du impertinent?

Lapsen.

Jeg har Kræfter, det er enhver bekiendt.
Giør ellers ikke for megen Spektakel!
I kiender min Fader, den rige Jakel.

Verten.

Snik, Snak! Jeg kiender din Fader ei,
Du kiender ham maaskee saa lidt som jeg.

(De slaaes. Verten faaer Prygl. Lapsen gaaer.)

Verten

(kommer tilbage. Han gaaer længe med Armene overkors op og ned af Gulvet Forventningen er spændt. Endelig giver han sig bitterlig til at græde).

O gudskeelov at jeg fik Luft!
Nu kom jeg atter til min Fornuft.
Der Kieblik er, hvor den bliver knækket.
Jeg kan ordenlig blive ganske forskrækket.
Men hvad kommer der ud af min Talen?
Jeg glemmer jo reent at sige Moralen!

(Han maaler Midten af Theatret med tragiske Skridt, stiller sig derpaa mod Tilskuerne, strækker Armene ud og brøler:)

Ak! Verden fordrer saa mangt et Suk.
Jeg skulde havt Penge — men fik kun Hug!
Det skadte mig ikke! Det skeete med Rette.
Hvorfor indbildte jeg Frue Lisette
Min Kierlighed, ved den spildte Priis?
Nu kommer bagefter Tugtens Riis!
O Menneske! Du reent er Beet,
Hvis Du slipper din Dyd og din Moralitet.

Speil dig derfor i mit Exemplar
Og hold paa dem begge, mens du dem har!

(Tilskuerne svømme i Taarer.)

Marionetspilleren
(med Pengetallerkenen).

Jhr Herren behager at tilgive!
For dennegang maa det derved blive.
En Skielm kun giver meer end han har.
For dennegang intet mere færdigt var.
Bequemme slige Stykker ere,
Man op kan holde hvor det skal være.
At ellers Planen er lagt med Flid,
Det seer Enhver, som besidder Vid.
Den første Akt af Ømhed og Graad
Og Følelse næsten var ganske vaad;
Den anden var tragisk, saa munter igien,
Og atter tragisk til Beslutningen.
Skade den tredie ei blev færdig,
Den fuldkommen var de andre værdig.
I den bliver Helten desperat
Og giver sig til at være Soldat.
Faaer mange Hug, ømmer sig saare.
Det kan ikke beskrives uden Taare.
I Morgen spille vi atter her,
Ifald det kun bliver Opholdsvær.
Over Vær og Vind ei Mennesket hersker.
Binder Munden nu ei paa Oxen, som tærsker!
Kaster i min Hat, paa den glade Dag!
Standspersoner betale efter Behag.

En Mand
(giver ham en Tostilling).

Min kiere Ven! Kom hid! See der!
Det Stykke var ærligt de Penge værd.

(Folk gaae bort.)

Manden med Vognen.

Laaner Dre! Laaner Dre!
Her kan I kiøre,
Allersombedst,
Uden Hest.
I kan selv være Hest!
Indretningen er huul:
I dreier et Hiul,
Saa kiører I til,
Saa meget I vil.
I Penge kan spare,
Denne Tid,
Da Hesten' er rare.
Kommer hid! Kommer hid!
Mekanisk Kunst;
Hvis det morer Jer ei,
I faaer det omsonst.

Manden ved Kilden.

Det er saa lummert og saa tungt,
Det brænder stærkt deroppe;
Her skygger Løvet grønt og ungt,
Fra Vaarens lyse Toppe;
Her springer langt fra Qvalm og Larm,
Ved Sang af Nattergalen,
Den tykke Straale, som en Arm,
Fra Høien ud i Dalen.

I sorten Mulm, i dyben Jord
De klare Bølger rinde;
En ukiendt Vei de langsomt snoer
Sig ligesom i Blinde;

De risle giennem Jordens Bryst,
I Dybets mørke Huler,
Og skue sikkert der med Lyst,
Hvad Overfladen skiuler.

Den Verden, som vi ane hist,
Dybt under Havets Bunde,
Den har de giennemtumlet vist,
Og bolget i dens Lunde.
Den runde, tykke Sølverarm,
Som risler her forvildet.
Har kysset Ellepigens Barm
Og drukket hendes Billed.

I gamle, længst forsvundne Tid
Der var en deilig Pige;
Hun var saa god, hun var saa blid,
Hun var saa from tillige:
Et Crucifix i Hytten stod,
For det hun altid knælte,
Naar Maanen med sit Aftenblod
Paa Crucifixet dvælte.

Engang hun gik i denne Skov
Og fæstede sit Die,
Imens hun sang sin Frelsers Lov,
Paa Stiernen i det Høie;
Da foer hun vild paa spæde Fod
Og Torsten hende plaged;
Tilsidst blev hun i Hu saa mod,
Hun græd og sig beklaged:

„Ak Gud! hvorledes kommer jeg
I Aften til min Hytte?
Jeg reent forfeilet har min Vei,
Jeg kan ei Foden flytte.

Jeg er saa tørstig, og her er
Ei allermindste Draabe,
Kun vilde Dyr og Spøgelser!
Ak Gud! hvad kan jeg haabe?"

Og see — Hver den som troer paa Gud,
Den hielper han i Nøden —
Hvor Taaren faldt, et Væld sprang ud
Og loe i Aftenrøden.
Da drak hun af det klare Vand,
Og fulgte Bølgen rolig;
Den ledte med sin Blomsterstrand
Til Kirstens lille Bolig.

Sanct Kirsten hviler sødt i Blund,
I Gravens Arme milde,
Dog kommer hun hver Midnatsstund
Og stirrer paa sin Kilde.
Som hendes Øie den er blaa,
Som hendes Blik den blinker.
Kom I! som gaae derovenpaa,
See, liden Kirsten vinker.

(Ludvig henter Maria et Glas Vand. Hun drikker.)

Ludvig.

Søde Farveharmonie!
Flydende Sølv
I klare Krystal,
Som den hvide Finger
I Æthren bringer.
Solvbølgen kysser
Den Purpurkoral,
Som Læben omringer!

Maria.

Smiger, Smiger!

Ludvig.

O I søde Piger!

Maria.

De Gamle vente!

Ludvig.

Vi dem snart indhente.

En feed Kone.

Jeg ønsked at vi var vel komne hiem.
Her blier jo saa fuldt at man ei kommer frem.

Et ungt Menneske.

Jeg har altid Længsel
Efter saadan en Trængsel.
Saa kommer man de kiere Piger saa nær,
De Smukke især!
Rører ved deres Hænder,
Skuer i deres Øine, som tænder,
Indsuger med sit Blik
Elskovsdrik.
Søde Gudinde!
Du kommer for at svinde.
Hvilket Øie! Hvilken Arm!
Hvilken Vext! Hvilken Barm.
Jeg har altid Længsel
Efter saadan en Trængsel.

En ung Pige.

Saae du den ſmukke Fyr, ſom gik,
Med det brændende Blik?

En Anden.

Det brændte paa dig.

Den Første.

Du vil nok narre mig!

Isderne under Træet.

Es war ein alter Mann,
Der nahm ein junges Weibchen,
Gar schön und zart von Leibchen.
Da ging das Wesen an:
Er lächelt und er schmeichelt's,
Er küßt' es und er streichelt's;
Allein das war sein Ziel —
Und das war doch nicht viel!

Er lebt ein ganzes Jahr
Mit seinem jungen Weibchen;
Das zarte, feine Leibchen
Blieb immer wie es war.
Wie ich gesagt: Er schmeichelt's,
Er küßt' es, und er streichelt's.
Allein — das war sein Ziel;
Und das war gar nicht viel.

Einmal er sagte: Heut'
Muß ich dich, Kind, verlassen
Es dürfen mit dir spassen
Nicht fremde Männerleut'.
Darfst nicht der Treu vergessen,
Verbot'ne Speis' nicht essen!
Sonst krieg ich armer Mann
'Ne Stirn, mit Hörnern d'ran.

Es sprach das Weibchen: Ei!
Eh' soll mich Gott bewahren,
Wenn, durch ein solch Verfahren,
Du kriegst ein solch Geweih.
Der Mann weint Freudethränen.
Er ging. — Da kam mit Sehnen
Ein junger Herr fürbas —
Und alles sie vergaß!

Als nun der Alte kam
Gar spat und müd' zu Hause,
Zum lieben Abendschmause
Und hübsch den Hut abnahm,
Rief sie: Wie kannst du lügen,
Und mich so arg betrügen?
Du böser, alter Mann!
Hast ja nicht Hörner d'ran!

(Folk, som have omringet Joderne, opslaae en stor Skoggerlatter.)

Harlekin

(udenfor en Fielebo, meget alvorlig og vigtig).

Mens Pøbelen hisset vildt sig fryder,
Ved Smudsigheder og Næstens Lyder,
Indbyde vi her til Subskription,
For den af Publibum mere fine Portion.
Her finde vi en dannet Digter,
Som synger kun om Fornuft og Pligter.
En Poppedreng vel af Fødsel han er,
Men Talentet har svunget ham høit i Vær.
Mangt et Aars Flid har lært ham: Smør
Heel snildt at forene med en Dør.
Hans store Plan, mens han hopper herneden,
Er den: at forbedre Menneskeheden!
Mine Herrer og Damer, behage De?

Den fine Portion.

Ja det forstaaer sig, ham maae vi see.

(De gaae ind i Fielehytten. En stor, grøn Poppegøie sidder paa en Forhøining.)

Harlekin
(bukker ærbødig for Poppe).

Opmærksom det samlede Folk nu tier,
At høre paa Deres Poesier.
Begynd med det Vers, De giorde forleden!

Poppe (rødmende):

Harlekin, du veed, jeg er saa beskeden!

Harlekin.

Det veed jeg nok, jeg har altid funden
Dem med Beskedenhed i Munden;
Dog veed jeg nok, De læser gierne
De smukke Produkter af Deres Hierne.
(Sagte:)
De kan jo sige, jeg bad Dem ad,
Giør en Fortale! Bær Dem fornuftigt ad.

Poppe (rømmende sig).

Giennemtrængt af den Overbeviisning,
At man med Folks moralske Bespiisning
Bør være meget samvittighedsfuld,
Og ikke sælge dem Bly for Guld,
Skulde jeg ikke vovet at lade
For Lyset komme disse Blade,
Hvis ikke Venner, hvis kritiske Dom
Jeg bryder mig grumme meget om,
Alle havde givet mig Mod,
Og bedet mig dog at være saa god:
At jeg har anvendt megen Flid
Og brugt en grumme Hoben Tid,
Før et Ord slap ud af min Digterelv —
Er en Erklæring, jeg skylder mig selv

En Kleinſmed bruger ſin Fiil med Forſtand,
En Riimſmed er ligeſaa klein ſom han.
Det er ſaa en Sag med Geniets Ild;
Sædvanlig udbryder den alt for vild.
Jeg priſer Betænkſomhedens Vand,
Paa hvert et Vers har jeg hældt en Spand.
Thi vil jeg ſlutte med et Claudatur
Og Mottoet: nonum in annum prematur,
I det jeg med et ærbødigt Sind
For Lyſet bringer diſſe ſexten Bind!

Tutti (af fuld Hals).

De er en ung, beſkeden Mand!
Vi bede Dem, ſyng alt hvad De kan.

Harlekin.

Lad Hymnen til Middelmaadighed tone!
Den ſkaffede Dem jo Deres Digterkrone.

Poppe (deklamerer).

Du ædle Middelmaadighed!
Stig fra din høie Zone ned,
Til Een, ſom kalder dig med Smerte,
Af ganſke — ganſke — ganſke Hierte.

„Hvis du vil høſte Livets Frugt,
Da gaae kun Middelveien ſmukt!"
Den Sætning mig ſaa vel behager,
At ei engang jeg Vers undtager.

Hvis galt, excentriſk Sværmeri
Skal kunne kaldes Poeſie,
Da troer jeg, vi bør efterſtræbe
Den allermindſte Gniſt at dræbe.

Og, uden just at prale stort,
Saa troer jeg, vi har alt det giort.
Paa seneſt Tid man klogt forvalter
De ypperligſte Brandanſtalter.

I ret fornuftig Poesie
Bør aldrig spores Phantasie.
Hvad Diævlen rager Phantasien
Den mindſte Smule Posien?

I gamle Dage gik det an,
Den Tid i Mørke famled man;
Men nu, i de oplyſte Tider,
Sligt Barbari man ikke lider.

Hvi skriver nu en sand Poet?
Af Iver for Urbanitet,
Blot for Moral at underſtøtte,
I Korthed: For at giøre Nytte!

Naar Folk vil gaae paa Svir i Kro,
Han drager dem til ſtille Ro;
Hvad ei de gidder hørt i Proſa,
Det siger han dem ſnildt sub rosa.

Det nemlig: At det ſømmer sig
For hver at være ſkikkelig;
At kun det er de Skikkelige,
Som lukkes ind i Himmerige.

Hvor stort for en moralsk Poet,
At tolke sin Humanitet;
Om sveden Grød og svegne Pligter —
Hvor skiønt, hvor saligt for en Digter!

Du ædle Middelmaadighed!
Jeg elsker Dig med stor Beskeed.
Din Deilighed giort haver mig til Træl,
Og indtaget mig med Storm, det svær jeg paa min Siel.

En Tilskuer.

Poppe hedder han, Pope burde han hedde.

En Anden.

Efter saadan en Karl skal man længe lede.

En Kritiker

(tager Pope fortroelig under Armen og gaaer hen med ham i en Krog).

Med Forlov, min Herre! Det Digt gior Dem Hæder.
Der stødte mig kun et Par enkelte Steder.
I første Vers kom „ganske" lidt
(Efter min individuelle Mening) for tidt.

Poppe (trohiertig).

For at faae de fire fornødne Fødder.

Kritiker.

Man ofte maa knække haarde Nødder;
Men Een, der spiller saa færdigt paa Lire,
Generer det vist ei, at gaae paa Fire.
Saa var der ogsaa et andet Sted
I Digtet, en Smule længer ned,
Nemlig: „Det nemlig!" See det er værre!
Det er ikke poetisk nok, min Herre!
Forresten ønsker jeg Dem til Lykke,
Thi Digtet er, min Salighed! et Mesterstykke.

Poppe.

Siden De bander saa høit derpaa,
Saa troer jeg selv, det maa være saa.
Jeg takker meget for Deres Anmærkning.
Man trænger ofte til Forstærkning.
Jeg bliver sandelig aldrig vred,
Naar man retter mig med Beskedenhed.
Tvertimod er det høist profitabelt for Aanden,
Naar Kritik og Genie gier hinanden Haanden.

(De gier hinanden Hænder og gaae.)

Harlekin
(kommer frem og siger til Tilskuerne):

Føler I Jer nu ei anderledes stemt?
Er Smaahedsaanden ei reent forglemt?
En Rigsort har I givet os, men
Fik I ikke Forbedring nok for den?
Det er skiønt at høre to store Mænd tale,
Som de Tvende nylig, uden at prale.
Skilles nu ad, foruden Kiv,
Og anvender Jer Forbedring i det praktiske Liv!

(Folk gaaer.)

Pigerne inde i Skoven.

I Skyggen vi vanke,
Blandt lysgrønne Straae;
Sanct Hans-Urt vi sanke,
Hvor Blomsterne staae.
Pæne, lille Urt
Staaer saa reent og puurt,
Staaer saa frisk og grøn,
Uformærkt i Løn.

Bag Kiokkenets Række
Vi hensætte den,
Fra Trælistens Svrække
Den snoer sig da hen.

Hvis den fæster Rod,
Blier vor Skiebne god;
Døer den paa sit Sted,
Ak, da døe vi med!

Da ikke vi kommer,
Saa glade, saa froe,
Her følgende Sommer,
Naar Blomsterne groe.
Hist hvor Korset staaer,
Hist paa Kirkegaard,
Blege ligge vi.
Da er det forbi!

Sanct Hans Urt vi sanke,
Hvor Blomsterne staae,
Blandt Stammer saa ranke,
Blandt lysgrønne Straae.
Pæne, lille Urt
Staaer saa reent og puurt,
Staaer saa frist og grøn,
Uformærkt i Løn.

Manden.

Nu skulde vi snart vel udpakke vor Mad.

Ludvig.

Folk endnu ikke skilles ad.

Konen (til Maria).

Alle Mandfolk betragte Dem med et Suk.

En Galning (som gaaer forbi).

Det kommer af det, hun er saa smuk!

Maria.

Hist sidder en gammel Mand, som er blind,
Med nedbøiet Hoved, nedbøiet Sind.

Han synger saa rørende, lad os ei gaae,
Lad os blive lidt og høre derpaa.

Den Blinde.

Giver den gamle, blinde Mand lidt,
Som her under Bøgen sidder og synger.
Hans Røst er saa svag, hans Haar saa hvidt,
Kummer hans matte Hierte nedtynger.

Alt Gravens Taage sig tungt har lagt
Omkring hans udslukte, døde Blikke.
Han trylles ei meer ved Naturens Pragt,
Han hører kun Fryd, han føler den ikke.

En Hustru havde han, from og blid,
Ak! ogsaa hende skulde han miste;
Han hørte hun ralled i Dødens Strid,
Men ei han saae hendes Die briste.

Fiolen var hans eneste Trøst,
En Ven ham i Døden den havde givet.
Naar Mulmet han giennembrød med sin Røst,
Da kaldtes han som tilbage til Livet.

Men ak! i Vinter, i største Nød,
Da ingen ændsed hans Sang og Klage,
Da solgte han sin Fiol for Brød.
Nu har han intet mere tilbage.

Snart trænger min Siel af det døde Leer,
Som, liig en Snegl, den maa med sig slæbe
Snart er jeg ingen til Byrde meer,
Snart tier min kolde, min blege Læbe.

Skaffer mig min Fiol igien,
At jeg kan tolke min stumme Smerte!
Det var min eneste, sidste Ven;
Skaffer mig min Fiol igien,
Ellers brister mit fulde Hierte.

(Maria lader sin lille Pengepung synke i hans Hat.)

Ludvig.

Søde Pige!

Maria.

Mod den gamle Mand er vi lykkelige!

En Herre.

See, Folk staaer hist om Teltet i Klynge!
Nogle unge Mennesker synge.
Deres Stemme har en behagelig Klang;
Skal vi lytte til deres Sang?

Det øvrige Selskab.

Aa ja!

Sang fra Teltet.

Da Oldtids gamle Guder døde
Af Alderdom,
Da for den friske Morgenrøde
Vor Middag kom;

Da høit Oplysningssol sig reiste,
Saa tidt paakaldt,
Og da dens Straaler, mens den kneiste,
Oplyste alt;

Og da dens stærke Ild afbrændte
Hver Blomst saa net,
At der, hvor man sit Øie vendte,
Stod et Skelet;

Da kom en lille Gud tilbage,
Medynksom, god,
Som lindred de Profanes Klage,
Med Drueblod.

Viinranken bredte vidt sin Skygge,
Saa svalt og mørk,
At selv man sad for Solen trygge
I hedest Ørk

Ton høit vor Tak mod Himmelbuen,
Til Ham, hvis Kraft
Har qvæget os saa huldt i Luen,
Med Druesaft.

I denne brogetskionne Vrimmel,
Blandt Spøg og Tant,
Vi mindes os den gamle Himmel,
Ak! som forsvandt.

Herren.

En ganske behagelig Melodi;
Men Ordene nymodens Sværmeri!

Glaspusteren.

Glaspusterie!
Naturlig Magie!
Her kan I lære,
Hvordan af en Blære,
Flydende, blød,
Der bliver en Flaske,
Som stikkes i Taske,
Med Viin saa rød.
Glaspusterie!
Naturlig Magie.

En fuld Mand
(trænger sig giennem Mængden).

Det maa jeg sku see!
Kan I bare Jer for at lee?
Jeg har nu drukket saa tidt,
Gud være lovet!
Som der er Haar paa mit Hoved;
Og dog veed jeg ikke —
Den fordømte Hikke! —
Og dog veed jeg ikke

Hvordan Flasker de lave,
Som smage min Mave
Saa rart.
Det er klart!
Det maa jeg vide. —
Gaaer lidt tilside!

(Eftertænksom.)

Det er dog underligt, naar man er fuld,
Saa er man saa genegen til at falde omkuld.
Det kommer af Druesaften;
Og af Een — tre — pedalkraften —
Og af det jeg har drukket for meget i Aften!

En gammel Mand
(med en Perspektivkasse).

I kiere Venner! kommer hid.
Her kan I for en ringe Hvid
Faae mange smukke Ting at see,
Igiennem disse Huller tre.
En lille Verden underlig
I Kassen jeg har samlet mig.
Naar kun jeg trækker i en Snor,
Bevæger jeg den hele Jord,
Og bringer Folk og Stæder frem,
Og atter strax forjager dem.
I kiere Venner! kommer hid!
Det koster kun en ringe Hvid.

(Man samler sig om Kassen.)

Her seer I nu en Klippetop,
Hvoraf en Vandrer stiger op.
Paa Klippen staaer en rød Ruin,
Paa Porten skrevet staaer Latin,
Langt borte, Skriften er kun fin.

Det er en gammel Ridderborg.
Saa taus den ſynker hen i Sorg,
Og ſkuer underlig og blid
Tilbage til den ſvundne Tid,
Da Riddere med Brynier blaae,
Da ſkiønne Møer den om ſig ſaae.
Et Hul i Taarnet hiſt man ſeer, —
Nu er der intet Vindve meer, —
Der ſad engang en Pige blid,
I Aftenrødens dunkle Tid,
Og ſtirred taus ad Veien hen,
Og vented længſelfuld ſin Ven.
Ak, Tiden kommer, Tiden gaaer.
En Kirke fiernt paa Marken ſtaaer.
Ved Altret er en Marmorſteen,
Den ruger paa de Elſktes Been.
Seer kun hvor langſomt, ſørgelig,
Den trætte Vandrer nærmer ſig,
Mens Solen bag den røde Muur
Gaaer ned i hellige Natur.

(Skifter om.)

Her ſeer I tvende Hære ſtaae;
Med Kæmpekraft de begge ſlaae.
Der er ei Røg, der blier ei ſkudt,
Den Tid var endnu intet Krudt.
Da gieldte det i Herrefærd
At trænge giennem Spyd og Sværd.
De ſynge høien Helteſang,
Og vil hinandens Undergang.
Naturen føler ofte Harm,
Og dræber ſig med egen Arm;
Da velter Bierget Flammer op,
Da ſkielver Jordens Kæmpekrop,

Da lyner det i høie Blaa,
Mens Dybets Bølger vældigt slaae,
Da spænde Mandens Muskler sig,
Og fordre Vaabenbrag og Krig.
Saa vexler det til sidste Led
Imellem Had og Kierlighed.

(Skifter om.)

Lidt mørkt og sort det falder her.
Vi meer ei over Jorden er.
Vi stige ned i dunkle Field,
Omsuust af kolde Kildevæld.
Seer I, hvor rigt det røde Guld
Sig slynger bag det kolde Muld,
I haarde Steen? Som modne Halm,
De meie bort det rige Malm.
Men seer I hist en Sky saa hvid,
Som langsom, stolt sig vælter hid?
Den skiuler, favner Biergets Aand,
Som bringer Døden i sin Haand.
Hvis ikke ned de kasted sig,
Da dræbte han dem sikkerlig.
Thi han er nu i Hu saa vred,
For de forstyrre hans Rolighed,
Fordi de rane bort hans Skat,
Og bringe Lyset i hans Nat.
Han hedder Kobold og er hvid,
Og er bekiendt fra gammel Tid.

(Skifter om.)

I Tiden jeg tilbage gaaer,
Om I vil, nogle hundred Aar.
Her seer I nu et gothisk Kammer,
Det svage Lys i Natten flammer;
Ved Bordet sidder en geistlig Mand,
Med Haand til Kinden grubler han.

Pergamenter af Alder graae,
Gamle Skiolde med Skrifter paa,
Træbark, halvudslukte Ciffer,
Stene med Runer og Hieroglypher,
Ting af mere Værd, end I troer,
Ligger omkring paa det store Bord.
Han stirrer i den vide Natur,
Fra Vindvet, paa den tykke Muur.
Naar man sidder i Midnatsstund,
Og stirrer ud i dunkle Lund,
Naar Maanen med de blege Miner
Kneiser over gamle Ruiner,
Da bliver man saa underlig,
Det Svundne, det Vordende hæver sig,
Det Nærværende hurtig dør,
I Ubetydelighedens Slør.
Han skuer i Naturen, den høie,
Den ædle Mand, med kraftigt Øie,
Og skuer til den straalende Top,
Hvorfra vi sank og igien skal op.
Saa griber han Pennen i sin Haand,
At indgyde Nutid Oldtids Aand.
De adspredte Sange han forvandler
Til et gothisk Epos, som lever og handler.
Tak være den gamle Canonicus!
Han hedder Saxo Grammaticus.

(Skifter om.)

En aaben Mark her for Jer staaer,
Et Vindpust over Sæden gaaer.
Det er saa tyst. Slet ingen Støi!
See, midt paa Marken staaer en Høi.
Paa Høien staaer en Runesteen,
Derunder hvile gamle Been.
Den Høi staaer der fra Arilds Tid;
Nu ploies den med megen Flid

Tilgrunde, ved sin Eiermand,
At den kan vorde Agerland.
Alt ofte har han prøvet paa
De store Stene bort at faae,
Fordi de fyldte fælt hans Jord;
Men denne var ham alt for stor.
See! Maanen giennem Skyens Rift
Nedstirrer paa den gamle Skrift.
Imens den Døde vandred her,
Den stirred i hans Taareskiær.
Thi Maanen er en gammel Mand,
En Trold, som ei begribes kan.
Han smiler lige huld og blid,
I høitidsfulde Midnatstid,
Til Elskovs helligsagte Fied
Og til det skumle Rettersted.
See! hvor paa Runerne han seer,
Imens han iler bort og leer.
De sieldne Tegn han vist forstaaer,
Hvis Mening svandt med svundne Aar;
Og, hvis han tale var istand,
Fortalte nok den gamle Mand
Os mange underlige Ting,
Som hændte sig paa Jordens Ring;
Men da kun nu hans matte Blik
Kan tolke hvad han skue fik,
Saa vækker han, vemodig, blid,
Blot Anelser om dunkle Tid.

(Mange stirre henrykte paa Maleriet. Den Gamle lader Laaget synke. Valdhornene blæse under Egetræet, ved Gyngen.)

Gyngesang.

Op og ned!
Ned og op!
Ved Blomsterbed,
Over Egens Top.

Under Spil og Klang
Vore Stole gaae.
Med Timernes Gang,
Hinanden bagefter,
Af alle Kræfter,
Uden at naae.

Op og ned!
Ned og op!
Ved Blomsterbed,
Over Egens Top.

Som lynsnar Piil
Fald ned, min Krands!
Med behændig Jil,
Paa den Lok, som sig slynger
Om Pigen, som gynger
I Cirkeldands.

Op og ned!
Ned og op!
Ved Blomsterbed
Over Egens Top.

Lyd, kielne Luth!
Nu hæver hun sig.
Den søde Glut!
Hendes funklende Øie,
Som Stiernen i det Høie,
Skuer ned paa mig.

Op og ned!
Ned og op!
Ved Blomsterbed,
Over Egens Top.

Jeg kysser dig, Luft!
Her aanded hendes Mund
Blomsterduft,
For en liden Stund.
Livsalige Sted!
Men Klokken ringer.
Ak! ud hun springer.
Jeg springer med.

Ei længer ned!
Ei længer op!
Jeg følger dit Fied,
Dit svævende Fied,
Du Rosenknop!

Idyl.

Her, under Egenes Ly, hvor Vinden vifter saa kiøligt,
Ville vi ned os sætte ved simple, landlige Træbord,
Som af tvende Pæle bestaaer, to høvlede Bræder,
Stærkt med Fiirtom-Søm af Snedkersvenden forenet,
Paa den rolige Bænk, som selv to Pæle bestaaer af,
Men kun et eneste Bræt, et Bræt har Bordet forud det.
„Mikkel! du herlige Kudsk, som styrer de vælige Heste,
Gier dem med Pidsken et Rap, og siger: Hyp! Hyp!
Vil I løbe?
Derimod klappende dem saa broderligt, naar de har udtient,
Mens den kleiede Skofte du stikker i fraadende Munde;
Mikkel! stig op paa Hiulet, det rullende, hæv dig paa
Vognen!
Tag os vor Skinke, vor Lar, vor Senop, Brød og
vort Saltkar.
Glem ei Kalvestegen og Søsterkagen, bestøvet
Med det hvideste Sukker, der kiøbtes hos Rafinadeuren,
Af Cathrina, den tro, den huslige Pige, som tiente
Før hos Skrædderen, men til sidste Skiftetid skifted,
Og af os blev fæstet formedelst sit herlige Skudsmaal."
Saadan talede du, ærværdige Morten Huusfa'er!
Trak saa dit Vær, og tog af Lommen en Rixdalerseddel,
Hvorpaa med yndige Træk stod meget pynteligt skrevet:
„Naar forlanges, betaler den hafnienſiske Banqve
Een Rixdaler, skriver Rixdaler, imod denne Seddel;

Midlertid validerer Sedlen, mens den existerer,
Uden videre Paategning eller Endosſementer,
For ovenmeldte Rixdaler, Valuta i Bangven anmammet."
Sagde saa: „Mikkel! gak hen, byt den i klingende Mynter!
Her kan ei giores et Skridt, naar ei man griber i Lommen."
Og den ærlige Mikkel tog Sedlen i barkhaard Næve,
Saae hvad i Randen der stod om „Æren, om Liv og Formue,"
Gyste, da bort han gik, og tænkte: „Vor Herre bevares!"
Midlertid den geskæftige Hustru dækkede Bordet,
Skienkte sin Husbond en Dram, i den bulede Sølver-Tumling,
Som af sin Moster hun fik i Brudegave til Bryllup,
For i dens Dyb at drukne de ægteskablige Sorger.
Derpaa spiste de alt hvad de aarked (o troe mig, Fremtid!)
Brugte saa Lomtørklædet, for ei at smudske Salveten —
Drak saa atter igien, og saa spiste de atter og drak saa;
Mens eensiede Spillemand gned Fiolen, som eied
Ikkun af Strenge tre (de andre var sprungne for Manden).
Men de agted det ei; thi det ufordærvede Hierte
Bryder sig ei om en Streng, seer ikke paa saadanne Smaating!

Mellem Træerne ved Bommen.

En ung Fyr (til en anden).

Der har De jo faaet en prægtig Hest!

Den Anden.

Rid med til Bellevue og vær min Giest!

Første.

Ih ja, gu vel! Tak den, som byder.
Slige Tilbud jeg aldrig forskyder.

En Kudsk (til en anden).

Lad mig først komme frem. Hold lidt! stop!

En Herre (til en smuk Pige).

Maa jeg hielpe Frøkenen op?

Pigen.

Jeg takker for Deres Artighed.

Moderen (i Vognen).

Du skal altid hielpes op og ned;
Kan du ikke hielpe dig selv, min Pige?

Mand.

Naa, kiere Kone, hvad vil det sige?

Folk (til hinanden).

Adieu! adieu! Denne Dag var smuk.

Fieleboemanden (til sin Dreng).

Sluk Lysene ud og Døren luk!

Den vilde Støi nu lyder ikke længer.
Den store Sværm fremtrænger ei i Støvet.
Ei længer under Løvet Kredsen sidder.
Kun sagte Fuglegvidder sine Toner
Saa sødt i Skovens Kroner sammensmelter.
Den tunge Bølge vælter sig mod Sandet,
Mens Purpurskiær i Vandet venligt glimter,
Og medens Lyset skimter hist i Hytten.
I Skovens Dybde Skytten og hans Hunde

Gaaer giennem dunkle Lunde; Maanen titter
Bag Egens Stammegitter i sin Lue.
Ad blege Himmelbue Kragen svæver,
Og Harpelyd sig dybt i Lunden hæver.

Ludvig.

Mat og ene, bleg og ene,
Sidder jeg bag Skovens Kroner;
Ene, paa de kolde Stene;
Harpen toner Veemodstoner.

Dysses ikke hen i Slummer,
Kielne Sangersker! som rørte
Nys den blege Mand, hvis Kummer
Dulmed, da han Eder hørte.

Kunde disse dunkle Lunde
Lettere mit Hierte hæve,
O! da skulde Harpen bæve,
Glædeslyd, som Eders Munde

Men det bløder og forsøder
I sin Smerte sødt sin Smerte,
Møder Anelser og føder
Svage Haab, det arme Hierte.

Hvad er Nattens Stiernehimmel,
Naar ei Elskovs skiønne Stierne
Blinker venlig i det Fierne,
Fra den lyse Stiernevrimmel?

Hvad er Livet, naar ei Livet
Lifligt hen i Elskov rinder?
Hvad er Livet, naar ei Livet
Sødt i Favnetag forsvinder?

Aftenvind! i Aftenrøden,
Du, som Nattens Taushed bryder;
For mit Øre tungt du lyder,
Som det sidste Suk i Døden.

Maria (kommer).

Skyggen voxer i Lunden,
Den lyse Dag er forsvunden;
Mildt skylle de mørke Vover,
Naturen blideligt sover.

Mens Pigen hurtig heniler,
Den bleggule Maane smiler;
Bag sorte Stammer, i Taage,
De lumske Røvere vaage.

Hvor underligt Espen skielver!
Som Kirke sig Skoven hvælver!
Som Kirke ved Midnatstide.
Hist svæve Dødninger hvide!

Hvi skielver ei frygtsomme Pige,
Mens Morderne lumske sig snige?
Hvi springer hun kiek og forvoven
Giennem sorteste Busk i Skoven?

Hun frygter ei for de Døde,
For Røverens Haand at bløde,
Naar hun i sin sidste Smerte
Kan synke til Ludvigs Hierte.

(Hun synker til hans Bryst.)

Hymne.

Tryllende Harmonie!
I midnatsdunkle Jord.
Salige Sympathie!
Hellige Poesie!
Uden Ord.
Sammensmeltning af Lund og Sø,
Af Stierner og omslynget Yngling og Mø.
Favn mod Favn
Tolker hele Naturen Kierligheds Navn.

En gammel Eeg.

Her har jeg staaet femhundred Aar;
Om Vintren med Snee paa mit Bryst,
Mellem Blomster i grønne Vaar,
Mellem eget Løv i den brune Høst;
Min stolte Top har jeg reist,
Og kneist
Ud over den vide Natur,
Som omslynger Træernes Muur.
Tidt blev jeg i Hu saa mod;
Ei flytte jeg kunde min Fod;
Stille maatte jeg staae,
Og vilde saa gierne gaae.
Engang de fældte min Broder her,
Som hæved sig over Stubben der!
Han er lykkelig!
Som en Planke paa Skibet tumler han sig,
Som en Slange han sig giennem Bølgerne snoer
Om den hele Jord.
Jeg staaer, hvor jeg blev fød,
Til min Død!
Før var jeg for stolt til at klage,
Man bliver blød i de gamle Dage;
Defor suser
Veemod i mit Løv, naar Stormen bruser.

Denne Nat er sød!
Toner lød
Ved min gamle Fod;
Og paa min Rod
Sad Elskende to
I kierlig Ro.
Saadan en Vaar
Har jeg ei oplevet fem hundred Aar!

Sanct Hans-Ormen
(under Egen).

Du er fem hundred Aar!
Jeg kun en Dag.
Dit Liv er langsomt,
Koldt, stærkt;
Mit er hurtigt,
Brændende, begeistret!
Lutter Glød,
Levende, bevægelig Glød!
Et Øieblik mellem Fødsel og Død.
Jeg bytter ikke med dig!

Døden

(stiger over den gamle Kirkemuur og gaaer forbi Skoven, hen ad Marken, til en Bondeby, med sin Lee paa Nakken, og synger):

Een, to, tre!
I ranglende Dands!
I danglende Dands!
Med glimtende Lee,
I Maaneglands!

Een, to, tre!
Med ringlende Been!
Med dinglende Been!
Jeg har hvæsset min Lee
Paa Gravens Steen.

Een, to, tre!
Fra den sorte Grav!
Med blinkende Lee
Maa jeg meie dem af,
Mens Maanen leer.
Jeg kommer tilpas!
Du rinder ei meer,
Mit Timeglas!

Afsted, afsted,
Med hurtige Fied,
I Taage, mellem Snoge,
Over Egen hen,
Mellem Lygtemænd.

Een, to, tre!
I ranglende Dands!
I danglende Dands!
Med glimtende Lee,
I Maaneglands!

Sanct Kirsten

(gaaer uformærkt forbi de Elskende hen igiennem Skoven til sin Kilde. Hun stirrer en tidlang i det klare Væld. Derpaa raaber hun):

Ellepige! Ellepige!

Ellepigen

(stiger op af Vældet).

Hvad har du at sige?

Sanct Kirsten.

Tag vare, tag vare
Paa Bølgerne klare,
At ingen fordunkle
De Perler, som funkle;
At aldrig de nøle
I bælmørke Gange,
At de fremspringe kiøle,
Venlige, mange!

Ellepigen.

Jeg skal dem bevare;
Men du maa dem klare!

(Sanct Kirsten læser sit Paternoster, lader en Taare falde i Vældet, og forsvinder.)

Bølgerne.

Dobbelt lyst vi nu rinde.
Farvel, vor Veninde.

(Klokken slaaer tolv.)

Ludvig.

Hist i Taarnet alt Klokken slaaer.
Stiernen blinker!
Elskte Maria! du fra mig gaaer.
Himlen vinker!

Maria.

Underligt mit bange Hierte slaaer.
Stiernen blinker!
O, hvad dog Kierlighed formaaer!
Himlen vinker!

Ludvig.

Deiligt bølger dit lange Haar.
Stiernen blinker!
Til Himlen klart dit Øie du slaaer.
Himlen vinker!

Maria.

Pleieforældre med sølvgraae Haar —
Stiernen blinker!
I ledende nu i Skoven gaaer.
Skiebnen vinker!

Ludvig.

Jeg forbittrer din Ungdoms Aar!
Stiernen blinker!
Gid jeg laa paa den sorte Baar.
Himlen vinker!

Maria.

Hisset tælle vi ingen Aar,
Hvor Stiernen blinker!
Hist vi evig paa Roser gaaer,
Naar Himlen vinker.

(De vil skilles ad.)

Kierligheds Gudinde
(triner pludselig ud af Buskene, med en Glorie om sit Hoved).

Hvor Bølgen ruller rislende, fortrolig,
Ved Stranden hist, hvor Svanen hvid sig dukker,
Der staaer i høie Siv, ukiendt og rolig,
En lille Baad, som Sølverbølgen vugger!
Den bringer Eder til en fiernet Bolig,
Hvis Eier kun af hellig Længsel sukker.
Jeg saae fra Himlen Eders Taare rinde,
Da ilte jeg paa Nattens Blomstervinde.

Hin Olding Eders Hierter skal forbinde,
Han deler fro med Jer sin lille Hytte.
En Mark, en Have dyrket I skal finde,
Som for al jordisk Trang kan huldt beskytte.
I Elskovs Fryd skal Eders Dage svinde,
Med Ingen her paa Jorden vil I bytte.
Lad Eders Fiender angre, lad dem græde!
De dræbte længe nok den søde Glæde.

See, Natten vinker! Aldrig skal I savne
Mit Venskab, jeg usynlig Eder følger.
Uskyldig Kierlighed, til fierne Havne,
Beskyttende skal mildne Havets Bølger.
Glem forduns Kummer ved hinandens Favne,
Den er forbi, ei længer den forfølger.
Fat Mod, Maria! Jeg har dræbt din Smerte.
Du vinkte mig fra Himlen med dit Hierte.

(Hun forsvinder. De Elskende følge hendes Vink.)

En Jæger

(kommer gaaende giennem Skoven med sin Hund).

Det er mig kiert, de støier ei meer,
Den brogede Sværm ei gierne jeg seer.
Det gior mig ondt for min gode Skov,
At til det Væsen de skal have Lov.
Jeg vandrer helst mellem tause Stammer,
Sigter og skyder og Hiorten rammer.
Jeg gider kun levet med mig selv.
Naar i Natten suser den kolde Elv,
Sætter jeg mig ved Træets Rod,
Med Trofast liggende ved min Fod,
Og stirrer hen i den blege Stierne,
Som glimter saa underligt i det Fierne;
Og, naar da ligesom den luer i mit Bryst,
Saa faaer jeg til at blæse Lyst,
Saa griber jeg om den krumme Luur
Og blæser ud i den vilde Natur!
Og naar Skraldet runger over Jord og Hav,
Tænker jeg paa min Død og min Grav.
Her sad nylig forelskede To.
Jeg lider ei Kierligheds kielne Ro.

Den hele Natur er min Elskerinde.
Gid jeg som de hvinende Vinde
Kunde styrte høit fra Skyerne ned
Og favne det Alt! Det var Kierlighed!

(Blæser i sit Horn og gaaer bort.)

Slutnings-Chor.

I Maaneskin titter
Vi Fugle saa smaae,
Bag Grenenes Gitter,
Til hinanden og slaae.
Gudskelov vi er ene
Paa vore smaae Grene.
Naar kun vi har Ro
Til at hoppe frit,
O, da er vi saa froe!
Saa froe, saa froe!
Qvirilit! Qvirilit!

Indhold.

	Side
Freyas Alter	5.
Vaulundurs Saga	129.
Aly og Gulhyndy	183.
Sanct Hansaften-Spil	267.

